

Giới thiệu Mỗi Tình Đầu Của Thiếu Úy

Mỗi tình đầu luôn là kỷ niệm đẹp không bao giờ quên nhưng đặc biệt hơn đó là Mỗi Tình Đầu Của Thiếu Úy. Đây chính là một yêu nghiệt gặp gỡ một yêu nghiệt khác, nhiệt tình kêu gọi cư dân mạng, để hai người này ở chung một chỗ, đừng gieo họa cho người khác.

Anh là quân nhân Phó Sùng, họ Phó, tên chi có một chữ Sùng, cấp bậc thiếu úy, cha mẹ Phó Sùng thường nói chuyện phiếm như thế này. Đừng nói, thật ra vẫn có người mất bị mù, ví dụ như phó đội trưởng đại đội Tuyết Lang, Đường Dật.

Về mặt Đường Dật thất bại, cần răn nghiêm lợi: “Em cầm miệng cho anh, Phó Sùng.” Muốn biết chuyện vui vẻ rốt cuộc là gì? Mời bấm đọc truyện để theo dõi ngay nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Bóng đêm như mực, ánh trăng đầu sân chiếu trên mặt đất, làm nổi bật ánh bạc loang lổ, sân vốn náo nhiệt, hôm nay không một bóng người, rất xứng với vẻ hủi quanh cuối xuân.

Bên trong căn phòng màu trắng, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh thanh thúy, phá vỡ yên tĩnh đêm này.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, trong nhà đứng đầy người, ngay phía trước, tóc hoa râm, một ông cụ mặc quân trang, nhờ quân trang làm nổi bật, khí thế tràn trề, người này chính là ông cụ Phó.

Ông cụ ngược mắt nhìn cô gái mặc thường phục quân nhân trước mặt, cảm lý trà bằng sứ xanh trong tay, rắc một tiếng mà nứt ra, cần răn nghiêm lợi mắng: “Đứa cháu bất hiếu này!”

Cô gái đứng theo tư thế quân đội tiêu chuẩn ở đó, mím chặt môi, ánh mắt thông minh giật giật, “Ông nội, cháu sai rồi! Ông đừng nóng giận!” Phó Sùng khéo léo nhận lỗi, cuối cùng ý thức được mình chơi lớn rồi.

Ông cụ vỗ bàn “Bốp” một tiếng, quát: “Sai rồi, cháu còn biết sai rồi, sáng sớm tinh mơ đã đi chỗ nào hả?”

Trước kia Phó Sùng gây họa, ông cụ chỉ mắt nhắm mắt mở, tùy nó đi qua coi như xong, chà, cô bé này thật oách, lật trời.

Vốn cả đám học viên học trên máy tính, điều Phó Sùng đến dạy máy vi tính cho họ, chuyện như vậy khiến ông cụ vô cùng cao hứng, cuối cùng cô nhóc này cũng có đất dụng võ, không còn lấy không tiền lương trong sổ.

Phó Sùng cũng biết điều mà đi, dạy rất nghiêm túc, một nhóm cán bộ không hề mâu thuẫn cảm xúc, nghiêm túc học máy vi tính giống như học sinh ngày ngô trong phòng máy, lão Nghiêm chủ nhiệm cảm thấy chuyện này giống như có gì không đúng, sao lại không đúng?

Trước kia đám học viên này học máy vi tính, từng người, khỏi phải nói tâm tình mâu thuẫn nghiêm trọng đến mức nào, nhưng hôm nay phối hợp như vậy, khiến cho ông rất ngoài ý muốn.

Không nhịn được lòng hiếu kỳ, lão Nghiêm đến phòng máy, len lén liếc mắt nhìn qua cửa sổ, bên tai vang lên âm thanh quý dị, ngược mắt nhìn qua màn hình, lão Nghiêm thiếu chút nữa không bị hù chết, Phó Sùng để cho tất cả các cán bộ chơi Plants vs Zombie *.

(*)Plants vs Zombies là một trò chơi điện tử dạng phòng thủ tháp (tower defense) được PopCap Games phát triển và phát hành lần đầu cho hệ điều hành Microsoft Windows và OS X. Về mặt tổng quan người chơi sẽ sắm vai chủ một ngôi nhà và sử dụng các loại cây khác nhau để ngăn chặn đội quân zombie đột nhập và "ăn mất não của mình". Tên tiếng Việt là game Hoa quả nổi giận.

“Sắp hết giờ, thời gian không nhiều lắm, nếu không qua cửa, hôm nay không thể tan lớp! Phải mang vật nặng chạy năm km!” Phó Sùng nhìn đám học viên ra lệnh.

Một thiếu úy dám lên mặt như vậy? Bởi vì lúc này, cô là giáo viên, học viên phải do giáo viên sắp đặt.

Lão Nghiêm đi vài bước vào, quát Phó Sùng: “Phó Sùng, cô làm gì đấy?” Tên yêu nghiệt này, sao ông lại nghĩ tới chuyện để con nhóc này tới đây dạy máy vi tính chứ?

“Lão Nghiêm, ngài đã tới, cô nhóc này quá nghiêm khắc!” Một nhóm học viên nhìn thấy lão Nghiêm giống như nhìn thấy người thân, khóa học vi tính này rất thú vị, ngược lại rất thú vị, nhưng Plants vs Zombie quá khó!

Để Phó Sùng viết bản kiểm điểm, để những học viên này nói xin lỗi, còn phạt mang vật nặng chạy mười hai cây số.

Chủ nhiệm cũng nói chuyện này cho ông nội Phó Sùng, ông cụ Phó!

Ông cụ nghe xong vô cùng tức giận, lập tức triệu tập toàn bộ già trẻ lớn bé nhà họ Phó từ trên xuống dưới tập trung một chỗ, mọi người tới tập trung như sinh nhật ông cụ, mục đích chính là vạch tội Phó Sùng

“Phi...” Phó Sùng nhất thời không nhịn được, cười ra tiếng.

“Cười cái gì mà cười? Còn không biết xấu hổ mà cười?” Cha Phó vừa nhìn, con gái đã đến mức này rồi, còn thái độ như vậy? Không sợ chết sao! Sao mình lại sinh ra một yêu nghiệt như vậy, làm bậy!

Phó Sùng nhìn cha mình, ngược lại nhìn ông cụ: “Ông nội, cháu nói với ông, cháu là chuyên gia mật mã, mật mã đó, lão Nghiêm để cho cháu đi dạy mấy vi tính, thật lãng phí nhân tài?”

Chuyên gia mật mã, vốn ít, lại có thể để cho cô đi dạy mấy vi tính, đúng là rất không biết trọng dụng nhân tài.

Ông cụ Phó quả thật không đành lòng nhìn thẳng Phó Sùng, đấm ngực: “Đồ bất hiếu, muốn tức chết ta à! Sao còn không biết xấu hổ mà nói mình là chuyên gia mật mã?”

Nói xem yêu nghiệt này, ông cụ vốn định đưa đến trường quân đội lịch lãm, nhưng tốt nghiệp trường d1end4anl3quuyd0n quân đội, người khác đều cấp bậc trung úy, riêng cô nhiều lần gây chuyện lập đi lập lại, cuối cùng, hiệu trưởng nói, không cho cấp bậc trung úy, cuối cùng chỉ là thiếu úy.

Thiếu úy thì thiếu úy đi, phải đi viện nghiên cứu, nhìn khéo léo hiểu chuyện, lần đầu tiên được phái đi phối hợp diễn tập quân đội, còn chưa chính thức bắt đầu, chỉ một trận đã ngoại, cô nhóc này leo lên cây lấy trứng chim

Kết quả bị thất lạc cả đoàn đội, lần khác đi huấn luyện dã ngoại, còn chưa làm gì, đoàn người đã phải mang theo chó quân khuyến đi tìm Phó Sùng.

Lúc ấy đoàn trưởng cũng sắp khóc, nói với chủ nhiệm, diễn tập lần này quá quan trọng, vẫn mong cấp trên điều chuyên gia mật mã này về thôi, bọn họ không muốn lúc diễn tập quân sự, lại mang theo chó quân khuyến đi tìm người!

Những người khác nhà họ Phó ngược lại không có biểu cảm gì, cô nhóc này từ nhỏ đến lớn đã gây quá nhiều chuyện thị phi, đánh nhau với đứa bé khác trong đại viện, bắt nạt anh mình, uống rượu, lớn nhỏ đếm không hết.

Phó Sùng không dám nói nữa, chỉ nghe thấy giọng nói vô cùng đau đớn của ông cụ: “Chủ nhiệm cháu nói rồi, hai tháng sau, đại đội đặc chủng có một buổi diễn tập, cháu đi phối hợp, hai tháng này, cháu đến đại đội đặc chủng tập huấn, cháu còn dám gây chuyện thị phi, ông đánh gãy chân cháu!”

Ông cụ vừa nói ra, người nhà họ Phó thiếu chút nữa không cao hứng tìm lùa mà múa, yêu nghiệt này phải đến đại đội đặc chủng tập huấn hả? Hơn nữa, còn là hai tháng.

Cậu tư nhà họ Phó ở bên cạnh, anh Phó Sùng, Phó Mặc lên tiếng: “Ông nội, ông làm quá đúng, sớm nên như vậy, cô nhóc này, chính là thiếu dạy...”

Lúc tiếng nói đối diện với Phó Sùng, lập tức tiêu tan rồi, không phải gan anh nhỏ, mà cô nhóc này, phương pháp chinh người khó lòng phòng bị.

“Cháu có ý kiến?” Ông cụ nhìn Phó Sùng, cô nhóc này còn dám tròng người khác, đều do cha mẹ dạy hư, không biết cái này vốn do mình cưng chiều mà ra.

“Báo cáo thủ trưởng, không có ý kiến!” Phó Sùng làm một quân lễ theo tiêu chuẩn, đi đại đội đặc chủng, phải đi bộ đội đặc chủng, nhưng bị đại đội đặc chủng trả lại đã không còn là lỗi của cô rồi, Phó Sùng biết sợ khi nào chứ?

Nhìn Phó Sùng, ông cụ thở dài, xua tay: “Được rồi, tất cả giải tán đi, tức chết ta rồi!”

Một câu nói, người nhà họ Phó từ trên xuống dưới lại về nhà mình, hôm nay vừa ra trò hay, thu lại vé giá trị, Phó Sùng bị ngược, ngàn năm có một.

“Cha, mẹ, ông nội để con đi đại đội đặc chủng chịu khổ, sao cha mẹ không cầu xin?” Phó Sùng oán giận về phía cha mẹ, rốt cuộc có phải con ruột không?

Cha Phó mẹ Phó giống như không nghe thấy, đi thẳng về nhà, cuối cùng Phó Sùng hiểu cái gì gọi là chúng bạn xa lánh.

Trong túi truyền đến tiếng chuông: “Đêm crazy, anh thật quá lợi hại, cho nên còn muốn làm lại, em muốn làm lại, còn muốn làm lại.”

Phó Mặc ở bên cạnh không thể tin nhìn Phó Sùng, chỉ thấy Phó Sùng thần nhiên nhận điện thoại: “Alô?”

“Alô, Phó Sùng, chi còn chờ mình cậu thôi đấy, còn không nhanh đến đây?” Lâm Tiêu ở bên kia cao giọng kêu.

“Được rồi, lập tức tới ngay!” Phó Sùng thuận tay cúp điện thoại, liếc Phó Mặc.

Phó Mặc nhìn theo bóng lưng Phó Sùng kêu lên: “Con nhóc chết tiệt kia, em còn chạy?” Gan thật to!

“Anh, nói với cha mẹ, tối nay em không về nhà!” Phó Sùng cũng không quay đầu lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nói xong Phó Sùng đã chạy rồi, đến trước xe, leo lên xe, cho xe chạy, quay đầu tuyệt đẹp, lái xe lao ra ngoài đi thẳng đến hội sở, vốn hôm nay có buổi tụ hội quan trọng, cô lại còn bị ông cụ dạy dỗ lâu như vậy.

Điểm này thực ra rất buồn phiền, xe chạy thẳng đến hội sở, vừa đến bãi đậu xe, rất ổn định, Phó Sùng xuống xe, tiện tay đóng cửa, mặc dù mặc thường phục, nhưng đi lối chuyên dụng, đi thẳng vào trong hội sở.

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy một đám trẻ tuổi đang chơi không biết chán bên trong, đồ xúc xắc, đoán rượu, đủ cách chơi mới lạ, Phó Sùng nhìn lướt qua mọi người, thuận tay ném túi xách lên ghế sa lon, kêu: “Đã tối, người nào thắng?”

Nói xong ngã ra ghế sa lon, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Chắc, đã nói hôm nay tụ hội, đến muộn như vậy, hoặc phạt rượu, hoặc tính tiền? Tự mình chọn!” Lâm Tiêu đang ôm cô gái đoán rượu ở bên kia, cả gan kêu Phó Sùng.

Những người khác cũng hào hứng, hôm nay gan Lâm Tiêu quá lớn, dám khiêu khích Phó Sùng.

Phó Sùng tiện tay gạt tóc, tóc như thác nước rơi ra, cầm microphone khẽ mỉm cười với Lâm Tiêu: “Không thành vấn đề, nghĩ phạt thế nào?” Vốn trong lòng không thoải mái, vào lúc này vừa đúng tìm cách phát tiết một chút.

Lâm Tiêu vừa nghe, buông cô gái trong ngực ra, đi mấy bước tới ngồi bên cạnh Phó Sùng, gương mặt hào hứng bùng bùng: “Cô nói đó, không cho trả đũa.”

Nói xong Lâm Tiêu chất một đồng rượu lên bàn giống như ảo thuật, trộn mấy loại rượu lại với nhau, có cocktail thích hợp cho phụ nữ uống, nhưng vì là cocktail, uống không sao, tác dụng mủi phần, bởi vì Lâm Tiêu thích nên đặc biệt đi học.

Trong một hàng ly chồng chất ở đó, có nhiều màu sắc khác nhau, sau khi chồng lên nhau, ngón tay Lâm Tiêu cẩn thận, một loạt ly rượu cao thấp không đồng nhất ngã xuống “Choang”, giống như nốt nhạc, giòn vang liên tiếp, trong nháy mắt, trong ly rượu xuất hiện năm loại màu sắc, xanh lục từ đậm đến nhạt.

Pha rượu kiểu này, cũng không làm cho đám người trẻ tuổi hoan hô điên cuồng, Phó Sùng vẫn giữ nụ cười nhạt, nhìn màu sắc rượu đẹp đẽ, cô biết, rượu Lâm Tiêu pha ra, màu sắc càng đẹp, độ mạnh càng lớn.

“Không phải cậu định phạt rượu tôi, vốn định đùa chết tôi hả?” Phó Sùng hơi híp mắt nhìn Lâm Tiêu, hôm nay thẳng thóc này mượn lá gan ai, chơi lớn với cô như vậy?

Lâm Tiêu ném một miếng chanh vào trong ly cocktail, lập tức tràn ra một đồng bong bóng nhỏ, lúc này mới nhìn Phó Sùng mở miệng: “Có thể không uống? Cô Phó đại tiểu thư, có đặc quyền, nhưng phải chơi trò chơi, quy củ cũ, nói thật lòng, mạo hiểm lớn, cô chọn cái nào?”

Có thể biết lời thật lòng của Phó Sùng rất khó có được? Lâm Tiêu vô cùng hiếu kỳ, trước kia Phó Sùng khôn khéo hạng nhất, không ai tính kế được cô ấy, sao hôm nay cô ấy lại chủ động chui vào.

Phó Sùng cứ nhìn Lâm Tiêu chằm chằm, khiến Lâm Tiêu hơi chột dạ, hồi lâu mới mở miệng: “Mạo hiểm lớn!”

Một câu nói, tất cả mọi người trong phòng nổ tung, Lâm Tiêu không ngờ Phó Sùng dám chơi lớn như vậy? Bọn họ chơi mạo hiểm lớn, không giống như học sinh, giống như gia đình sao, tùy tiện tìm ai đó nói một tiếng, em thích anh, vậy xong rồi?

Muốn chơi thì phải chơi đủ kích thích, nhất là đối với yêu nghiệt Phó Sùng này.

“Là cô nói, không cho đổi ý!” Lâm Tiêu giống như trúng số, xác nhận lần nữa, chỉ thấy Phó Sùng không nhin được mà nói: “Phí lời cái gì, điều kiện mạo hiểm lớn như thế nào? Mau nói một chút, quá hạn không đợi!”

Lâm Tiêu nhìn Phó Sùng, vẻ mặt tính toán, đưa tay chỉ phòng cách vách: “Chúng ta cũng không cho cô vấn đề khó khăn, tìm một người đàn ông #\$\$!”

“Nói rõ ràng, tìm một người đàn ông làm gì?” Phó Sùng tiến đến trước mặt Lâm Tiêu, chỉ nghe thấy Lâm Tiêu cười hà hà: “Tìm một người đàn ông để hôn? Đừng nói với tôi rằng cô chưa từng hôn đàn ông?” Đánh chết bọn họ cũng không tin, yêu nghiệt này còn chưa từng chạm vào đàn ông.

Phó Sùng không ngờ Lâm Tiêu lại dám mở miệng, ngược mắt nhìn Lâm Tiêu, chỉ thấy Lâm Tiêu xê dịch sang bên cạnh, ngón tay gõ lên bàn: “Đường do mình chọn, bây giờ nam nữ ngang hàng, phụ nữ nói chuyện cũng phải chắc chắn, mọi người đều nhìn đó, không đúng?”

Lâm Tiêu vừa nói lời này, mọi người chuyển mắt nhìn, nên làm gì thì làm đi?

Bọn họ cũng không muốn đắc tội Phó Sùng, cái khác không nói, chỉ cần nói đến trình độ cung chiêu của ông cụ Phó với Phó Sùng, mình sẽ bị trừng phạt thế nào, người khác nếu đụng một ngón tay, ông cụ đi đến nhà, đánh mình, cha mẹ mình cũng không dám ngăn, tại sao vậy? Đáng đời thôi! Chọc Phó Sùng!

“Chơi thì chơi, ai sợ ai?” Không phải hôn một người đàn ông sao? Có gì đặc biệt hơn người? Phó Sùng cảm ly cocktail Lâm Tiêu pha, ực mạnh một hóp.

Đứng dậy mở cửa rồi đi, lần đi này của Phó Sùng khiến mọi người lé mắt, toàn bộ vội vàng đứng dậy đi theo, ngay cả Thẩm Nhược Vũ cũng không ngăn được lòng hiếu kỳ, vội vàng đi theo.

Đi đến cửa phòng bên cạnh, Phó Sùng đưa tay kéo cửa ra, sai bước đi vào, cô gái này đột nhiên xông tới, toàn bộ người trong phòng bao đầu giường mất nhìn, khoan hãy nói biết hay không biết.

Tiểu Quách nhìn Phó Sùng, mở miệng trước: “Phó Sùng? Sao em lại tới đây?”

Phó Sùng quét mắt, trong lúc nhất thời không biết làm sao cho phải? Lúc này gây tội với bọn họ, về sau trước mặt bọn họ chắc chắn không góc đầu lên được, khi ánh mắt tiến lên đối diện với một cặp mắt thâm trầm lạnh lẽo, Phó Sùng khẽ dừng lại, khốc môi người đàn ông này khẽ nhếch lên thành nụ cười như có như không, nghiền ngẫm nhìn Phó Sùng.

Hít sâu một hơi, Phó Sùng đột nhiên tiến lên, đề lên người đàn ông, chuẩn xác không sai đề lên đi3nd4nlequayd0n người đàn ông kia, trong lúc này, không khí trong phòng như động lại, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, tình huống gì thế này?

Không phải đóng phim chứ? Phó Sùng đổi nghề khi nào, tiến quân vào làng giải trí sao?

Khi đôi môi Phó Sùng đụng vào môi mỏng lạnh như băng, tùy ý khẽ ấn, vốn định đứng dậy, người đàn ông tiện tay khẽ giữ lại, Phó Sùng bị giam cầm trong ngực người đàn ông, hô hấp bị chặn lại, hô hấp trong miệng người đàn ông chuyển vào trong miệng Phó Sùng.

Tất cả mọi người yên lặng nhìn, Đường Dật, Phó Sùng, hai người này, sao tụ tập cùng một chỗ rồi hả?

Phạm là người ở trong đại viện đều biết, đây chính là một đôi thù địch, hề chỗ nào có Phó Sùng, tuyệt đối sẽ không có Đường Dật, chỗ có Đường Dật, cũng tuyệt đối không thấy Phó Sùng, cảnh trước mắt tính sao?

“Buông tay, Đường Dật, anh lưu manh!” Phó Sùng đẩy Đường Dật ra, về mặt Đường Dật lại không sao cả, giữ tay Phó Sùng không buông.

Nhìn người phụ nữ trước mặt bị mình hôn đến hô hấp rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khốc môi Đường Dật khẽ nhếch nụ cười nhạt: “Anh lưu manh hay em lưu manh? Xông vào lập tức hôn anh, không đáp lại, rất không thích hợp?”

Anh cho rằng, cả đời này Phó Sùng sẽ trốn tránh không gặp anh nữa, giờ phút này, vui trong ngực anh, đáy lòng Đường Dật hơi phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

“Từ nay về sau, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh.” Phó Sùng đẩy Đường Dật ra, đứng lên, chắc cô điên rồi, hôn ai chẳng được, lại hôn Đường Dật, đời này cô đã không muốn nhìn thấy người đàn ông này nữa, thêm một lần cũng không muốn.

Toàn bộ người trong phòng hít khí lạnh thêm lần nữa, đây nhất định đang đóng phim, chính là đang đóng phim, vừa mới nhào tới đã hôn, hôn xong lại trở mặt không nhận, khiến cho người ta đoán không ra tâm tình của người phụ nữ này.

Phó Sùng nhấc chân sai bước đi, không thèm để ý nhiều như vậy, bên tai còn văng vẳng đoạn nhạc: “Tôi uống còn nhiều hơn người khác, đi hơi lắc lư, tôi còn rất vui về...”

Ngay lúc Phó Sùng kéo cửa ra, giọng nói lạnh lẽo ung dung của Đường Dật nhẹ nhàng thốt lên: “Muốn không nhìn thấy anh, khó đó!” Chân mày xinh đẹp nhíu lại một chỗ, khiến cho người ta cảm thấy người đàn ông này ngay cả khi ủ rũ cũng khiến cho người khác say mê.

Phó Sùng dừng bước, yên lặng chờ câu tiếp theo của Đường Dật, Đường Dật nhìn bóng lưng Phó Sùng, hài lòng cười cười: “Hôm nay nhận được lệnh truyền chuyển, em phải phối hợp diễn tập với tụi anh, ngày mai, nhớ đi đại đội Tuyệt Lang, anh sẽ ở đó chờ em.”

Miếng dưa hấu trong tay tiểu Quách d1end4n3quyd0n ở bên cạnh rớt lên bàn, Đường Dật liếc nhìn tiểu Quách, khẽ nhấp một ngụm rượu, đáy lòng đang âm thầm đếm, ba, hai, một!

“Đường Dật, tôi bóp chết anh!” Cô đã nói đang yên ổn, sao lại phải cô đến đại đội đặc chủng phối hợp diễn tập?

Đã từng gây ra chuyện kia, ai cũng không dám dùng cô, huống chi là phải đến đại đội đặc chủng, lúc nghe ông nội nói, cô đã cảm thấy lần này chủ nhiệm rất có dũng khí.

Thì ra Đường Dật giờ trò quý, nhất định là anh ta tạm điều động, đưa cô qua, tên điên này.

Mọi người yên lặng cầu nguyện cho Đường Dật ở trong lòng, Phó Sùng bóp chết Đường Dật, bọn họ nên ngăn cản hay không? Chỉ nghe thấy tiếng Phó Sùng cắn răng nghiến lợi: “Đường Dật, tôi nói cho anh biết, tôi không đi, anh nghĩ cách cho tôi, dù chết tôi cũng không đi.”

Phó Sùng vút câu nói tàn nhẫn về phía Đường Dật, cô né tránh Đường Dật còn không kịp, sao còn muốn tiếp cận anh ta? Huống chi, chỗ đại đội đặc chủng đó, cô sợ Đường Dật sẽ đưa cô đến chết.

“Đây là mệnh lệnh, em là quân nhân, phải biết thân phận mình, em không có lựa chọn.” Đường Dật ngửa đầu uống cạn rượu, anh có thể dung túng Phó Sùng, nhưng thật sự không thể để cô nhóc này phóng túng như vậy tiếp.

Có đôi khi, nếu gây họa, bạn còn là đứa bé, cầu xin giúp bạn, xin lỗi là xong rồi, nhưng Phó Sùng càng ngày càng vô pháp vô thiên, không quản lý sẽ vô dụng, hơn nữa, chuyên gia mật mã là nhân tài rất hiếm có, nhưng hàng ngày Phó Sùng để cho bản thân mình hoang phí như vậy.

Trước kia anh không ở đây, không xem vào, bây giờ đã trở về, anh nghe thấy, nhìn thấy thì anh không thể mặc kệ.

Cặp mắt đỏ au của Phó Sùng cứ nhìn Đường Dật chăm chăm như vậy, vẻ thù hận đó khiến người khác cảm thấy có một luồng khí lạnh bức người, lâu sau mới bình phục lại, nhìn Đường Dật: “Được, đi thi đi, đến lúc đó ngàn vạn lần đừng gọi điện thoại cho Sở của tôi, xin tôi rời khỏi.”

Nói xong Phó Sùng quay người, rầm một tiếng đóng cửa lại, sớm biết vậy, ban đầu cô đã nói gót theo Nhược Sơ, sau khi tốt nghiệp đi đến nơi khác, ở đâu cũng tốt hơn ở đây.

Từ phòng Đường Dật ra ngoài, người hai bên nhanh chóng dạt sang bên cạnh, vào lúc này, yêu nghiệt đang nổi nóng, ai dám chọc giận?

Phó Sùng trở về phòng, cầm túi xách, xoay người rời khỏi hộ sở, lái xe về nhà, hôm nay đúng là xui xẻo, ở đâu cũng có thể đụng phải chuyện không thoải mái, đến độ uống nước lạnh còn có thể nhét kẻ răng.

Mặc dù cuối thu, Phó Sùng lại mở mui xe thể thao ra, từng cơn gió lạnh thổi vào trong cổ, cả người cũng có thể cảm thấy không khí lạnh lẽo, cô không chuẩn bị, chưa hề chuẩn bị chút gì, sẽ lại lảng nhảng một chỗ lần nữa với Đường Dật.

Một chiếc xe chạy phía trước vô cùng chậm, xem chừng chắc là tay lái mới, Phó Sùng thuận thể lượn qua, vượt qua từ bên cạnh, một giây đèn vàng sau cùng, vượt qua xe, người đàn ông lái xe phía sau giương mắt nhìn, xe thể thao này thật tuyệt.

Lái xe trở về đại viện, về đến nhà, dừng xe, Phó Sùng cầm chìa khóa mở cửa, đổi giày, đi thẳng về phòng, lúc đi qua phòng Phó Mặc, đột nhiên dừng lại, gõ cửa: “Phó Mặc, rời giường, trễ giờ làm rồi!”

Tức giận trong lòng, nếu không giải tỏa mà nín nhịn, nếu nhịn hòng thì làm thế nào?

Gõ cửa xong, Phó Sùng xoay người về phòng, coi quân trang treo lên.

Chỉ trong chốc lát, đã thấy Phó Mặc lộ đầu vào, mặc đồ ngủ, cắn răng nghiến lợi với Phó Sùng: “Anh đã nói với em, Phó Sùng, hôm nay ở trước mặt ông nội, anh thêm dầu vào lửa là anh không đứng, nhưng mà...”

“Nếu chủ động nhận lỗi, em sẽ tha thứ cho anh.” Phó Sùng mở hộp sữa tươi uống một ngụm, sớm biết mình sai, lúc ấy sẽ không nhiều chuyện.

Phó Mặc mím môi, tức giận, sắc mặt trắng bệch, ngón tay chỉ Phó Sùng: “Em hãy nghe anh nói hết! Em thử nói xem bình thường em gây ra bao nhiêu tội lỗi? Em không quản lý chính em? Em khiến cha mẹ rất thất vọng biết không? Ông cụ cưng chiều như vậy, thêm chút tâm lòng chứ?”

Anh sắp bị Phó Sùng làm tức chết, lúc này mới bốn giờ hơn, sáu giờ phải rời rời giường lái xe đi làm, nếu không kẹt xe, đúng là đã trễ, nhưng ngủ lúc này chắc chắn dậy không nổi?

Giấc ngủ đẹp của anh cứ bị Phó Sùng đập nát như vậy, sao mình lại là anh trai con bé?

“Đã nói xong?” Phó Sùng liếm sữa tươi ở bên khóe môi, mặt vô hại nhìn Phó Mặc, Phó Mặc “A” một tiếng, gật đầu nói: “Đã nói xong.”

“Anh và Hiểu Nghiên nói chuyện yêu đương, chuyện như vậy, nếu em nói cho cha mẹ, anh chết như thế nào cũng không biết, biết không, Phó Mặc?” Phó Sùng quay đầu lại, nhìn Phó Mặc, trâu già gặm cỏ non, còn ăn ngon như vậy, đừng tưởng rằng ai cũng không biết?

Một câu nói, Phó Mặc lập tức trầm mặc, nhìn Phó Sùng, búng ngón tay: “Giỏi thật, dám tìm người theo dõi anh? Lá gan em quá lớn đó, hừ?”

Anh không ngờ Phó Sùng biết chuyện như vậy, về sau trước mặt con nhóc này sẽ không có địa vị, không phải bị nó đè đến chết sao.

“Cái này còn cần em theo dõi? Chuyện ở Tứ Cửu thành * sao có thể giấu? Em nói cho biết, Phó Mặc, đừng đùa quá lớn.” Phó Sùng ngửa đầu nằm trên giường, gáy không gói được lửa, sớm muộn gì cha mẹ cũng có thể biết.

(*) Tứ Cửu thành: Chỉ bốn cửa hoàng thành, chín cửa nội thành ở Bắc Kinh. Bốn cửa hoàng thành gồm có Thiên An Môn, Địa An Môn, Đông An Môn, Tây An Môn. Còn chín cửa nội thành gồm có Chính Dương (Tiền môn), Sùng Văn, Tuyên Vũ, Triều Dương, Phụ Thành, Đông Trực, Tây Trực, An Định, Đức Thắng.

Ngày nay Tứ Cửu thành không chỉ đơn thuần chỉ về các công thành trên mà mang theo nghĩa rộng chỉ Bắc Kinh, bao hàm văn hóa Bắc Kinh, tình cảm cùng bầu không khí hoài niệm an tĩnh hài hòa.

Phó Mặc nhìn Phó Sùng nằm trên giường, không ngờ cô nhóc này lại tâm lớn, chịu nói với anh, cũng chính là nghiêng về anh, đi tới nằm bên cạnh Phó Sùng, tay gối lên cánh tay thờ dài: “Em nói xem, cha mẹ có thể tiếp nhận cô ấy không?”

Có lúc sống trong vòng luẩn quẩn quyền quý, cũng có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, ngay cả tình cảm của mình, cũng không có cách theo đuổi.

“Cô ấy trong làng giải trí, coi như cha mẹ đón nhận, nhưng cửa ải của ông nội cũng khổ sở.” Phó Sùng không chút suy nghĩ đã dội nước lạnh, cô gái kia mới vừa tốt nghiệp, lại nhiều xi căng đan như vậy, ông cụ là người thích thể diện, chưa chắc có thể tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Nghe lời Phó Sùng nói, mặt Phó Mặc sầu khổ: “Em gái, em phải nói tốt cho anh, ông nội hiểu em nhất.” Phó Sùng ở nhà họ Phó mà nói còn có tác dụng hơn cha, dù ít dù nhiều ông cụ vẫn nghe.

“Thôi đi, tự bản thân em đã khó bảo toàn, còn chú ý cho anh, tự mình nghĩ cách.” Phó Sùng đột nhiên ngồi dậy, đẩy Phó Mặc một cái, “Được rồi, đi ra ngoài nhanh lên, em muốn đi tắm rồi ngủ.”

Suốt một ngày này đủ ồn ào, cả người đã muốn rụng xương, không phiền muộn không được.

“Đã bốn rưỡi rồi, nếu em không dậy nổi, đi làm trễ lại có chuyện đấy?” Phó Mặc nhìn Phó Sùng nhắc nhở.

Phó Sùng ai oán, liếc nhìn Phó Mặc: “Sáng sớm ngày mốt đi đại đội đặc chủng báo cáo, ngày mai lão Nghiêm còn để cho em đi làm, em sẽ nhảy lầu!”

Đi đại đội đặc chủng còn khổ hơn đi đơn vị khác, hơn nữa còn phải đi theo tập huấn, không biết Đường Dật chinh cô như thế nào đây?

Phó Mặc không nói thêm gì nữa, đóng cửa rồi đi, Phó Sùng xoay người đi tắm, ra ngoài nằm lên giường đi ngủ, số mạng luôn gầy vò như thế, khiến cho cô ứng phó không kịp.

Tại sao Đường Dật đi trường học thợ săn, còn điều đi Tuyết Lang làm phó đội trưởng, đây không phải cố tình gây khó dễ cho cô sao?

Giấc ngủ này ngủ thẳng đến chiều, mẹ Phó thật sự không nhìn nổi, sợ Phó Sùng chết đói, mới kêu cô rời giường, vừa rời giường ăn cơm, Phó Sùng phải đi siêu thị mua đồ ăn, đi đại đội đặc chủng hai tháng, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ đồ ăn đồ dùng mới được.

Phó Sùng đẩy xe mua hàng đi chuyển trong siêu thị, lúc này trong siêu thị rất nhiều người, trong xe đầy đồ ăn, khiến mọi người đều cho rằng cô gái này đang trữ hàng, chuẩn bị ngủ đông đấy.

Đến quầy thu tiền, tính tiền, Phó Sùng mang bao lớn bao nhỏ đồ ăn vặt, dưới sự hộ tống của an ninh, bỏ vào sau cốp xe, lên xe, lái thẳng về nhà, mang mấy món đồ vào trong nhà.

Cha Phó nhìn Phó Sùng, khẽ đẩy cặp kiếng: “Con mua nhiều đồ ăn như vậy làm gì?” Con nhóc này phải đi tập huấn, còn tưởng đi hưởng phúc sao?

“Ăn ẹ, điều kiện đại đội gian khổ như vậy, con chưa sẵn sàng, sao làm được?” Nói xong Phó Sùng đặt đồ ngay tại cửa ra vào, quay người đi lên lầu, cha Phó về mặt thất bại nhìn con gái cung, thờ dài, tiếp tục xem ti vi.

Phó Sùng dọn dẹp xong, chơi trò chơi một lát, nên đi ngủ rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phó Sùng đôi đồ rần rì, ăn cơm, kéo bao lớn bao nhỏ ra cửa, đại đội phái nhân viên cảnh vệ tới đón.

Nhà họ Phó đến tiền không ít, Phó Tĩnh nhìn đồ đạc của Phó Sùng, từ trước đến giờ anh vốn ít nói cũng không nhận được mà mở miệng vàng: “Nhóc quý

giỏi thật, cái này không phải đặc biệt làm xe vận chuyển tới?”

Anh cảm thấy xe jeep lớn như vậy mà không chắc có thể còn xếp thêm được nữa, đồng hồ này của Phó Sùng, đây không phải đi tập huấn, hoàn toàn là dọn nhà đi bộ đội.

“Anh, ý của anh là đặc biệt lái xe đưa em qua đó?” Phó Sùng nhảy tót lên trước mặt Phó Tĩnh, cười mập mờ, thò khắc máu chốt, vẫn là anh cả trọng tình trọng nghĩa, người khác đều đến xem chuyện cười.

Phó Tĩnh đưa tay kéo cổ áo sơ mi: “Em gái, em nghĩ nhiều rồi, anh tới xem nào nhiệt.” Một câu nói khiến mọi người nhin cười đến chết rồi, Phó Tĩnh không nói nhiều, nhưng vừa mở miệng là có thể ghen chết người, vẫn kiểu chuyên môn đội nước lạnh đó...

Phó Sùng liếc nhìn Phó Tĩnh, ngược lại nói: “Được rồi, đi thôi.” Cô cũng biết, bất kỳ người nào trong nhà họ Phó đều mong đẩy cô yêu nghiệt này đi, đi nhanh lên, càng xa càng tốt!

Lười phải suy nghĩ nhiều, Phó Sùng nhảy lên ghế phụ, nhân viên cảnh vệ tiểu Hải chào kiểu nhà binh với đoàn người, xoay người lên ghế lái, lái xe jeep quân đội đưa Phó Sùng đến đại đội.

Khi xe chạy đến ngoại ô, Phó Sùng hơi xụ mặt, nhìn rừng núi hai bên, trong lòng hối hận, nếu biết cô phải đi đại đội đặc chủng chịu khổ, cô sẽ không để nhóm học viên kia chơi Plans vs Zombie?

“Thiếu úy Phó, nghe nói cô là chuyên gia mật mã?” Tiểu Hải liếc nhìn Phó Sùng, hỏi nhiệt tình, nhìn ra Phó Sùng rất không vui, nhưng cậu cũng có thể hiểu, huấn luyện ở đại đội đặc chủng vốn khổ, cô gái này đi tập huấn, chắc chán mất hứng.

Phó Sùng quay đầu liếc nhìn tiểu Hải, rồi nói: “Đúng vậy, mật mã.”

“Vậy chẳng phải rất lợi hại? Có thể phá mật khẩu trò chơi của người khác sao?” Tiểu Hải hơi sùng bái nhìn Phó Sùng, cậu nghe nói chuyên gia mật mã rất ít, lại càng vô cùng tinh thông máy tính.

Phó Sùng cười nhìn chiến sĩ này: “Sao, cậu chơi trò chơi gì à?” Cô cho rằng làm lính đều rất cứng nhắc, không ngờ còn chơi trò chơi sao?

“Sau khi tôi làm lính, thời gian không nhiều lắm, trước khi nhập ngũ biết chơi chút Võng du.” Tiểu Hải trả lời chi tiết, đều nói đồng phục quân đội hấp dẫn, nhưng phía dưới đồng phục lại có bao nhiêu máu, buông bỏ rất nhiều thứ, hơn nữa mỗi ngày bao nhiêu khổ cực..., mới đổi được vinh dự nhất thời.

Phó Sùng khẽ gật đầu, cô là quân nhân, có thể hiểu tâm tư của tiểu Hải, hai người bắt đầu tán gẫu, không bao lâu, xe lái thẳng vào đơn vị, nhân viên cảnh vệ đứng quân tư theo tiêu chuẩn ở cổng, chào hai người một cái, tiểu Hải cũng chào lại.

Xe lái thẳng vào bên trong, giống như Phó Sùng dự đoán, đại đội đặc chủng, đủ loại chặt chẽ cẩn thận, từng tiếng huấn luyện khiến Phó Sùng có cảm giác trở lại trường quân đội.

“Hôm nay đội trưởng Kiều không có ở đây, tôi dẫn cô đến khu nhà người thân nhé? Đội phó Đường đang chờ.” Tiểu Hải hỏi Phó Sùng, nói xong tiểu Hải lái xe đi thẳng đến khu nhà người thân.

Phó Sùng cũng không nói gì, xuyên qua rừng cây hoa, trước mắt chính là khu nhà người thân, có một sân nhỏ, bên trong trồng hoa cỏ, phỏng đoán là nhà chị dâu nào đó, phá hỏng cảnh quân đội, Phó Sùng cũng mất điếc tai ngơ rồi.

Tiểu Hải dừng xe ổn định, Phó Sùng mở cửa xuống xe, chỉ thấy Đường Dật mặc một bộ quân phục huấn luyện đứng đó, nhìn thấy Phó Sùng thì khoe miệng nở nụ cười: “Phó Sùng, tới rồi à?”

Phó Sùng nhìn thấy Đường Dật đã cảm thấy anh ta thoáng cười, không có ý tốt, không có chuyện mà ân cần thì không phải gian xảo cũng là phường trộm cắp, Đường Dật chính là hạng người này.

Phó Sùng không để ý đến anh ta, đi thẳng ra phía sau cốp xe, phản ứng của Phó Sùng ở trong dự liệu của Đường Dật, cất bước đi tới, nhìn thấy trong cốp xe đầy đồ gì đó, giật mình.

“Đây không phải chuẩn bị tới?” Đường Dật nhìn Phó Sùng hỏi, cô gái này không thể chưa từng tới đại đội đặc chủng, ngay cả chị dâu An An cũng chưa từng mang nhiều đồ như vậy tới? Cô nhóc này nghĩ như thế nào?

Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, cắn răng nghiêng lợi: “Tôi không chuẩn bị đến, tôi hoàn toàn không định đến!” Nếu không phải Đường Dật mang cô qua đây, cô còn lâu mới nguyện ý phối hợp diễn tập với đại đội đặc chủng đây? Phải gánh bao nhiêu trách nhiệm!

“Những thứ đồ ăn đồ chơi này, tịch thu toàn bộ!” Đường Dật nhìn Phó Sùng, vẻ mặt nghiêm túc, thuận tay mở bên trong ra, móc một bịch khô bò xé ra, lấy một miếng đút vào miệng, mùi vị không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Quan trọng chính là dai, Đường Dật lại tiện tay nhúp một miếng, đút vào trong miệng.

“Ăn ngon không?” Phó Sùng nhìn Đường Dật, khóe miệng lộ ra ý cười.

Đường Dật vênh miếng khô bò trong miệng: “Vị không tệ, khỏi phải nói nói đồ ăn nước ngoài rất có vị.”

Phó Sùng vươn tay, đoạt lấy khô bò trong tay Đường Dật, đưa lên trước mặt Đường Dật, ngón tay chỉ lên một hàng chữ tiếng Anh, Đường Dật từng đi trường học thợ săn, đương nhiên hiểu tiếng Anh, không cần Phó Sùng phiên dịch, anh biết trên đó viết gì.

Giống như học sinh tiểu học, trong miệng không tự chủ đọc lại: “Khô bò thì là, thích hợp cho chó trưởng thành ăn, chó nhỏ không nên ăn!”

Phó Sùng nhìn Đường Dật, thầm đếm trong lòng ba, hai, một! Không khí đọng lại ba giây, giây tiếp theo, chỉ thấy Đường Dật ném thức ăn cho chó trong tay, sắc mặt trắng bệch chạy ra, ngay sau đó truyền đến tiếng Đường Dật: “Phó Sùng, em yêu nghiệt, để xem sáng mai anh thu thập em thế nào!”

“Tôi chờ đó!” Phó Sùng không sợ cả gan kêu theo bóng lưng Đường Dật, có đôi lời gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, cô hiểu rõ mỗi thói quen của Đường Dật, Đường Dật thích ăn thịt bò, nhưng lại dị ứng với thì là.

Cho nên cô cảm thức ăn cho chó do Phó Mặc mua từ nước ngoài về, bởi vì tiếng Anh, bình thường mọi người sẽ không cẩn thận nhìn, chính là vì điểm này, hôm nay Đường Dật không bại là không thể.

Phó Sùng cười một cách hồn nhiên, hôm nay cuối cùng trút được con giận, tiểu Hải ở bên cạnh tròn mắt, cô gái này thật độc ác, cho phó đội trưởng Đường ăn thức ăn cho chó! Đủ cay độc!

“Tiểu Hải, cầm đồ lên giúp tôi!” Phó Sùng nói với tiểu Hải, tiện tay cầm bịch khoai tây ném cho tiểu Hải, tiểu Hải vội vàng cầm trong tay nhìn, chỉ thấy Phó Sùng cười cười: “Yên tâm đi, không phải thức ăn cho chó, chuyện vui thôi.”

Nói xong dẫn đầu xách đồ gì đó ở trên xe, tiểu Hải gãi đầu, cười ngây ngô một tiếng, cũng theo Phó Sùng khuôn đồ.

Đường Dật gần như chạy như gió đến phòng y tế, thời gian chào hỏi chiến sỹ ở bên cạnh cũng không có, chỉ thấy Đường Dật chạy vội ra ngoài rồi, tung cước đá văng cửa phòng cấp cứu.

Vừa vào phòng y tế, sắc mặt Đường Dật khê biến thành trắng bệch, nói với tiểu Lô: “Tiểu Lô, kê thuốc cho tôi.”

“Người nào vậy, kê thuốc gì? Vừa tới còn chưa xem bệnh đã đòi kê thuốc, còn đập cửa, anh là bác sỹ, hay tôi là...” Tiểu Lô từ bên trong đi ra, khi nhìn thấy Đường Dật, hơi sững sờ, phó đội trưởng Đường có ngã bệnh đến chết cũng không vào phòng y tế, hôm nay lại vào phòng y tế, có đi nhầm không?

Đường Dật không có thời gian nói nhầm với tiểu Lô, mặt trắng bệch nghiêm nghị: “Kê cho tôi thuốc dị ứng, không đúng, tiêm luôn.” Anh dị ứng với thì là, cô nhóc Phó Sùng này đúng là có lòng, chỉ có điều lười phản ứng lại anh, cho dù tức giận, cho dù hận cũng mạnh hơn lạnh lùng.

“Sao vậy? Dị ứng thuốc?” Tiểu Lô đi tới, kiểm tra một chút cho Đường Dật, phát hiện sắc mặt có vẻ không đúng, kiểm tra cẩn thận một lần nữa, đúng là dị ứng thức ăn, vội vàng xoay qua chỗ khác, kê thuốc cho Đường Dật.

Có dị ứng càng kéo dài sẽ càng thêm nghiêm trọng, may mà lúc này còn tới kịp.

Tiểu Lô pha xong thuốc rồi bắt đầu truyền dịch cho Đường Dật, Đường Dật dựa vào ghế, nhắm hai mắt, khi còn nhỏ anh đã dị ứng với thì là, cũng không biết vì sao, chính là dị ứng, chỉ khê dính lên nhất định sẽ phát tác.

Phó Sùng vào phòng, thu dọn một chút, nhìn hai bịch thức ăn cho chó, không biết Đường Dật dị ứng có nghiêm trọng không, chỉ biết anh ta dị ứng với thì là, nhưng không biết phản ứng sau dị ứng như thế nào, cầm điện thoại trên bàn lên.

Ngón tay ấn tạch tạch, một hàng chữ: “Chết chưa? Có gặp bác sỹ không?” Soạn cho tới khi nào xong thì thôi, Phó Sùng nhìn dòng chữ này, tay nắm chặt điện thoại di động, lại nhấn quay lại, ném thẳng điện thoại đi động lên giường.

Đường Dật không phải đứa bé, không có gì mà không được, Phó Sùng tiếp tục dọn đồ của mình, thời gian trôi qua, cho đến giữa trưa vẫn không thấy bóng dáng Đường Dật, không quản nhiều như vậy, tiểu Hải nói cho cô biết cơm nước xong thì buổi chiều phải bắt đầu huấn luyện.

Đây là yêu cầu của đội trưởng Kiều, ở đại đội Tuyết Lang, hình thức chiến đấu chính thức và diễn tập giống nhau như đúc, không thể có chút mơ hồ nào.

“Thiếu úy Phó, đây chính là nhà ăn, về sau cô phải cùng các chiến sỹ tới nhà ăn, tôi không có thời gian dẫn cô tới đây.” Tiểu Hải dẫn Phó Sùng đến nhà ăn, vừa đi vừa giới thiệu cho Phó Sùng.

Phó Sùng đánh giá chung quanh, “Oh” một tiếng, đi theo tiểu Hải đến nhà ăn ăn cơm, đừng nói, thức ăn đại đội đặc chủng cũng không tồi, ăn rất ngon,

khiến cho cô ngoài ý muốn.

Ăn cơm xong, nghỉ ngơi một lát thì phải chính thức tiến vào huấn luyện buổi chiều, mặc dù đã tốt nghiệp trường quân đội, nhưng đã rời đi rất lâu, ở trong sở nghiên cứu, cũng không thường xuyên huấn luyện, cường độ huấn luyện bên trong đại đội đặc chủng là cái dạng gì?

Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra, đó chính là chữ, huấn luyện tới chết!

Không phải Phó Sùng chưa từng nghe nói đến, có lúc đi đến sở huấn luyện, cũng có đại đội đặc chủng, khi bọn họ tán gẫu cũng nghe kể một ít chiến công vĩ đại.

Nhưng chỉ nói một chút cũng có thể làm cho người ta sùng bái mù quáng rồi, đừng nói tới nhìn bọn họ tự luyện tập, đó chính là thưởng thức một bữa yến tiệc bằng thị giác, hơn nữa đau lòng.

Tiểu Hải dẫn Phó Sùng đến chỗ liên hai doanh ba, đây là Đường Dật sắp xếp, vừa đến liên hai, một nhóm lính nhìn cô gái khéo léo trước mặt, tiểu Hải chào quân lễ với liên trưởng liên hai Tiểu Khải: “Xin chào liên trưởng liên hai!”

Liên trưởng liên hai Tiểu Khải, một quân nhân thật thà chính trực, bình thường nghiêm trang ít cười, mang binh cũng hung ác, lính dưới quyền đều là tinh binh, lên rừng xuống biển đã đi.

“Bộp” một tiếng, Phó Sùng cũng chào kiểu nhà binh, hô to theo tiểu Hải: “Xin chào liên trưởng liên hai!” Ngay thường phóng túng lại quái đản, nhưng cô là quân nhân, nhất định phải học được tôn trọng cấp trên.

Liên trưởng liên hai nhìn hai người, khẽ gật đầu, tiểu Hải cười giới thiệu: “Liên trưởng liên hai, đây chính là Phó Sùng, thiếu úy Phó, là chuyên gia mật mã mới tới!”

Tiểu Khải đánh giá Phó Sùng từ trên xuống dưới, trong mắt lộ vẻ quật cường, là cô gái có cốt khí, hạ cằm, ra lệnh: “Đứng vào hàng ngũ!”

“Dạ!” Phó Sùng đáp to một tiếng, đi như chạy đứng vào hàng ngũ rồi, mặt nghiêm chỉnh, đứng vào hàng, làm chu đáo, không lưu một kẽ hở.

Tiểu Khải ngược lại không ngờ, lúc Phó Sùng tới, phó đội trưởng Đường đích thân tới tìm anh nói chuyện, nói cô gái này tinh quái quỷ quyết, quản lý không tốt sẽ để cho anh thêm huấn luyện, thêm công việc, đại đội Tuyệt Lang quả thật cần chuyên gia mật mã phối hợp, đề cao lực tác chiến.

Hôm nay vừa nhìn, cô gái này vô cùng tốt, có lẽ phó đội trưởng Đường có thành kiến hiểu lầm gì đó.

Tiểu Hải thấy Phó Sùng ngoan ngoãn tiến vào huấn luyện của liên hai, nhiệm vụ của mình cũng coi như hoàn thành, nói với liên trưởng liên hai: “Liên trưởng liên hai, tôi có việc gấp đi trước!”

“Ừ, đi đi.” Tiểu Khải khẽ gật đầu, ngược lại nhìn từng người lính đứng theo theo tư thế quân đội ở đó, trầm giọng nói: “Hôm nay, kỹ năng hơn một lần, còn cách xa đội hình, buổi chiều chạy việt dã bốn mươi năm mươi km! Nghe rõ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Nghe rõ!” Mọi người háng giọng hô, âm thanh đều nhịp, bên kia truyền đến một loạt khẩu hiệu.

Tiểu Khải nắm chặt đồng hồ, liếc nhìn, đi theo đám lính, âm thanh ra lệnh liên tiếp: “Toàn thể bước đều, quẹo trái, hàng thứ nhất chuẩn bị sẵn sàng!” Dừng một chút, tiếp tục ra lệnh “Bước ra khỏi hàng!”

Khẩu lệnh vừa hạ xuống, hàng lính thứ nhất đã cất một bước ra khỏi hàng, nhanh chóng biến đổi đội hình, chuẩn bị tiến hành kỹ năng huấn luyện, Phó Sùng đứng ở hàng chót, ngược lại chưa đến lượt cô, chỉ có thể tiến hành quan sát đám lính này.

Cho đến nay chỉ có nghe nói, ngược lại chưa từng thật sự nhìn thấy, hôm nay nhìn thấy thật, yêu nghiệt này có thể không kích động sao? Trong ranh ma không giấu được niềm vui bất ngờ, chỉ thấy Tiểu Khải bóp đồng hồ, đột nhiên quát lên: “Xuất phát!”

Ra lệnh một tiếng, trong cùng lúc đó tất cả mọi người cùng một động tác mãnh liệt xông ra ngoài, Phó Sùng nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O, anh lính huấn luyện quả nhiên đẹp trai, trước kia các cô huấn luyện hoàn toàn yếu kém khi so với cái này, đúng không?

Tất cả mọi người xông ra ngoài, đổi phiên lên xuống, Phó Sùng cũng đủ nghịện, Tiểu Khải nhìn Phó Sùng đang đứng, đột nhiên mở miệng: “Phó Sùng, cô cũng tới một lần làm kỹ năng, thử một chút!”

Vừa rồi nhìn làm mẫu nhiều như vậy, Phó Sùng cũng tốt nghiệp từ trường quân đội, Tiểu Khải cảm thấy dù theo không kịp tốc độ của bọn họ cũng

không thể kém hơn bao nhiêu, phải không?

Phó Sùng liếc mắt nhìn Tiểu Khải, cao giọng hô: “Rồi!”

Nói xong đi ra ngoài, đứng ở đó, đột nhiên cời áo ngực trang ném trên mặt đất, lui về sau mấy bước, nhóm lính nhìn Phó Sùng, hơi sùng sốt, khá lắm, đây là người luyện võ sao?

“Haaa...!” Phó Sùng la to một tiếng, chạy lấy đà, xông ra ngoài, đến trước chướng ngại vật, động tác đầy đủ, lật mình mà không qua.

Cảm mọi người thiếu chút nữa không rót, cô gái này đang diễn trò? Vừa rồi còn làm động tác lớn như vậy, chướng ngại vật cũng không qua, về mặt Tiểu Khải thất bại, nói với Phó Sùng: “Lui lại, làm lại một lần nữa!”

Đối với huấn luyện, bất kỳ một huấn luyện viên nào cũng đều nghiêm túc, dù cho bạn là chuyên gia phá địch, có đặc quyền.

Phó Sùng oh một tiếng, lui lại, xông tới lần nữa, vẫn đi chuyển chậm chạp như trong phim, bay qua, Tiểu Khải không sợ người khác phiền, kêu: “Một lần nữa!”

Phó Sùng không sợ người khác làm phiền, thử thêm một lần, đám lính ở bên cạnh cười đến nghẹn, ở nơi xa cũng liếc nhìn xem náo nhiệt.

Chuyên gia mặt mã mới tới gặp phải xui xẻo, liên trường Tiểu nhất định muốn ra oai.

Quả nhiên Tiểu Khải nhìn Phó Sùng, kiên nhẫn đã hết, bước mấy bước tới, quát Phó Sùng: “Chuyện gì xảy ra? Qua chướng ngại vật mà khó khăn vậy?”

Cho dù nói thế nào, đây cũng tốt nghiệp từ trường quân đội, sao kỹ năng cơ bản cũng không được? Anh nghĩ mãi mà không thông.

Phó Sùng nhìn Tiểu Khải, thấy Tiểu Khải quát mình, trong chốc lát, mắt đỏ hoe, lập tức bắt đầu khóc: “Sao tôi biết? Tôi đã cố hết sức, nhưng không qua được, tôi cũng không muốn mất thể diện!”

Nước mắt như hạt châu, chảy dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn, trong cặp mắt thật to tràn đầy uất ức.

Khóc như vậy khiến mọi người bị dọa sợ, đại đội Tuyệt Lang này có rất ít con gái tới, đừng nói tới cô gái đến tập huấn, lần trước chỗ doanh trường có tới một lần, nhưng còn lợi hại hơn đàn ông, chứ đừng nói tới khóc.

Đều là đàn ông kiên cường, là ngón tay mềm, vừa nhìn thấy con gái khóc, hoàn toàn không có cách nào, cả đám người đều không cười mà cứ nhìn Phó Sùng, Tiểu Khải cũng luống cuống tay chân rồi, ít giao tiếp với con gái, chưa từng thấy trận chiến này?

“Đừng khóc, không có chuyện gì, không qua được thì từ từ đi, đừng nóng nảy, nhé!” Tiểu Khải nhìn Phó Sùng, giọng mềm nhũn, đám nhóc bên cạnh hâm mộ muốn chết, thì ra ngay cả liên trường Tiểu cũng có một mặt dịu dàng.

Nào ngờ cứ khuyên như vậy, chẳng những Phó Sùng không ngừng khóc, ngược lại khóc ác hơn, dùng tay áo lau nước mắt mà khóc: “Tôi biết rõ tôi ngốc, bị người khác xem thường.”

Dáng vẻ này thật sự làm người ta đau lòng, cho dù cứng rắn tức giận cũng bị dáng vẻ khóc làm mềm nhũn.

“Bà cô của tôi, tổ tông của tôi đừng khóc, không ai coi thường cô, ai dám xem thường lính của Tiểu Khải tôi, ông đây là người đầu tiên không đồng ý, đừng khóc.” Tiểu Khải cam đoan, “Nếu không, cô đi về nghỉ một buổi chiều, tôi cho cô nghỉ nửa ngày, điều chỉnh cảm xúc.”

“Như vậy được sao?” Phó Sùng đỏ mắt nhìn Tiểu Khải, hơi khó xử.

Tiểu Khải đặc biệt vỗ ngực nhìn Phó Sùng: “Lính của tôi, tôi quyết định, sao không được, đi nghỉ ngơi đi, sáng mai luyện tập cho tốt, nhất định có thể được, phải có lòng tin!”

Nếu Tiểu Khải biết Phó Sùng là kẻ yêu nghiệt như vậy, nhất định sẽ để cho Phó Sùng mang vật nặng chạy việt dã bốn mươi lăm cây số, đây là nói sau!

“Dạ, cảm ơn liên trường Tiểu!” Phó Sùng dụi mắt, hô lớn với Tiểu Khải, ngược lại dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, không để ý tới những ánh nhìn soi mói, mặt không đỏ, tim không đập mạnh, đi tới, nhặt đồ lính trên đất, xoay người rồi đi.

Phó Sùng vừa đi, Tiểu Khải tiếp tục mang lính đi huấn luyện, trầm giọng hô: “Đám ranh con, căng da cho thẳng một chút, vừa rồi kém mười giây biết không? Một lần nữa, một cơ hội cuối cùng!”

Mọi người hậm hực, nếu bọn họ khóc, có phải cũng có thể có nửa ngày nghỉ ngơi không? Rất dễ nhận thấy, đó là không thể nào.

Phó Sùng khoác áo lính tùy ý trên vai, lúc đi tới rừng hoa, trên mặt lộ ra ý cười, tiện tay lấy nửa trái dưa chuột lúc ăn trưa lấy ở nhà ăn, cho vào miệng gặm, coi như nửa ngày hôm nay không cần huấn luyện, quá đẹp!

Truyền dịch xong, Đường Dật đi ăn cơm, biết tiểu Hải mang theo Phó Sùng đi tập huấn rồi, cũng không quản nhiều, trở về bận rộn một trận, xong lại đi sân huấn luyện, nhìn thấy từng dãy lính của liên hai, nhưng lại thiếu bóng dáng bác đồng.

“Tiểu Khải!” Đường Dật trung khí mười phần * kêu to một tiếng ở sân huấn luyện.

(*) Trung khí trong Đông y chỉ phần khí trong dạ dày có tác dụng tiêu hóa thức ăn. Trung khí mười phần tức là khí lực đầy đủ, khỏe mạnh.

“Có!” Tiểu Khải lập tức ngừng chuyện trong tay, đi như chạy đến trước mặt Đường Dật, đứng trước mặt Đường Dật hỏi: “Phó đội trưởng Đường, có dặn dò gì?”

“Phó Sùng đâu?” Đường Dật hỏi trực tiếp, chẳng thèm hỏi thêm một câu, nhiều một câu sẽ thành nói nhảm.

Tiểu Khải nhìn Đường Dật, cao giọng trả lời: “Báo cáo phó đội trưởng Đường, vừa rồi trong lúc huấn luyện kỹ năng, Phó Sùng không vượt qua chương ngại vật, tôi quát cô ấy! Sau đó cô ấy khóc, tôi để cho cô ấy nghỉ nửa ngày, trở về nghỉ ngơi thật tốt, điều chỉnh chút cảm xúc.”

Bạn nói xem mình quát chuyên gia mặt mã mới tới đến khóc, phó đội trưởng Đường có để cho mình cút đi nhốt lại không? Mình nào biết cô bé đó yếu ớt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Đường Dật nghe lời Tiểu Khải nói, thiếu chút nữa không tức giận mà ngất đi, Phó Sùng sẽ khóc?

Từ ngày anh nhìn thấy Phó Sùng, chỉ có cô ấy khiến người ta khóc, anh chưa từng thấy Phó Sùng khóc khi nào?

Đường Dật đưa tay gõ gõ Tiểu Khải, cậu ta quá dễ dàng rồi, do anh quá đề cao Tiểu Khải, quá khinh thường Phó Sùng, Tiểu Khải cấp bậc gì? Cậu ta gặp phải Phó Sùng chính là Đường Tăng gặp bạch cốt tinh, chỉ là người phạm, có mất thân phận biệt yêu nghiệt sao? Chỉ có ngồi chờ ăn thịt chết!

Tiểu Khải đứng theo tiêu chuẩn quân tư ở đó, yên tĩnh chờ Đường Dật xử phạt, chỉ nghe thấy Đường Dật lạnh lùng nói: “Được rồi, được rồi, tôi tự đi xem, cậu mang lính đi huấn luyện tiếp đi.”

“Rõ, phó đội trưởng Đường!” Tiểu Khải hô to một tiếng với Đường Dật, xoay người đi như chạy.

Đường Dật hít sâu một hơi, cũng rời khỏi sân huấn luyện, chạy tới khu người nhà, xuyên qua rừng hoa, gió thổi vù vù bên tai, Đường Dật không để ý tới, lúc anh đi dã chiến, mỗi ngày chỉ ngủ hai đến ba giờ, trừ thời gian huấn luyện, còn lại đều dùng để học tập.

Tốn hết hơi sức, chính là vì đề thi đầu trường học thợ săn, vì có thể trở về Tứ Cửu thành, sau khi tốt nghiệp, hỏi anh có nguyện ý đến bộ đội đặc chủng không, anh đồng ý không chút do dự, Thẩm Nhược Hằng rời đi, vừa đứng chỗ này có chỗ trống, tới đại đội đặc chủng Tuyết Lang.

Ở lại chỗ này, chính là vì có khả năng gần Phó Sùng hơn, có thể thấy cô, có thể nghe tin tức của cô, vậy là đủ rồi.

Không bao lâu, Đường Dật đến khu người nhà, lên lầu hai, đến trước cửa phòng Phó Sùng, đưa tay gõ cửa, bên trong vẫn không đáp lại, Đường Dật gõ lần nữa, vẫn không trả lời, xem ra cô nhóc này biết anh tới, thật sự không mở cửa.

Đi đến phòng bên cạnh, Đường Dật móc chìa khóa ra mở cửa, vào phòng, tìm đến ban công, nhảy phát một sang phòng Phó Sùng, đối với bộ đội đặc chủng, nếu bạn không mở cửa sẽ không vào được? Cô nhóc này quá ngây thơ rồi.

Đường Dật nhảy từ trên cửa sổ xuống, thấy cả phòng dọn dẹp chỉnh tề, ngược lại mâu thuẫn không hề giống tính tình cô nhóc này, bước nhẹ chân, Đường Dật đi tới phòng Phó Sùng, lúc mở cửa phòng ra, chỉ thấy Phó Sùng đang ngồi trước máy tính, chơi trò CS *, bấm con chuột trong tay không ngừng, cảnh trên màn hình thỉnh thoảng thay đổi, Phó Sùng mặc áo sơ mi trắng lớn cứ ngồi như vậy, đeo tai nghe, nói về microphone không ngừng.

(*) Counter-Strike (thường được gọi tắt là CS) là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao được nhiều người trên thế giới biết đến ra đời dưới phiên bản của Half-Life do Lê Minh (Minh Gooseman) và Jess Cliffe thực hiện.

“Từ phía sau đi, tôi che chở cho cậu, bọc đánh cậu ta!”

“Góc trái, cẩn thận có người...!”

“CMN chứ, cậu dùng dao găm lên...! Đúng là không sợ đối thủ giống thần, chỉ sợ bạn bè giống heo!”

“K438, bẻ đầu, tôi đi!”

Đường Dật đứng đó hồi lâu, Phó Sùng làm như không thấy anh, vẫn chơi trò chơi, Đường Dật nhìn Phó Sùng, nhẹ giọng nói: “Phó Sùng, tắt trò chơi!”

Phó Sùng vẫn không ngừng chơi như cũ, hoàn toàn không nghe thấy lời Đường Dật nói, Đường Dật hít sâu một hơi, đi tới, tắt thẳng máy tính, tiện tay cời bỏ tai nghe của Phó Sùng, ném lên bàn bộp một tiếng giòn vang, mặt đen sì, ánh mắt phức tạp nhìn Phó Sùng.

“Anh muốn làm gì?” Lúc này Phó Sùng mới tức giận quay đầu, nhìn Đường Dật.

Đường Dật nghiêm mặt, ánh mắt phức tạp nhìn Phó Sùng: “Không phải khóc sao? Không phải cảm xúc không tốt, cần điều chỉnh sao? Chính là ở chỗ này điều chỉnh sao!” Anh biết cô nhóc này đang lừa dối, tính khí này của cô, anh hiểu rõ ràng hơn bất kỳ ai.

Phó Sùng mím môi, cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy, tôi khóc, tôi chơi trò chơi một chút, điều chỉnh cảm xúc một chút, anh có ý kiến à?” Trong đôi mắt thật to tràn ngập quật cường.

“Khóc? Từ khi anh biết em, anh chưa bao giờ thấy em khóc!” Đường Dật quả nhiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cô nhóc này đã hai mươi lăm tuổi rồi, cứ tiếp tục như vậy sao được? Trong Tử Cừu thành, người nào nhắc đến Phó Sùng đều lắc đầu liên tục.

Yêu nghiệt này, làm bậy! Cha mẹ cũng làm bậy! Sao lại nuôi dạy con thành như vậy rồi chứ?

Phó Sùng đứng thẳng lên từ trên chỗ ngồi, ngẩng đầu lên, ánh mắt đối diện với mắt Đường Dật: “Lúc tôi khóc, anh nhìn thấy sao? Sao anh biết tôi chưa từng khóc?”

Lúc cô vui đầu trong góc khóc, Đường Dật ở đâu? Lúc cô bên bờ biển, thiếu chút nữa bị sóng biển mang đi, Đường Dật ở đâu?

Lúc cô ở bên trong phòng thuê bị sốt cao, kêu tên Đường Dật, Đường Dật ở đâu?

“Anh biết, em hận anh...” Ánh mắt Đường Dật thống khổ, nhìn Phó Sùng, chỉ thấy Phó Sùng nhắm mắt nói: “Đủ rồi, đừng nói nữa, tôi không muốn nghe, vĩnh viễn không muốn nghe!”

Cô đã cho anh cơ hội giải thích, anh không giải thích, qua nhiều năm như vậy, anh trở lại giải thích với cô, còn có ý gì?

Nhìn thấy Phó Sùng kích động, Đường Dật vội vàng túm lấy Phó Sùng, vội vàng nói: “Được rồi, em đừng kích động, anh không nói, anh nói chuyện một chút, được không, em là chuyên gia mặt mũi, anh là phó đội trưởng Đường, chúng ta nói chuyện một chút, được không?”

Anh sợ Phó Sùng kích động rồi chạy nữa, anh thật sự hết cách! Cô nhóc này chưa có chuyện gì không dám làm.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, lúc này mặt mới hòa hoãn đi nhiều, lộ ra ý cười: “Nói đi, nói thế nào?” Đây mới là thái độ tới nói chuyện, mới có chỗ thương lượng, Phó Sùng cô cũng không phải mặc cho người khác định đoạt, có lá gan mạng cô qua đây, phải có lá gan chịu đựng.

“Cô nhóc này, thật sự không có cách nào bắt em.” Đường Dật véo mặt Phó Sùng, véo mặt bắt đắc dĩ, “Em vừa khóc, dọa Tiểu Khải.” Đàn ông bộ đội đầu đã gặp con gái khóc nhờ? Nhất định sẽ để cho muốn làm gì thì làm, kể cả nháy mắt, sợ rằng Tiểu Khải cũng làm.

Phó Sùng cười ác hơn, trong đôi mắt to tràn đầy thoải mái: “Đó là tôi nóng nảy, biết chưa? Kể hoãn binh, nếu tôi qua, chắc chắn sẽ tăng cường độ huấn luyện.” Tới tập huấn thứ này, không thể so sánh với thứ khác, huấn luyện nhiều khổ sở?

Cô chỉ sợ đi theo bộ đội làm nhiệm vụ và diễn tập, chỉ có điều, rất dễ nhận thấy, lão Nghiêm tương đối hiểu cô nhiều hơn, lại không dám tin tưởng cô.

Cô gây tán loạn bên trong còn mạnh hơn đi gây chuyện thị phi, đúng như lão Nghiêm nói, chính là Phó Sùng cầm cái ly ngoạn ngoạn ngồi đó uống nước cũng là lập công.

“Anh hiểu rõ, em có năng lực, có thể chứng minh cho anh thấy?” Đường Dật quyết định thay đổi chiến thuật với Phó Sùng, cô nhóc này khôn khéo hơn bất kỳ ai, tuyệt đối không thể nóng lòng, dục tốc bất đạt, từ từ đi, từ từ dạy.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, lờm anh: “Đường Dật, tôi cho anh biết, tôi mềm không được cứng không xong, anh bố trí cũng vô dụng, tôi sẽ không chui vào trong.”

Cô không phải đứa nhỏ ba tuổi, cho viên kẹo sẽ theo? Không có cửa đâu, cô nói rồi, Đường Dật đưa cô đi thế nào thì đưa về thế ấy, còn phải mời cô đi!

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Một câu nói của Phó Sùng phá hỏng kế hoạch của Đường Dật, hiểu rõ chỉ thẳng ra, cô nhóc này lại là người hiểu chuyện, chỉ có điều, Phó Sùng vốn thông minh, anh cũng biết.

Đường Dật nhìn Phó Sùng, nhủ vậy: “Phó Sùng, em tới phối hợp diễn tập, cho dù em tùy hứng như thế nào, em phải nhớ kỹ một điểm, em là quân nhân, quân lệnh như núi!”

Diễn tập lần này hết sức quan trọng, cũng là lần đầu tiên đại đội đặc chủng của anh tham gia diễn tập.

Anh lập nhiều quân lệnh với Kiều Chí Vĩ, nếu diễn tập lần này có bất kỳ sai lầm gì, anh sẽ vác đồ cuốn xéo, Kiều Chí Vĩ mới đồng ý anh, chỉ đích danh Phó Sùng điều tới.

Anh cũng không phải người làm loạn, anh biết Phó Sùng có năng lực, đều nói phá mặt mã cực tốt, vô cùng nhanh! Anh đã từng nhìn thấy Phó Sùng phá mặt mã của người khác một lần, tốc độ đó tuyệt đối là lần đầu tiên anh nhìn thấy, hầu như không cần phí chút hơi sức.

Một lần kia anh cũng biết, Phó Sùng không phải thật sự không có năng lực, mà hoàn toàn không muốn đụng tâm đi làm, làm nghề này cũng chỉ vì dụ dỗ cho ông cụ cao hứng, là thứ mà ông cụ thích thôi.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, trầm mặc một lúc, không thể không nói, Đường Dật nói rất đúng, chuyện này dĩ nhiên quan trọng, hơn nữa, là đại đội đặc chủng diễn tập, bao nhiêu người nhìn, nếu cô gây ra lỗi, chịu xử phạt không chỉ một mình cô.

“Được rồi, tôi đồng ý với anh, huấn luyện tốt.” Phó Sùng hơi không tình không nguyện nói, mặc kệ như thế nào? Nếu cô ở đây gây ra rui ro lớn, ông nội sẽ thật sự không bảo vệ cô, đến lúc đó, chết như thế nào cũng không biết?

Đường Dật lộ ý cười với Phó Sùng, đưa tay sờ mặt Phó Sùng: “Sáng mai, anh dẫn em đi huấn luyện!”

Bọn Tiểu Khải hoàn toàn không phải đối thủ của yêu nghiệt này, coi như cô nhóc này đồng ý huấn luyện, cũng không nhất định đành hoàng nghe theo chỉ huy, không chừng gây loạn gì, anh phải nhìn.

Phó Sùng vừa nghe, thật nóng nảy, nhìn Đường Dật, vẻ mặt gấp gáp: “Đường Dật, tôi đồng ý huấn luyện tốt, tôi muốn đi theo Tiểu Khải.”

Liên trưởng kia nhìn người không sai, cô muốn đi theo Tiểu Khải, đi theo Đường Dật, lỡ như Đường Dật huấn luyện cô chết rồi, làm thế nào? Cô biết Đường Dật mang lính ác, hướng chỉ từ trường học thợ săn ra ngoài, đó là nơi nào?

Cô từng nghe ông nội nói, nơi đó không có tôn nghiêm, chỉ có phục tùng, thời gian thoải mái nhất vĩnh viễn đã qua!

Huấn luyện viên nơi đó không có sắc mặt tốt một ngày, cho dù ăn cơm, cho dù tắm, cho dù ngủ, cũng phải cảnh giác mọi lúc, bọn họ gọi trường học là nhà địa ngục.

Đường Dật nhìn Phó Sùng như vậy, lắc đầu: “Không được! Đến lúc diễn tập em phải theo kịp tốc độ của tụi anh, anh không thể bỏ mặc em! Đây là mệnh lệnh!”

Anh rất đau lòng, nhưng cũng hết cách rồi, tốc độ của bọn họ hoàn toàn khác bộ đội bình thường, huống chi Phó Sùng không có kinh nghiệm tác chiến, anh không thể che chở cô làm rối loạn tình hình chung.

Phó Sùng ôm chặt lấy hông Đường Dật, gần như khấn cầu, trong mắt tràn đầy uất ức: “Đường Dật, tôi sẽ thật sự nghe lời, tôi nhất định đi theo Tiểu Khải huấn luyện tốt, tuyệt đối không làm loạn nữa!”

Lúc Đường Dật cố chấp, ai khuyên cũng không được, Phó Sùng biết nếu cứng rắn chỉ khiến Đường Dật càng thêm cứng rắn.

Bị Phó Sùng đột nhiên ôm như vậy, Đường Dật rung cả mình, Đường Dật nhìn Phó Sùng trước mặt, tràn đầy trong mắt trong suốt là mặt của mình, bọn họ gần đến mức có thể nghe nhịp tim của nhau, nếu không có chuyện trước, anh và Phó Sùng trôi qua rất tốt.

“Thật sự không làm xằng làm bậy sao?” Đường Dật nhìn Phó Sùng, xác nhận lần nữa, Phó Sùng gật đầu đồng ý liên tục, Đường Dật thở dài: “Được, vậy nghe lời em, đi theo Tiểu Khải.”

“Được, Đường Dật anh thật tốt!” Phó Sùng ôm Đường Dật, hưng phấn mà hô, không phải cô không có khí phách, chuyện này nếu bạn muốn khí phách thì phải tìm đường chết, đối mặt với cường quyền, khí phách gì đi chết đi, Phó Sùng cô có được dẫn được.

Đường Dật nhìn Phó Sùng như vậy, cũng cười theo: “Được rồi, nếu cho em nửa ngày nghỉ thì nghỉ ngơi một chút, anh còn phải ra sân huấn luyện, đi trước.”

Đường Dật buông Phó Sùng ra, gần như chạy trời chết ra cửa.

Anh không biết đề Phó Sùng đến đây có đúng không, nhưng lần đầu tiên khi nhìn thấy cô nhóc này cười, đầu óc lại không ngừng nhớ lại.

Ngay lúc Đường Dật bước ra cửa, Phó Sùng gọi theo bóng lưng Đường Dật: “Đường Dật!”

Đường Dật dừng bước, đột nhiên quay đầu nhìn Phó Sùng: “Hả? Còn có chuyện?”

“Anh, dị ứng, không có chuyện gì chứ?” Ngón tay không ngừng thủ sẵn, cái miệng thật dễ tiện? Sao lại đột nhiên quan tâm anh ta?

Đường Dật vẻ mặt phức tạp nhìn Phó Sùng, khuôn mặt dễ nhìn tràn đầy ý cười: “Chỉ bằng chút này của em, tiểu đả tiểu nháo *, có thể chinh anh? Luyện thêm mấy năm nữa đi?”

(*) tiểu đả tiểu nháo: ý chỉ công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, tầm thường

Trong lòng quả thật ám áp, đừng nói chứ dị ứng này rất nghiêm trọng, dạ dày ói ra nhanh chóng rồi, chỉ có điều anh không muốn để cho Phó Sùng biết.

“Sớm biết, tôi đã hạ thuốc nặng thêm! Phó Sùng cắn răng nghiêng lợi với Đường Dật, ngược lại đi tới trước máy tính, chuẩn bị tiếp tục chơi trò chơi.

Đường Dật cũng không nói thêm gì nữa, sai bước ra khỏi phòng, lúc đóng cửa, Đường Dật đột nhiên thở phào một hơi, cả người dựa vào trên cửa, vốn bởi vì dị ứng mà nôn mửa, trong dạ dày đau đớn, hơn nữa trong lòng đau khiến Đường Dật khẽ run lên.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, quả đấm trong tay Đường Dật không khỏi siết chặt.

Từ Cừu thành phồn hoa, cho dù đêm khuya cũng không che giấu được, bầu trời đêm giống như một miếng vải đen chụp xuống, bỏ qua đèn neon, nếu mắt sáng ngời sẽ thấp sáng cả trời đêm.

Từ nhỏ Đường Dật đã theo cha mẹ xuống quân khu, sau khi tốt nghiệp đi bộ đội đã chiến, năm nay đổi lịch nghỉ phép, trở lại thăm ông nội, mặc dù ít trở về, nhưng người đàn ông xuất sắc như vậy, đi đâu cũng phong quang vô hạn *.

(*) phong quang vô hạn: Nở mày nở mặt.

Ông cụ đã buồn ngủ, Đường Dật nằm trên ghế sa lon xem ti vi, đổi vô số kênh, xem kịch quân đội trên ti vi, cảm thấy quá vớ vẩn, nếu bộ đội huấn luyện nhẹ nhàng như vậy, ai cũng đi làm lính rồi, phải không?

Đồng ý đến sáng mai theo ông cụ đi chợ sáng xách chim đi dạo, cũng không đi chơi, ông cụ ít khi nói yêu cầu gì, vừa mở miệng thì Đường Dật ngoan ngoãn ngây ngốc trong nhà, nhưng thật sự vô cùng buồn bực.

Đột nhiên đứng dậy, Đường Dật định đi lên lầu chơi game, điện thoại di động trong túi vang lên, lấy điện thoại ra, bấm nút nghe, bên kia truyền đến tiếng tiểu Hoa vô cùng kích động: “Đường Dật, cậu ở đâu vậy?”

“Ở nhà? Xảy ra chuyện gì rồi, kêu lớn tiếng như vậy?” Một tay Đường Dật thoải mái đút vào trong túi quần, vừa nghe điện thoại, chuẩn bị lên lầu.

Tiếng tiểu Hoa ở bên kia kích động hơn, giống như hận không thể chui ra từ điện thoại, kêu lớn: “Khẩn cấp nhờ giúp đỡ, khẩn cấp nhờ giúp đỡ, hôm nay phải ra ngoài, chuyện trời cũng phải đi ra!”

“Chuyện gì xảy ra? Xảy ra chuyện gì rồi hả?” Mặt Đường Dật nhíu lại, tiểu Hoa rất ít khi không trấn định như vậy, nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tiểu Hoa ở bên kia rất kích động, nói vào điện thoại: “Anh à, bị chặn ở bờ Sĩ Hà rồi, bị một cô gái giẫm lên, nhanh lên, tới đây trợ giúp chút!”

“Bị phụ nữ giẫm lên? Còn không biết xấu hổ xin giúp đỡ, bắt nạt phụ nữ, không có hứng thú!” Đường Dật cười, tiếp tục đi lên lầu, tiểu Hoa còn không biết xấu hổ mà gọi điện thoại cho anh, mọi người không thắng được một phụ nữ, thua thì thua thôi.

Tiểu Hoa rất nóng nảy, bắt đầu giờ trò lưu manh về phía điện thoại: “Đường Dật, tôi nói với cậu, người phụ nữ này là Phó Sùng, cô ấy không phải người khác!”

Tên yêu nghiệt này, hôm nay bại bởi cô ta, mấy người tiểu Hoa có thể không tức giận sao?

Không đợi Đường Dật nói chuyện, tiểu Hoa tiếp tục nói vào điện thoại: “Hôm nay cậu phải tới đây, rất nhiều người ở đây, mặt mũi tui này ở trên mặt đất cả rồi, có thể nhặt lên không, chỉ nhìn cậu đó.”

Đường Dật khẽ vận người, vốn không muốn đi, nhưng tiểu Hoa đã nói đến mức độ này, xem ra không đi không được, anh và tiểu Hoa chơi chung khi còn bé, ở Từ Cừu thành đều do mấy người bạn họ tiếp đãi, không đi sẽ tổn hại tình cảm anh em.

“Được, bên bờ Sĩ Hà đúng không? Chờ anh, lập tức tới.” Đường Dật thuận tay cúp điện thoại, lên lầu thay quần áo rồi sai bước xuống lầu, chính là đi đánh cuộc một lần thôi, cũng không phải chuyện lớn gì.

Ra khỏi phòng, đóng cửa, Đường Dật đi tới xe của mình, lên xe, cho xe chạy, lái xe quay ngược một trăm tám mươi độ, cứ như vậy lao ra ngoài, bọn họ tìm Đường Dật trợ giúp cũng phải, người đàn ông này đã từng chơi xe, là người luyện võ.

Xe lái rất nhanh, dọc đường đèn neon chiếu sáng, Tứ Cửu thành phồn hoa, mặc dù là mùa đông, nhưng thời gian này trên đường vẫn đầy xe chạy nhanh, đến đầu đường, Đường Dật đánh lái rẽ theo hướng ra bờ Sĩ Hà ở ngoại thành.

Nói là ngoại ô thành Đông, bên đó cũng là nơi người giàu tụ tập, xe dọc theo đường cái, xe lao nhanh chóng, Sĩ Hà này vốn là một con sông uốn lượn, lúc xây dựng đường chính, cũng sắp đặt dọc theo con sông này, lái xe đi trên đường cũng là một con đường chạy rất không đến nỗi nào.

Mà trời vừa tối, con đường kia vốn không có xe chạy, thành chỗ đua xe.

Bên bờ Sĩ Hà có một sân golf, ban ngày mới mới kinh doanh, ban đêm thành bãi đậu xe, là nơi được những công tử nhà giàu tụ tập đến, không vì cái gì khác, chỉ vì đua xe, tìm kích thích.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, nói chính là chỗ tốt nhất này rồi, lúc Đường Dật lái xe đến bãi đậu xe của sân golf, chỉ thấy bãi đậu xe lớn đậu đầy xe, dừng xe ổn định, nhiều loại xe nổi tiếng.

Ferrari, Porsche, Mercedes-Benz BMW, còn có mỗi cái vừa nhìn đã biết là xe cao cấp dùng giá tiền lớn lắp ráp lại, chung quanh cũng tụ tập người trẻ tuổi muôn hình muôn vẻ, ban đêm đầy cảm dỗ này tùy ý phóng túng.

Đèn xe Đường Dật đánh sang, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Đường Dật, mấy người đàn ông tiểu Hoa, Quách Từ Hòa vừa nhìn thấy xe Đường Dật thì không ngừng ngoác tay, Đường Dật tiện tay đánh lái chạy xe sang.

Dừng lại cách chỗ tiểu Hoa không xa, lúc xe dừng hẳn, tiểu Hoa đã chạy qua, Đường Dật mở cửa xe, xuống xe, chỉ thấy vẻ mặt kích động của tiểu Hoa: “Cậu có thể tới, hôm nay nhìn cậu rồi.”

Đường Dật tròn mắt nhìn tiểu Hoa, bàn tay đập lên bả vai tiểu Hoa một cái: “Sợ hay không sợ? Bị phụ nữ đập, còn muốn tìm giúp đỡ?”

Phó Sùng, hòn ngọc quý trên tay ông cụ Phó, nổi danh yêu nghiệt ở Tứ Cửu thành, nổi tiếng ngang Tiều Sùng.

Anh đã nghe tới cô nhóc này, khi còn bé đã từng thấy, lúc ấy cô bé chưa đủ lớn, đánh nhau với những đứa nhỏ khác, sau đó, trở lại đại viện đã không thấy.

Đường Dật hoàn toàn không va chạm Phó Sùng, cũng đã nhiều năm không thấy, không ngờ ngay cả bọn tiểu Hoa cô nhóc này cũng dám giẫm lên, không được.

“Không phải, cậu ấy, đã bao nhiêu năm không trở lại, hoàn toàn không hiểu, đi thôi, mọi người đều chờ đợi xem náo nhiệt đấy?”

Tiểu Hoa không thêm để ý tới Đường Dật đang giễu cợt, cậu ta không sợ Đường Dật chê cười, đều là anh em, chê cười không có gì, anh sợ đám người kia hủy bỏ, nhóm bọn họ có thể thật mất mặt.

Nói chuyện một lát, tiểu Hoa đã kéo Đường Dật đi tới đầu đám người.

Lúc Đường Dật theo tiểu Hoa đi tới, đã nhìn thấy, đây chính là mấy đám người tụ tập một chỗ, nếu hôm nay ai báo cảnh sát, vậy không phải bắt một ổ rồi hả?

Tùy ý quét mắt qua đám người, ánh mắt Đường Dật dừng lại trên người một cô gái bị đám người vây quanh, nhìn không lớn, chừng mười chín tuổi.

Cần nhọn xinh xắn, mặt trái xoan, hai mắt thật to, sáng ngời lạnh lợi, tóc xoắn màu nâu thả tùy ý, mặc áo jacket da, đeo giày đinh tán, khí khái hào hùng mang vài phần xinh đẹp.

Phó Sùng thấy Đường Dật không chút kiêng kỵ quan sát mình như vậy, khẽ nhếch môi cười: “Anh chính là cứu binh bọn tiểu Hoa gọi tới sao?”

Hôm nay, Phó Sùng vốn cùng mấy người bạn đua xe ở đây, nhìn thấy nhóm tiểu Hoa và tiểu Quách cũng ở đây.

Vì đoạt địa bàn, hai nhóm người náo loạn lên, quen thuộc hay không quen thuộc, động thủ luôn không nói ra được, huống chi mấy đám đều là trẻ con, nếu nhóm tiểu Quách động thủ với đám trẻ con này thật sự không thích hợp.

Biện pháp duy nhất chính là đua xe, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, nhưng ai biết cô nhóc Phó Sùng này chơi đến lô hỏa thuần thanh *, giẫm bẹp mấy người bọn họ.

(*) lô hỏa thuần thanh: dày công tôi luyện. Tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa thành màu xanh coi như đã thành. Ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật...

Kiều Lộ Phi đang ở nước ngoài, Tiều Sùng quá bận rộn, không có thời gian để ý tới chuyện như vậy, tiểu Hoa hết cách rồi, đành phải tìm Đường Dật tới trợ giúp.

Tiểu Hoa liếc nhìn Phó Sùng, giới thiệu với Đường Dật: “Cô nhóc này chính là Phó Sùng, người nhỏ mà lắm trò quỷ, khỏi phải khách khí với cô ta!”

Đường Dật không nói gì, chỉ có điều ánh mắt chưa từng rời khỏi người Phó Sùng, Phó Sùng cũng không kiêu cách, mặc cho Đường Dật nhìn mình.

Nghe lời tiểu Hoa nói, Phó Sùng cười khanh khách, nói với Đường Dật: “Nói đi, tí thì thế nào?” Cô lại tò mò, cứu binh bọn họ mời tới có bao nhiêu lợi hại?

Đường Dật híp mắt nhìn Phó Sùng, khóe miệng kéo ra giống như cười: “Tiền đánh cuộc là gì?”

Phó Sùng hơi sững sờ, “Hả” một tiếng kinh ngạc hỏi: “Tiền đánh cuộc? Tiền đánh cuộc gì?”

“Cô gái, không có tiền đánh cuộc mà đòi đua xe?” Đường Dật không nhịn được bật cười, cô gái này rất có ý tứ, đua xe chính là vì tiền đánh cuộc.

Phó Sùng nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Đường Dật, đi tới trước mặt Đường Dật: “Tiền đánh cuộc chính là mảnh đất thuộc về người nào?”

Nói giống sao, bọn họ náo loạn chính là vì giành mảnh đất này, còn hỏi tiền đánh cuộc là cái gì?

“Vậy tôi không có hứng thú, mảnh đất này về ai cũng không liên quan đến tôi, huống chi mảnh đất này là sân golf của người ta, là đất của nhà họ Diệp!”

Đường Dật cười ác hơn, anh mặc kệ chỗ đất này thuộc về ai, tiểu Hoa ở bên cạnh kinh ngạc, không hiểu Đường Dật chơi chiến thuật gì?

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Phó Sùng nhìn Đường Dật, lần đầu tiên hơi không hiểu rõ tính tình đối phương, khẽ dừng lại hỏi ngược Đường Dật: “Vậy tiền đánh cuộc của anh là gì?”

Tiền đánh cuộc thì tiền đánh cuộc đi, vấn đề là Đường Dật đánh cuộc cái gì?

Về mặt Đường Dật nghiêng ngả nhìn Phó Sùng, ý cười trên môi khắc sâu: “Em muốn cái gì, anh sẽ cho cái đó.”

Một câu nói ném trả vấn đề lại cho Phó Sùng, chỉ thấy Phó Sùng khẽ nhủ mày, quan sát Đường Dật từ trên xuống dưới.

Người bên cạnh cũng ngừng thở, yêu nghiệt này đúng là tùy tiện? Đường Dật quả nhiên có khí phách, có thể chần trệ được Phó Sùng.

Suy nghĩ hồi lâu, Phó Sùng đi mấy bước đến trước mặt Đường Dật, tay đưa vào trong cổ Đường Dật, ngón tay hơi lạnh vô ý chạm qua, tiện tay kéo một sợi dây chuyền bằng vàng rất mảnh khảnh, phía trên vòng có một mặt trang sức, trên mặt trang sức treo một chiếc nhẫn bằng vỏ đạn.

Lớn lên trong đại viện từ nhỏ, Phó Sùng lại đang học trường quân đội, đương nhiên biết chiếc nhẫn này có ý gì? Ánh mắt trong suốt như nước của Đường Dật mang theo ý hài hước nhìn Đường Dật, khẽ nhếch môi cười: “Mang nó đánh cuộc cho em, anh đánh cuộc hay không?”

Sợ rằng người đàn ông này không dám đánh cuộc, nếu không chẳng phải bạn gái tức chết? Vật này rất trân quý.

Đường Dật nghe xong lời Phó Sùng nói, không nhịn được cười ra tiếng: “Em thật biết chọn, đồ vật này do anh đổi mạng lấy được.”

Lúc lấy vỏ đạn này ra, chiến hữu của anh mài thành chiếc nhẫn, nói về sau, cô gái nào muốn chiếc nhẫn này, cậu cưới luôn đi, nói rõ, cô gái này không cầu tiền bạc, không cầu quyền thế của cậu.

Đường Dật nghe chỉ cho là câu chuyện cười, cười một tiếng, nhưng anh em mài cho, cuối cùng vẫn có ý nghĩa kỷ niệm, cũng tìm sợi dây chuyền đeo lên, vẫn mang, đã thành thói quen, không ngờ thật sự vẫn có cô gái nhìn thấy nó.

“Vậy anh có đánh cuộc không?” Ánh mắt Phó Sùng quật cường, nhìn Đường Dật, chỉ nghe thấy Đường Dật trầm giọng: “Đánh!”

Lời Đường Dật nói khiến Phó Sùng hơi ngẩn người, nhưng không để ý, nếu Đường Dật không sợ bị vợ mình đuổi giết, cô cũng không cần đi quan tâm.

“Vậy thì tốt, tiền đặt cược của em chính là em, thắng em thuộc về anh, thua, dây chuyền này thuộc về em.” Phó Sùng gần như không mang theo chần chừ, không phải lỗ mắng, ở trong trí nhớ của cô chưa từng thua.

Cô có tự tin, Đường Dật tuyệt đối không thắng được cô, cho nên đánh cuộc xuống, nhưng một câu nói đã nổ tung, hai nhóm người tất cả đều bắt đầu ồn ào lên, nếu hai người này đấu đã có thể có kịch vui để xem.

Một cô gái đi tới, cầm nước đưa cho Phó Sùng, hạ thấp giọng: “Cô gái, đừng sợ anh ta, đè bẹp anh ta!”

Trừ tay đua xe nhà nghề, trước mắt, trong dân chơi nghiệp dư ở đây, Phó Sùng còn chưa gặp phải đối thủ.

Phó Sùng uống một ngụm nước, bỏ chai ra ngoài, tiện tay kéo khóa kéo áo jacket, lấy dây cột chặt tóc tán loạn.

Đi vài bước đến trước xe, mở cửa xe, Phó Sùng mạnh mẽ ngồi xuống.

Nhìn tư thế của Phó Sùng, tiểu Quách đi tới trước mặt Đường Dật, hạ thấp giọng: “Cẩn thận một chút, cô nhóc này rất quý quyết, đừng khiến cho cô ta lừa dối cậu.”

Không phải bọn họ cẩn thận, ở trong đại viện đều kết ân oán sống chết với Phó Sùng rồi, không kết bạn, nhiều ít cũng từng nghe chút thành tích vĩ đại của cô ta, trước khi còn nhỏ, cô nhóc này đã ném máy chụp hình của paparazzi.

Tại sao à?

Người paparazzi vì theo dõi vụ xì căng đan của một cô gái, quần chặt lấy, chính là không buông.

Bị Phó Sùng đụng phải, len lén kéo cô gái này đi toilet, ngay sau đó, giả trang thành sát nhân bóng đêm.

Cũng không biết cô nhóc này lấy đạo cụ ở đâu ra, hóa trang thành như vậy, hơn nửa đêm thiếu chút nữa hù chết tên paparazzi kia, chuyện trước kia nhiều không kể xiết rồi, cho nên, cho dù tin mới về Phó Sùng nhiều hơn thế, cũng không mấy người có hứng thú gì với cô.

Đường Dật thấy Phó Sùng tiến vào, cũng tiến mấy bước đến xe tiểu Hoa, nói với tiểu Hoa: “Đưa chìa khóa cho tôi!”

Xe tiểu Hoa đã chỉnh lại tính năng, mới có thể so sánh được, lợi hại hơn nữa, bạn cũng phải có xe tốt, mới có thể so tài, phải không?

Bộp một tiếng, tiểu Hoa ném chìa khóa xe tới, Đường Dật thuận tay nhận lấy, mở cửa xe ngồi vào, hai người cho xe chạy lên đường chính, một nhóm người trẻ tuổi cũng chạy theo, chuẩn bị chứng kiến thời khắc kỳ tích.

Hai chiếc xe con cùng nhau dừng hẳn trước vạch trắng, Phó Sùng quay cửa xe xuống, quay đầu nhìn Đường Dật, khoe miệng lộ ra nụ cười quyến rũ, ra dấu tay, trong miệng phụ họa: “Pằng!”

Ngay sau đó cười khanh khách, Đường Dật cứ lẳng lặng nhìn Phó Sùng như vậy, đã có người từng hỏi anh, thiên sứ và ma quỷ khác nhau cái gì, thiên sứ rất đẹp, nhưng bác ái, kiểu người này cũng có mặt ích kỷ.

Ma quỷ lãnh khốc, nhưng có mặt lương thiện, đừng cảm theo đuổi.

Cho nên anh vẫn không đáp khác nhau ở chỗ nào, hôm nay suy nghĩ một chút, anh vẫn không trả lời được, nhưng giờ giờ phút này anh cảm nhận được cái gì gọi là thiên sứ và ma quỷ kết hợp, cảnh trước mắt này rõ ràng Phó Sùng chính là thế.

Nhìn Đường Dật sững sờ, Phó Sùng ngừng cười, cho xe chạy, chân nhấn cần ga, xe bay ra ngoài.

Tiểu Hoa bên cạnh nhìn đáng vẻ ngây dại của Đường Dật, nhanh chóng kêu to: “Này, tôi nói thiếu gia này, thời khắc mấu chốt, sau cậu như xe bị tuột xích, Phó Sùng đã đi rồi, đi nhanh một chút!”

Bạn nói Đường Dật bình thường không thể dùng mắt nhìn thẳng con gái, hôm nay ánh mắt không rời khỏi cô nhóc Phó Sùng này, đôi mắt mù quáng, yêu nghiệt này cũng có thể khiến cho Đường Dật si mê?

Người trong đại viện, phạm trong vòng luân quần ở Tứ Cửu thành, ai nói đến Phó Sùng tránh né còn không kịp, còn dám thích, chắc tìm đường chết?

Chuyện như vậy anh phải bớt chút thời gian dạy cho Đường Dật một khóa, để cho cậu ta hiểu, yêu nghiệt không thể thu lấy tốt như vậy.

Ngược lại Đường Dật tỏ vẻ không sao cả, đạp cần ga, cũng bay theo ra ngoài, Phó Sùng lái xe rất nhanh, từ kính chiếu hậu thấy xe Đường Dật theo tới, khoe miệng mang theo nét cười, đến chỗ cua đột nhiên đánh tay lái, xoay tròn nhẹ nhàng, xe vòng qua, không hề trì hoãn, Phó Sùng bỏ rơi Đường Dật.

Đường Dật ngược lại gương mặt không sao cả, đạp cần ga, cũng đi theo bay ra ngoài, phớt lờ chiếc xe lái rất nhanh, từ sau coi kính nơi đó, thấy Đường Dật theo tới xe, khoe miệng mang nét cười, đến chỗ cua quẹo.

Xe lái rất nhanh, cho dù bị Phó Sùng bỏ rơi lại, mất thời gian không bao lâu Đường Dật cũng lái xe ngang với Phó Sùng rồi, đến lúc quay lại.

Phó Sùng đột nhiên nâng xe, kiểm tẩu thiên phong *, Đường Dật sợ cô nhóc này gặp chuyện không may, đạp thắng xe, xe đột nhiên dừng lại, cho Phó Sùng một đường.

(*) Kiểm tẩu thiên phong: là một chiêu kiểm pháp, nghĩa bóng chỉ việc tìm một biện pháp không bình thường để giải quyết vấn đề.

Nhìn xe Phó Sùng bay ra xa, giận quá, tranh tài thắng thua không sao cả, cô nhóc này đúng không muốn sống sao? Khó trách, đều bị chặn không thắng được.

Phó Sùng vượt qua Đường Dật, khuôn mặt vui vẻ, tài lái xe của người đàn ông này không tệ, nhân phẩm không tồi!

Khi Phó Sùng đang hả hê, xe Đường Dật đã theo tới, đột nhiên ở một khúc cua, tăng tốc vượt đến bên cạnh Phó Sùng, quay cửa xe xuống: “Lần sau còn dám chơi liều mạng như vậy, anh sẽ đánh em!”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Lúc nói lời này, Phó Sùng kinh ngạc nhìn Đường Dật, ngay cả Đường Dật cũng cảm thấy không giải thích được, có thể do cảm thấy cô nhóc này còn nhỏ, chơi liều mạng như vậy, quả nhiên xem thường bản thân, cũng coi thường người nhà.

“Đắc chí, anh cho rằng anh là ai? Thắng em trước đi rồi nói!” Phó Sùng cười sáng khoái, nụ cười sáng rực, gần như say lòng người, chân Phó Sùng nhấc cần ga, xe bay ra ngoài trong nháy mắt, bỏ xa Đường Dật ở đằng sau.

Đường Dật ngược lại không sao cả, lẳng lặng lái xe đi theo phía sau Phó Sùng, anh đã chạy qua con đường này, phía trước có một chỗ rẽ không nhận ra, từ chỗ này vượt qua Phó Sùng, đuổi theo cô nhóc này tuyệt đối không phải là vấn đề.

Trong xe để âm nhạc mạnh bạo, Phó Sùng chơi rất vui vẻ, lúc bạn gặp đối thủ, so đấu ngang tài ngang sức sẽ khiến cho bạn cảm thấy thế giới này rất hạnh phúc, đây chính là ham muốn của người khiêu chiến.

Ngay khi Phó Sùng sắp hài lòng, Đường Dật đột nhiên vượt qua, xe gào thét mà qua, một vòng quay đẹp đẽ, vũng vàng dừng trước vạch trắng, tiếng hô vang khắp hiện trường, nhất là bọn tiểu Hoa và tiểu Quách, lúc này cảm thấy bọn họ nở mặt, kêu đắc ý.

Phó Sùng theo tới sau đó, dừng xe lại, quay đầu nhìn Đường Dật, trên mặt mang ý cười, ngược lại không có vẻ không vui, điểm này khiến Đường Dật rất ngoài ý muốn, cô gái lòng dạ lớn mới có thể chơi được, thua được.

Mở cửa xuống xe, Phó Sùng đi tới trước mặt Đường Dật, lộ ra vẻ mặt tươi cười: “Làm cái gì? Trong đám này, ngoại trừ anh tiểu Phi, lần đầu tiên thấy đàn ông có thể lái xe tốt như vậy.”

Rất ít tán dương người khác, không phải cô keo kiệt, mà không gặp được ai để cho cô tán dương.

“Lính nghèo.” Đường Dật nhếch môi, thuận tay mở cửa xuống xe, đi tới bên cạnh Phó Sùng, tiểu Hoa mặt hả hê chạy tới, khoác tay lên vai Đường Dật, nhìn Phó Sùng, lưu manh mở miệng: “Thế nào, cô em? Cứu binh của tôi không tệ chứ? Địa bàn này, về tôi ha ha...”

Đường Dật cho nở mặt, ngay cả Phó Sùng cũng có thể thắng, chuyện như vậy nói ra, ai không bị hù dọa giật mình, ngược lại nhóm Phó Sùng không vui mừng lắm.

“Rất không tệ, tôi thích!” Phó Sùng nở nụ cười thật to, thật ra địa bàn về ai cô đều không sao cả, vui vẻ chính là hôm nay gặp được đối thủ, đột nhiên cảm thấy thời gian một lần nữa trở nên có ý tứ.

Đường Dật quay đầu nhìn Phó Sùng, thuận tay đẩy tiểu Hoa, xoay người bước nhanh về phía xe mình, mọi người kinh ngạc, ngay cả nụ cười của Phó Sùng cũng cứng lại, không hiểu người đàn ông này sao lại đột nhiên rời đi?

Mở cửa lên xe, Đường Dật ngồi vào trong xe, thuận tay mở mui xe thể thao, nói với Phó Sùng: “Chiến lợi phẩm, lên xe!”

Một câu nói này khiến mọi người huyết sáo xông lên, mọi người quên mất tiền đặt cược của cuộc so tài này, Phó Sùng nhìn xe Đường Dật, xoay người đi tới xe mình, mở cửa lấy giỏ xách, ngược lại nói với một cô gái nhỏ: “Thiên Thiên, lái xe trở về giúp tớ.”

Dứt lời, Phó Sùng thuận tay ném chìa khóa cho Thiên Thiên, trực tiếp chạy tới xe Đường Dật, không mở cửa, mà tung người nhảy vào trong xe Đường Dật, ngồi bên cạnh Đường Dật, cười như yêu nghiệt.

“Này, Phó Sùng, cậu thật sự đi cùng anh ta hả? Anh ta không phải người tốt lành gì!” Thiên Thiên gọi với theo Phó Sùng, mọi người cũng cười ầm lên, ngược lại tiểu Hoa và tiểu Quách liếc mắt nhìn nhau, Đường Dật rất ít khi trở về, người hiểu rõ cậu ấy không nhiều.

Nhưng bọn họ hiểu rõ Đường Dật, hai người này ở chung một chỗ, chắc sẽ thành tình, xem ra Tứ Cừ thành sắp xảy ra chuyện lớn.

Không quá nhiều lời, Đường Dật khom người, cài dây an toàn cho Phó Sùng, ngược lại đánh tay lái, rời khỏi bờ Sĩ Hà, xe chạy ra, Phó Sùng ngậm ngậm theo tiếng nhạc trong xe:

“I threw a wish in the well

Em ném một điều ước xuống giếng

Don't ask me, I'll never tell

Đừng hỏi em, em sẽ không nói đâu

I looked to you as it fell

Em nhìn anh chăm chú

And now you're in my way

Và giờ anh hiện hữu trong tâm trí em

I trade my soul for a wish

Em sẽ đánh đổi tâm hồn mình vì một điều ước

Pennies and dimes for a kiss

Một đồng xu và một hào cho một nụ hôn

I wasn't looking for this

Em không kiếm tìm điều ấy

But now you're in my way

Thế nhưng anh hiện hữu trong tâm trí em

Your stare was holdin'

Anh cứ nhìn chăm chăm

Ripped jeans, skin was showin'

Quần jeans te tua, da đồ mờ hời

Hot night, wind was bowin'

Đêm dài nóng bỏng, gió đang thổi

Where you think you're going, baby?

Anh nghĩ anh sẽ đi đâu, anh yêu?

Hey, I just met you

Này, em gặp anh

And this is crazy

Và điều này thật điên rồi

But here's my number

Thế nhưng đây là số của em

So call me, maybe?

Vì thế gọi cho em nếu có thể

It's hard to look right

Thật khó hiểu thấu anh

At you baby

Anh yêu

But here's my number

Nhưng đây là số của em

So call me, maybe?

Vì thế gọi cho em nếu có thể”

(*) đây là bài hát “Call me maybe” của ca sĩ Carly Rae Jepsen

Trong xe mở mui không đóng, Đường Dật thích cảm giác này, mặc dù gió thổi lạnh, lại cảm giác cả không khí như đang nóng ran, bên tai vang lên giọng hát dễ nghe của Phó Sùng.

Đường Dật quay đầu, liếc mắt nhìn nhìn Phó Sùng bên cạnh, tùy ý hỏi: “Cô nhóc, bao lớn?”

Mặc dù cô nhóc này ăn mặc rất thành thực, nhưng Đường Dật nhìn ra, tuổi cô nhóc này không lớn lắm! Xem chừng vẫn đang học đại học.

“Em sao?” Suy nghĩ bị cắt đứt, lúc này Phó Sùng mới quay đầu lại, nhìn về phía Đường Dật, ý cười trên khóe môi sâu hơn: “Mười chín rồi, trưởng thành theo pháp luật, không cần lo lắng.” Lần đầu, cảm thấy đơn độc ở chung một chỗ với một người đàn ông, hô hấp cùng không khí, có vui vẻ khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Nghe lời Phó Sùng nói, sắc mặt Đường Dật trầm xuống, đưa tay nắm chặt Phó Sùng: “Nhỏ như vậy đã bắt đầu coi trời bằng vung? Cha mẹ không quan tâm trông nom?”

Mặc dù anh nghe nói ông cụ Phó cưng chiều cháu gái, cưng chiều lên tận trời, nhưng cô nhóc này đã bước bình đến mức này rồi, cha mẹ vẫn không quản lý, cũng không nói lại được, phải không? Con gái vẫn phải dạy dỗ cho tốt.

“Em không làm chuyện gì phạm pháp, sao cha mẹ em phải quản lý em?”

Mặc dù các cô chơi đua xe, nhưng chưa bao giờ bài bạc, đơn giản chỉ đua xe vui đùa một chút thôi, cha mẹ cũng không cần quản lý cô, chỉ cần không gây chuyện sinh sự, cô chính là hành thiện tích đức, cha mẹ nào còn dám quản lý nhiều như vậy.

Đường Dật bất đắc dĩ mà lắc đầu, thấy mấy cô gái trong vòng luẩn quẩn này đều như vậy, cô nhóc này chẳng những phải quản lý, còn phải dạy dỗ cho tốt, hoàn toàn không hiểu những thứ liệu mạng gì đó, là con gái đều không thể đụng vào, không thích hợp.

Xe chạy không bao lâu đã vào nội thành, đột nhiên, tuyết bắt đầu bay đầy trời, từng mảng lớn bông tuyết bay xuống, bay múa khắp trời, đẹp nhưng không chân thực, Đường Dật làm lính ở phương nam, rất ít khi thấy tuyết, hôm nay thấy cảnh này, ngược lại đẹp không sao tả xiết.

“Tuyết rơi, có lạnh không?” Đường Dật nhìn Phó Sùng, đưa tay nắm lấy tay Phó Sùng, bàn tay Phó Sùng được bao bọc, một ấm áp truyền đến, Phó Sùng cười cười: “Lạnh!”

Mùa đông Tứ Cửu thành rất lạnh, nhất là khi có tuyết lại càng lạnh hơn, Đường Dật định đóng mui xe lại, nhưng Phó Sùng không muốn Đường Dật đóng, cô thích kiểu kích thích này, thích kiểu tính cách đàn ông này của Đường Dật, cảm nhận được cảm giác khác biệt.

“Được rồi, tìm chỗ sưởi ấm thôi.” Về mặt Đường Dật rạng rỡ, vẫn cười thuần khiết, đánh tay lái, chuyển hướng xe, thuận miệng hỏi Phó Sùng: “Nói đi, muốn đi đâu?”

“Về nhà! Nếu không có thể đi đâu?” Phó Sùng nghịch đồ trang trí trong xe Đường Dật, không phải cô không hiểu ý của Đường Dật, cũng biết cô coi trời bằng vung, nhưng đơn độc hẹn hò với đàn ông vẫn là lần đầu tiên.

Đường Dật nhìn Phó Sùng, trong mắt mang theo đánh giá: “Chắc hiểu ý tứ của anh chứ? Chiến lợi phẩm!”

Cô nhóc này, nhìn không giống cô gái cái gì cũng không hiểu, cũng không phải kiểu phụ nữ lung tung, ý trong lời của anh rất rõ ràng, anh không tin Phó Sùng không hiểu.

“Em chưa từng tiếp xúc với đàn ông!” Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thản nhiên, không hề có chút nói láo, nghiêng đầu nhìn mặt Đường Dật từ gật mình đến chuyển thành nụ cười, Phó Sùng khẽ nhủ mảy: “Cười đã chưa? Nhưng mà em lại thích anh! Thích cảm giác đi cùng anh.”

Cô là Phó Sùng, đây chính là tính cách của cô, không hề kiêu cách, cô chưa từng tiếp xúc với đàn ông, cũng không cảm thấy đây là chuyện mất mặt, cô coi trời bằng vung, ai gặp cũng ghét, nhưng cô sẽ không gây ra chuyện làm tổn thương bản thân.

Đường Dật không nói gì, đánh tay lái, xe vòng vào đầu ngõ hẻm, tay nắm tay Phó Sùng vẫn không buông ra, đến một ngõ nhỏ vắng vẻ, Đường Dật đột nhiên dừng xe, đóng mui xe thể thao, ngăn cản với bông tuyết ngoài trời.

Hệ thống sưởi trong xe cũng mở đủ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Sùng đỏ bừng, rất xinh đẹp.

“Em nói em yêu thích anh, thích cảm giác đi cùng anh, vậy anh hỏi em, cái gì gọi là thích? Em biết yêu thích anh như thế nào?” Đường Dật nâng tay Phó Sùng lên, hà hơi, sưởi ấm cho Phó Sùng.

Thích? Từ này rất đẹp, nhưng thích cũng không phải dễ dàng nói ra khỏi miệng như vậy.

Phó Sùng nhìn Đường Dật cẩn thận làm ấm tay cho mình, kéo tay Đường Dật qua đặt lên ngực, giọng nói rất nhẹ nhưng rất rõ ràng: “Em không biết cái gọi là thích, nhưng khi nhìn thấy anh, nơi này đập rất nhanh, anh nói cái này có tính là thích không?”

Thấy Đường Dật, tim cô sẽ đập, đó là cảm giác chưa từng có khi gặp bất kỳ người đàn ông nào, cô cảm thấy đây chính là thích.

Đường Dật nghe lời Phó Sùng nói, cứ nhìn chằm chằm Phó Sùng như vậy, cách một tiếng, thuận tay mở dây an toàn của Phó Sùng ra, cứ như vậy chụp tới, cả người Phó Sùng ở trên người Đường Dật, không gian xe thể thao rất nhỏ, hai người chen chúc một chỗ.

Phó Sùng dựa lưng vào tay lái, cả người dính chặt lấy Đường Dật, gần đến nỗi hình như có thể nghe thấy hô hấp lẫn nhau.

Lần đầu tiên Phó Sùng có cảm giác bối rối, đối mặt với Đường Dật, cho đến khi hô hấp bị chặn lại, ánh mắt Phó Sùng chính là hoảng sợ, Đường Dật không khỏi cảm thấy buồn cười, cô nhóc này, một mặt con nít thiên sứ, hồn nhiên, mang theo vẻ đáng yêu.

Mặc cho Đường Dật hôn mình, cảm giác tinh tế, mang theo chút tê dại nhẹ nhẹ, chỗ đầu lưỡi Đường Dật lướt qua cũng khiến cho Phó Sùng phát ra run rẩy khe khẽ.

Thì ra ở chung một chỗ với người trong lòng là cảm giác này, tuyệt rồi ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn, không khí trong xe lại khô nóng, truyền đến từng đợt sóng, âm thanh rất rung động, khi Phó Sùng cho rằng mình sẽ hít thở không thông thì Đường Dật đột nhiên ngẩng đầu lên.

Nhìn khuôn mặt người con gái bị mình hôn lên mà đỏ ửng, không khỏi khẽ bật cười, nhưng trong nháy mắt bỏ xuống, nghiêm trang dạy dỗ Phó Sùng: “Con gái ngoan nên về nhà trước khi mặt trời xuống núi, khi bị hôn phải biết phản kháng.”

Cô nhóc này lại rất thuận theo, mặc dù là mình hôn, nhưng có thể tưởng tượng hôm nay nếu đổi thành người đàn ông khác, Phó Sùng cũng thuận theo như vậy, trong lòng không khỏi tức giận, vì Phó Sùng thuận theo mà tức giận.

Phó Sùng cảm thấy lời Đường Dật nói giống như trò hề buồn cười nhất thế giới, cười một cách hồn nhiên: “Người khác thấy em đều hận không thể núp xa xa, nào lớn mặt giống như anh, còn dám hôn em?”

Lời này lại không sai, bất kỳ người đàn ông nào nghe đến tên Phó Sùng đều lắc đầu, trước kia có người theo đuổi, về nhà nói với cha mẹ, thích Phó Sùng, đó chính là bị hai trận đánh hòa trộn vào nhau, mây trắng trắng mất mù, coi trọng Phó Sùng? Dù coi trọng con gái nhà ai cũng hơn Phó Sùng! Người khác tránh không kịp!

Lúc Thiển Thiển nói anh trai cô gái bị đánh vô cùng thảm với cô, Phó Sùng cười một cách hồn nhiên, không cảm thấy đây là chuyện mất mặt, cô không thích, cô cũng không hy vọng đối phương thích cô, cái khác đều không thêm đề ý.

Đường Dật cứ nhìn Phó Sùng như vậy, nghe lời của cô xong không biết nên khóc hay nên cười, hít sâu một hơi: “Được rồi, về sau không cho hồ đồ như vậy, biết không? Chơi đùa xe như thế rất nguy hiểm, nếu có lần sau anh sẽ tức giận, còn có thể đánh em.”

Điều này phải cho Phó Sùng biết rõ ràng, không biết cái thành sông kia quá cao và dày à? Xảy ra chuyện, có thể quá muộn.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, khôn khéo “Ừ” một tiếng, lần đầu tiên nghe lời như vậy, không phải thật sự sợ Đường Dật đánh cô, không phải vì cái gì khác, bởi vì đây là lần đầu tiên có người nói cho cô biết, chơi xe như vậy rất nguy hiểm, anh sẽ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Nhìn dáng vẻ khéo léo của Phó Sùng, lúc này Đường Dật mới cười cười, ôm Phó Sùng đặt về ghế, lại thắt dây an toàn cho Phó Sùng, cho xe chạy, mở

miệng nói với Phó Sùng: “Được rồi, chúng ta về nhà!”

Nói xong Đường Dật lái xe rời khỏi ngõ nhỏ, ngược lại Phó Sùng thường thức nhìn Đường Dật.

Không yêu cầu quá đáng, cũng không nói gì, thật sự mang cô đi thưởng thức chiến lợi phẩm, chỉ vì một câu nói của cô, cô chưa từng tiếp xúc với đàn ông.

“Anh không dẫn em đi?” Phó Sùng nghiêng đầu nhìn Đường Dật, cổ ý mở miệng, lúc đàn ông có vẻ phớt tình như vậy là đẹp trai nhất, ít nhất Phó Sùng cảm thấy Đường Dật như thế, đàn ông đã từng đi lính, cả người tản ra vẻ cường thế, nhưng không mất đi thông cảm ôn hòa.

Đường Dật thuận tay đánh lái, xe lái vào dòng xe chạy, không nóng không lạnh mở miệng: “Đừng ngứa da, anh không phải kiểu đàn ông đó, em cũng phải ngoan một chút.”

Không nhìn Phó Sùng, Đường Dật nghe ra hài hước trong lời nói của Phó Sùng, vốn không có ý định đụng chạm với cô nhóc này, lúc ấy cũng chỉ trêu chọc một trận, không ngờ cô nhóc này còn hăng hái rồi, thật sự coi anh không dám sao?

Phó Sùng cười không tìm không phổi, xe lái rất nhanh, ít nhất Phó Sùng cảm thấy về nhà rất nhanh, đến cửa nhà Phó Sùng, Đường Dật dừng xe nhìn nhà Phó Sùng, đèn đã tắt, không biết vì cái gì, đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng.

Trong nhà không quản được cô nhóc này, có thể chẳng muốn quản, chính là chuyện vừa rồi, cho đến sau này Đường Dật mới biết, không phải trong nhà không quản, mà do cô nhóc này thật sự coi trời bằng vung.

Chỉ cần không gây ra chuyện quá lớn, cũng mắt nhắm mắt mở thuận theo cô ấy, dĩ nhiên đây là nói sau.

“Vậy ngày mai anh có tới đón em không?” Ánh mắt Phó Sùng lơ đãng, hơi không tự nhiên nhìn Đường Dật, hôm nay có quá nhiều lần đầu với cô, lần đầu bị đàn ông thắng, lần đầu bị hôn, lần đầu chủ động hỏi một người đàn ông có tới tìm cô không?

Đường Dật rất hài lòng với thái độ của Phó Sùng, đưa tay vuốt tóc Phó Sùng, âm thanh ra lệnh ngăn ngừa: “Ăn cơm trưa xong, chừng hai giờ tới đón em, không cho chạy loạn, biết chưa?”

Sáng mai phải ra ngoài xách chim đi dạo với ông cụ, mặc dù lạnh, nhưng đó là thói quen nhiều năm của ông cụ, cũng hợp mặt với bạn cũ, tập trung một chỗ đơn giản để ganh đua so sánh, một thế hệ đều như vậy, ông nội mang anh ra ngoài khoe khoang, anh cũng không thể khiến ông cụ thất vọng.

Sau khi ông cụ đi dạo xong, luôn luôn qua bên cầu Đông ăn bún gạo, đây cũng là thói quen, cha mẹ không có thời gian, anh rất khó khăn mới trở về một chuyến, nên để cho ông cụ cao hứng.

“Hai giờ!” Phó Sùng suy nghĩ trong chốc lát, quay đầu lại, không hỏi đề tài như con gái nhà khác, sáng khoái nói: “Vậy cũng được, hai giờ gặp lại, không gặp không về, em về nhà!”

Nói xong Phó Sùng mở cửa xuống xe, không quay đầu lại, chạy thẳng vào nhà, Đường Dật nhìn Phó Sùng rời đi rồi mới lái xe rời khỏi cổng nhà Phó Sùng, không dừng lại quá lâu, về nhà.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc tám giờ, ngoài nhà đã động tuyết, Đường Dật dọn đi, mang theo ông cụ xách chim đi dạo, một nhóm đó phần lớn là cán bộ về hưu, cùng một số người yêu thích văn nghệ, tụ họp trong tư hợp viện.

Có viết chữ, có vẽ tranh, có đánh cờ, một nhóm giọng chính gốc Bắc Kinh, hát kinh kịch, chính là một đám người tụ họp chung một chỗ, kiếm chuyện vui.

Cũng có người trẻ tuổi đi cùng người già, nhưng đại khái đều một mình mà tới, bởi vì nơi này không thiếu bạn, cho nên mỗi lần gió cũng mặc gió, toàn bộ tới đủ cả.

“Ồ, đây là cháu Đường Dật hả? Đã hai năm không thấy, lớn như vậy rồi?” Một ông cụ nhìn thấy Đường Dật, cười nói với ông nội Đường Dật.

Ông nội Đường Dật cũng vui vẻ không thôi: “À, cháu của tôi, tham gia quân ngũ, không có thời gian trở lại, bất hiếu!”

Tuy nói như vậy, nhưng Đường Dật là đứa cháu ông cụ cưng chiều nhất, không vì cái gì khác, không thường ở bên cạnh, thỉnh thoảng trở lại, rất hiếm khi, bởi vì không có cơ hội cưng chiều, cảm thấy thiếu một chút, bọn họ đều như vậy.

“Được rồi, được rồi, đi dạo với lão già khom như ông, còn không có hiếu, cháu trai tôi kia, cả ngày không thấy, không tốt như ai khác.” Ông cụ lắc đầu liên tục với ông nội Đường Dật, “Đến đây nào, làm một ván, rất lâu không đánh cờ với ông rồi.”

“Được!” Ông nội Đường Dật rất vui mừng, đi theo ông cụ kia bắt đầu mở cuộc cờ, Đường Dật ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, xem cờ không nói mới thật sự là quân tử, lời này không sai.

Chỉ có điều, nhìn cờ mà có thể nén được không mở miệng chỉ có Đường Dật, bởi vì anh hoàn toàn không hiểu cờ tướng, ngược lại nghe mấy ông cụ kêu kịch liệt, nhìn hồi lâu vẫn không hiểu.

Cao hứng với ông cụ, ăn bún gạo, Đường Dật lại lái xe đưa ông cụ về nhà, lúc này mới đến nhà Phó Sùng đón Phó Sùng.

Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, mới hơn một giờ, Đường Dật đã đến cửa đợi, trong mắt anh, đàn ông nên chờ phụ nữ, bao lâu cũng vậy, đây là một lễ phép, càng là nguyên tắc cơ bản của đàn ông.

Phó Sùng vẫn ngồi trong nhà, không ngừng nhìn điện thoại di động, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như cô gái đang yêu, Phó Sùng biết mình thích Đường Dật rồi, hơn nữa mong đợi Đường Dật xuất hiện.

Vừa nhìn thấy xe Đường Dật, Phó Sùng gần như chạy như bay xuống lầu, cha Phó nhìn đáng vẻ hưng phấn của Phó Sùng, kêu: “Tuyệt bên ngoài lớn như vậy? Lại ra cửa!”

“À, con có việc bận, cha, gấp lại!” Nói xong, Phó Sùng đổi giày bằng tốc độ nhanh nhất, chạy thẳng ra bên ngoài, đến trước xe Đường Dật, gõ cửa sổ xe, Đường Dật quay cửa sổ xe xuống, nhìn Phó Sùng, trên mặt tươi cười: “Còn tôi chưa lâu đâu.”

“Nhìn thấy anh đến rồi, cứ ra thôi.” Phó Sùng mở cửa xe ngồi xuống, không lời thừa thãi.

Đường Dật cung chiêu nhìn Phó Sùng, rất nghiêm túc mở miệng: “Con gái phải học dè dặt, dù rất muốn nhìn thấy anh cũng phải ra trễ, như vậy mới có vẻ không quan tâm.”

Tuy nói như vậy nhưng anh thích tính cách này của Phó Sùng, không quá phức tạp gì đó.

“Nhưng em rất muốn gặp anh, đợi rất lâu rồi.” Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, không hề che giấu, Đường Dật nở nụ cười thất thanh, đánh tay lái, rời khỏi nhà Phó Sùng, ra khỏi đại viện.

“Muốn đi đâu?” Đường Dật hỏi Phó Sùng.

“Đi đâu cũng được, em rất vui về.” Phó Sùng thuận miệng đáp lời, Đường Dật khẽ gật đầu, trở về Tử Cừu thành không nhiều lắm, trở lại phần lớn là đi họp mặt, không có cách nào đi được mấy nơi.

Suy nghĩ một chút, Đường Dật quay đầu nói với Phó Sùng: “Dẫn em đi dạo một chút thôi.”

Nói xong Đường Dật bắt đầu dẫn Phó Sùng đi dạo, sau khi tuyết rơi xuống Tử Cừu thành, mang theo vẻ đẹp tinh khiết, xinh đẹp không chứa chút tạp chất, Đường Dật dẫn Phó Sùng đi dạo trong vương phủ, đi dạo rất nhiều nơi, Tử Cừu thành đã từng là thành thị huy hoàng như vậy, hôm nay giống như ban đầu.

Tìm chỗ đậu xe xong, Đường Dật và Phó Sùng xuống xe, kéo Phó Sùng vào trong lòng, thuận tay cài áo khoác lông khoác lên cho Phó Sùng, toàn thân ấm áp trong nháy mắt.

“Anh không lạnh sao?” Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Đường Dật cúi đầu liếc nhìn Phó Sùng: “Làm lính không sợ lạnh, hơn nữa em mặc ít như vậy, sao anh có thể để cho em bị đông lạnh?”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Không phải là đàn ông miệng lưỡi tron tru, Đường Dật chưa bao giờ tán tỉnh con gái, đã từng dẫn lính nữ, sẽ không bắt nạt phụ nữ, cũng sẽ không nuông chiều phụ nữ, nếu không sẽ dẫn lính không tốt, về Phó Sùng, anh chính là muốn cưng chiều cô nhóc này.

Lời Đường Dật khiến Phó Sùng đặc biệt vui vẻ, quay đầu nhìn Đường Dật: “Anh là gì của em? Quan tâm em mặc nhiều hay ít?”

“Đàn ông! Người đàn ông của em!” Đường Dật trả lời như chém đinh chặt sắt, cô nhóc này nghĩ gì thế? Hôm qua đánh cuộc, ngủ một đêm đã quên?

Phó Sùng cười khanh khách với Đường Dật, cũng không quản nhiều người ít người hôn Đường Dật, có đôi lời nói qua, chỉ cần anh cho em một khẳng định, dù đi khắp thế giới, em nguyện ý đi theo anh, Phó Sùng cảm thấy chỉ một câu nói của Đường Dật, cô có thể bắt cháp tất cả yêu người đàn ông này.

Đường Dật ôm Phó Sùng, bắt đầu đi mà lắc đầu: “Trên đường cái mà lại bắt đầu với anh à? Không sợ là chuyện cười cho người khác, phải dè dặt, biết chưa?” Lời Đường Dật nói nhiều nhất với Phó Sùng chính là phải dè dặt, cô gái tốt nên làm như thế nào làm ra làm sao?

Mặc dù Phó Sùng chưa từng thay đổi, nhưng Đường Dật vẫn không ngại phiền toái mà nói, dĩ nhiên đây là nói sau.

Đường Dật mang theo Phó Sùng đi dạo rất nhiều nơi, đáy lòng lại vui vẻ khó hiểu, nếu trong mối tình đầu, tất cả các cô gái đều rơi vào rất sâu, cực kỳ sâu như Phó Sùng.

Đi dạo không lâu lắm, trời cũng tối rồi, Đường Dật dẫn Phó Sùng đi ăn cơm, cơm nước xong, cùng Phó Sùng ngồi vào trong xe, điện thoại trong túi Đường Dật đột nhiên vang lên, Đường Dật buông đôi tay đang hà hơi cho Phó Sùng, dịu dàng nói: “Đội lát nữa phục vụ em, anh nhận điện thoại.”

Nói xong Đường Dật lấy điện thoại trong túi ra, bên kia truyền đến tiếng Tiêu Sùng: “Hi, hello, nghe nói tối hôm qua, bên bờ Sĩ Hà cậu đã làm rất tốt, cho tui anh mặt mũi.”

Anh rất bận, vẫn không có thời gian tiếp đãi Đường Dật, hôm nay khó khăn lắm mới có thời gian rảnh, đã nghe nói đến công lao thành tích của Đường Dật, có thể không kích động sao?

“Anh là tên yêu nghiệt, mặt mũi cái gì chứ, là nở mày nở mặt, chú ý lời nói, biết chưa?” Đường Dật mắng Tiêu Sùng, người đàn ông này, mỗi lần mở miệng cũng không phun ra được lời gì tốt.

Tiêu Sùng ở bên kia nở nụ cười, nói với Đường Dật: “Được rồi, được rồi, đến đây đi, chúng ta đang tụ họp ở câu lạc bộ xe hơi, tối đây vui đùa một chút.”

Chỗ này, nếu có thời gian, tất cả mọi người đều tập trung tụ họp một chút, trừ Kiều Lộ Phi, đại khái đều sẽ đi.

“Câu lạc bộ xe hơi?” Đường Dật hỏi ngược lại một tiếng, cũng nhìn Phó Sùng, “Mình đi qua không?”

Vừa rồi cùng Phó Sùng tốt hơn, gặp gỡ anh em anh sợ Phó Sùng hơi không quen, không ngờ Phó Sùng kích động hơn anh, gật đầu liên tục: “Đi!”

Câu lạc bộ xe hơi bên kia của Kiều Lộ Phi, là một nơi chuyên môn để tụ họp, cô nghe nói bên trong không tệ, thiết kế tốt hơn quán bar, nhưng không phải người trong nhóm, không có chìa khóa, không có người dẫn, đại khái không vào được.

“Được rồi, lập tức tới, cúp đây.” Đường Dật thuận tay cúp điện thoại, lái xe rời khỏi chỗ dừng xe.

Xe rất nhanh tiến vào dòng xe chạy, dọc theo đường đi, Phó Sùng vẫn rất kích động, càng không ngừng nói chuyện phiếm với Đường Dật, phần lớn là Đường Dật thỉnh thoảng chen vào một câu, chỉ có điều vốn không cần đề cập, nhiều nhất chính là một câu: Em còn dám dính vào, anh chắc chắn đánh em!

Cô nhóc này, cả ngày không cách nào không coi trời bằng vung!

Không bao lâu, hai người đã tới câu lạc bộ xe hơi, đến cửa câu lạc bộ, Phó Sùng xuống xe, nhìn thấy cửa hoa lớn nhiều màu sắc, giống như hạnh phúc, Đường Dật đậu xong xe, đi tới trước mặt Phó Sùng, ôm Phó Sùng, cười nói: “Vào đi thôi, chiến lợi phẩm!”

Anh rất thích gọi Phó Sùng như vậy, cảm thấy đó là một kiểu kiêu ngạo, rất vui vẻ, Phó Sùng cũng không quan tâm, Đường Dật gọi gì cũng được!

Hai người đi vào, Tiêu Sùng nhìn thấy Đường Dật ôm Phó Sùng đi vào, cả người hóa đá trong nháy mắt, đây là lần đầu tiên Tiêu Sùng tròn mắt há hốc mồm.

Không đợi Tiêu Sùng nói, tiểu Hoa đã vọt tới, nhìn Đường Dật, lại nhìn Phó Sùng: “Hai người thật sự ở chung một chỗ rồi hả?”

Ni mã *, làm vậy, sớm biết thế thua thì thua, không có mặt mũi thì không có mặt mũi, cũng không phải lần đầu, mình coi như xong rồi, hay rồi, hai yêu nghiệt tụ tập chung một chỗ, không phải Tứ Cửu thành xây ra chuyện lớn sao!

(*) Ni mã 尼玛 viết tắt của 阿尼马 (a ni mã) là phiên âm của “animal” trong tiếng Anh, nghĩa là súc vật.

“Sao nào, nhìn không tốt?” Đường Dật lưu manh nhìn tiểu Hoa, ngay sau đó kéo Phó Sùng vào trong ngực: “Giới thiệu với mọi người một chút, cô ấy tên Phó Sùng, là vợ tôi, về sau nhờ mọi người chăm sóc nhiều một chút.”

Một câu nói khiến tất cả mọi người yên tĩnh lại, chỉ còn mỗi nhạc rock, yên lặng khác thường, chăm sóc nhiều một chút, lời Đường Dật nói chắc đúng là nói về Phó Sùng? Bình thường bọn họ đều ước cách xa cô nhóc này một chút.

Lúc này Tiêu Sùng mới lấy lại tinh thần, đi tới trước mặt Phó Sùng, nâng mặt Phó Sùng, nhìn bên trái một chút, bên phải một chút, đặc biệt khó hiểu lên tiếng: “Em dùng cách nào, dụ dỗ vợ con anh, anh với em không xong.”

Một câu nói khiến mọi người cười ầm lên, mọi người đều chưa từng thấy đức hạnh này của Tiêu Sùng.

Đường Dật đẩy Tiêu Sùng ra, ôm Phó Sùng cười nói: “Cút ngay, ông đây mới không đồng tính bằng anh, mọi người nên làm gì thì làm đi!”

Lần đầu tiên, Đường Dật cảm thấy trong cuộc tụ họp này có thể vui vẻ như vậy, bởi vì Phó Sùng ở đây.

Tiếng Đường Dật vừa dứt, mọi người cũng không nói thêm gì nữa, mặc dù Phó Sùng hơi yêu nghiệt, nhưng cơ hội theo chân bọn họ tiếp xúc cũng không nhiều lắm, cho nên Đường Dật và Phó Sùng tốt đẹp, giặt mình vẫn giặt mình, còn không có ý kiến.

Đều tự bận rộn vui vẻ, cái gì cũng không thêm nghĩ nữa, lúc này chìm đắm trong thanh xuân đầy càn rỡ.

Phó Sùng nhìn mọi người, cười cười: “Lần đầu lấy thân phận vợ của Đường Dật gặp mặt mọi người, biểu diễn cho mọi người một chút, coi như cời bỏ hiểu lầm lúc trước?”

Nhìn đám đàn ông ăn mặc rất theo trào lưu, Phó Sùng nổi lên hứng thú pha rượu, cũng muốn vui đùa một chút.

Mọi người nghe Phó Sùng muốn biểu diễn, lập tức hô vang, chỉ cảm thấy Phó Sùng đi đến trước mặt đám đàn ông, mọi người lập tức lui ra nhường chỗ, Phó Sùng bắt đầu lục lọi một đồng rượu tây, lấy ra rất nhiều ly, đặt chung một chỗ.

Trong tay bắt đầu biến đổi đa dạng rượu, mọi người nhìn không chớp mắt, thường loại tay nghề này trong đám tuổi trẻ là hiếm lạ, đôi lấy rượu ngon.

Chỉ thấy Phó Sùng lại lấy một bình sứ nhỏ, đổ rượu màu xanh vào, dùng nhíp đặt rượu lên ngọn nến nhẹ đốt.

Không bao lâu, rượu đã bị đun nóng phát ra âm thanh dễ nghe.

Khi rượu bị đun nóng không sai lắm, Phó Sùng kẹp lấy chia ra rót vào từng ly, rượu bên trong ly trong nháy mắt dấy lên ngọn lửa nho nhỏ, màn này khỏi phải nói bao nhiêu đẹp dễ.

“Cô gái này quá lợi hại, biện pháp pha rượu này khó lường!” Một người trong nghề không nhìn được tán dương, bên cạnh không nhìn ra chỉ cảm thấy mới mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Điều chỉnh xong ngọn lửa rồi, Phó Sùng cầm rượu đổ vào trong ly, ngọn lửa bị dập tắt trong nháy mắt, tạo ra từng đám bọt khí trong suốt, ngay sau đó, chính là rượu đủ màu sắc, đẹp không tả được.

Thuận tay thả miếng chanh trang trí, Phó Sùng nhìn mọi người, đã thấy Tiêu Sùng đi tới ôm Phó Sùng, kinh ngạc không thôi: “Cô em, không ngờ giỏi như vậy, không bằng suy tính anh một chút, thế nào? Anh đáng tin hơn Đường Dật nhiều, hơn nữa, tên hai ta đều có chữ Sùng, vừa nghe cũng rất xứng đôi.”

Không nghĩ tới cô nhóc này còn biết pha rượu, khủng khiếp, đua xe, pha rượu, cái gì cũng biết?

“Nếu hai ta ở cùng nhau, Tứ Cửu thành sẽ xảy ra loạn lớn rồi, em thấy hay là thôi đi.” Phó Sùng đẩy Tiêu Sùng ra cười rộ lên, nếu cô cùng với Tiêu Sùng, sợ rằng ông cụ sẽ thật sự ném cô lên doanh trại lịch lãm, nhất định sẽ chết rất thảm.

Mặt Tiêu Sùng bị thương, lại có thể bại bởi Đường Dật, thật không có lòng tự tôn, đúng không?

Đường Dật khoe khoang ôm Phó Sùng, đi qua đám người, mỗi người đều nghĩ đưa cho Đường Dật một câu, đi ra ngoài lẩn lộn, sớm muộn gì cũng phải trả, đừng quá há hê.

“Đường Dật, nghĩ gì thế?”

Một câu nói làm xáo trộn suy nghĩ của Đường Dật, Đường Dật ngẩng đầu lên, chỉ thấy Trọng Túc Dương vẽ mặt kinh ngạc nhìn mình, lắc đầu một cái, không nói gì, xoay người trở về nhà, lưu lại Trọng Túc Dương ngây người một mình tại chỗ, nhìn một chút, đây không phải là nhà chuyên gia mật mã mới tới sao?

Sao Đường Dật lại đi từ trong này ra, chính ủy Trọng Túc Dương rất không thể lý giải, nhưng không muốn nghĩ nhiều, xoay người rời đi.

Vừa bị Đường Dật tới náo loạn một trận, Phó Sùng không còn tâm tư chơi game nữa, cầm đồ ăn vặt lên, nằm trên giường, cầm máy tính bảng lướt lung tung, nhìn phía trên rõ ràng là video hài, lại cảm thấy cười không được.

Nhìn đồng hồ, Phó Sùng đột nhiên đứng dậy, đôi đồ rần rỉ, tới căn tin ăn cơm, ăn cơm xong trở về phòng, tắm rồi đi ngủ, chuyện cô đã đồng ý với Đường Dật nhất định sẽ làm, cho dù đã từng xảy ra chuyện gì, đây đã thành thói quen.

Hôm nay cô đã đồng ý với Đường Dật huấn luyện tốt, phối hợp diễn tập, cô sẽ làm.

Phó Sùng biết mình có rất nhiều khuyết điểm, trước kia Đường Dật thường xuyên nói, cô nghe phần lớn rồi thôi, nhưng chỉ cần Đường Dật kiên trì cô sẽ từ bỏ, giống như hút thuốc, Đường Dật nói, Phó Sùng, em hút thuốc nữa, anh sẽ không gọi điện thoại cho em trong một tuần lễ.

Một tuần lễ, Đường Dật thật sự không gọi điện thoại cho cô, nhiều nhất chỉ gửi tin nhắn, cũng không nhận điện thoại của cô, từ đó về sau, chuyện Đường Dật kiên trì cô đều làm, chỉ sợ Đường Dật thật sự không để ý đến cô.

Yêu xa rất vất vả, mỗi lần vào ngày nghỉ, cô đều vội vã bay đi tìm Đường Dật, nhưng tất cả, tất cả đều đã qua, cũng sẽ không trở lại nữa.

Nhắm mắt lại nghe nhạc, Phó Sùng dần ngủ thiếp đi, trong mộng, rất lâu rất lâu rồi, cô mơ thấy Đường Dật dẫn cô đi lung tung ở Tứ Cửu thành, mơ thấy Đường Dật đặc biệt khoe khoang với mọi người, đây là vợ tôi, chúng tôi muốn kết hôn.

Nhưng mộng chính là mộng, một khi tỉnh dậy sẽ bị phá nát, nói cho bạn biết, thực tế và mộng chênh lệch, rốt cuộc có xa lắm không.

Sáng sớm hôm sau, bầu trời sáng ngời, đầu mùa xuân buổi sáng vẫn còn rất lạnh, con chim đã không nhin được riu rít không ngừng.

Bên ngoài, một tiếng chuông rời giường vang lên, Phó Sùng mở mắt ra, lập tức nhảy dựng lên từ trên giường, bằng tốc độ nhanh nhất thay đồ lính, đi phòng tắm rửa mặt, rồi nhanh chóng chạy đến sân huấn luyện.

Đây là khu nhà người thân, cách sân huấn luyện hơi xa, Phó Sùng chạy rất nhanh, đột nhiên có cảm giác trở lại trường quân đội, vì không muốn đến muộn phải chịu phạt, rồi lại ngủ nướng, mỗi lần đều chạy nước rút đến sân huấn luyện.

Đến sân huấn luyện, tất cả mọi người đã đứng chỉnh tề, Phó Sùng cũng đi theo, vào đội ngũ, Tiểu Khải nhìn Phó Sùng, vẫn hơi lo lắng, nói với Phó Sùng: “Như thế nào? Cảm xúc điều chỉnh xong chưa?”

Đây là đại đội đặc chủng, anh có thể cho Phó Sùng thời gian một lần điều chỉnh, cũng không có cách nào cho cô nhóc này thêm thời gian điều chỉnh, diễn tập vô cùng cấp bách, mỗi người đều khẩn trương, mà Phó Sùng là chuyên gia mật mã, trong tình thế này giữ vai trò vô cùng quan trọng, cho nên áp lực của anh cũng đặc biệt lớn.

“Bảo cáo liên trưởng Tiểu, điều chỉnh xong rồi, sẽ không khóc nữa!” Phó Sùng cất bước ra khỏi hàng, cao giọng hô, nói thật nếu có một ngày Tiểu Khải biết chuyện hôm qua là lừa gạt, có thể cảm thấy mỗi cô gái khóc nhè đều dùng chiến thuật không?

Tiểu Khải thỏa mãn gật đầu, nói với Phó Sùng: “Vậy thì tốt, chúng ta là đại đội Tuyết Lang, là quân nhân, phải nhớ, máu đỏ mồ hôi roi nhưng không đổ lệ, tróc da trầy thịt cũng không lác nhóm, biết không!”

Không phải câu hỏi, là dấu chấm than! Lời này Phó Sùng phải nhớ, bởi vì chuyên gia mật mã rất ít, rất nhiều đơn vị đều hiếm, Phó Sùng phải đối mặt khiêu chiến rất nhiều.

“Cám ơn liên trưởng Tiểu phê bình giáo dục!” Phó Sùng cao giọng nói với liên trưởng Tiểu, Đường Dật đứng cách đó không xa khẽ nhủ mảy, cô nhóc này sẽ không giờ trò quý gì chứ? Sáng sớm nay biết điều như vậy đúng là hiếm thấy, không được, thế dục buổi sáng anh phải tự mình đi theo.

Tiểu Khải này rất Đường Tăng, mang lính tốt nhưng không phân biệt ra yêu nghiệt, bạn xem, mấy câu Phó Sùng nói dọa cho cậu ta hơi sùng sốt.

Tiểu Khải nhìn thái độ này của Phó Sùng đặc biệt hài lòng, vui mừng nói: “Rất tốt, đảm đương được lính của Tuyết Lang, đứng vào hàng ngũ!”

“Rõ!” Phó Sùng lui về phía sau, đứng vào hàng.

Tiểu Khải nhìn đám lính, âm thanh ra lệnh liên tiếp: “Toàn thể chú ý, quẹo trái, năm cây số, chạy bộ!”

Âm thanh hạ lệnh xong, một loạt tiếng bước chân chỉnh tề vang lên, mọi người cũng đồng loạt chạy ra, đuổi kịp hàng ngũ doanh trại, Đường Dật cũng không biến sắc đi theo phía sau doanh bốn, lúc mới bắt đầu, Phó Sùng còn có thể theo được, dù sao đã từng học trường quân đội, cũng không bao lâu đã bắt đầu lạc đội, bạn nghĩ một chút, cả ngày trong nhà không có việc gì, lại không cần huấn luyện, nhiều nhất trong ngày thường làm sai chịu phạt, hôm nay lại chạy năm cây số.

Hơn nữa lại còn cùng lính đặc biệt, tốc độ của bọn họ coi như Phó Sùng đã có kiến thức, bọn họ đi có thể so với tốc độ mình chạy nhanh, doanh hai rồi rơi đến doanh bốn, mỗi một chỗ trống, người phía sau nhanh chóng bổ sung.

Đây chính là quân đội, Phó Sùng cảm thấy toàn thân đã bị mất hơi sức, nói là năm cây số, chẳng qua chỉ một lượt, bạn chạy năm cây số bạn còn phải chạy về đúng không?

Đi thì kiên trì đi, nhưng chạy trở về bạn còn phải giữ tốc độ đó.

Phó Sùng buồn bực, cắn răng chạy theo phía sau, cuối cùng thể lực vẫn không chống chọi được với áp lực trong lòng, bước chân chậm lại, bắt đầu đi, bên tai truyền đến một loạt giọng nói mang theo một chút nhạo báng: “Bây giờ bắt đầu lười biếng?”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Lúc Phó Sùng quay đầu lại chỉ nhìn thấy Đường Dật cười mình, trong mắt tràn đầy hài hước, cô không ngờ thể dục buổi sáng còn chưa kịp lười biếng, Đường Dật đã chờ túm bím tóc của cô rồi, đây là đạo lý gì?

“Anh rất rảnh rỗi hả phó đội trưởng Đường, suốt ngày không có chuyện gì cứ nhìn chuyên gia mặt mỗ nhỏ bé tôi đây chăm chăm, có mệt không?” Phó Sùng lườm Đường Dật, tức giận trả lời, nếu có thể đánh thắng Đường Dật, hôm nay cô không ở đây quật ngã Đường Dật là không thể.

Đường Dật nhìn về phía trước, giọng nói rất nghiêm túc: “Lúc chúng ta diễn tập đều là tốc độ này, hết cách rồi, em phải cùng lên, biết không, nhóc?!”

Ngược lại không phải thật sự sợ Phó Sùng lười biếng, mà vốn không thể lười biếng! Đến lúc vào trong khu vực diễn tập, tốc độ lúc đó còn nhanh hơn bây giờ, Phó Sùng phải cùng lên.

“Được rồi, tôi biết rồi, chạy!” Phó Sùng nhắm mắt lại, dùng hết sức đi theo đội ngũ, Đường Dật cũng thuận thế đi theo, chạy bên cạnh Phó Sùng, khiến Phó Sùng giống như trở lại trước kia, lúc cô bị ông nội phạt hết lần này đến lần khác, Đường Dật sẽ không nói giúp cô.

Nhưng khi cô chạy bộ, Đường Dật sẽ lảng lảng chạy bên cạnh, tư thế hành quân cũng thế, Đường Dật nói rồi, phạt cô để cô nhớ lâu, nhưng anh cũng đau lòng, không có cách nào chịu thay cô, cũng chỉ có thể chịu đựng cùng cô.

Phó Sùng thờ hờn hờn đi theo cả đội ngũ, quay về bãi tập lần nữa, Đường Dật đã đi rồi, Phó Sùng thuộc về đội, đứng giữa đám lính, Tiểu Khải quét qua đám người cao giọng nói: “Hôm nay sau khi ăn điểm tâm xong chúng ta tiếp tục bài tập năng lực, toàn thể giải tán!”

Tiếng nói vừa dứt, cả liên đội nhanh chóng tản ra, Phó Sùng cảm thấy cả người giống như bị co rút, đại đội đặc chủng này đúng là không phải dành cho người, chờ xem sau khi cô đi ra ngoài, có ngày Đường Dật hối hận, nhất định phải đòi lại gấp mười, gấp trăm lần!

Phó Sùng lê thân thể mệt mỏi đến căn tin, vừa mới chuẩn bị lấy cơm, chú nhà ăn cầm một phần đưa cho Phó Sùng, dùng giọng Đông Bắc: “Cô gái, đây là phần phó đội trưởng Đường của chúng ta cố ý đưa cho cô, ăn đi.”

Phần ăn này do Đường Dật làm, coi như đặc biệt rồi, cũng không phải gì khác, Phó Sùng thích ăn trứng gà tươi, căn tin không có điều kiện làm riêng, sáng sớm dậy đều rất vội, lúc Đường Dật dậy sớm tới đây làm, sau đó lại đi huấn luyện sớm.

Phó Sùng tức giận, Đường Dật đây là muốn tuyên bố với cả thế giới bọn họ từng có cái gì à? Phó Sùng đặt chén lên bàn, lạnh lùng nói: “Tôi không muốn, nói cho anh ta biết, sau này đừng làm, tôi không ăn.”

Nói xong Phó Sùng bung com về bàn, ngồi ở đó im lặng ăn com, quá khứ dù tươi đẹp đến đâu cũng không quay trở lại được, cô cũng không muốn.

Mấy chiến hữu cùng đại đội ngồi đối diện với Phó Sùng tán gẫu mấy câu, phần lớn hỏi từ đâu đến, bao nhiêu tuổi, nhưng ai cũng không nghĩ tới đây là cháu gái ông cụ Phó, đưa đến đây chịu khổ.

“Phó Sùng, tại sao cô lại có tên này?” Mao Hiểu mở miệng hỏi Phó Sùng, hôm qua nghe cô nhóc này nói tên, mọi người chỉ cảm thấy mới mẻ. Phó Sùng gặm bánh tiêu trong tay, nhìn cậu nhóc đen thui đối diện, cũng cười rộ lên rồi ra cặp răng nanh: “Không biết, ông nội lấy cho tôi.”

Cô ngâm thìa vàng ra đời, nhà họ Phó từ trên xuống dưới, ngoài một cô đã ra ngoài, trong nhà không có con gái nào nữa, cho nên cô tự nhiên trở thành người được cưng chiều nhất, cả nhà mở từ điển Khang Hi, lúc không biết lấy tên gì, ông cụ vỗ bàn gọi Phó Sùng, một chữ Sùng đã có thể biểu hiện địa vị của cô ở nhà họ Phó.

Mao Hiểu khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, một người đàn ông đi vào, mọi người lập tức đứng dậy cao giọng nói: “Chào chính ủy!”

Trọng Túc Dương khẽ gật đầu, đi thẳng tới chỗ đối diện với Phó Sùng, một anh lính lập tức đứng dậy nhường chỗ, Trọng Túc Dương ngồi xuống, mọi người cũng tiếp tục vui đầu ăn com, Trọng Túc Dương quan sát Phó Sùng, sau hôm qua đã suy nghĩ cả đêm.

Đã cảm thấy Đường Dật đứng hồi lâu trước cửa nhà chuyên gia mặt mỗ mới tới rất không thích hợp rồi, làm chính ủy phải thường xuyên quan tâm tới cuộc sống các chiến sỹ, không nhận được lòng hiếu kỳ, hẳn tới đây quan tâm Phó Sùng một chút.

“Sinh hoạt trong bộ đội sao?” Trọng Túc Dương hỏi Phó Sùng, người khác không biết lai lịch cô nhóc này, nhưng anh biết, yêu nghiệt nổi tiếng kinh thành, Kiều Chí Vĩ nói với anh phải đề phòng một chút, nếu không xảy ra chuyện lớn.

Phó Sùng nhìn Trọng Túc Dương, sao trong bộ đội có thể có đàn ông đẹp mắt thế này? Dáng dấp trắng trẻo, cái này không khoa học? Cả ngày gió thổi nắng chiếu, lại có thể không bị rám đen, rất không khoa học rồi.

“Báo cáo chính ủy, trừ một chút chuyện không thể làm cho người ta vui vẻ, tất cả cái khác đều tốt vô cùng!” Quan sát một chút, lúc này Phó Sùng mới lên tiếng đáp lời Trọng Túc Dương.

Trọng Túc Dương vừa nghe, trên mặt mang theo ý cười, quả nhiên có chuyện gì, Đường Dật có bí mật, ngược lại tiếp tục ân cần hỏi han Phó Sùng: “Sao lại không vui? Các chiến sỹ ức hiếp em? Có chuyện tìm chính ủy, chính ủy làm chủ cho em, biết chưa?”

Có khó khăn tìm chính ủy? Không có khó khăn, tạo ra khó khăn cũng phải tìm chính ủy, anh chính là làm tròn bổn phận như vậy.

Chỉ có điều Trọng Túc Dương chưa bao giờ nghĩ tới, lời này của anh thành kim bài lệnh tiễn cho Phó Sùng, chuyện gì cũng tới tìm anh làm chủ, dĩ nhiên đây là nói sau.

“Có thật không?” Trên mặt Phó Sùng khó nén được vui sướng bị che giấu, ở đại đội đặc chủng này, chính ủy có thể lợi hại hơn Đường Dật, Đường Dật phạm sai lầm, chính ủy cũng có thể để cho anh ta mang nặng chạy bốn mươi năm mươi cây số, lúc này có thể có núi dựa rồi.

Trọng Túc Dương nhìn Phó Sùng, mặt nghiêm trang: “Đương nhiên là thật, em phải tin tưởng tổ chức!”

Cô nhóc này nên nói nhanh một chút, cô và Đường Dật rốt cuộc là thế nào? Cô đến đây, dường như Đường Dật thay đổi thành người khác, có lúc ngồi trong phòng làm việc cũng trở nên ngây ngô, rất không khoa học rồi, làm chính ủy phải quan tâm tới cuộc sống của chiến sỹ, phải biết tin tức nội bộ, mới có thể giải bài toán nan giải cho các chiến sỹ, bạn nói có đúng không?

“Em nói với anh, Đường Dật rất không phải, yêu cầu điều em tới đây, để cho em phối hợp diễn tập với các anh, nhưng...” Lời Phó Sùng còn chưa hết, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói của Đường Dật: “Nhưng em muốn anh tự mình mang em đi huấn luyện à?”

Cô nhóc này rất cố gắng dần lòng, trước xếp đặt một con đường với Tiểu Khải, xong rồi lại bắt đầu lôi kéo chính ủy, chuyện này nhất định phải kéo đến anh.

Phó Sùng vừa thấy Đường Dật tới, tay chỉ Đường Dật, tố cáo với Trọng Túc Dương: “Nhìn thấy không, vẫn ở bên ngoài nghe trộm, vấn đề tác phong, chính ủy, đây chính là phó đội trưởng đại đội Tuyệt Lang, chính là người dẫn đầu ảnh hưởng đến các chiến sỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

“Ai nghe trộm, bôi đen sau lưng thủ trưởng, lúc này còn chụp mũ, thật độc ác?”

Lời Phó Sùng vừa nói ra, Đường Dật thiếu chút nữa học máu, mũ này quá lớn, may không phải ở cô đại, nếu ở cô đại, đây là tội danh đủ để kéo ra ngoài loạn côn đánh chết, chiếu rom rách quần lên, ném ra núi hoang đồng vắng.

Trọng Túc Dương ở bên cạnh không có biểu cảm gì, liếc nhìn Phó Sùng, rồi lại nhìn Đường Dật, chỉ nghe thấy giọng nói vô cùng kích động của Phó Sùng: “Người nào bôi đen anh, nhìn anh xem, còn cần tôi bôi đen sao? Nhìn anh đen thui như vậy, đây là ban ngày, nếu buổi tối, chỉ nhìn thấy áo lính đang động đậy, người khác còn tưởng bị quỷ ám?”

Bôi đen anh sao? Cô cần không? Nhân phẩm, tác phong này của Đường Dật, một chút cũng không đáng mặt đàn ông!

Lời Phó Sùng vừa nói ra, nên phun cháo thì phun cháo, nên phun bánh bao thì phun bánh bao, thỉnh thoảng có trận cười khẽ nên?

Đường Dật lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng, chợt cất cao giọng: “Cười cái gì mà cười? Các cậu trắng hơn sao?”

Bạn nói lòng phụ nữ đoán không ra đúng không? Trước kia anh hỏi vì sao Phó Sùng lại coi trọng anh? Chưa từng nghĩ tới dáng dấp trắng trẻo? Nhiều tuần tú, Phó Sùng nói, đàn ông hơi đen một chút, có khí khái của đàn ông!

Bây giờ cô nhóc này nói gì? Mắng chửi người ta đều không mang một câu chữ thô tục, có không?!

Phó Sùng lườm Đường Dật, lại nhìn Trọng Túc Dương đang nhin cười bên cạnh, đều như nhau cả? Quả nhiên đại đội Tuyệt Lang không có cái gì tốt cả!

Ngay sau đó Phó Sùng cầm cặp lồng com xoay người rồi đi, chính ủy này thật sự không thú vị, cảm giác chính là đến để xem chuyện cười, hoàn toàn không định đứng về phía cô.

Sau khi ăn com, cửa lại vang lên tiếng còi tập hợp khẩn cấp, Phó Sùng đi theo cả liên đội, trở lại sân huấn luyện.

Tiểu Khải vẫn khuôn mặt poker * muôn thuở không đổi, nghiêm túc mang theo chút nghiêm chỉnh: “Hôm nay tôi không hy vọng phải nhìn ai khóc! Không có ai có cảm xúc không tốt! Có nghe không?”

(*) khuôn mặt poker = poker face = mặt lạnh như tiền

“Nghe được!” Câu này là chỉ Phó Sùng, tuy không chỉ đích danh nhưng rõ ràng nói Phó Sùng, cũng không thể giả bộ như không biết? Mọi người nghe xong cười ầm một trận, cô gái này nghĩ là mình à.

Tiểu Khải giật giật khóe miệng khó có, tiếp tục hô: “Tốt lắm! Toàn thể chú ý, một phút điều chỉnh đội hình, làm xong chuẩn bị chạy nước rút!”

Tiếng nói vừa dứt, đồng thời một loạt bước chân, mọi người điều chỉnh đội hình bằng tốc độ nhanh nhất, từng hàng một chỉnh chỉnh tề tề, đứng hàng ngang điểm danh chuẩn bị chạy nước rút.

Khoảnh khắc khi tay Tiểu Khải phát xuống, một hàng xông ra ngoài, ngay sau đó, nhóm tiếp theo cũng đi theo, sau khi mọi người xuất phát còn dư lại Phó Sùng, Tiểu Khải nhìn Phó Sùng, thử hỏi: “Cũng không bấm đồng hồ cho cô, thử một lần?”

Phó đội trưởng Đường hạ mệnh lệnh, hôm nay Phó Sùng phải qua kỹ năng, nếu không anh phải mang nặng chạy qua cánh rừng phong.

“Dạ, liên đội trưởng Tiểu!” Phó Sùng chỉ cảm thấy buồn cười, xem ra Đường Dật không dụ dỗ cô, cô khóc một lần quả thật khiến Tiểu Khải sợ hãi, đàn ông bộ đội thật dễ lừa gạt.

Tiểu Khải gật đầu, đặt sang bên, Phó Sùng nhìn chướng ngại vật phía trước, làm xong chuẩn bị lấy đà mạnh mẽ xông ra, nhanh chóng vượt qua chướng ngại vật, xông qua từng tầng một, Tiểu Khải nhìn động tác của Phó Sùng, mắt choáng váng, cảm giác hôm qua là giả bộ?

Chẳng trách phó đội trưởng Đường tức thành như vậy, Tiểu Khải cứ nhìn như thế, những người khác cũng dừng lại, nhìn chuyên gia mặt mã khóc nhè, rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại?

Suốt dọc đường Phó Sùng đi cũng coi như thuận lợi, đến lúc leo lưới sắt, động tác hơi chậm lại, lưới sắt này không giống leo cây, lưới sắt cao vài mét, dụng cụ thẳng tắp, bạn phải dùng tay không leo lên.

Vừa xông lên, không trèo được mấy, gai trên lưới sắt đâm đau tay, Phó Sùng lui lại, bắt tay trèo lên lần nữa, cuối cùng vẫn lui xuống, huấn luyện ở đại đội đặc chủng quả nhiên hà khắc, còn khó khăn quá nhiều so với tưởng tượng của cô.

Khi Phó Sùng sắp không còn cách nào, một bóng người nhanh chóng vọt tới, leo vài cái lên lưới sắt, đưa tay cho Phó Sùng nói: “Hôm nay nhất định phải qua lưới sắt này, nào, anh kéo em lên!”

“Tôi không muốn!” Phó Sùng nói với Đường Dật.

“Đừng làm cho anh coi thường em, Phó Sùng!” Đường Dật trầm giọng nói, đây là chiến trường, chỉ có đi tới, không có đường lui.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, cứ lẳng lặng nhìn như vậy, ánh mắt trời chiếu từ trên đỉnh đầu xuống đâm vào hơi mở mắt không ra.

“Phó Sùng, đừng sợ, anh kéo em, sẽ không để em té xuống.” Đường Dật vịn tảng đá, đưa tay về phía Phó Sùng.

“Tôi không bò lên được, anh sẽ vớt bỏ tôi.” Phó Sùng yếu ớt nói.

“Hồ đồ, đừng để anh coi thường em!” Đường Dật nói với Phó Sùng, Phó Sùng khẽ nhủ mảy, chia tay ra, mặc cho Đường Dật kéo mình leo lên núi dốc đứng, cô không thể để cho Đường Dật xem thường.

Ngay khi Phó Sùng sắp mất hồn, bên tai lại vang lên tiếng la của Đường Dật: “Đây là chiến trường, ngăn người cái gì? Đi nhanh lên một chút!”

Phó Sùng cũng không còn kiêu cách nữa, vươn tay về phía Đường Dật, hai tay nắm chặt, Đường Dật kéo Phó Sùng leo lưới sắt, bay qua, lại từ bên kia bò xuống, không biết có phải do Đường Dật không?

Vẫn bởi vì cô không muốn nhận thua, cho dù mệt đến sắp hít thở không thông, Phó Sùng vẫn không nói, vẫn đi theo bước Đường Dật, lúc không qua Đường Dật sẽ giúp đỡ một chút, đến lúc nằm rạp trườn đi, tất cả đỉnh đầu đều là lưới sắt.

Cự ly giữa người với mặt đất không có, Đường Dật nhìn Phó Sùng, trầm giọng nói: “Đừng ngẩng đầu, chú ý động tác mấu chốt! Bắt đầu!”

Tiếng nói vừa ngừng, hai người đồng thời bò ra ngoài, tay áo lính ma sát với mặt đất tạo ra âm thanh sột soạt, hòa quyện với âm thanh luyện tập trên sân huấn luyện, giống như tấu nên một khúc hài hòa.

Phó Sùng chỉ cảm thấy mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ giọt, môi cũng khô nứt rồi, nhưng Đường Dật đã nói, đây là chiến trường.

Anh không ngừng, cô cũng không thể ngừng, lúc Đường Dật quay đầu đau lòng không thôi, không biết để Phó Sùng đến đây là đúng hay là sai.

Nhưng anh hy vọng sau lần huấn luyện này, cô nhóc sẽ không hề bắn khoăn trong sinh hoạt, không hề tinh thần sa sút trong những năm tháng tuổi trẻ lông bông, trở lại quỹ đạo bình thường của con gái, cho dù Phó Sùng hận anh oán anh, anh đều không sao cả.

“Không được thì nói ngừng!” Đường Dật nói với Phó Sùng, dù sao đã lâu không huấn luyện, cường độ này tuyệt đối là có hết sức, huống chi tính tình Phó Sùng bướng bỉnh, đoạn đường này gần như theo tốc độ của anh.

Mặc dù anh đã chậm đi rất nhiều, nhưng quả thật đã là thách thức cực hạn với Phó Sùng.

“Ai không được, đừng xem thường người khác!” Phó Sùng ráng sức nói, tốc độ dưới thân nhanh hơn, trước mắt đã bị mồ hôi làm mờ hồ, trong lòng chỉ có một ý tưởng, cô không thể ngừng lại, không thể mất mặt, cô càng không thể để cho Đường Dật xem thường!

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Đường Dật gật đầu, cô nhóc này cố chấp, nhưng là người cố chấp, một khi nhận thức được thì sẽ có tiềm lực vô cùng vô tận, có thể khai thác, có thể phát huy, anh vẫn cảm thấy Phó Sùng là một bảo tàng khổng lồ, cần dần dần khám phá, hướng dẫn con đường đúng đắn.

Tầm mắt phía trước đã mờ hồ, Phó Sùng chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, lực lượng để cô tiếp tục chỉ có một, Đường Dật ở đây, cô sẽ không có chuyện gì.

Cách lối ra ngày càng gần, Phó Sùng nhắm mắt lại, đột nhiên dùng sức xông ra ngoài, trên mặt mệt mỏi mang ý cười, Đường Dật mạnh mẽ tiến lên, đỡ lấy Phó Sùng ngồi xuống bên cạnh.

“Anh biết ngay em nhất định có thể làm được.” Đường Dật để Phó Sùng tựa lên giá đỡ ngồi nghỉ ngơi, bản thân cầm nón lính, quạt mát cho Phó Sùng, lại đưa bình nước quân dụng cho Phó Sùng.

Phó Sùng nhận lấy, ực mạnh vài hớp, lấy tay áo lau mồ hôi, yếu ớt nói: “Tất nhiên, tôi dùng chính tính mạng để chiến đấu!” Chuyện này quá liều mạng rồi, may mà cô thông minh, không để cho Đường Dật huấn luyện cô, nếu không thật sự bị đùa chết rồi.

Đường Dật cười nhẹ, vỗ vỗ bả vai Phó Sùng: “Ngoan, nghỉ một lát rồi tiếp tục huấn luyện, anh đi dẫn lính.”

Anh tin tưởng có một lần này, về sau Phó Sùng cũng có thể chống đỡ được, giống như phá vỡ chướng ngại, một khi lao ra được, huấn luyện sau này Phó Sùng cũng có thể từ từ tiếp thu, thích ứng.

Phó Sùng nhìn bóng lưng Đường Dật đi xa, chân mày nhú chặt, cuối cùng cô vẫn bị Đường Dật sắp xếp vào bẫy, cố chấp sẽ bị thua thiệt, ông nội quả nhiên nói không sai.

Ngồi đây nghỉ ngơi một lát, gió mát thổi, vừa rồi huấn luyện hung ác một trận, giờ phút này khiến Phó Sùng cảm thấy cả người, cả người bỗng nhiên nhẹ đi, không thể nói tại sao, chính là cảm thấy rất vui vẻ.

“Phó Sùng, làm được hả?” Tiểu Khải ở bên kia hắng giọng nói với Phó Sùng.

“Có thể làm!” Phó Sùng đứng dậy nói, ôm bình nước quân dụng, chạy về liên đội, có lần đầu tiên, huấn luyện lần thứ hai sẽ không khó khăn như trong tưởng tượng. Tiểu Khải cũng không yêu cầu tốc độ với cô.

Dù sao là chuyên gia mật mã, không thể đạt tới trình độ của lính đặc biệt, vậy quá khó khăn.

Lính đặc biệt đều là đội quân mũi nhọn ưu tú của các nơi, trong một liên đội, mỗi người đều ưu tú, mà việc Phó Sùng phải làm chính là theo bước chân họ, không thể ảnh hưởng đến tốc độ, vậy là đủ rồi.

Cho nên Tiểu Khải cũng để cho Phó Sùng ở mức độ rộng rãi lớn.

Trải qua một đợt huấn luyện, Phó Sùng thiếu chút nữa suy sụp vì mệt mỏi, buổi chiều chính là huấn luyện chạy bộ, cô chỉ không rõ, cũng tốc độ này rồi còn phải luyện chạy bộ, hết cách rồi, cũng chỉ có thể đi theo phía sau, thỉnh thoảng túm lấy hai đóa hoa.

Nếu như bị Tiểu Khải thấy được trừng mắt, Phó Sùng cười hì hì hai tiếng, Tiểu Khải lập tức không nóng nảy, đàn ông bộ đội chính là hết cách với phụ nữ, nhất là Phó Sùng kia, vốn là đứa nhỏ, còn là kiểu đặc biệt không hiểu chuyện...

Một ngày huấn luyện trôi qua, Phó Sùng tới căn tin cũng lười ăn, tập huấn buổi tối cường độ đặc biệt lớn.

Bình thường Phó Sùng không cần tham gia, đây là Kiều Chí Vi đặc biệt cho, cô hận không thể cảm ơn tám đội tổ tông của Kiều Chí Vi, cũng là điểm nhân đạo duy nhất mà cô cảm thấy trong lần tập huấn này.

Tùy ý khoác áo lính lên vai, Phó Sùng lấy một cuốn sách nhỏ trong túi ra, gạch một ngày, xem như đã giã vò xong một ngày.

Xuyên qua rừng hoa, đến khu nhà người thân, cả khu nhà không nhiều người ở lắm, điều kiện nơi này gian khổ, tới theo quân cũng không nhiều, không có mấy nhà sáng đèn, không hiểu sao khiến Phó Sùng cảm thấy thê lương.

Phó Sùng lên cầu thang, lúc vừa tới cửa phòng lại lui lại, nếu cô nhớ không nhầm thì nhà Đường Dật ở sát vách cô, nhìn khóa cửa chầm chầm một lúc, trên mặt Phó Sùng mang ý cười.

Vài bước trở về nhà, cầm chìa khóa mở cửa, đảo lung tung hộp công cụ trong phòng, tìm một cây kim, kẹp hai lần, rồi xoay người ra khỏi phòng.

Phó Sùng đứng ở cửa ra vào nhìn bốn phía, thấy không có ai, cầm kim, đến cửa nhà Đường Dật, chìa khóa trong phòng đều có hai cái, khóa cũng không khác nhau lắm, chìa khóa đương nhiên cũng không khác xa nhau, nhưng không cách nào mở được cửa nhà người ta.

Phó Sùng lấy chìa khóa trong túi, tiện tay nhét vào, đưa tay vẩn vẩn, quả nhiên chìa khóa bị kẹt trong ổ khóa.

Cầm kim, Phó Sùng đưa về phía chìa khóa, dùng sức bẻ, chỉ nghe một tiếng rắc thanh thúy vang lên, ngay sau đó, nửa chìa khóa rớt cách trên đất, Phó Sùng ngồi xồm xuống nhặt lên, lại nhìn khóa cửa nhà Đường Dật bị bị phá hỏng.

“Lần này để xem anh trở về nhà như thế nào, Đường Dật?” Nụ cười trên mặt Phó Sùng sâu hơn, không phải Đường Dật anh có năng lực sao? Anh không cố ý gây khó dễ cho Phó Sùng thì không được sao?

Có bản lĩnh anh trở về nhà đi? Có bản lĩnh thì ngã lưng ra hành lang nằm trên đất nghỉ đi, ngay cả chăn cũng không có, suy nghĩ một chút cô đều hả giận.

Người Tứ Cửu thành ai không biết, chọc ai cũng đừng chọc đến Phó Sùng cô, Đường Dật hiểu rõ hơn bất kỳ ai, còn cố ý trêu chọc cô, hoàn toàn tìm đường chết, Phó Sùng cầm kim xoay người nghênh ngang về nhà, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Cởi bộ đồ lính bản thủ, xoay người vào phòng tắm tắm rửa, tắm xong thay áo ngủ, Phó Sùng lại giặt quần áo rồi phơi lên, trước kia khi học trường quân đội, vốn không giặt quần áo.

Sau khi sỹ quan huấn luyện biết cô không giặt quần áo, để cho cô giặt quần áo cho cả lớp, hết cách rồi cũng chỉ có thể học.

Phơi xong quần áo, ăn một chút thức ăn, Phó Sùng xoay người trở về phòng, ngồi trước máy vi tính, bắt đầu chơi trò chơi, ngồi chờ Đường Dật trở lại, nhìn thấy khóa cửa bị chặn lại sẽ có vẻ mặt gì, Phó Sùng tỏ vẻ rất chờ mong.

Mở máy vi tính ra, chọn cửa sổ trò chơi, Phó Sùng mất hứng trong nháy mắt, toàn thân đau nhức không thôi, ôm đồ ăn vặt, lăn lên giường, bắt đầu ăn, không nghe nhạc, sợ lúc Đường Dật trở lại sẽ bỏ qua kịch hay.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Phó Sùng ăn no, cả người mệt mỏi vô cùng buồn ngủ, người quanh năm không huấn luyện, mạnh mẽ huấn luyện đó chính là ba chữ, không chịu nổi!

Phó Sùng nằm trên giường, mí mắt trên và mí mắt dưới không ngừng đánh nhau, có công mài sắt có ngày nên kim, khi Phó Sùng đang dùng ý chí cố gắng chống đỡ chờ Đường Dật về nhà, Đường Dật trở lại.

Đường Dật đi nghiêm, vững vàng lên lầu, đến cửa nhà quay đầu nhìn thấy đèn trong phòng Phó Sùng vẫn sáng, cô nhóc này không mệt à? Lúc này còn chưa ngủ, khẳng định lại đang chơi game, lúc nào thì cô ấy mới có thể ngoan một chút vậy?

Đường Dật lấy chìa khóa trong túi ra, vừa muốn mở cửa lại phát hiện cầm hồi lâu vẫn không dứt được chìa khóa vào trong ổ khóa.

Đường Dật khề nhừu mày, lại lấy điện thoại trong túi ra, mượn ánh đèn lờ mờ, Đường Dật ngây người, anh phát hiện cả ổ khóa bị nửa chìa khóa bị gãy lấp kín.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Nhìn khóa cửa bị lấp kín, Đường Dật dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng có thể biết là ai làm, thuận tay cất điện thoại di động và chìa khóa vào trong túi, xoay người rời đi.

Phó Sùng ở trong phòng nghe thấy tiếng Đường Dật trở về, dựa sát cửa hồi lâu nghe vẫn không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì, không phải Đường Dật nên nổi trận lôi đình sao? Không phải nên tức giận đập thẳng cửa vào sao? Sao lại không có động tĩnh gì?

Phó Sùng thận trọng mở cửa, vừa hé được chút khe hở, chỉ thấy một bóng người nhanh tới đây, đẩy cửa đi vào.

Trùng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, Phó Sùng thiếu chút nữa không giữ chân, hét Đường Dật: “Đường Dật, anh tự ý xông vào nhà dân, tôi kiện anh!”

Hừ, cô nói sao lại không có động tĩnh? Thì ra người đàn ông này núp trong bóng tối, chuẩn bị bất cứ lúc nào nhào vô, đúng không?

“Kiện anh tự tiện xông vào nhà dân, chặn ổ khóa nhà anh, anh còn không tìm em tính sổ sao?” Đường Dật đưa tay giữ chặt Phó Sùng, cô nhóc này không tốt, học bóp méo sự thật rồi hả?

“Người nào chặn ổ khóa nhà anh? Đây là vu oan! Phải có trách nhiệm pháp luật.” Mặt Phó Sùng trấn tĩnh, không có chứng cứ đã nói là cô làm, Đường Dật rất có ý tứ đẩy, khu nhà người thân này có mấy chục người ở.

Đường Dật nhìn Phó Sùng, trên mặt vẫn cười: “Trừ em ra, người khác không làm chuyện nhảm chán như vậy, biết không?”

Nói xong Đường Dật thuận tay đẩy Phó Sùng ra, tự mình đi vào phòng Phó Sùng, chỉ thấy máy vi tính mở trò chơi, Đường Dật khẽ nhủ mày, vĩnh viễn ngoại trừ chơi chính là chơi, huấn luyện một ngày cũng không biết mệt mỏi.

“Anh vào phòng tôi làm gì?” Phó Sùng lập tức đi theo, nói với Đường Dật.

Đường Dật nhìn xung quanh gian phòng của Phó Sùng, thuận miệng lên tiếng: “Xem tối nay có thích hợp ở lại đây một đêm không, em chặn khóa phòng anh, anh không vào được, đâu thể ngủ hành lang?”

Dạo quanh phòng Phó Sùng, Đường Dật giống như đứa bé, sờ đông xem tây.

Trong nháy mắt Phó Sùng nhớ mình là một yêu nghiệt, mà quên mất Đường Dật cũng là yêu nghiệt, bình thường không vô lại, vô lại rồi cũng không phải người.

“Anh, tự anh nghĩ cách, không thể ngủ ở chỗ tôi, biết chưa?” Phó Sùng vài bước xông tới, muốn kéo Đường Dật ra, Đường Dật thuận thế tránh, đưa tay kéo Phó Sùng chính xác không nhằm ôm sát vào trong ngực.

Đường Dật giữ chặt eo Phó Sùng, cố định Phó Sùng trong lòng mình, Phó Sùng ngẩng đầu lên, đối diện với con ngươi sâu đen của Đường Dật.

Hai người cứ lẳng lẳng nhìn nhau như vậy, bốn năm rồi, đã bốn năm anh không nhìn thấy Phó Sùng, duy nhất thấy chính là ảnh bọn tiểu Hoa chụp, anh chính là dựa vào hình Phó Sùng mà chống đỡ đến ngày hôm nay.

“Nhóc, anh biết chuyện quá khứ, em không có cách nào tha thứ cho anh, anh giải thích nhiều hơn cũng không có tác dụng, nhưng mà anh hy vọng em có thể thật tốt.” Đường Dật vuốt ve mặt Phó Sùng, giọng hơi run rẩy.

Mỗi lần đề cập đến quá khứ, đối với anh mà nói, đối với Phó Sùng mà nói, đều là nhát dao đâm vào ngực.

Phó Sùng mím môi, sắc mặt hơi tái nhợt, quay mặt đi không nhìn Đường Dật nữa, lạnh lùng nói: “Tôi sống rất tốt, tốt hơn bất kỳ ai khác.” Cô không muốn suy nghĩ mấy chuyện kia, cũng không muốn nói lại, Phó Sùng nắm chặt tay.

Đường Dật gật đầu cười cười: “Tốt là được rồi!” Cái khác anh không có bất kỳ cường ép gì, anh vốn quyết định, đời này cứ lẳng lẳng bảo vệ Phó Sùng là được rồi, nhưng hôm nay có thể gần như vậy, anh đã rất thỏa mãn.

Nhìn Đường Dật, Phó Sùng mím môi, cho dù chung đụng ngăn ngại, cũng khiến cô muốn bỏ quá khứ xuống, hòa bình một chút với Đường Dật, chỉ một chút thôi cũng được, mắt Phó Sùng đảo một vòng, nhẹ giọng gọi Đường Dật: “Anh.”

Phó Sùng đưa tay nắm quần áo Đường Dật, gọi một tiếng anh khiến Đường Dật đứng ngây đó, không thể tin nhìn Phó Sùng, một người đàn ông to lớn, hốc mắt cũng đỏ.

“Sao vậy? Ngốc!” Giọng Đường Dật hơi khàn, nhìn Phó Sùng cười nói.

Phó Sùng cười hì hì với Đường Dật: “Anh, anh chơi game giúp em một lát?”

Đường Dật đánh CS cực kỳ lợi hại, không cần quan tâm bạn chơi cùng giống heo, còn đối thủ giống như thần, anh có thể khiến đối phương die rồi, đi theo Đường Dật hợp thành đội, Phó Sùng cảm thấy đời này đánh CS là chuyện vui vẻ nhất.

Đưa tay nhìn đồng hồ, Đường Dật khẽ nhủ mày, hơi khó xử: “Sáng mai em còn phải huấn luyện, hôm nay chơi quá muộn, sáng mai có thể dậy nổi sao?”

Anh nguyện ý cung chiều Phó Sùng, nhưng cô nhóc này huấn luyện một ngày cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút mới có thể tiếp tục huấn luyện.

“Có thể dậy, em bảo đảm không đến muộn, anh đánh giúp em một lần chứ?” Nói xong Phó Sùng kéo Đường Dật đến trước máy vi tính, Đường Dật bắt đầu gõ phím, cùng đi theo đến trước máy vi tính.

Đường Dật vừa mới ngồi xuống, Phó Sùng ở bên cạnh đăng nhập trò chơi, nhanh chóng tiến vào, Đường Dật thuần thục điều khiển trò chơi, chọn trang bị.

Phó Sùng vui mừng đeo tai nghe cho Đường Dật, trận hôm qua để cho đám cháu chắt kia ngược, hôm nay nhất định phải để Đường Dật đòi lại công đạo cho mình, vừa đeo tai nghe lên, bên kia truyền đến một giọng nam: “Vợ, xem như em cam lòng đến, cũng chờ em cả đêm.”

Một câu vợ khiến chân mày Đường Dật nhíu chặt, nói vào tai nghe: “Kêu ai là vợ đấy?”

Trong trò chơi, kêu như vậy thường có, nhưng là lần đầu tiên Đường Dật nghe được có người gọi Phó Sùng như vậy, trong lòng đặc biệt không có cảm giác, trong trò chơi cũng không được.

“Gọi Phó Sùng đó, anh là ai?” Người đàn ông bên kia hơi kích động mà hỏi, hình như còn sức sống hơn Đường Dật.

Đường Dật bình tĩnh đối trang bị, mở miệng nói vào tai nghe: “Anh quan tâm tôi là ai làm gì? Anh kêu vợ lần nữa, tôi chắc chắn sẽ phỉ bô anh!”

Không hề nói giỡn, anh biết đời này Phó Sùng sẽ không tha thứ cho anh, nhưng chưa nhìn thấy Phó Sùng gả cho người đàn ông tốt, anh không cho phép bất kỳ kẻ nào chiếm vị trí này, dù là trò chơi cũng không cho phép.

Phó Sùng ở bên cạnh vội giật tai nghe của Đường Dật xuống, nói với người đàn ông kia: “Trần Mộ, tôi để cho anh ấy chơi game giúp tôi, anh làm gì thế?”

“Thế anh làm gì? Anh ta là kiểu người gì vậy? Sao em không nói với anh ta anh là bạn trai em?” Giọng nói bên kia rất kích động, tai nghe vọng ra rất lớn, Đường Dật nghe rõ ràng âm thanh truyền ra từ bên trong, trong lòng đau đớn từng cơn.

Anh không ngờ Phó Sùng có bạn trai, cứ yên lặng nhìn Phó Sùng như vậy, trực diện, nhìn khiến Phó Sùng hơi sợ hãi, Phó Sùng nói vào tai nghe: “Đó là cha mẹ tôi và cha mẹ anh nói, tôi đồng ý chưa? Phá nát trò chơi đi, nhiều chuyện như vậy, không chơi!”

Phó Sùng tiến lên một phát tất mấy vi tính, mặt tức giận đỏ bừng, cha Phó Sùng làm buồn bán, cha Trần Mộ và cha Phó Sùng lui tới không tệ, Trần Mộ từ nước ngoài về, liếc thấy nhìn trúng Phó Sùng rồi, hai nhà cũng thấy hai đứa nhỏ đặc biệt đẹp mắt.

Một câu nói, môn đăng hộ đối thôi, nói là môn đăng hộ đối, nhưng Phó Sùng xem ra cha mẹ vui mừng trong lòng, cuối cùng cũng có mắt mù nhìn trúng Phó Sùng nhà họ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

“Có bạn trai rồi à? Cha mẹ của em thừa nhận?” Đường Dật cảm thấy trong lòng vô cùng đè nén, kiểu ép tới thở không nổi, cho dù Phó Sùng có thừa nhận hay không, cha mẹ cô cũng nhận, đối phương mới có thể nói cậu ta là bạn trai của Phó Sùng đương nhiên như vậy.

Dòng họ kết thân quá đối bình thường với con em quyền quý, cho dù bạn nguyện ý hay không, không liên quan đến tình cảm, thuần túy vì quan hệ lợi ích.

Phó Sùng mở to mắt, lạnh nhạt nói: “Cái này có liên quan gì đến anh?”

Một câu nói khiến Đường Dật yên lặng hồi lâu, đột nhiên xông tới kéo Phó Sùng lại, nghiêm mật nhìn Phó Sùng chăm chăm.

“Có liên quan gì đến anh sao? Sao em không trực tiếp đâm anh một dao? Sẽ sáng khoái chút! Biết bốn năm nay anh vì đến gần em, anh có bao nhiêu vất vả sao? Biết anh được điều đến Tứ Cửu thành, anh đi trường học thợ săn, chính là vì có thể thường xuyên gặp lại em, Phó Sùng!” Đường Dật nắm cánh tay Phó Sùng.

Cả người hơi mất kiểm soát, tiếng nói vừa ngừng, nước mắt cổ nén trong mắt Phó Sùng cũng rơi xuống theo, vẫn là giọng nói không nóng không lạnh: “Vậy em thì sao, em sống tốt sao?”

Phó Sùng nhắm hai mắt lại, không nhìn mặt Đường Dật.

Mùa xuân năm đó, đào hạnh trở bông, cành liễu đong đưa trong gió, Phó Sùng và Đường Dật ở chung một chỗ, lại yêu xa, hai người đều là lính, thời gian vốn ít, cơ hội đến lượt Đường Dật nghỉ phép quá ít.

Phó Sùng nhớ Đường Dật khủng khiếp, ngồi máy bay bay thẳng đến thành phố D gặp Đường Dật, Đường Dật cũng có thời gian nghỉ phép, nghỉ phép đột trước quá ngắn, vẫn không nghỉ ngơi, Phó Sùng vừa đến, anh cao hứng không thời.

Từ trên máy bay xuống, một bộ quần áo thể thao nhẹ nhàng, một va li hành lý, ngay cả ăn mặc đơn giản như vậy, nhưng Phó Sùng đi ở đó cũng có nét đặc biệt riêng, phong cách độc lập mà riêng biệt không che giấu được hào quang của cô trong đám người, mang đến từng ánh mắt.

Kéo theo va li hành lý, Phó Sùng sai bước, nghĩ tới lát nữa có thể nhìn thấy Đường Dật, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu vui mừng, cũng là lần đầu tiên cô tới thành phố nhà Đường Dật, trước kia đều đi đơn vị Đường Dật, Đường Dật nói cho cô biết, sẽ dẫn cô về nhà.

Ra khỏi cửa sân bay, Phó Sùng chỉ nhìn thấy một người đàn ông mặc bộ quần áo thoải mái, mang theo kính mát lớn, ngoắc ngoắc tay về phía mình, kéo theo va li hành lý.

Phó Sùng chạy mấy bước tới, một phát nhào vào trong ngực Đường Dật, cả người treo trên người Đường Dật, vui mừng nói: “Đường Dật, em rất nhớ anh!”

Không chút hiền thực, không quan tâm ánh mắt người khác quàng tới, đây chính là Phó Sùng, dám yêu dám hận!

Đường Dật thuận thế ôm chặt Phó Sùng vào trong ngực, cung chiều cười nói: “Trời ạ, dè dặt, nói bao nhiêu lần rồi, con gái phải biết dè dặt!”

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng cao hứng không thôi, người phụ nữ của anh vĩnh viễn đều là tính cách này, để cho anh vừa yêu vừa hận, nói xong Đường Dật ôm Phó Sùng đặt vào trong xe, ngồi bên ghế phụ, cài dây an toàn cho Phó Sùng.

Lại bỏ hành lý của Phó Sùng vào trong xe, mình cũng xoay người ngồi lên ghế lái, đóng cửa, Đường Dật cho xe chạy rời khỏi sân bay.

“Ở trường học thế nào?” Đường Dật hỏi Phó Sùng, thật ra thì không cần hỏi, mấy chuyện cô làm, mọi người sẽ thay phiên nhau tố cáo với anh, vừa mở điện thoại di động ra, bên trong đều là tội trạng của Phó Sùng, muốn mắng lại không nổi, không mắng lại hận nghiền răng.

Về mặt Phó Sùng như không có chuyện gì, cười cười: “Vô cùng tốt đó!”

“Em vô cùng tốt, bắt nạt người khác đến thăm” Đường Dật bắt đầu dĩ mà lắc đầu, lớn như vậy mà tư tưởng không lớn chút, về sau làm sao bây giờ?

Phó Sùng le lưỡi, cũng biết đám người kia mặt báo với Đường Dật rồi, Phó Sùng đổi đề tài: “Chúng ta đi đâu?”

“Về nhà! Hôm nay anh nói với mẹ rồi, dẫn con dâu về nhà.” Đường Dật cười nói với Phó Sùng, anh định chờ Phó Sùng tốt nghiệp rồi kết hôn với Phó Sùng, kết hôn, cô nhóc này cũng có thể trưởng thành chút rồi chứ?

Phó Sùng hơi khó xử nhìn Đường Dật, mím mím môi: “Em cảm thấy mẹ anh có thể không thích em?”

Nhà Đường Dật đã sớm rời khỏi đại viện, thỉnh thoảng mẹ Đường Dật trở lại, cũng nghe chuyện của Phó Sùng, thường nói đứa nhỏ này không hiểu chuyện, lớn như vậy rồi mà trong nhà còn nuông chiều như thế.

“Đừng suy nghĩ lung tung, anh cưới vợ chứ không phải mẹ anh, về sau em sống qua ngày với anh, hơn nữa em động lòng người như vậy, sao mẹ anh lại không thích?” Ngày hôm qua anh cũng nói chuyện về Phó Sùng, mẹ thật sự không vui mừng nhưng cũng không nói nhiều.

Từ trước đến giờ anh vẫn có chủ kiến, mẹ cũng không thể can thiệp, Đường Dật cũng cảm thấy cha mẹ cần chút thời gian để tiếp nhận, vừa đúng lúc Phó Sùng đến đây, cũng có thể bồi dưỡng tình cảm.

Hai người không nói thêm gì nữa, bắt đầu tán gẫu, mặc dù thành phố D thua kém Tứ Cửu thành, nhưng cũng phồn hoa, có không ít địa điểm du lịch, Phó Sùng giống như rất hưng phấn, nhất là biết nơi này có nhiều quà vặt, là hấp dẫn không chống cự nổi với người tham ăn.

Xe chạy thẳng đến đại viện, nhân viên cảnh vệ chào kiểu lính với hai người, Đường Dật lái xe chạy thẳng vào đại viện đến nhà mình.

Đến một tòa nhà màu trắng, Đường Dật dừng xe, quay đầu nói với Phó Sùng: “Tới rồi, xuống xe đi!”

Nói xong mở cửa xuống xe trước, Đường Dật đi lấy hành lý, Phó Sùng cũng đi theo xuống xe, lớn như vậy, lần đầu khăn trương như thế, dù sao cũng là con dâu thấy cha mẹ chồng, ổn được sao?

“Ngây ngốc làm gì đó? Đi thôi, vợ!” Đường Dật đi tới, thuận thế ôm Phó Sùng, bước nhanh vào phòng.

Vừa đến cửa nhà, mở cửa, Đường Dật nói vào trong nhà: “Cha, mẹ, con đón con dâu hai người về tới!”

Một câu nói, cha Đường cầm xèng nấu ăn từ trong phòng đi ra, nhà Đường Dật do mẹ định đoạt, cha Đường nóng tính cũng quen với xu thế tình tình càng ngày càng mạnh của mẹ Đường Dật.

“Chào chú Đường!” Phó Sùng khéo léo chào hỏi cha Đường Dật.

Cha Đường cười nhìn Phó Sùng, không che giấu được vui mừng: “Chà, bé con, đều lớn như vậy rồi? Càng dễ nhìn hà hà!”

Gien nhà lão Phó tốt, hết cách rồi, ngay cả mấy thằng nhóc kia nhà họ Phó cũng có dáng dấp rất tốt, cô gái này càng sâu một bậc, Phó Sùng nghe khoa trương, ngượng ngùng cười cười.

“Đường Dật, con trở lại?” Giọng mẹ Đường truyền xuống từ trên lầu hai, Phó Sùng thuận thể nhìn sang, chỉ thấy mẹ Đường đi từ lầu hai xuống, đi bên cạnh mẹ Đường còn có một cô gái, nhìn xinh đẹp trong sáng, hơi cổ điển, là cô gái Giang Nam dịu dàng.

Mang theo vài phần kín đáo, khi thấy Đường Dật, trong ánh mắt không che giấu được mừng rỡ, giác quan thứ sáu của phụ nữ đều bén nhạy, nhất là Phó Sùng, nhìn tim lớn nhưng cũng là cô gái thông minh, liếc thấy được cô gái này vì Đường Dật mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đường Dật nhìn cô gái kia, mặt cũng lạnh xuống trong nháy mắt, nhìn mẹ mình trầm giọng hỏi: “Sao cô ta lại tới?”

Anh không ngờ hôm nay Lan Tuyết sẽ đến, đã nói với mẹ rồi, Phó Sùng tới, mẹ còn mời Lan Tuyết qua đây, tính tình cô nhóc Phó Sùng này gay gắt, làm như vậy không phải suy nghĩ lung tung sao? Phó Sùng nghe lời Đường Dật nói, càng hêm khẳng định, cô gái này có gì đó với Đường Dật?

Cô gái kia cũng về mặt thất vọng, ngay sau đó chỉ nghe thấy mẹ Đường Dật mở miệng: “Thì sao? Bình thường mẹ dạy con như vậy sao? Lan Tuyết là con gái nuôi của mẹ, mời cô ấy tới ăn bữa cơm, ý kiến lớn như vậy sao?”

Bà không ngờ mình giáo dục con trai tí mỷ, hôm nay lại ngay trước mặt Lan Tuyết và Phó Sùng, trực tiếp xung đột với mình.

Đường Dật vừa định nói gì nữa, Phó Sùng kéo Đường Dật lại, cười nói với mẹ Đường: “Di, chào di, cháu là Phó Sùng.” Cơ hội gặp mặt của cô và Đường Dật không nhiều, cơ hội gặp mẹ Đường lại càng không có.

Cha Đường đứng bên cạnh cũng vội mở miệng: “Được rồi, được rồi, vào nhà ngồi đi, cơm xong ngay đây.”

Ông đã nói rồi, tính Đường Dật nóng nảy giống bà, Lâm Mai nhất định không nghe, hôm qua nói rõ ràng với thằng bé Đường Dật không được sao? Hôm nay đón người về, lại có thái độ này, bất bí cô bé Phó Sùng?

Một tay Đường Dật cầm va li hành lý, một tay kéo Phó Sùng lên lầu, cũng không quay đầu nói với mẹ: “Mẹ, mẹ đến thư phòng một chuyện, con có lời muốn nói với ngài.”

Lúc đi qua bên cạnh Lan Tuyết, Đường Dật cũng không nhìn cô ta, đưa Phó Sùng và quà vào trong phòng, Phó Sùng ngã ngồi trên giường, từ nhỏ đến lớn cô được cưng chiều mà lớn lên, đã thành thói quen, ở Tử Cửu thành không bị chọc tức.

Nhưng kia là mẹ Đường Dật, dù thế nào cô cũng phải nhịn, nhìn Phó Sùng như vậy, Đường Dật rất đau lòng, đứng trước mặt Phó Sùng, nắm tay cô: “Vợ, lát nữa giải thích cho em, anh đi trước nói chuyện với mẹ, được không?”

Có một số việc nhỏ cần đi giải thích, cần anh xử lý, nhưng anh không muốn Phó Sùng đau lòng, rốt cuộc vẫn là mình quá kích động rồi, không nói rõ ràng với mẹ đã dẫn Phó Sùng đến.

“Hình như mẹ anh rất ghét em?” Lần đầu tiên Phó Sùng uất ức giống như đứa bé, tất cả mọi người đều ghét cô, cô không quan tâm, quan tâm chính là cha mẹ Đường Dật.

Đường Dật kéo Phó Sùng vào trong ngực, lắc đầu: “Đừng nghĩ lung tung, nghe lời, chờ anh một lát, chơi trò chơi trước, được không?”

Phó Sùng nhìn Đường Dật, khéo léo gạt đầu, Đường Dật đưa tay vuốt tóc Phó Sùng, mỉm cười, xoay người rời khỏi phòng, đến thư phòng.

Vừa bước vào thư phòng, mẹ Đường ngồi trên ghế trúc, nhìn thấy Đường Dật đi vào, liếc Đường Dật một cái, dừng dừng: “Sao? Vì một người phụ nữ, còn muốn dạy bảo mẹ, thật sao?”

Đường Dật hít sâu một hơi, đi tới trước mặt mẹ Đường, cũng ngồi xuống bên cạnh ghế.

“Mẹ, con không biết tại sao mẹ không thích Phó Sùng, nếu không thích, ngày hôm qua nói cho con biết, con sẽ không dẫn cô ấy tới? Mẹ đưa Lan Tuyết tới là có ý gì?” Đường Dật ép chặt tức giận nơi đáy lòng, cố hết sức bình tĩnh hòa nhã nói.

Từ trước đến giờ cha mẹ cưng chiều anh, làm con trai cũng phải hiếu thuận, nhưng mẹ như vậy thật sự khiến cho anh rất khó xử.

“Mẹ nói rồi, mẹ hy vọng con kết hôn, mẹ sớm bông cháu, nhưng cô nhóc kia, tính tình cô ta thích hợp với con sao, Đường Dật? Coi trời bằng vung, mẹ cũng không muốn sau này quan hệ mẹ chồng nàng dâu nào loạn, con trai duy nhất cũng không có.” Mẹ Đường ngược mắt nhìn Đường Dật, tức giận không nhẹ.

Bà thích chính là Lan Tuyết, khéo léo nghe lời, nhưng thằng nhóc Đường Dật chết tiệt này lại chướng mắt con gái người ta.

Mỗi lần Đường Dật nghỉ phép, bà đều kêu Lan Tuyết tới đây, Đường Dật ngay cả nhà cũng không về, hai năm qua, cứ nghỉ phép lại đến Tử Cửu thành, tưởng thằng bé hiếu thảo với ông nội nó, không ngờ vì phụ nữ, rất bất hiếu rồi.

Về mặt Đường Dật thất vọng: “Con nói cô ấy không như vậy đâu, tới qua đã nói tất cả, hơn nữa sau khi kết hôn, cô ấy ở với con, sẽ không có mâu thuẫn với mẹ.”

Chuyện tình cảm thì không thể miễn cưỡng, hơn nữa anh thật sự không thích tính tình của Lan Tuyết, mềm mại yếu đuối, nói chuyện hơi nặng cũng có thể khác! Anh làm lính, cưới một công chúa, anh có thời gian hầu hạ sao?

“Không ở cùng với mẹ? Mẹ chỉ có một đứa con trai là con! Con không ở với mẹ?” Mẹ Đường nhìn Đường Dật, “Lan Tuyết có gì không tốt? Khéo léo nghe lời, tốt hơn Phó Sùng nhiều, hơn nữa, nó là thịt trong tim nhà họ Phó, con dám làm nó tui thân xem, thử xem? Mẹ đây vì muốn tốt cho con, con trai.”

Tạm thời không nói cái khác, nuông chiều như vậy, là người không thể chịu uất ức, không phải bà vì tốt cho Đường Dật? Thằng nhóc này chính là xử trí theo cảm tính, không có đầu óc.

“Không có tình cảm, con cưới thế nào?” Đường Dật hoàn toàn sụp đổ, đầu óc rối loạn.

Mẹ Đường cũng nóng nảy, đột nhiên đứng dậy nhìn Đường Dật chăm chăm: “Sao không thể cưới? Tình cảm có thể bồi dưỡng, mẹ và cha con cũng xem mắt, sau cưới bồi dưỡng tình cảm!”

Bọn họ hỏi đó, cha mẹ để cho họ ở chung với ai, họ không thể có ý kiến, đó chính là không hiểu thuận! Tình cảm sao không thể bồi dưỡng?

Đường Dật hít sâu một hơi, đặc biệt trịnh trọng mở miệng: “Con nói rồi, con sẽ không lấy Lan Tuyết, con chỉ yêu Phó Sùng, chúng con đã tốt đẹp hai năm rồi, con yêu cô ấy, mẹ, nếu mẹ vì tốt cho con, mong mẹ cũng yêu mến người phụ nữ con yêu mến, được không?”

“Phó Sùng là người phụ nữ con yêu mến, vậy mẹ đâu, có vợ quên mẹ đúng không?” Mẹ Đường thật sự bị chọc tức, cũng đề cao giọng với Đường Dật.

Đường Dật nghe lời của mẹ, cả ngực cũng tắc lại, còn sót chút lý trí mở miệng: “Người phụ nữ kia có đức hạnh gì, có thể mê hoặc cha mẹ như vậy, con không muốn nói...”

Tiếng nói vừa lọt vào tai người phụ nữ đứng ở cửa ra vào, Lan Tuyết che miệng, mắt đỏ nhìn Đường Dật và mẹ Đường, không nói hai lời, xoay người bỏ chạy ra.

Trên cầu thang truyền đến một loạt tiếng giày cao gót va chạm, mẹ Đường nhìn ra cửa, vội van kêu Đường Dật: “Thằng nhóc chết tiết này, nói lung tung cái gì, mau đi xem Lan Tuyết, nếu xảy ra chuyện thì làm thế nào?”

Cô gái kia có lòng tự ái mạnh, nói hai câu, trong lòng cũng khó chịu, từ nhỏ khéo léo hiểu chuyện.

“Con không đi, cũng không phải đùa bé!” Anh không tin cô gái này có thể xảy ra chuyện? Đã trưởng thành, hơn nữa anh cũng không có tâm tư đi dỗ dành cô ta.

Mẹ Đường thật nóng nảy, đưa tay đẩy Đường Dật: “Lỡ như xảy ra chuyện, con lấy cái gì ăn nói với cha mẹ Lan Tuyết? Nhà họ Đường chúng ta cũng bị người ta mắng chết, coi như mẹ van con.”

Mặt Đường Dật đen sì, lông mày nhíu chặt, xoay người chạy ra đuổi theo Lan Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Phó Sùng ở trong phòng Đường Dật, vẫn đợi, loáng thoáng cũng nghe thấy âm thanh hai người gây gổ, nghe không rõ ràng lắm, cũng có thể nghe được một chút.

Cô không ngờ mẹ Đường đã sớm có đối tượng con dâu, quả thật, tiếng xấu của Phó Sùng cô lan xa, mẹ Đường chắc chắn thích cô con dâu khéo léo nghe lời đó.

Mở cửa ra, Phó Sùng cũng đi theo ra ngoài, mẹ Đường và cha Đường nhìn bóng lưng Phó Sùng rồi đi kêu: “Này...”

Âm thanh Phó Sùng đóng cửa biến mất, trong nháy mắt cha Đường quay đầu trừng mắt lườm mẹ Đường, tức giận nói: “Hay nhỉ, khó khăn lắm con trai mới về một chuyện, dẫn theo con dâu, bà lại làm vậy! Về sau, Đường Dật vĩnh viễn không trở về nhà, bà mới hài lòng, sao bà lại ích kỷ như thế, Lâm Mai?”

Ông coi như hiểu ra, Lâm Mai muốn một cô con dâu nghe lời, bà nói gì nghe nấy, hy vọng cả nhà đều nghe theo bà, ông cũng chịu đủ rồi, không muốn nghe theo sắp xếp của bà, ông nuông chiều bà, bà vĩnh viễn cảm thấy ông phải như vậy.

“Này, lời này của ông, sao tôi lại ích kỷ, không phải vì tôi nghĩ cho cái nhà này sao?” Mẹ Đường không ngờ, con trai không nghe lời mình, bây giờ lão Đường cũng oán hận mình, Đường Dật là con trai của bà, ai không muốn tốt cho con trai mình?

Cha Đường hừ lạnh một tiếng, thuận tay cời tạp dề, ném trên ghế sa lon: “Đúng, bà không dễ dàng, người khác thật dễ dàng.”

Nói xong cha Đường xoay người rời đi, ông không muốn nói tiếp những chuyện này với mẹ Đường Dật, bà vốn không hiểu, nói cũng uổng công.

Mẹ Đường nói theo bóng lưng cha Đường: “Này, ông không nấu cơm?”

“Phục vụ bà cả đời, không phải bà không dễ dàng sao? Tự mình làm đi, về sau tôi không làm, bà làm cơm đi, cùng lắm thì tôi đến nhà ăn bộ đội ăn!”

Cha Đường lên lầu, cũng không quay lại, đời này nuông chiều là một chuyện, nhưng mẹ Đường Dật quá không nói lý lẽ rồi.

Mẹ Đường Dật há hốc mồm cứng lưỡi, trong lúc này không biết nói gì, đây là lần đầu tiên lão Đường tỏ vẻ nóng nảy như vậy.

Phó Sùng ra khỏi nhà họ Đường, vẫn luôn chạy theo sau Đường Dật, Đường Dật chỉ đuổi theo Lan Tuyết, không để ý Phó Sùng chạy đuổi theo phía sau, anh ra ngoài cũng vì muốn nói rõ ràng với cô ta, Phó Sùng vẫn đi theo Đường Dật ra khỏi đại viện.

Đến ngã tư trước mặt không xa, Lan Tuyết không để ý đèn xanh đèn đỏ, lao thẳng ra giữa đường chính, Đường Dật hoảng hốt, đột nhiên xông tới đưa tay kéo Lan Tuyết lại, tiếng còi ô tô trên đường nổi lên bốn phía.

Có người tức giận quát: “Này, cô gái, cô tự đâm đầu vào chỗ chết, cũng không cần liên lụy đến chúng tôi!”

Bạn nói dạo này có làm như vậy, đúng không? Không muốn sống còn muốn liên lụy đến người khác, đừng phải bạn gặp xui rồi, nhận tội rồi, người già vờ bị đụng quá nhiều!

Phó Sùng đứng từ xa nhìn hai người ôm nhau, không thể tin nhìn Đường Dật, vốn tưởng hai người không có gì, nhưng xem ra Đường Dật quan tâm cô gái này, thấy cô ta khóc, thấy cô ta tìm chết, nhìn có vẻ lo lắng như vậy, còn mặc cô gái kia ôm.

Trong lòng lập tức nứt toác, giống như toàn bộ thế giới đều sụp đổ, cô yêu Đường Dật, vừa rời ở nhà họ Đường bị uất ức cô cũng không muốn nói gì? Nhưng sao Đường Dật lại có thể như vậy với cô?

“Đường Dật, đời này tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!” Phó Sùng nói với Đường Dật từ đằng xa, ngược lại thuận tay đón một chiếc xe, bởi vì đối phương đi xe riêng, thấy Phó Sùng đón xe cũng lười phản ứng lại, không dừng xe.

Lúc này tình thế gấp gáp, Phó Sùng không chút suy nghĩ, bước nhanh một bước đứng ở phía trước, một tiếng thắng xe chói tai.

Một chiếc xe con dừng lại, Phó Sùng cũng không quan tâm nhiều, xoay người mở cửa xe ngồi xuống, đối phương về mặt ngạc nhiên nhìn Phó Sùng, chỉ nghe thấy Phó Sùng nói: “Lái xe!”

Có lẽ đây là lần đầu tiên đối phương gặp phải tình huống như thế, cả người cũng bối rối, nhấn cần ga một cái, xe chạy đi ra, Phó Sùng nhìn về phía trước, đầu óc trống rỗng, cô muốn rời khỏi nơi này, muốn rời đi thật xa.

Đường Dật không ngờ Phó Sùng cũng đi theo, lần này càng khó giải thích rõ, vội vàng đưa tay đẩy Lan Tuyết ra, đuổi theo Phó Sùng, nhưng vốn không thấy bóng dáng Phó Sùng, chặn xe taxi vẫn không đuổi kịp Phó Sùng.

Đối phương là Porsche, tốc độ rất nhanh, xe taxi bị bỏ lại thật xa.

Xe taxi vòng hết nửa thành phố D, Đường Dật hết cách rồi, đi sân bay, kiểm tra vé máy bay ngày hôm đó cũng không tìm được tin tức của Phó Sùng, Đường Dật nhanh chóng sứt đầu bẻ trán, tìm Phó Sùng chung quanh.

Đường Dật gọi điện thoại cho Phó Mặc, Phó Mặc cũng nói Phó Sùng chưa về nhà.

“Phó Sùng sao vậy?” Phó Mặc hỏi Đường Dật, dù em gái mình làm vậy, nhưng vẫn là em gái ruột, biết Phó Sùng xảy ra chuyện, anh hận không thể giết chết Đường Dật.

“Chuyện như vậy trong chốc lát tôi cũng không giải thích rõ ràng được, Phó Mặc, Phó Sùng cô ấy chạy rồi, chúng tôi có chút hiểu lầm, tôi đi tìm cô ấy trước, cầu xin anh cũng nghĩ cách, được không?” Đường Dật ăn nói khép nép thành câu Phó Mặc.

Ngay sau đó truyền đến giọng nói lạnh lẽo như băng của Phó Mặc ở bên kia: “Cách em gái tôi xa một chút! Nếu không, cậu sẽ phải hối hận.”

Nói xong bên kia cúp điện thoại, anh không biết hai người xảy ra chuyện gì, nhưng tính tình Phó Sùng là cô gái có chí khí lớn, nếu không phải bị uất ức cực lớn thì tuyệt đối không bỏ nhà ra đi, đuổi cũng không đuổi được.

Sau khi Phó Sùng rời đi, chỉ lấy chút tiền mua một chiếc xe tại thành phố D, đây là thông qua thẻ tín dụng nhà họ Phó, bản ghi chép duy nhất có thể tìm thấy, bọn họ không ngờ Phó Sùng thông minh, không muốn cho bọn họ tìm được, cho nên không để lại bất cứ dấu vết gì.

Phó Sùng biến mất, hỏi Đường Dật tình huống của Phó Sùng, Đường Dật cũng không giấu, nói rõ ràng từng việc, nhà họ Phó càng thêm giận, ông cụ cũng nhanh chóng không tốt.

Khoảng thời gian đó, nhà họ Phó từ trên xuống dưới đều âm u, không ai dám đụng vào ông cụ kéo gặp xui xẻo.

Cha Phó mẹ Phó cũng rất giận, mẹ Phó cãi nhau một trận với mẹ Đường Dật, giao tình giữa hai nhà vốn không sâu, ngược lại cha Đường không ngừng nói xin lỗi, bảo đảm nhất định nghĩ cách tìm được Phó Sùng.

“Chuyện nhà chúng tôi, về sau nhà họ Đường các người cũng không cần xen vào nữa, nhìn chương mắt con gái tôi, tôi nói câu khó nghe, con gái tôi không phải đồ vật, cũng không tới lượt nhà họ Đường các người ghét bỏ, hể hét một tiếng, ở Tứ Cửu thành muốn cưới con bé còn đứng xếp hàng đó.”
Cha Phó làm ăn buôn bán nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nổi nóng.

Chương 23

Lời này cũng không phải tự coi nhẹ mình, cha Phó Sùng buồn bán, ở Tứ Cửu thành cũng không đồ sộ, nhưng tại các tỉnh khác có danh tiếng lớn, hễ trong siêu thị, đều nhìn thấy sản phẩm của tập đoàn Phó thị.

Cha Đường cũng cảm thấy sắp mất thể diện, ông nội Đường Dật càng thêm giận không nhẹ, vác mặt mo đến nhà họ Phó nói xin lỗi, ngay cả cửa cũng không cho vào, ăn không cho khách vào, lần đầu tiên bị đối xử như vậy ở đại viện, dù sao bọn họ cũng từng chiến đấu, tình cảm rất sâu, nhưng một lần này thật sự làm tổn thương trái tim ông cụ.

Phó Sùng biến mất ngày thứ mười, ông cụ vỗ bàn, quát người nhà họ Phó: “Tìm cháu gái tôi trở lại, các người đều đi tìm, tất cả đều đi, không cần làm việc, không tìm được người tất cả không cần về nhà!”

Nhà họ Phó điều động tất cả quan hệ, có thể đều điều động, mấy đứa nhỏ nhà họ Phó ngồi máy bay chạy khắp nơi, thành phố J, thành phố bên biển, người nhà họ Phó tìm thấy Phó Sùng ở trong căn nhà đi thuê, Phó Sùng gầy, cả người cũng tiêu tụy đi nhiều.

Phó Mặc đi lên ôm lấy Phó Sùng, tức giận cắn răng nghiêng lợi: “Em vĩnh viễn không thể để trong nhà bớt lo sao? Có biết ông cụ nhớ em bao nhiêu không, nếu em xảy ra chuyện, không phải muốn mạng ông cụ hả?”

“Anh, em muốn về nhà.” Lâu sau, Phó Sùng mới phun ra những lời này, núp trong ngực Phó Mặc, cô vẫn cho rằng mình sẽ chết tại đây, hoặc sẽ bị sóng biển mang đi.

Cô không chỉ nói với mình một lần, nếu Đường Dật có thể tìm thấy, cô bất chấp tất cả muốn ở chung một chỗ với Đường Dật, nhưng Đường Dật không tới, tới lại là anh trai.

“Được, anh dẫn em về nhà, không sợ.” Phó Mặc gật đầu, dịu dàng trả lời Phó Sùng.

Ôm Phó Sùng ra cửa, mới vừa vào cửa trước, anh đã nghe người bên cạnh nói rồi, cô nhóc này giống như bị uất ức.

Mỗi ngày đi ra ngoài hóng gió biển, sau đó gần tối trở lại, rất lâu không ra cửa, có lúc cũng đi gõ cửa, lỡ như cô gái này xảy ra chuyện đã có thể không xong.

Chỉ một lần bệnh đặc biệt lợi hại, không muốn đi bệnh viện, hết cách rồi, bọn họ đành mời bác sỹ ở phòng khám tới.

Cuối cùng chủ cho thuê nhà còn báo cảnh sát, sợ cô gái này xảy ra chuyện gì, chính vì như thế nên nhà họ Phó mới có tin tức, nếu không ở nơi trời đất rộng lớn này, biển người mịt mờ, muốn tìm một người giống như mò kim đáy biển.

Huống chi, nhà họ Phó có đánh chết cũng không tin Phó Sùng ở trong phòng cho thuê nhỏ bé này hai mươi ngày, cô gái kiêu ngạo thế kia, trong lòng Phó Mặc giống như bị chọc từng đao từng đao.

Phó Mặc không ngừng cảm ơn vợ chồng già tốt bụng, cũng thế, anh sẽ không để cho Phó Sùng lại đi theo Đường Dật, người đàn ông này vốn không xứng với em gái của anh.

Phó Sùng đi theo Phó Mặc trở về Tứ Cửu thành, Đường Dật tìm Phó Sùng khắp thế giới cũng không có thu hoạch gì, về doanh trại, khoảng thời gian ở đơn vị, cả người anh gần như điên mất, nhưng anh là quân nhân, cái gì cũng không thể làm, đến lúc trở về đơn vị anh cũng phải trở về, gần như nhờ cậy mọi người đi ra ngoài tìm Phó Sùng.

Đường Dật ngây dại, choáng váng, anh hận không thể bóp chết mình, tính tình Phó Sùng quyết liệt như vậy, anh nên nghĩ ngày đó không nên để Phó Sùng lại một mình, cô vốn đơn thuần, từ trong ra ngoài làm vậy vẫn làm vậy, nhưng đơn thuần trong suốt đến mức trong mắt không dính một hạt cát, yêu ghét rõ ràng.

Anh biết tìm được Phó Sùng về, cũng là lúc ở đơn vị, tiểu Hoa gọi điện thoại nói cho anh biết, cả nhà họ Phó bởi vì Phó Sùng, ông cụ cũng bệnh theo một trận.

Biết tin tức, đêm hôm đó anh như điên rồi bấm số điện thoại của Phó Sùng, không thu hoạch được gì, vẫn tắt máy, giống như ngày thường, gọi điện thoại của nhà họ Phó, càng không ai nghe, chỉ có một người giúp việc nữ nói cho Đường Dật, vĩnh viễn không cần gọi điện thoại đến đây.

Mà Đường Dật tự trách chạy vòng quanh sân huấn luyện, tự huấn luyện mất mạng, người nào khuyên cũng vô dụng, anh bị điên rồi, điên thật rồi, đợi đến khi có cơ hội, Đường Dật từ đơn vị ra ngoài, lúc anh tìm Phó Sùng đã hoàn toàn không tiếp xúc được với Phó Sùng.

Mà người nhà họ Phó, thậm chí còn người nhà họ Hác, càng không cho Đường Dật đến gần Phó Sùng, ngay cả cơ hội giải thích Đường Dật cũng không

có.

Thời gian cứ trôi như vậy, Đường Dật theo thường lệ nghỉ trở lại, nhưng chỗ có Đường Dật, Phó Sùng chính là không đi, Đường Dật trở lại, Phó Sùng đã bị cả nhà gửi đi, cô cũng mừng rỡ nhẹ nhõm.

Không có cách nào, Đường Dật chỉ có thể dựa vào thi trường học thợ săn, nghĩ cách rời khỏi đội dã chiến, học tập mất mạng, huấn luyện mất mạng, khi anh nhận được thư thông báo trúng tuyển, anh mượn điện thoại, số do tiểu Hoa dùng mấy bình rượu tây đổi lấy.

Anh gọi cho Phó Sùng, điện thoại bên kia thông truyền đến giọng nói quen thuộc của Phó Sùng: “Có chuyện thì nói, không có chuyện thì cúp!”

Đường Dật không mở miệng nói chuyện, đỏ mặt, giống như trước kia, cô nhóc vẫn tính tình này, Phó Sùng thấy bên kia không lên tiếng cũng thuận tay cúp điện thoại.

Thu đồ, Đường Dật nằm trong sân huấn luyện, cứ nằm như vậy, nhìn lên bầu trời đêm.

Rời đơn vị, lên máy bay, lúc lên máy bay ở sân bay, anh liên tiếp quay đầu lại, tiểu Hoa biết anh muốn đi trường học thợ săn, Đường Dật lại ảo tưởng mỗi lần một, tiểu Hoa nói chuyện này cho Phó Sùng.

Phó Sùng liều mạng chạy tới tiễn anh, nhưng thực tế cuối cùng vẫn là thực tế, Phó Sùng không tới, sân bay người đến người đi nhưng không có bóng dáng của Phó Sùng, lên máy bay, máy bay cất cánh, Đường Dật chỉ cảm thấy giống như nằm mơ.

Ngoài cửa sổ, mây trắng nổi lơ lửng, anh cảm thấy thế giới gần như vậy rồi lại xa thế kia.

Đến trường học thợ săn anh mới biết, tất cả khó khăn gian khổ mới bắt đầu, mỗi ngày huấn luyện điên cuồng, làm nhiệm vụ điên cuồng, mắng liên tục điên cuồng, ăn không ngon, ngủ không yên, nằm đất tuyết, dầm mưa to.

Tập chống đẩy hít đất đến thở không thông, không có mệnh lệnh bạn không thể dừng lại, kiên trì ở đó chỉ có ý chí.

Bởi vì không ai ép buộc bạn ở lại, bạn chỉ đại biểu cho vinh dự một quốc gia, rời đi và ở lại đều không ngăn cản, nhưng mỗi người đều liều mạng lưu lại, cần rằng có thể đi tới, tuyệt đối không thốt một tiếng.

Một ngày cực khổ chấm dứt, Đường Dật nằm trên giường, nhìn hình Phó Sùng trong túi, những năm này đều dựa vào những bức hình đó để chịu đựng.

“Cô ấy là người yêu của cậu sao?” Một chiến hữu nước ngoài nằm bên cạnh Đường Dật, thuận tay đoạt hình trong tay Đường Dật.

Đường Dật nắm đó gật đầu: “Cô ấy là mạng của tôi!” Thời gian càng lúc càng nhiều, Đường Dật hiểu sâu, Phó Sùng đã sớm đi vào xương tủy, đó chính là mạng của anh.

Jones cười cười, nhìn cô gái cười yếu ớt trong hình: “Great genius (yêu nghiệt)!”

Đường Dật nghe xong không ngừng cười, đúng là một great genius (yêu nghiệt), tác động lên toàn bộ linh hồn anh.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Trong từ điển người nước ngoài, great genius (yêu nghiệt) có hàm nghĩa vượt qua thiên tài bình thường, không thể dùng tiêu chuẩn của người bình thường để đánh giá.

Phó Sùng quả thật có sức quyến rũ này, nhất là cặp mắt to tròn xoe thông suốt, làm cho người ta vừa nhìn đã có thể bị hấp sâu vào.

Đường Dật đi trường học thợ săn, Phó Sùng ở nhà họ Phó kiên kiên định định ngây ngô, đi học tiếp tục làm bấy, lần trước trốn đi khiến nhà họ Phó từ trên xuống dưới căng nung chiếu lên tận trời, Phó Sùng cũng làm bấy trăm trọng thêm.

Mọi người không thêm không dám chọc rồi, một lần ngẫu nhiên tụ họp, nghe người ta nói Đường Dật đi trường học thợ săn, không biết người kia có ý hay vô tình, chỉ nói anh ấy không muốn sống nữa, đi nơi trường học thợ săn đó.

Lúc ấy cái ly trong tay Phó Sùng run rẩy, miễn cưỡng cười cười, xoay người rồi đi lái xe về nhà, cô bắt đầu tìm kiếm thông tin gì đó về trường học thợ săn, nhưng đều được bảo vệ cẩn mật, tra xét nửa ngày vẫn không có thu hoạch gì.

Cô đi hỏi ông nội, ông cụ Phó phản ứng đầu tiên: “Chẳng lẽ cậu ta tổn thương cháu còn chưa đủ sâu? Đi tốt hơn, cháu cũng chết tim, ông không muốn cháu gái ông mất đi lần nữa, cục xương già ông đây không còn sống được mấy ngày, Sùng nhi, nể ông nội lớn tuổi, hiểu thuận chút đi.”

Nhìn ông nội tóc hoa râm, Phó Sùng đau lòng, từ nhỏ đến lớn mình ý vào ông cụ cưng chiều, đã không để ông cụ vui vẻ.

“Được, cháu chết tâm.” Phó Sùng gật đầu, nhìn hoa lan treo cách đó không xa, từng nhánh lại từng nhánh, hoa hàng năm đều bắt đầu lần nữa, mà con người cả đời chỉ có một đời này.

Suy nghĩ một chút, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, duyên tới quá cạn, ai cũng không nắm giữ được, có lẽ yêu nghiệt giống như cô vốn không xứng đáng nhận được hạnh phúc.

“Cô ta không liên quan gì đến anh.” Một câu nói, nói rất khê, lại kéo suy nghĩ của Phó Sùng về.

Phó Sùng nghênh đón ánh mắt của Đường Dật, khoe miệng giật giật: “Nói những điều đó còn có ý nghĩa sao?”

Cô đã nghĩ thông suốt thật lâu, có lẽ thấy chuyện cũng không phải như vậy, nếu không Đường Dật cũng sẽ không hết lần này đến lần khác tìm cô, nhưng mẹ Đường Dật không thích cô, không thể vì tình yêu mà ruồng bỏ tình thân, cô không khiến cho người thích, cũng không có chuyện gì.

Huống chi sau chuyện kia, Phó Mặc và cha cũng nói rồi, về sau cô gả cho người nào cũng được, chính là phải hết hy vọng với Đường Dật, nhà họ Phó không gánh nổi cái nhục này, ông cụ cũng không gánh nổi.

“Sao lại không có ý nghĩa, Phó Sùng? Em nói cho anh biết, có phải em đã nghĩ thông suốt, có phải em đã nghĩ thông suốt từ sớm không?” Giọng Đường Dật rất khàn, cũng rất thô ráp, không ngừng lắc Phó Sùng, tim càng đau ghê gớm.

Thì ra Phó Sùng đã sớm nghĩ thông suốt đây là hiểu lầm, nhưng vì cái gì đã nhiều năm như vậy? Phó Sùng còn nhẫn tâm như vậy, để cho anh chìm trong tự trách, hành hạ bản thân từng lần một.

“Có quan hệ gì, mẹ anh ghét em bao nhiêu, anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai, cha em lại không đồng ý.” Phó Sùng thuận thế đẩy Đường Dật ra, “Được rồi, từ trước đến giờ duyên cạn, cũng không cần lộn xộn nữa...”

Lời Phó Sùng nói còn chưa xong, Đường Dật đã kéo Phó Sùng lại, ngăn chặn hô hấp cả người Phó Sùng, hôn bá đạo, không lưu lại một đường sống, hô hấp nặng nề, xâm chiếm Phó Sùng, Phó Sùng chỉ có thể đoạt chút hô hấp nơi khoe môi hai người.

Đường Dật hôn không giống bản thân anh, anh lỗ mãng điên cuồng, thậm chí thô lỗ muốn đoạt lấy, đó là thú tính giấu trong xương, đầu óc Phó Sùng trống rỗng, mặc cho Đường Dật hôn, chiếm đoạt môi mình từng lần một, mang đi hô hấp của cô từng lần một.

“Đường Dật, buông em ra...” Phó Sùng vô lực đẩy Đường Dật, ánh mắt đỏ ngầu của Đường Dật nhìn Phó Sùng, thuận tay chụp tới, lùi về phía sau một bước, hai người cùng ngã lên giường, Đường Dật lật người, đè Phó Sùng ở dưới.

Mà nụ hôn bá đạo của Đường Dật rơi xuống lần nữa, phủ kín môi Phó Sùng, giọng Đường Dật khàn đục, không ngừng gọi khẽ: “Sùng nhi, Phó Sùng...”

Đường Dật đau đớn không thể hô hấp, chỉ có thể chạm vào Phó Sùng, anh mới cảm thấy mình còn sống, mới có thể cảm thấy tất cả đều không phải đang nằm mơ.

Áo sơ mi màu trắng của Phó Sùng bị Đường Dật xé rách, hôn tỉ mỉ tinh tế, rơi trên mặt Phó Sùng, chậm rãi không bỏ qua chỗ nào, Phó Sùng nhắm hai mắt, đột nhiên đẩy Đường Dật ra, đưa tay kéo áo sơ mi của mình: “Anh bình tĩnh một chút đi, Đường Dật.”

Cô không ngờ mình là cùng Đường Dật lăn đến trên giường, Đường Dật làm như vậy với cô, chính là chưa từ bỏ ý định?

Đường Dật nằm trên giường Phó Sùng, đưa tay kéo áo lính của mình, từng nút áo văng ra, bắn trên đất, phát ra âm thanh thanh thúy, Đường Dật thở gấp, Phó Sùng ở bên cạnh lặng lẽ nhìn.

Môi bị Đường Dật gặm sung, trên mặt cũng bởi vì bị hôn lên mà đỏ ửng, càng lúc càng đẹp mắt.

Đường Dật thở dài nặng nề một hơi, giọng nói khinh thường bay ra: “Anh bình tĩnh một chút, chúng ta còn có thể tốt ư, Phó Sùng?”

Lúc nói lời này, cả người Đường Dật cũng run rẩy, từ trước đến giờ duyên cạn, cũng không cần mắc thêm lỗi lầm nữa, anh yêu Phó Sùng, không biết mình làm sai ở chỗ nào?

“Anh như vậy, là ép buộc em.” Phó Sùng đưa tay cài nút áo sơ mi của mình, đứng dậy định bỏ đi, Đường Dật ở bên cạnh mạnh mẽ đứng dậy, giọng nói kiên định: “Coi như toàn bộ thế giới cũng ngăn cản hai ta bên nhau, anh cũng không buông tay.”

Anh biết mẹ không mở miệng, Phó Sùng tuyệt đối sẽ không đi cùng anh, nhà họ Phó càng không đồng ý, nhưng tính tình mẹ ngang ngược, Phó Sùng xảy ra chuyện, mẹ bị ông cụ mắng, bị cha mắng, trong lòng dĩ nhiên chán ghét.

“Anh không cần nằm mơ, Đường Dật, tỉnh ngộ đi!” Phó Sùng nói với Đường Dật, khoe miệng Đường Dật nhếch lên cười, nhìn Phó Sùng, xoay người mở cửa sổ, Đường Dật không chút suy nghĩ, trực tiếp nhảy xuống từ lầu hai, anh cần tỉnh táo, cần suy nghĩ cần thận một chút.

Phó Sùng bối rối, vội tới gọi: “Đường Dật!”

Cô không ngờ Đường Dật sẽ trực tiếp nhảy xuống, nằm sấp trên cửa sổ nhìn Đường Dật biến mất trong rừng cây, lần đầu tiên Phó Sùng đỏ tròng mắt, từ lần đó về nhà, cô đã không khóc, cô là người nào chứ? Phó Sùng, dám yêu dám hận.

Khóc cũng không thể giải quyết được vấn đề, chịu đựng là được, không nhịn được cắn răng, hết sức chịu đựng, chỉ cần không chết, là có thể nhẫn nhịn.

Nhìn thấy Đường Dật không có chuyện gì, Phó Sùng xoay người nằm lại trên giường, trong nhà còn tràn đầy hơi thở Đường Dật lưu lại, tràn đầy khắp phòng, Phó Sùng sờ môi, nhắm mắt lại, đầu óc giống như chiếu phim, từng cảnh lại từng cảnh, không ngừng chiếu lại.

Đường Dật từ khu nhà người thân chạy thẳng tới phòng làm việc, trên đường gặp Trọng Túc Dương, cũng không chào hỏi, Trọng Túc Dương hơi sững sờ: “Này, thẳng nhóc chết tiệt, không nhìn thấy chính ủy hả? Không biết chào hỏi?”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Trọng Túc Dương ba mươi tuổi, vóc người nét mặt tốt, da trắng, mọi người đều nói người đàn ông này thích hợp đi đoàn văn công.

Nhưng người đàn ông này phúc hắc, con gái thấy sẽ đỏ mặt, ngay cả đàn ông cũng có lúc si mê, nhưng Trọng Túc Dương chưa bao giờ để ý, bởi vì cho dù ai cũng không tính toán được anh.

Vốn anh đang mang lính ở đoàn dã chiến, là kiểu người ác độc, người phía dưới, dù binh lính gai góc hơn nữa cũng có thể trừng trị thành ngoan ngoãn biết vâng lời, nhưng sau đó cấp trên thật sự cảm thấy anh mà không làm chính ủy thì thật uổng công biết ăn nói, cho nên điều anh đến đại đội Tuyệt Lang.

Lúc trước khi tới đại đội Tuyệt Lang, cảm xúc tiêu cực của Trọng Túc Dương rất lớn, nhưng mệnh lệnh chính là mệnh lệnh, cho dù cảm xúc của bạn lớn hơn nữa, bạn cũng là một quân nhân.

Đừng nói cấp trên cho bạn làm chính ủy, kể cả cho làm tân binh, bạn cũng phải lập tức đi.

Tới bộ đội đặc chủng, nhìn thấy nhóm binh lính cần quây, mỗi ngày theo chân bọn họ ở cùng nhau, Trọng Túc Dương đột nhiên cảm thấy, làm chính ủy thật ra cũng không tệ, không có chuyện gì thì có thể quan tâm đến đồng chí, làm ra chút tin đồn.

Thỉnh thoảng có chị dâu tới hỏi thăm chuyện gì, đó là tham ăn tham uống không thể thiếu được, nhiều hạnh phúc đó? Còn dễ dàng hơn mang lính, cũng không cần động chút là gió thổi nắng chiếu.

Kiều Chí Vĩ nói rồi, nếu Trọng Túc Dương giải ngũ, anh giúp Trọng Túc Dương liên lạc trước, đến làm báo, không làm đám chó săn thật đáng tiếc, đúng không?

Nhưng kể từ khi Trọng Túc Dương tới, anh ngay cả rượu cũng không được uống, thuốc cũng không được hút, toàn do thẳng nhóc này cáo trạng với An An, đây là đức hạnh gì chứ? An An còn đặc biệt thích cậu ta.

Mặt trắng nhò kia, còi quân trang, người khác còn tưởng là con gái đấy? Bạn nói đàn ông bộ đội trưởng thành như vậy, quá không tin nhiệm rồi, vừa nhìn lại không thể tin, nhưng các chị dâu lại đặc biệt tin tưởng cậu ta, Kiều Chí Vĩ tỏ vẻ rất khó hiểu.

Trọng Túc Dương nhìn theo bóng lưng Đường Dật, Đường Dật làm như không thấy Trọng Túc Dương, không nghe thấy tiếng của anh, chạy thẳng.

Đến ký túc xá, vào phòng làm việc, Đường Dật nằm trên ghế, khoanh tay, tất cả cảm giác hít thở không thông đến lúc này mới phân tán chút ít.

Anh muốn nắm bắt lại Phó Sùng, nhất định phải nắm bắt lại Phó Sùng, hơn nữa phải thay đổi ý kiến của mẹ mình, cũng muốn nhà họ Phó tiếp nhận anh lần nữa, yên tâm giao Phó Sùng cho anh, nếu như sau này có đường phải đi rất khó khăn, anh cũng nhất định phải chịu đựng được.

Tiểu Hải nhận điện thoại của Đường Dật, muốn uống rượu, mua rượu đưa tới, vào trong phòng làm việc đã thấy Đường Dật quần áo xốc xếch nằm ở đó, trong mắt tiểu Hải tràn đầy lo lắng: “Phó đội trưởng Đường, anh...”

Tối hôm nay phó đội trưởng Đường cũng quá khác thường? Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy phó đội trưởng Đường chán chường như vậy.

“Đi về nghỉ ngơi đi, để cho tôi yên tĩnh một lát!” Đường Dật mở miệng cắt đứt lời tiểu Hải, tiểu Hải ân cần nhìn Đường Dật, ngay sau đó cao giọng nói: “Rồi!”

Khoảnh khắc khi tiểu Hải đóng cửa rời đi, Đường Dật đột nhiên ngồi dậy, cầm rượu cần thẳng một chai, phun nắp chai ra, ngửa đầu tu mạnh liệt, rượu lưu lại khóe môi, ướt quần phục trước ngực.

Đường Dật cũng không quan tâm, còn uống mạnh liệt hơn, lúc này anh chỉ muốn mình tê dại, cái gì cũng không muốn nghĩ, không thêm quan tâm.

Không bao lâu, chai rượu trong tay Đường Dật chỉ còn thấy đáy, uống xong một chai, thuận tay ném chai, Đường Dật lại cầm một chai khác lên uống, anh không rõ mình uống bao nhiêu, cũng không nghĩ mình uống nhiều thế nào, đầu óc còn chưa ngừng hiện lên hình dáng Phó Sùng, để cho anh điên cuồng.

Phó Sùng nằm trên giường, nhắm mắt lại muốn ngủ, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, mở mắt ra nhìn lên trần nhà trên đầu.

Khóa cửa Đường Dật bị chặn, anh lại đáng vè nhếch nhác, vào lúc này chỗ đi cũng không có, không biết anh đi đâu rồi?

Hít sâu một hơi, Phó Sùng mạnh mẽ ngồi dậy, đưa tay cầm quần trang bên cạnh, đổi quần trang bằng tốc độ nhanh nhất.

Lại thuận tay cầm áo khoác, Phó Sùng bỏ chạy ra cửa, đóng cửa rồi khỏi khu nhà người thân, Phó Sùng nhìn chung quanh, đêm nay không nhiều sao, loe hoe mấy cái treo trên bầu trời đêm, có vẻ đêm nay càng thêm lạnh lẽo vắng vẻ.

Phó Sùng cứ tìm như vậy, thỉnh thoảng gặp nhân viên cảnh vệ, hỏi Đường Dật đi đâu, đều nói không nhìn thấy, ra khỏi rừng bạch dương, nhìn thấy một anh lính chạy tới, Phó Sùng dừng lại, hỏi chiến sỹ trẻ tuổi: “Xin chào, xin hỏi có thấy phó đội trưởng Đường không?”

Chiến sỹ trẻ quan sát Phó Sùng, cao giọng nói: “Phó đội trưởng Đường hình như vẫn còn ở văn phòng, vừa mới nhìn thấy phòng làm việc của anh ấy vẫn sáng đèn.”

Lúc cậu đi tuần tra có đụng phải, chào hỏi, phó đội trưởng Đường còn không để ý tới, buổi tối khuya, phó đội trưởng Đường còn không nghỉ ngơi sao?

“Được rồi, cảm ơn cậu!” Phó Sùng kéo áo khoác, xoay người chạy tới ký túc xá, vừa đến ký túc xá, cả tòa ký túc giờ này đã tắt toàn bộ đèn, chỉ có lầu ba, góc phòng làm việc vẫn sáng đèn.

Dưới bầu trời đêm tôn lên, càng thêm sáng ngời.

Phó Sùng cũng không biết có phải là phòng làm việc của Đường Dật không, chỉ có thể đi lên thử vận may, cô không biết tại sao mình lại ra ngoài tìm Đường Dật, nhưng ra ngoài cũng không có đường quay đầu, Phó Sùng cô làm việc, chưa bao giờ quay đầu nói tại sao.

Phó Sùng cầm áo, chạy thẳng tới, lên lầu, đến cửa phòng làm việc ở lầu ba, cửa đang đóng.

Đứng tại cửa ra vào, Phó Sùng nhìn cửa son hồng trước mặt, nhịp tim hơi tăng nhanh, hít sâu một hơi, Phó Sùng hô một tiếng: “Báo cáo!”

Một tiếng báo cáo rơi xuống, ngay sau đó là yên lặng dài lâu, chậm chạp trầm mặc, cho đến khi Phó Sùng cho rằng bên trong không có người, xoay người định rời đi, lúc này trong phòng làm việc mới truyền đến một giọng nói thăm dò: “Người nào ở bên ngoài, là Phó Sùng sao?”

Đường Dật đến chết cũng không ngờ Phó Sùng sẽ tới, cả người tỉnh táo hơn nhiều trong nháy mắt, ngẩng đầu lên, chân mày nhíu chặt, nhìn cửa.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Phó Sùng đẩy cửa đi vào, cửa khép hờ, mới vừa bước vào, bên trong lập tức xông lên mùi rượu, xông tới mặt.

Phó Sùng khẽ nhíu mày, nhìn chai rượu vương vãi đầy đất, ngược mắt nhìn sang, thấy Đường Dật ngồi đó, một tay cầm chai rượu, đang ngây ngốc nhìn mình, quần phục trên người cũng bẩn không còn hình dáng, trong lòng đau đớn, cô chưa từng thấy Đường Dật như vậy.

Đường Dật hơi vội vã nhìn Phó Sùng, cứ kinh ngạc như vậy, sau đó mắt tự nhiên mở to mắt, anh không muốn Phó Sùng nhìn thấy đáng vè nhếch nhác của mình, cảm thấy đặc biệt mất thể diện.

Phó Sùng mím môi, đi tới khoác áo khoác trong tay lên người Đường Dật, áo khoác không lớn, khoác trên người Đường Dật hơi nhỏ, lại khiến cho Đường Dật cảm thấy có một luồng tình cảm ấm áp đánh tới, ấm đến tận đáy lòng.

“Phó Sùng...” Đường Dật khẽ gọi một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Giờ phút này, ánh mắt Đường Dật đã không thể rời khỏi Phó Sùng, Phó Sùng đưa tay nhặt chai rượu trên đất, để gọn trong góc, dọn dẹp xong.

Lúc này Phó Sùng mới đi đến trước mặt Đường Dật, nhìn ánh mắt Đường Dật, rất nghiêm túc mở miệng: “Lúc nào học mượn rượu giải sầu hả? Không giống anh.”

Đường Dật trong lòng cô, dù trời sập cũng không sao, cái gì đều có thể được, trong nhà đặc biệt có khí phách! Có anh ở đây, cái gì cũng không sợ.

“Nếu anh say mà có thể yên lặng một lát.” Yếu hầu Đường Dật giật giật, nhưng uống nhiều như vậy, anh lại không thấy mình say, ngược lại tỉnh táo hơn, ai nói uống say nên cái gì cũng không cần suy nghĩ, toàn con mẹ nó gạt người.

Phó Sùng nhú chặt chân mày, đứng trước mặt Đường Dật, cầm tay áo cẩn thận lau mặt cho Đường Dật, từ khuôn mặt đến khoe môi, đến cằm

Đường Dật cứ kinh ngạc nhìn Phó Sùng như vậy, mặc cho Phó Sùng hầu hạ, từ khi biết Phó Sùng, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ hiền thực như thế của Phó Sùng.

“Đường Dật, anh hãy nghe em nói, chúng ta đều trưởng thành, mặc dù em làm bậy nhưng em vẫn trưởng thành.” Trừ việc buộc cô làm chuyện không thích, bây giờ cô cũng sẽ không lại đi dính vào chuyện thị phi.

Chuyện làm sai vẫn còn đó, dù cả đời cũng không xóa đi, nhưng mà, cô cũng không sao.

Đường Dật đỏ mắt nhìn Phó Sùng, giọng nói khàn khàn: “Vậy làm sao bây giờ, Sùng nhi, em nói anh phải làm sao? Anh từ đội dã chiến đến trường học thợ săn, anh không bỏ được em!”

Nếu anh bỏ được, mấy năm nay cũng sẽ không như thế, anh cũng không muốn về nhà, chỉ muốn Phó Sùng, mọi người nói anh điên rồi, cả ngày không cầm tấm hình thì không thể tỉnh táo một chút, trừ huấn luyện, thêm chút thời gian chính là nghĩ về Phó Sùng.

Đường Dật duỗi tay, kéo Phó Sùng vào trong ngực, cánh tay bóp chặt eo Phó Sùng, dùng sức ôm chặt.

Phó Sùng cứ vui vào trong ngực Đường Dật như vậy, lảng lảng cảm nhận ham muốn giữ lấy của Đường Dật, anh không bỏ được cô, cô cũng đặt Đường Dật xuống được, một khắc cũng chưa từng có.

“Đừng để một mình anh chịu đựng, được không, Phó Sùng?” Đường Dật cứ ôm Phó Sùng vào trong ngực mình như vậy, có đôi lời, nếu như lòng của em đến gần anh một chút, anh sẽ dùng sinh mạng đi vòng hết trái đất đến bên cạnh em.

Hiện tại, chỉ cần Phó Sùng gật đầu kiên định như anh, anh sẽ liều mạng ở chung một chỗ với Phó Sùng, tuyệt đối không để cho cô chịu uất ức nữa.

Trầm mặc, Phó Sùng yên lặng hồi lâu, trong hô hấp tràn đầy hơi thở trên người Đường Dật, hít sâu một hơi, Phó Sùng đẩy Đường Dật ra, đứng lên, giọng bình tĩnh: “Được rồi, chúng ta trở về thôi, trong phòng làm việc lạnh.”

Nói xong Phó Sùng đỡ Đường Dật, Đường Dật nhìn Phó Sùng, hai người không dám mở miệng nói chuyện.

Phó Sùng kéo Đường Dật, hai người rời khỏi ký túc xá, đi thẳng tới khu nhà người thân, xuyên qua rừng bạch dương, đến khu nhà người thân, khi đến trước cửa nhà Đường Dật, Đường Dật chuẩn bị một cước đá tung cánh cửa.

Truyền tới bên tai giọng nói của Phó Sùng: “Đi nhà em ngủ, cửa nhà anh bị chặn rồi, anh cũng không vào được.”

Phó Sùng làm bậy chưa bao giờ hối hận, chỉ có hôm nay hối hận.

Một câu nói khiến Đường Dật đang định giơ chân lên lại buông xuống, đi nhà cô ngủ à? Không thích hợp lắm? Nhưng cũng phải, cửa do cô chặn lại, cũng không thể ngủ trên hành lang, hôm nay trời trở lạnh, bị cảm sẽ ảnh hưởng đến huấn luyện.

Xem ra, Phó Sùng cũng chỉ là đam mê ngăn ngủi nhất thời.

Đường Dật là ai chứ? Là đàn ông từ trường thợ săn về, luyện đến chết, đánh đến chết, ngay cả cửa sắt cũng một cước đạp mở, huống chi đây chỉ là cửa gỗ? Còn không phải chuyện chỉ nhắc chân, có thể thừa cơ, Đường Dật sẽ ngóc đến mức đi đạp cửa sao?

Phó Sùng rút chìa khóa, mở cửa nhà mình, Đường Dật bước nhanh tới, đi theo Phó Sùng cùng nhau vào phòng, Phó Sùng trở về phòng, cầm áo choàng tắm ra, thuận tay ném cho Đường Dật.

“Không có quần áo cho anh mặc, kiên nhẫn trước đi, sáng mai anh kêu nhân viên cảnh vệ nghĩ cách mở cửa ra.” Phó Sùng nhìn Đường Dật dạn dò, nói xong trở về phòng đóng cửa lại, đổi quần áo dơ, ném vào trong góc.

Trên người vẫn mặc áo sơ mi trắng lớn, cô thích mặc áo sơ mi kiểu nam trong lúc ngủ, rất rộng rãi, rất thoải mái, Phó Sùng mua rất nhiều, nhiều năm như vậy cũng đã dưỡng thành thói quen.

Đường Dật cầm áo choàng tắm đi phòng tắm tắm rửa, khoác áo choàng tắm của Phó Sùng lên, áo choàng tắm to lớn trên người Đường Dật lại có vẻ thật vừa người, khoe môi Đường Dật nhếch lên cười, đẩy cửa phòng Phó Sùng ra, lúc đi vào chỉ thấy Phó Sùng đang chơi máy tính bảng.

Không hề do dự, Đường Dật đi tới thuận tay lật chặn của Phó Sùng, chui thẳng vào, Phó Sùng quay đầu khinh bỉ nhìn Đường Dật: “Cũng không khiêm tốn, ý tứ ý tứ, ngủ trên sa lon?”

Đường Dật này còn rất trực tiếp, một câu khiêm tốn cũng không có, chui thẳng vào.

Đường Dật quay đầu, cười như không cười nhìn Phó Sùng: “Ghé sa lon ngủ không thoải mái, còn lạnh.”

Chăn ấm, người đẹp làm bạn, đi ngủ sa lon, là một người đàn ông sao ngu như vậy? Huống chi bốn năm rồi, chưa từng nghĩ có thể sống hòa bình ngủ cùng trên một chiếc giường với Phó Sùng.

“Già mồm cái lão!” Phó Sùng lườm Đường Dật, không hề để ý đến anh, tiếp tục chơi máy tính bảng của mình.

Trên ghế sa lon không thoải mái, còn lạnh, khi huấn luyện bên ngoài, điều kiện gì chưa từng thấy, đàn ông làm lính cũng chưa từng bắt bẻ điều kiện quyền lợi, muốn ngủ chỗ này còn nói quang minh chính đại như vậy.

Đường Dật nhìn Phó Sùng, nhin không được bật cười: “Chơi gì vậy?”

Nếu như có thể bình tĩnh chung đụng, anh thật sự không cầu gì khác, tất cả khổ sở và chờ đợi đều đáng giá với anh, chịu khổ ở trường học thợ săn cũng không tính là gì.

“Chém trái cây!” Ngón tay cứng ngắc của Phó Sùng không ngừng vạch lên, thật ra thì trò chơi cấp càng thấp, càng có thể giết thời gian.

Đường Dật bật cười “Phì” một tiếng, là cô nhóc vĩnh viễn chưa trưởng thành, đưa tay cầm tay cứng ngắc của Phó Sùng, để bên cạnh, Phó Sùng kinh ngạc nhìn Đường Dật.

Không chờ Phó Sùng kịp phản ứng, một tay Đường Dật ôm Phó Sùng vào trong ngực, cầm đặt lên trán Phó Sùng: “Hôm nay em đi tìm anh, nói rõ trong lòng vẫn quan tâm anh đấy, đúng không?”

Nếu không sẽ không đến phòng làm việc tìm anh, càng không có lòng tốt chứa chấp anh, anh cũng sẽ không nằm ở đây.

Chuyện như vậy đều là hợp tình hợp lý với cô gái khác, nhưng chỉ có Phó Sùng là không thể nào, cô không có ý xấu, nhưng cũng không có lòng đồng tình tràn lan, cô chính là cô, sống tự do tự tại, trong sinh mệnh không có bất kỳ ngăn trở và trói buộc gì.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Đối mặt với lời Đường Dật nói, Phó Sùng không biết trả lời như thế nào, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của Đường Dật, Phó Sùng mím mím môi, nước mắt rơi đầy mặt, trước kia cô không hiểu thế nào là khóc, cho dù bị bệnh, cho dù đánh nhau với người ta, thắng thua vẫn sẽ không khóc.

Đường Dật đau lòng nhìn Phó Sùng, cúi đầu hôn lên chuỗi nước mắt trên mặt Phó Sùng, hôn kỹ khiến Phó Sùng nghẹn ngào: “Em đặc biệt sợ tối, ngủ phải bật đèn, ngày không có Đường Dật, làm gì cũng không vui.”

Không có Đường Dật, cô không muốn đi đua xe, không có Đường Dật, cũng không muốn đi đánh bóng bàn, không có Đường Dật, không muốn đi leo núi, có rất nhiều lần, mọi người đi Tây Tạng, cô định đi rồi lại thôi, nơi đó có quá nhiều kỷ ức thuộc về cô và Đường Dật.

Anh Thành mang trà bơ (1) về, cô uống một ngụm rồi ới, ngồi trên nền trong phòng vệ sinh, ới đến thiếu chút nữa ngất đi, nó thuộc về kỷ ức của cô và Đường Dật, Đường Dật nói trà bơ ngon, cô khẽ nhủ vậy, cảm thấy mùi vị khó chịu.

Đường Dật cười khổ lắc lắc đầu, kéo cô qua, mớm trà bơ trong miệng mình vào trong miệng cô, cô mới hiểu được mùi vị của trà bơ, ngụm thứ nhất là lạ khó chịu, ngụm thứ hai mới thơm ngon như danh tiếng, ngụm thứ ba trọn đời không quên, cho nên ném thêm lần nữa, để cho trái tim cô cũng đau.

Lau nước mắt cho Phó Sùng, Đường Dật nhìn Phó Sùng dịu dàng nói: “Đừng khóc, anh sẽ về sau sẽ không để em chịu uất ức, được không?”

Anh biết khoảng thời gian Phó Sùng biến mất đặc biệt nhiều uất ức, truyền khắp đại viện, tiểu Hoa cũng nghe nói, cũng không giấu anh, nói toàn bộ cho anh biết, lúc ông nội nhìn thấy anh cũng tức giận lắc đầu.

“Đường Dật...” Phó Sùng đưa tay ôm hông Đường Dật, Đường Dật cúi đầu hôn môi Phó Sùng, âm thanh nghẹn ngào trở nên nỉ non, tất cả đau lòng, trong khoảnh khắc này bỏ lại toàn bộ.

Đường Dật nâng mặt Phó Sùng, cứ muốn ép cả người xuống như vậy, hôn không còn đường lui, giống như muốn nuốt cả Phó Sùng vào, thoát nặng thoát nhẹ, từ môi đến cảm rơi xuống.

“Sùng nhi...” Hô hấp nóng rực phun lên mặt lên cổ Phó Sùng, nút áo cổ áo sơ mi cũng bị Đường Dật làm rớt mấy cái.

Cả người Phó Sùng đều run rẩy, thừa nhận người đàn ông trên người, cô vẫn cho rằng đời này vô duyên với Đường Dật, không ngờ còn có thể lần đến cùng nhau, nghiệt duyên chính là nghiệt duyên, tránh không thoát.

“Em là của anh, người nào con mẹ nó cũng đừng nghĩ chiếm được!” Khi Đường Dật thấy đau, quay về cõ Phó Sùng, không dùng sức, Phó Sùng lại cảm thấy Đường Dật đang sợ.

Hôn không dứt đoạn, cho đến khi hô hấp Phó Sùng không ổn, lúc này Đường Dật mới buông Phó Sùng ra, nằm trên người Phó Sùng thở gấp nặng nề.

Không có lúc nào hơn lúc này, anh muốn chiếm lấy người phụ nữ dưới thân, mỗi lần Phó Sùng tới tìm anh, ở trong phòng bên ngoài doanh trại, gần như ở trong sân, hai người đã khó chia lìa, quần áo từ hành lang đến cầu thang, chỗ nào cũng có thể thấy, khi đó bọn họ là điên cuồng.

Điên cuồng nhớ nhung lẫn nhau, điên cuồng muốn cảm nhận lẫn nhau, nhưng khoảnh khắc này, nhìn người phụ nữ dưới thân, anh có suy nghĩ muốn nhiều hơn nhưng anh lại chỉ có thể nhìn, Phó Sùng chưa hoàn toàn buông lỏng để đi theo anh, anh không thể đụng vào Phó Sùng.

Phó Sùng vui đầu trong ngực Đường Dật, thở gấp: “Chết không biết xấu hổ.”

Đây cô đến, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, phải không? Đường Dật này đặc biệt có thể mê người, từ lúc mới bắt đầu, cô đã bị mê hoặc.

“Anh không đụng em sao? Cảnh cáo em, miệng đừng thiếu nợ, nếu không thật chơi em!” Đường Dật mạnh mẽ đè tới, trừng mắt nhìn Phó Sùng, cô nhóc chết tiệt, mắng ai đó? Vào lúc này nhiều chính nhân quân tử một chút đó? Nếu không, thật sự ăn cô sạch sành sanh, một chút để lại cũng không có.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, cười khanh khách: “Có phải lớn tuổi không được không?”

Nhưng phàm là con gái, đều không nên nói những lời như thế, nhưng Phó Sùng có thể, sẽ không có chuyện cô không phun ra lời như vậy, mới đúng là Phó Sùng yêu nghiệt đã từng bị tổn thương, không sợ trời không sợ đất.

“Có được không em hiểu rõ hơn bất kỳ ai, nói cho em biết, anh cảm dục nhiều năm, nếu em nghĩ như vậy, anh sẽ tới một lần?” Nói xong Đường Dật đưa tay định cởi quần áo của Phó Sùng, Phó Sùng vội vàng cười trốn ra.

Vừa trốn vừa cầu xin tha thứ: “Anh, em sai rồi, em không dám, anh đặc biệt lợi hại, thật.”

Một câu nói, Đường Dật không biết nên khóc hay nên cười, đưa tay kéo Phó Sùng ôm sát vào trong ngực, cũng sẽ không cần quấy cùng Phó Sùng.

“Gọi anh, sau này còn là vợ anh rồi, không cho quyến rũ người đàn ông khác.” Đường Dật bá đạo tuyên bố chủ quyền của mình, mặc dù nói không biết lại lịch Trần Mộ đó ra sao, coi như cha mẹ Phó Sùng có hàng hiếm, anh cũng sẽ không buông tay.

Phó Sùng ngẩng đầu nhìn Đường Dật, đặc biệt nghiêm trang: “Cái khác không nhiều lắm, nhưng em có thật nhiều anh trai.”

Anh họ, anh họ đám anh em kia cũng phải gọi anh, nhà họ Phó còn có năm anh trai, cho nên người khác đều nói, không riêng ông cụ che chở, trong Tứ Cửu thành này đều là thân thích của Phó Sùng, ngàn vạn lần đừng chọc giận cô.

“Nói thì nói thế, nhưng đàn ông chỉ có một!” Cánh tay Đường Dật ôm eo Phó Sùng xiết chặt, nếu Phó Sùng dám nói chữ “Không”, anh nhất định vặn đứt eo Phó Sùng.

Mất to của Phó Sùng xoay chuyển nhìn Đường Dật, cười hi hi: “Vậy huấn luyện có nhường không?”

“Xét mà định ra.” Cái khác có thể nhường, riêng cái này không được, không vì cái gì khác, Phó Sùng phải rèn luyện, anh không thể để cho cô nhóc này tiếp tục hư hỏng.

Phó Sùng trừng mắt nhìn Đường Dật, không nhịn được khẽ nguyên rủa một tiếng: “Khốn kiếp, ngu!”

Nói xong kéo chăn, bọc hai người thật chặt, Phó Sùng vui đầu trong ngực Đường Dật, chỉ trong chốc lát đã ngủ mất rồi, cô là đứa bé, vĩnh viễn là đứa bé không tìm không phải.

Tối thiểu thì Đường Dật cho là vậy, nhưng anh lại cứ tình nguyện giao trái tim cho cô, nhìn Phó Sùng truyền đến tiếng thở đều đều, Đường Dật khẽ nhủ này, trước kia anh cảm thấy muốn kết hôn với ai thì cười người đó, nhưng hôm nay mới biết, cảm giác phải đối mặt với rất nhiều.

Cũng đặc biệt hối hận, ngay từ hai năm trước, nếu mình xông tới như vậy, ccũng sẽ không phải đợi đến ngày hôm nay.

Ôm Phó Sùng, Đường Dật giống như ôm quả tặng trân quý nhất thế giới, cảm nhận được ấm áp trên người Đường Dật, khoe miệng Phó Sùng không nhịn được nhếch lên cười: “Đường Dật, em không hút thuốc lá rồi, anh gọi điện thoại cho em đi?”

Một câu nói, khiến lòng Đường Dật đau nhói lần nữa, mình đã từng ác như vậy sao?

(1) Thức uống giúp người dân Tây Tạng luôn ấm áp, chống lại giá rét của đất trời nơi đây là trà bơ. Nguyên liệu để có những tách trà bơ nóng hổi, cung cấp năng lượng tức thì gồm có trà đen Pu-erh, bơ làm từ sữa bò Yak (từ oai bò đặc trưng của vùng đất này) và muối Himalaya (một loại muối mỏ màu hồng có tác dụng chữa bệnh).

Để có những tách trà bơ thơm ngon, béo ngậy, người ta sẽ đun nóng nước trà đen trong khoảng 1 giờ, sau đó cho sữa ít béo và muối vào trà, khuấy đều rồi cho tất cả vào thùng đánh bơ cỡ lớn và vừa lọc để bỏ bã trà. Cuối cùng, bỏ một tảng bơ lớn vào nước trà và khuấy mạnh tay cho đến khi bơ tan hết thì đổ trà ra ấm đồng và đặt lên bếp để giữ ấm để có thể giữ trà bơ luôn được nóng.

Người Tây Tạng sẽ đun trà trong khoảng 1 giờ, khá lâu so với các loại trà thông thường khác, sau đó mới cho sữa và muối vào.

Sau đó, họ dùng bình trà có tên là Chandong để hòa tan trà sữa vừa đun với bơ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Khi đó, Phó Sùng còn hút thuốc lá, hơn nữa hút rất nhiều, chỉ có điều khi đi cùng anh thì hút ít.

Một lần đi kiểm tra phòng, thuốc của Phó Sùng lại bị lục soát ra ngoài, lúc ấy, là Lâm Diệu huấn luyện Phó Sùng, Lâm Diệu và anh cùng học trường quân đội, là bạn học, quan hệ không tệ, được điều đến trường quân đội làm huấn luyện viên.

Lâm Diệu nói chuyện này cho Đường Dật, Đường Dật đặc biệt tức giận, không chỉ nói một lần Phó Sùng không được hút thuốc, lần này, Đường Dật thật sự tức giận, gửi tin nhắn cho Phó Sùng, cai thuốc trước, không cần liên lạc với anh.

Ước chừng hai tháng, Phó Sùng gọi điện thoại nhiều hơn anh đều không nhận, chỉ có điều lúc không chịu đựng được, gửi tin nhắn cho Phó Sùng, kêu cô học tập tốt, ăn cơm thật ngon, nhiều thêm một chữ cũng không có.

Cho đến sau cùng, Phó Sùng dùng điện thoại của Lâm Diệu gọi tới, giọng nói vô cùng uất ức: “Em đã cai rồi, đừng không để ý đến em.”

Phó Sùng thời điểm đó kiêu ngạo, kiêu ngạo đã không gì ngăn cản, nhưng chỉ ở trước mặt Đường Dật mới cúi thấp đầu, Đường Dật nghe cũng đau lòng, nhưng đau lòng cũng vì muốn cô nhóc này tốt hơn.

Lời nói nhiều nhất trước kia của Phó Sùng hoàn toàn là văng dạ, Đường Dật anh xem, em chưa bao giờ nghe lời như vậy.

Ngay cả ông nội nói em cũng không nghe, bây giờ em nghe anh, muốn là người phụ nữ được anh cưng chiều, biết chưa?

Khi đó, lúc Phó Sùng nói lời này, Đường Dật chỉ cho là đùa nhỏ đùa giỡn, thật sự không nghĩ đến Phó Sùng nói được làm được, một khi đã đồng ý nhất định sẽ đổi, không đổi nhất định sẽ không đồng ý.

Ôm Phó Sùng, Đường Dật nhắm mắt lại, cũng không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Đầu mùa xuân, tia sáng mặt trời đầu tiên lúc sáng sớm cũng về mập mờ mà áp áp, đúng như trong thơ viết: “Vân tường y thường hoa tường dung, Xuân phong phát hạm lộ hoa nung. Nhược phi Quân Ngọc sơn đầu kiến, Hội hưởng Dao Đài nguyệt hạ phùng. (1)”

Lúc Phó Sùng mở mắt ra, Đường Dật đã không còn ở bên cạnh, cạnh đầu giường để nguyên quần phục, xếp chỉnh tề ở đó, hình như trở lại quá khứ, nhìn xuyên qua lan can sắt ra ngoài, ánh mặt trời từ nơi núi xa xuyên qua rừng cây, chiếu vào trong nhà.

Cô không biết như vậy là đúng hay là sai, lựa chọn ở cùng Đường Dật lần nữa, nghĩ phải đối mặt với quá nhiều, rất nhiều, nhớ tới mẹ Đường Dật, Phó Sùng vẫn cảm thấy hơi khó chịu từ đáy lòng.

Lắc đầu một cái, Phó Sùng chẳng thêm suy nghĩ nhiều như vậy, mạnh mẽ ngồi dậy, nhanh chóng thay quần áo, rửa mặt, chạy ra sân huấn luyện.

Đến sân huấn luyện, mọi người đủ toàn bộ không sai biệt lắm, lại bắt đầu lặp lại cuộc sống một ngày, huấn luyện theo lệ thường, liều mạng chạy theo lệ thường, cho dù rút lại phía sau, Phó Sùng vẫn đi theo sau, Tiểu Khải thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn.

Thân hình Phó Sùng gầy gò, ở bên trong đám lính có vẻ đặc biệt chói mắt, không phải bởi vì cái gì khác, chỉ vì trên mặt cô lộ ra vẻ quật cường, một người không chịu thua, vĩnh viễn đều là xuất sắc.

Tiểu Khải nhìn Phó Sùng, khóe miệng không khỏi nhếch lên cười, cô nhóc này thật ra không hư hỏng như vậy, mặc dù đã biết ngày đó mình bị cô nhóc này lừa, nhưng nghĩ lại vẫn không cảm thấy tức giận.

“Cười gì vậy?” Lúc doanh trưởng doanh hai chạy đến bên cạnh Tiểu Khải, gương mặt mờ mịt, thằng nhóc Tiểu Khải này bản tính hung ác, trong ngày thường đều không làm sao nói, không thể nào cười, không hiểu sao sáng sớm nay mang lính đi huấn luyện sáng sớm lại vui mừng cười ở đây rồi, rất có ý tứ.

Tiểu Khải ngưng cười, hơi lúng túng: “Bảo cáo doanh trưởng, không cười ạ.”

Nói xong Tiểu Khải đuổi theo liên đội mình, nhanh chóng lại, lưu lại doanh trưởng doanh hai càng ngày càng không giải thích được, cũng không nghĩ nhiều, thúc giục đám lính.

Dọc theo đường đi, tiếng khẩu hiệu tiếng sau áp đảo tiếng trước, Phó Sùng chạy thở không ra hơi, thật sự không nghĩ ra mình tự nhiên lại bị Đường Dật kéo đến đây chịu khổ, người chưa từng huấn luyện không biết, chạy bộ kiểu này thuần túy là rèn luyện ý chí.

Mà thôi, bộ đội đặc chủng, sáng sớm cơm còn chưa ăn đã bắt đầu vác nặng chạy năm cây số, cô còn chưa phải mang nặng gì đó, đã cảm thấy dùng sinh mạng mà chạy bộ.

Thật khó khăn thở hổn hển trở về, Tiểu Khải hô khẩu lệnh giải tán: “Giải tán, buổi sáng huấn luyện kỹ năng, buổi chiều nhảy dù theo thường lệ.”

Tiếng nói vừa dứt, đám lính giải tán tìm chỗ ngồi, vọt lên rửa mồ hôi trên mặt, rồi xoay người đi nhà ăn, Phó Sùng lê tấm thân mệt mỏi, cũng đi rửa mặt rồi tới nhà ăn.

Đến trước cửa chia đồ, theo lệ thường đưa cho cô trứng gà tươi, nhìn chú một cái, lần này Phó Sùng lại không cự tuyệt, bụng rồi đi, đi tới góc nào đó ngồi xuống.

Cũng bởi vì mới đến không lâu, thật ra mọi người cũng chưa phải đặc biệt quen thuộc Phó Sùng, cũng không biết đáp lời thế nào.

Khi Phó Sùng đang cúi đầu ăn cơm, Tiểu Khải ngồi xuống đối diện với Phó Sùng, Phó Sùng nhìn thấy Tiểu Khải, trên mặt lộ ra ý cười: “Xin chào liên trưởng Tiểu.”

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, dù sao lập quan hệ với Tiểu Khải, tóm lại cũng có chỗ tốt cho mình, tối thiểu lúc phạm sai lầm cũng có thể mất nhắm mắt mở bỏ qua.

Tiểu Khải “Ừ” một tiếng: “Biểu hiện mấy ngày nay không tệ, cảm thấy có thể tiếp nhận cường độ huấn luyện sao?”

Không buồn chuyện dư thừa, lời này của Tiểu Khải chỉ là lời ân cần với binh lính của mình, người khác nghe thấy cũng không tìm ra bất kỳ lời ọp ẹp gì.

“Tạm được? Nhưng các anh là bộ đội đặc chủng, huấn luyện ma quỷ này thành người sắt.” Phó Sùng cắn đũa, trả lời Tiểu Khải.

Bộ đội đặc chủng huấn luyện nhiều, nhưng có rất nhiều huấn luyện cô không cần tham dự, những huấn luyện kia đều là cường độ cao, nói thần thoại cũng được, người thường hoàn toàn không tưởng tượng nổi.

Cho nên cô có thể hiểu vì sao những bộ đội đặc chủng trong sở huấn luyện của mình khi nói về binh chủng của mình lại có vẻ kiêu ngạo thế kia.

“Lấy đâu ra nhiều người sắt như vậy? Em cũng là quân nhân, cũng biết khi chúng ta cỡi quân trang, còn chưa phải người bình thường, rồi khỏi quân ngũ vẫn còn chưa phải người đi đường!” Tiểu Khải uống một ngụm cháo, cười nói với Phó Sùng.

Lời nói buồn cười này quả thật là lời chân thật nhất, trừ lúc bình thường huấn luyện bên ngoài, bọn họ tốn nhiều thời gian nhất chính là đứng nghiêm, không phân biệt trời trắng đêm đen, đứng một đêm, đứng cả ngày, đây đều là quá bình thường.

“Em biết rõ, trong nhà cũng không thiếu người làm lính.” Phó Sùng gạt đầu, người khác không hiểu, cô đương nhiên hiểu.

Không có ai nhiều đặc biệt như vậy, nhiều nhất chính là niềm tin và cố chấp hơn người thường, niềm tin bộ quần áo này, là niềm tin với bộ đội, cố chấp là chính mình, cố chấp với tín ngưỡng, không hơn.

Tiểu Khải gạt đầu, bắt đầu đổi đề tài, nói tới những chuyện khác với Phó Sùng: “Em nghĩ sao mà làm lính, chịu ảnh hưởng của cha sao? Con gái bây giờ ít làm lính, làm chuyên gia mật mã càng hiếm.”

(1) Đây là bài thơ ‘Thanh bình điệu kỳ 1’ 清平調其一 (Khúc hát thanh bình 1) của nhà thơ Lý Bạch. (năm 743)

Dịch nghĩa:

Nhìn mây nhớ đến xiêm áo, thấy hoa nhớ đến dung nhan,

Gió xuân thổi nhẹ qua, sương hoa nồng nàn.

Nếu không phải người ở mé núi Quần Ngọc,

Thì cũng là thấy ở dưới trăng chôn Dao Đài.

Dịch thơ (bản dịch của Ngô Tất Tố):

Thoáng bóng mây hoa nhớ bóng hồng,

Gió xuân diu dặt giọt sương trong.

Vì chẳng non ngọc không nhìn thấy,

Dưới nguyệt Dao Đài thờ ngóng trông.

Diễn tích diễn cổ:

Thanh bình điệu là một điệu nhạc danh tiếng được mọi người ái mộ dưới đời Đường. Theo Nhạc sử, trong năm Thiên Bảo, khi Lý Bạch ở toà Hàn Lâm, trong cung mới bắt đầu trồng một loài hoa mẫu đơn rất quý, được gọi là mộc thạch dược. Tại đình Trầm Hương, người ta trồng bốn loại quý nhất vừa mới tìm ra. Ngày hoa nở đầu tiên, Đường Minh Hoàng đưa Dương Quý Phi đến thưởng hoa. Ban nhạc do nhạc trưởng Lý Quý Niên điều khiển, toan cất tiếng hát, Đường Minh Hoàng ngăn lại và nói: "Thưởng danh hoa, đối phi tử, sao lại dùng những bài hát cũ?" Rồi Minh Hoàng truyền Lý Quý Niên cầm giấy hoa vàng đòi Lý Bạch đến, bảo Lý Bạch làm ngay ba bài Thanh bình điệu. Bấy giờ Lý Bạch còn say rượu (có nơi nói Dương Quý Phi phải phun nước lạnh vào mặt mới bằng hoàng tính lại) liền vung bút viết ngay ba bài.

Giai thoại này còn thêm một biến cố nhỏ. Cũng trong thời gian được vua yêu chuộng, một hôm trong lúc say rượu, Lý Bạch đã đưa chân cho Cao力士 tháo giày cũ thay giày mới vừa được vua ban sủng ái, Cao力士 đành phải làm nhưng trong lòng căm giận, liền nhân bài hát này, dèm pha với Dương Quý Phi rằng Lý Bạch có ý ngạo mạn khi ví Dương Quý Phi với nàng Triệu Phi Yến (kỳ 2), một phi tần thất sủng của vua Thành Đế nhà Hán. Vì thế mà nhiều lần Minh Hoàng muốn phong quan chức cho Lý Bạch nhưng vẫn không thành, vì Dương Quý Phi cản trở. Lý Bạch không tiến thân được ở Trường An, phải xin vua trở về quê, rồi đi ngao du, vui với danh lam thắng cảnh của miền trung và nam Trung Hoa.

Thanh bình điệu quả là một bài thơ định mệnh. Được quân vương sủng ái, đãi ngộ như tân khách cũng nhờ nó, mà công thành dở dang cũng vì nó. Nhưng có lẽ tiền định cả. Trời cao đã không để cho Lý Bạch say men chính quyền hay nhẹ bước đường mây. Bất Lý Bạch phải say rượu, say thú phong lưu, say văn chương thi phú, phải dang dở trên đường tiến thân, thì hậu thế mới được thưởng thức mấy ngàn bài thơ trác tuyệt, văn học sử Trung Hoa mới có nhà thơ tiên của vạn đời.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Làm chuyên gia mật mã, hàng năm cũng phải đi theo quân đội diễn tập, huấn luyện rất cực khổ, nhưng diễn tập trong hoàn cảnh nghiêm túc như vậy, càng thêm đặc biệt khó cực, hơn nữa giống như Phó Sùng vậy, bị phân đến bộ đội đặc chủng, vậy càng cực khổ.

Phó Sùng “A”? Cười nói: “Em làm lính để ông cụ vui mừng, cha em buồn bán, mẹ em làm cán bộ văn chức của quân đội.”

Ông cụ cưng chiều cô là một mặt, cha cũng cưng chiều, mới đầu dự thi trường quân đội, cha không có ý kiến gì quá lớn.

Nhưng mẹ không chịu, quẳng xuống một câu, trường quân đội này bà đã nhìn đủ rồi, không nhìn cũng không được, bình thường mẹ dịu dàng, nhưng khi nóng nảy lên, ai cũng không nói được.

Nghĩ đến cũng đúng, đức hạnh này của mình thì trường quân đội có thể quản cô, nơi khác chính là giúp cô đạt đến đỉnh cao của làm bậy.

Tiểu Khải lại hơi ngoài ý muốn, cũng không còn hỏi nhiều nữa, ngược lại một bóng người vọt vào, không phải người khác, chính là nhân viên cảnh vệ của Đường Dật, tiểu Hải!

Tiểu Hải đi tới trước mặt Phó Sùng, chào quân lễ với Phó Sùng và Tiểu Khải, rồi nói với Phó Sùng: “Thiếu úy Phó, phó đội trưởng Đường kêu ngài tới phòng làm việc của đại đội trưởng Kiều một chuyến, nói là có việc gấp.”

Phó Sùng hơi kinh ngạc nhìn tiểu Hải, không hiểu Đường Dật tìm mình có chuyện gì.

Tiểu Khải nhìn Phó Sùng, ra lệnh: “Mau đi đi, huấn luyện bên này, tôi biết rõ là được.”

Phó Sùng gật đầu, không nói thêm gì nữa, đi theo tiểu Hải đến phòng làm việc của Kiều Chí Vĩ, kể từ khi tới đại đội đặc chủng Tuyết Lang cho đến nay, cô vẫn chưa từng gặp Kiều Chí Vĩ, từ nhà ăn đến ký túc xá, khoảng cách có mấy bước.

Suốt dọc đường, gió nhẹ lướt qua bên mặt, cây cối hai bên cũng đang đâm chồi, lộ ra hơi thở ấm áp ngày xuân, hai người mặc quân phục, không nói chuyện phiếm, gần như đi như chạy tới ký túc xá.

Đến ký túc xá, phòng làm việc trên lầu hai, đến cửa phòng làm việc của Kiều Chí Vĩ, tiểu Hải hô to một tiếng về phía bên trong: “Bảo cáo!”

“Vào đi!” Giọng nói này của Đường Dật, Phó Sùng còn không lạ gì, liếc nhìn tiểu Hải rồi đẩy cửa đi vào, tiểu Hải ở bên cạnh xoay người rồi đi, vội vàng làm chuyện của mình.

Trong nháy mắt khi cửa đẩy ra, Phó Sùng đã nhìn thấy Đường Dật và Kiều Chí Vĩ, còn có mấy người mặc quân phục và đồng phục cảnh sát, trong nháy mắt hơi không rõ nguyên do rồi.

Đường Dật thấy Phó Sùng tới, lập tức đi tới, cười cười: “Tôi thật đúng lúc, đến giúp làm một chuyện.”

Người khác không biết Phó Sùng, nhưng Từ Sinh thì biết, bộ đội đặc chủng bên này mới tiếp nhận một nhiệm vụ, thuận lợi hoàn thành.

Hơn nữa mới nhận được tin tức mới, nhưng nhất định phải phá vỡ mật mã đối phương mới được, vốn chuẩn bị đến cục cảnh sát mời chuyên gia mật mã, nhưng Đường Dật nói tiết kiệm thời gian, dùng tốc độ nhanh nhất để phá, bên trong đại đội đặc chủng có chuyên gia mật mã xuất sắc.

Từ Sinh vốn còn không tin lắm, nhìn Phó Sùng anh càng không tin, cô gái này là chuyên gia mật mã không phải giả, nhưng cô ta có năng lực hay không, không nói những cái khác, làm công việc tốt như thế nào, tất cả đều là thành phần lĩnh tiền lương bằng chất xám.

Đường Dật còn nói tốt nhất, điều này làm cho Từ Sinh đặc biệt suy nghĩ không thông, càng muốn không thông, tại sao hai người này lại tụ tập một chỗ rồi, em họ của Thành, không nói những thứ khác, bản lĩnh làm vậy không nhỏ, vẫn thật sự khiến Đường Dật mê mẩn tâm hồn.

“Tìm tôi có việc gì?” Phó Sùng liếc mắt nhìn Đường Dật, lại liếc nhìn Từ Sinh và Kiều Chí Vĩ.

Kiều Chí Vĩ lưu manh cười nhìn Phó Sùng, cô gái An An trong đại viện nổi danh hư, chỉ không quen thôi.

“Không có chuyện gì, làm việc ban đầu của em, chúng ta có một mật mã, cần phá khẩn cấp!” Đường Dật nghiêm túc nói với Phó Sùng, nhận tình thân này tạm thời vứt đi, phá mật mã mới quan trọng nhất.

Phó Sùng liếc nhìn Đường Dật, có vẻ đặc biệt không kiên nhẫn: “Tôi không biết.”

Cô bị điều tới đây, vốn cũng không muốn, vào lúc này còn để cho cô giúp đầu nát trong cục cảnh sát phá mật mã, nói cách khác, cô không thích như vậy.

“Đừng làm loạn, chuyện rất nghiêm túc, thời gian cấp bách, nghe lời anh, được không?” Đường Dật biết Phó Sùng không thích lộ diện tài năng ở đây, cô không thích gò bó, một khi lộ tài năng, về sau kiểu nhiệm vụ này sẽ nhiều hơn, cô và Nhượng Sơ hoàn toàn là hai kiểu tính tình.

Cô nhóc đó gấp gáp muốn làm nhiệm vụ, cô nhóc này một lòng chơi vô câu vô thức *.

(*) vô câu vô thức: không bị quản thúc kiểm chế, tự do tự tại.

Phó Sùng hơi híp mắt, liếc nhìn Từ Sinh về mặt khiêu khích, Phó Sùng lập tức đặc biệt khó chịu: “Tôi biết rồi, về cầm chút đồ!”

Tính tình lớn nhất của Phó Sùng cô chính là không muốn chịu thua, nhìn Từ Sinh cô đại khái cảm thấy cô không có bản lĩnh đó, tốt xấu gì nhìn mặt cũng phải gọi tiếng anh, ánh mắt bản thủ như vậy, cần phải khiến anh ta chấn động.

Kiều Chí Vĩ ở bên cạnh ngược lại về mặt đùa giỡn, ban đầu khi Đường Dật muốn Phó Sùng đến đây, anh đã cảm thấy kỳ lạ.

Tâm tư Đường Dật kín đáo, từ trước đến giờ không làm chuyện không nắm chắc, cậu ta kiên định để Phó Sùng đến đây nhất định đã biết bản lĩnh Phó Sùng, tin Đường Dật, anh cũng tin Phó Sùng.

Nói xong Phó Sùng chạy ra, chạy thẳng tới tòa nhà người thân, vào phòng, Phó Sùng cầm công cụ phá mật mã, lúc đóng cửa, không ngờ Đường Dật cũng theo tới, Đường Dật thuận tay cầm lấy đồ trong tay Phó Sùng.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, không nói gì, chỉ thấy Đường Dật mở miệng trước: “Phó Sùng, anh biết em không muốn, nhưng em là quân nhân, em có chức trách của em, điểm này em phải nắm được, hiểu chưa?”

Mặc bộ quần áo này, Phó Sùng cũng được, anh cũng được, trừ những điều khác thì phải phục tùng mệnh lệnh, vì bộ quần áo này, cho dù đáng hiển tính mạng cũng cần phải làm vậy.

“Anh không để cho em tới nơi này, có lẽ em sẽ hòa vào thời gian, sống cả đời.” Phó Sùng hỏi một đấng trả lời một nẻo, có lúc cô cũng muốn chứng minh một chút, cũng muốn cho người khác biết Phó Sùng cô có bản lĩnh, chỉ có điều không muốn lộ ra mà thôi.

Từ nhỏ đến lớn, khi người khác cố gắng học tập, nàng chỉ liếc nhìn một lần đã có thể nhớ đại khái, nói là thiên tài thì hơi quá, chỉ có thể nói, nàng hiểu phương pháp hơn người khác một chút thôi.

Cũng ví dụ như khi người khác bắt đầu tiếp xúc với máy tính, cô đã biết chơi trò chơi rồi, lúc học cấp hai, cô đã bắt đầu học soạn chương trình.

Học trường quân đội cũng không do dự chọn nghề này, có thể đột phá nhiều vòng thi, cũng không phải không thể chịu đựng, sau tất cả, khi ưu khuyết điểm cùng so, người khác chỉ thấy điểm không tốt của bạn, mà quên đi tất cả thành tích.

Sau nữa, tách khỏi Đường Dật, cô càng không thích đi làm những việc kia, làm cô cảm thấy việc không có ý nghĩa gì.

Đường Dật nghe xong Phó Sùng nói, trong lòng khó diễn tả được cảm nhận bằng lời, quay đầu cười cười với Phó Sùng, cười đặc biệt vui vẻ: “Vậy có anh ở đây, em không làm rạn rờ rồi thì tiền một dòng họ, ít nhất, làm rạn rờ dòng họ Đường nhà anh?”

Chương 30

Đường Dật biết Phó Sùng tuyệt đối có bản lĩnh làm rạng rỡ tổ tiên nhà họ Đường anh, Phó Sùng rất thông minh, cái gì cũng có thể biết, hơn nữa đặc biệt mạnh hơn chính là cô nhóc chết tiết này làm việc không đàng hoàng đã quen, sẽ không muốn lộ ra khả năng của mình.

Nếu lần diễn tập này thành công, danh tiếng của Phó Sùng tuyệt đối có thể vang dội cả quân khu, nổi danh ở Tứ Cửu thành, vậy đã là chuyện rất ghê gớm.

Nghe xong lời Đường Dật nói, Phó Sùng liếc mắt nhìn Đường Dật, gương mặt tinh xảo dưới nón lính, trong đôi mắt thật to thoáng về lâu cá: “Anh!”

Đường Dật “Hả?” một tiếng, quay đầu, Phó Sùng đã nhào tới, ôm Đường Dật, trực tiếp hôn lên, Đường Dật trừng mắt không thể tin nhìn Phó Sùng, anh không ngờ Phó Sùng sẽ hôn anh, quá bất ngờ.

Khi Đường Dật đang say mê, mơ màng, hưởng thụ hương vị ngọt ngào trong miệng, một giọng nói vang lên: “Đường Dật, Phó Sùng, hai người đang làm gì thế?”

Phó Sùng nghe thấy tiếng quát, khước mắt che giấu ý cười, mạnh mẽ buông Đường Dật ra, quay đầu nhìn sang, quả nhiên thấy Trọng Túc Dương nhìn sang bên này từ đằng xa, Đường Dật lại về mặt thần nhiên, hôn vợ mình không có gì cả?

“Chính ủy, là phó đội trưởng Đường, anh ấy hôn tôi!” Phó Sùng uất ức nói với Trọng Túc Dương, “Giờ trò lưu manh, chính ủy anh phải làm chủ cho tôi!”

Lúc ấy cô đã nhìn thấy Trọng Túc Dương ở phía sau, xem Đường Dật còn dám chơi xỏ lá không, cho rạng rỡ tổ tiên dòng họ Đường nhà anh, hỏi nãy ai làm rạng rỡ dòng họ Đường chứ?

Đường Dật không thể tin nhìn Phó Sùng, cái gì gọi là khó lòng phòng bị? Cô nhóc này, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu, đều chờ đợi tìm cơ hội chinh phục người khác?

Trọng Túc Dương nghe Phó Sùng tố cáo, không nói hai lời, trực tiếp chạy đến trước mặt hai người.

Mặt Trọng Túc Dương xanh như tàu lá, ngược mắt nhìn Đường Dật, lá gan Đường Dật ghê gớm thật, tuy nói chuyên gia mặt mã này có dáng dấp đẹp mắt, lại rất khéo léo, nhưng dám cả gan bắt nạt cô gái nhỏ này, Đường Dật một tên lưu manh đáng chết!

“Thằng nhóc này, cậu quá hủy hoại hình tượng đại đội đặc chủng chúng ta?” Trọng Túc Dương quát Đường Dật, “Tuy nói hàng năm không thấy con gái, nhưng cậu cũng không thể giữa ban ngày ban mặt làm vậy với con gái nhà người ta...”

Anh đã không nói nổi nữa, thằng nhóc Đường Dật chết tiết này, làm sao ra ngoài, nhất định phải phạt, còn phải viết bản kiểm điểm.

Về mặt Phó Sùng hả hê nhìn Đường Dật, đưa tay cầm vali số trong tay Đường Dật, cười nói với Trọng Túc Dương: “Chính ủy, ngài phải dạy dỗ anh ta cho tốt, tôi đi trước, đại đội trưởng Kiều còn chờ tôi phá mặt mã!”

Nói xong Phó Sùng cầm vali số chạy ra, lưu lại Đường Dật và Trọng Túc Dương đứng tại chỗ, cho dù Đường Dật rách miệng giải thích thế nào, đó là vợ anh, Trọng Túc Dương vẫn mắng anh chó má không bằng, còn kêu viết bản kiểm điểm, suýt chút nữa muốn giam anh.

Điều này khiến cho Đường Dật đặc biệt buồn bực, tuy nói sau này khi Trọng Túc Dương biết chân tướng đã rất đau đớn, nhưng khi không biết anh vẫn cảm thấy Phó Sùng khéo léo ngay thơ.

Phó Sùng cầm đồ lên ký túc xá, đến trước phòng làm việc của Kiều Chí Vĩ, hô to một tiếng vào bên trong: “Báo cáo!”

“Vào đi!” Một tiếng đáp lại, Phó Sùng cầm đồ đi vào, khi thấy một mình Phó Sùng, Kiều Chí Vĩ hơi sững sờ, còn tưởng Đường Dật đi tìm cô nhóc này rồi, không thấy theo tới, nghĩ chắc đi sân huấn luyện, cũng không hỏi nhiều.

Phó Sùng đặt vali số lên bàn, ngón tay mở mã khóa vali, “Cạch” một tiếng thanh thúy vang lên, Phó Sùng mở vali số ra, lấy mấy viên tính và đồ dùng phá mặt mã, đều là đồ mới lạ với người bên cạnh.

Chỉ có điều trên công cụ đó, là một hộp cơ quan lớn, phía trên đường dẫn và nút bấm rườm rà, cũng có thể nói người nhìn đến hôn mê, Phó Sùng thuận tay lấy một hộp xylitol vị bạc hà trong túi ra, đổ ra mấy viên đút vào miệng.

Lúc cô muốn tĩnh tâm làm việc, bình thường sẽ ăn mấy viên xylitol bạc hà, dùng để hưng phấn tinh thần, Từ Sính ở bên cười như không cười nhìn Phó Sùng thế này rất có phong phạm, cũng không biết rốt cuộc cô nhóc này có thể làm? Hay không thể?

Phó Sùng đảo miếng xylitol, tay cầm đường dẫn, liếc nhìn Từ Sính: “Rót cho tôi ly nước!”

Đường dẫn trên tay cầm vào khe hở laptop, lại cầm một cái notebook khác lên, tất cả trình tự giống như phức tạp, nhưng trong tay Phó Sùng lại có vẻ được tổ chức đặc biệt linh hoạt, vừa nhìn đã biết có khả năng.

Từ Sính nhìn Phó Sùng, lại liếc nhìn hai bên, sau đó chỉ vào mình, đặc biệt không tin hỏi: “Để anh rót nước cho em?”

Con nhóc này lật trời hả? Lại dám sai bảo anh, thật không tốt, đường đường là đội trưởng Từ đến rót nước cho cô, cô là cháu gái ông cụ Phó cũng không được, ông đây không phục vụ, Từ Sính cảm giác mình cần thiết phải tỏ vẻ, không thể để cho con nhóc này được voi đòi tiên.

“Không rót nước, vậy anh đi cầu người khác đi.” Phó Sùng nói xong định tắt máy tính, nhiệm vụ của cô chỉ là tới đây phối hợp với đại đội đặc chủng không phải giải trừ vấn đề giúp cục cảnh sát, tuy nói trách nhiệm là một chuyện, nhưng thái độ này của Từ Sính, cô không có cách nào giúp anh ta.

Từ Sính “Hừ” một tiếng, ngón trỏ chỉ Phó Sùng, cắn răng nghiêng lợi: “Em có phải quân nhân không? Có chút trách nhiệm không? Đứng với bộ quần áo của mình sao? Em làm việc giúp anh, em là vì nhân dân phục vụ!”

Cái này cũng không phải làm việc cho anh, nhìn con nhóc chết tiệt còn bám lấy anh không thả, không phải lúc ấy không nên coi thường cô sao? Đó không phải là không thấy không có việc gì, vào lúc này còn chưa thể hiện bản lĩnh, bắt đầu chú trọng bề ngoài?

“Đừng cho lời tăng bốc, anh biết không thể thực hiện được với tôi.” Tay Phó Sùng đặt lên nút tắt, ý tứ rõ ràng, chỉ cần một câu nói của Từ Sính, cô sẽ tắt máy, mấy nhân viên cảnh sát bên cạnh nín cười, đội trưởng Từ cũng có ngày hôm nay, cô gái này rất có năng lực.

Kiều Chí Vĩ ở bên cạnh cuối cùng đã hiểu, cô nhóc này có bao nhiêu yêu nghiệt, cô gái này cơ bản mềm không được cứng không xong, không chịu thua thiệt người khác.

Ngược lại đẩy Từ Sính một cái, Kiều Chí Vĩ thúc giục: “Được rồi, rót chén nước sẽ không chết, mau để cho cô ấy phá, đừng trì hoãn thời gian.”

Từ Sính hơi híp mắt nhìn Phó Sùng, xoay người đi rót nước, đại trưởng phụ * co được giãn được, về sau anh không bao giờ cầu xin Phó Sùng nữa.

(*) Đại trưởng phụ là người đàn ông to bự cao lớn cả về vật chất lẫn trí tuệ (đôi khi chỉ cần có nghĩa khí anh tài thì vẫn có thể được gọi là đại trưởng phụ rồi)

Từ Sính vừa xoay người đi, Phó Sùng bắt đầu mở máy vi tính, nhân viên cảnh sát bên cạnh đưa chip tới, một tay Phó Sùng đặt trên hộp, không ngừng thay đổi, một tay kia gõ trên bàn phím

Màn hình máy vi tính hiển thị lên, Phó Sùng nhìn hai máy tính, một tay gõ bàn phím, mọi người cũng ngừng thở lắng lắng nhìn, trong mắt tràn đầy tò mò, Từ Sính cũng bùng nước tới.

Chỉ thấy hai tay Phó Sùng bay múa thật nhanh trên bàn phím, toàn bộ trên giao diện là các loại số liệu rậm rạp chằng chịt, thỉnh thoảng có mấy con số đánh dấu bằng tiếng Anh, nhìn ra được đó là ngôn ngữ lập trình, nhưng cụ thể thì hoàn toàn không hiểu.

Chỉ cảm thấy đối mặt với những số liệu liên tục di chuyển này, có cảm giác như đang xem sách trời, một chữ loạn, hai chữ lờ mờ!

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Không quan tâm đang xem sách trời, đầu vẫn còn bối rối, nói tóm lại mọi người đều bị tư thế này của Phó Sùng hấp dẫn.

Tất cả mọi người đều yên lặng nhìn số liệu trên màn hình, chột lóc chột tắt, nhảy lên nhảy xuống giống như cỏ phiêu, cả không khí tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng Phó Sùng gõ bàn phím lạch cạch vang dội, ngoài ra không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Phó Sùng nhìn chăm chăm màn hình không chớp, người bên cạnh không hiểu trình tự phía trên, nhưng cô làm thì đương nhiên hiểu được, một tay đẩy tay cầm trên cái hộp, màn hình lập tức thay đổi, ngay sau đó tiến vào mặt khác.

Lần này xem ra lại có nhiều số liệu màu sắc khác nhau, người bên cạnh thật sự hoa mắt, hoàn toàn rơi vào trạng thái sương mù, chuyên gia mật mã này thật sự không thể coi thường, nhất định có chút tài mọn.

Phó Sùng ngồi có vẻ bình tĩnh, không để ý tới người khác quăng tới ánh mắt tán thưởng, mà khi giao diện lần nữa chuyển đổi, lúc này khóe miệng Phó Sùng mới nhếch lên cười.

Cô không ngờ đám người kia còn rất hung ác, thiết kế mật mã này, nhìn cũng biết đặc biệt mất tâm tư, nếu không cô cũng không cần tốn thời gian dài

như vậy.

Chỉ có điều, cho dù độ khó cao hơn một cấp ngược lại cũng không phải vấn đề lớn lao gì với cô, một tay Phó Sùng tiếp tục bay múa trên bàn phím, lúc quay đầu nhìn thấy màn hình laptop của người nào đó đã vào giao diện khác.

Phó Sùng nhếch miệng lên cười, nụ cười sâu hơn, điều chỉnh giao diện, cả màn hình xuất hiện toàn tiếng Anh, từng từ từng trang, đừng nói nhìn tiếng Anh không hiểu rồi, cứ rậm rạp chẳng chịt cả đồng như vậy, bạn nhìn cũng như thế đầu.

Không thấy Phó Sùng lộ vẻ khó xử, gõ bàn phím bắt đầu chỉnh sửa trình tự, nói với nhân viên cảnh sát bên cạnh: “Đưa cho tôi một cái usb.”

Có nhiều thứ vốn chính là cơ mật, cho dù cô phá vỡ, cũng không thể tùy tiện mở ra nhìn, đây là quy củ của phá mật mã, Từ Sính nghe lời Phó Sùng nói, lập tức lấy usb trong túi ra đưa cho Phó Sùng.

Một tay Phó Sùng tiếp tục chỉnh sửa trình tự, một tay nhận lấy usb, cắm vào cổng, thuận tay copy phần phục chế xuống, đưa chút tài liệu đã phục chế vào trong usb.

Ngược lại tiếp tục chỉnh sửa trình tự, cô không thể phá hỏng trình tự vốn có, chỉ lấy một chút tài liệu, phải lấy được nhiều tin tức hơn, vẫn dựa vào trình tự tài liệu này.

Nhưng vì ngăn cản đối phương lấy được nhiều hơn, Phó Sùng nhân tiện bóp méo chút mật mã, đây cũng là chỗ thông minh của cô nhóc này, ngọc thạch câu phân *, đều có tồn thất cho mọi người, không bằng cho họ một vấn đề khó khăn, cũng cho cục cảnh sát thêm nhiều thời gian chuẩn bị.

(*) ngọc thạch câu phân: Ngọc nát đá tan, tốt hay xấu rồi cũng bị tiêu hủy.

Phó Sùng chỉnh sửa xong trình tự, cho đến khi giao diện xuất hiện xác nhận khóa, Phó Sùng di chuột, nhấp nhẹ, giao diện lập tức khóa lại.

Phó Sùng rút chip ra, trên mặt lộ ra nụ cười chiến thắng: “Làm xong! Thuận tiện sửa lại chút bí mật của bọn họ, muốn lấy được tài liệu, sợ rằng phải tốn chút công phu.”

Một câu nói khiến Kiều Chí Vĩ và Từ Sính cùng một đám nhân viên cảnh sát lau mắt mà nhìn Phó Sùng, Từ Sính giờ đồng hồ đeo tay lên nhìn, thời gian vẫn luôn yên tĩnh, anh cho rằng đã qua thật lâu, không ngờ chỉ dùng hai mươi phút.

Tốc độ này là quá nhanh, phải cần bao nhiêu chuyên gia? Hơn nữa trong thời gian ngắn như vậy còn chỉnh sửa trình tự, sửa mật mã của người khác, thì ra cô nhóc này quả nhiên có bản lĩnh, không trách Đường Dật có lòng tin tràn đầy, chân nhân bất lộ tướng (1).

Khi mọi người đang kinh ngạc, Phó Sùng đã cầm giấy bút bên cạnh bàn làm việc, viết mật mã mình chỉnh sửa và trình tự xuống, thuận tay gấp gọn.

“Này, usb cho anh, còn có con chip, tôi đã viết mật mã mới, cho các anh tranh thủ thời gian, nếu bọn họ muốn phá mật mã lấy tài liệu tối thiểu phải ba ngày.” Phó Sùng đưa tay rút usb ra, đưa cho Từ Sính.

“Cám ơn em, cô nhóc, đại diện cả đại đội trình trọng cám ơn em!” Từ Sính đưa tay nhận lấy tờ giấy, con chip và usb trong tay Phó Sùng.

Phó Sùng nói đối phương cần ba ngày để phá, anh có thể khẳng định đối phương thật sự cần ba ngày, bởi vì Phó Sùng không nắm chắc, chính xác sẽ không mạnh miệng, cũng không đáng nói mạnh miệng.

Đối với cô mà nói, được là được, không được tuyệt đối không tán dóc, chỗ tốt của cô gái này chính là cô không tự đề cao mình, cũng không thích nịnh nọt người khác.

Phó Sùng liếc nhìn Từ Sính, cũng không nói gì tiếp, cô thiết lập mật mã không giống người bên cạnh, không có quy luật hướng đi, mà kết hợp con số và ký tự của riêng mình lập trình nên.

Hoàn toàn là hỗn hợp, không có quy luật để tìm ra, cho nên đó cũng là một chiến thuật đặc biệt.

Bọn họ đã từng kiểm tra năng lực, thiết lập mật mã của mình cho đối phương tới phá giải, cô đã vượt qua từng bố trí, ngược lại để cho bạn học thi lại, nhưng ngay cả như vậy, cũng không còn ai nhớ Phó Sùng có bản lĩnh này.

Cô cũng hoàn toàn không hy vọng người khác nhớ, Kiều Chí Vĩ ngược mắt nhìn Phó Sùng, cũng tán thưởng không chút khách khí: “Quả thật là một nhân tài? Sao trước kia không nghe nói tới.”

Phải biết rằng là chuyên gia mật mã có bản lĩnh này, ở quân khu nào đều nổi tiếng, nếu bạn muốn mượn còn phải xếp hàng, nếu không không tới lượt, bởi vì quá thiếu.

Nhưng anh lại không nghĩ tới, mới đầu khi Đường Dật có ý muốn Phó Sùng tới đây anh còn chưa tin tưởng lắm, lúc này xem ra bọn họ thật sự nhất được bảo bối, diễn tập lần này có tốc độ phá mật mã của Phó Sùng, sợ rằng danh tiếng của đại đội Tuyệt Lang lại vang dội.

“Khó có được ngài khen tôi, vừa rồi đội trưởng Từ còn xem thường tôi đấy.” Phó Sùng ngược lại tỏ vẻ không quan trọng, nói không quan tâm hơn thua chính là cô, được nâng lên đã quen, mà bị mắng cũng quen.

Cô bây giờ, cho dù ai nói gì cũng chỉ như gió thổi từ tai nọ sang tai kia, đều là hời hợt, không quan trọng với Phó Sùng cô.

Nói xong Phó Sùng bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

“Với đức hạnh này của cậu ta, ai cũng xem thường, chắc cậu ta có thể.” Kiều Chí vĩ khinh bỉ liếc mắt nhìn Từ Sính, thằng nhóc này luôn cảm thấy người khác không có bản lĩnh, còn coi thường chuyên gia mặt mã của anh, tìm đường chết rồi, lần sau không giúp cậu ta một tay.

Kiều Chí Vĩ hiếm có nhất chính là nhân tài, hề đi đâu, nhìn thấy thứ hay sinh sự này, lại là binh lính côn đồ, có thể tìm cách sẽ tìm cách đưa bọn họ tới đây, đại đội Tuyệt Lang có mấy doanh trưởng đều do Kiều Chí Vĩ nghĩ cách đưa tới, binh lính cần quấy chân chính chính là anh.

Trước đây không lâu, Thẩm Nhượng Hằng rời đi, vì chuyện này mà Kiều Chí Vĩ tức giận không ít, mà Đường Dật cũng do anh nghĩ cách điều tới đây, vốn tưởng rằng Đường Dật không thể nào đồng ý, không nghĩ tới thằng nhóc này còn rất hiểu chuyện, chủ động đồng ý tới đây, cũng để cho anh tiết kiệm tâm tư không ít.

Vào lúc này, Từ Sính ở bên cạnh cũng không còn ngang ngược như vừa rồi, nhìn Phó Sùng, hơi xấu hổ cười nói: “Em gái, mắt anh vụng về, không có cặp mắt tinh tường nhận biết anh tài, mong em tha thứ.”

(1) Chân nhân bất lộ tướng 真人不露相, có nghĩa gốc là người đắc đạo không để hình tướng của mình xuất hiện trước mọi người, sau này dùng với nghĩa không lộ mặt hay để lộ thân phận của mình trước người khác.

Câu này có nguồn gốc như sau:

Thời Xuân thu Chiến Quốc, có một chàng công tử nhà giàu có tên là Ôn Như Xuân, ngay từ nhỏ đã rất thích chơi đàn, khi lớn cũng tỏ ra là người có ngón nghề.

Một hôm anh ta Sơn Tây du ngoạn, đến trước một ngôi chùa, anh nhìn thấy một đạo sỹ đang nhắm mắt ngồi thiền, bên cạnh đạo sỹ có một cái túi, miệng túi hé mở lộ ra một góc của cây đàn cổ. Ôn Như Xuân rất lấy làm lạ tự hỏi: Lão đạo sỹ này cũng biết chơi đàn ư? và lại gần hỏi trịnh thượng: Xin hỏi đạo trưởng biết chơi đàn chứ?. Đạo sỹ hé mắt trả lời rất khiêm nhường: cũng vớ vờ đôi chút, tôi đang muốn bán sư đây. Ôn Như Xuân nói không khách sáo: thế thì để tôi đàn cho xem.

Đạo sỹ lấy đàn ra, Ôn Như Xuân lập tức ngồi khoanh chân dưới đất đánh đàn, đầu tiên là đánh tùy hứng 1 bài, đạo sỹ mỉm cười chẳng nói một lời. Ôn Như Xuân bèn đem hết sở học chơi một bài, đạo sỹ vẫn lẳng lặng. Ôn Như Xuân bực qua nổi giận nói: tại sao ông chẳng nói năng gì vậy, có phải tôi chơi dở không vậy? Đạo sỹ nói: cũng được, nhưng không phải là bậc sư phụ để tôi bán sư. Lúc này Ôn Như Xuân không nén nổi cơn bực tức nói: Ừ, ông thì rất giỏi đàn, thế thì hãy để tôi mở rộng tầm mắt nào.

Đạo sỹ chẳng nói chẳng rằng, cầm cây đàn, vuốt nhẹ vài cái, bắt đầu chơi, âm thanh như nước chảy róc rách, như gió chiều huu huu, Ôn Như Xuân nghe ngất ngây say đắm, ngay cả cây cỏ thụ cạnh chùa cũng đầy chim đậu xuống. Khúc nhạc hết đã lâu rồi, Ôn Như Xuân mới bừng tỉnh lại, lập tức quỳ trước mặt đạo sỹ xin được bán sư.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Cát sát Từ cho rằng mình chủ động nhận sai, về sau khi nhờ người làm việc mới có thể đứng thẳng lưng, dù sao về sau trong cục cảnh sát vẫn cần phá mặt mã rất nhiều.

Vì phúc lợi sau này, Từ Sính vẫn chấp tay thi lễ với Phó Sùng, chọc cho mọi người cười khẽ không thôi, đội trưởng Từ quả nhiên vì công việc, hy sinh đến mức này rồi, thật khó lường.

Nhân viên cảnh sát ở bên cạnh Phó Sùng cũng giúp Phó Sùng thu dọn công cụ xếp vào vali số, Phó Sùng thuận tay cầm nước trên bàn lên, nước đã nguội, uống một ngụm, lạnh buốt, nhưng chảy vào trong lòng rất thoải mái.

Phó Sùng nhìn Từ Sính, cười như không có gì: “Được rồi, tôi là đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho con mắt vụng về của anh.”

Lời này có vẻ cô gái này rất tức, khiến Từ Sính càng thêm ngoài ý muốn, cô nhóc này quả nhiên đổi tính hả? Đường Dật có phương pháp giáo dục.

Lại là cô gái đáng yêu như vậy, chuyện thế này, khi về anh nhất định phải nói với Thành và ông cụ, nói thật tốt, để bọn họ cũng vui mừng.

“Được, em lòng dạ rộng lớn.” Từ Sính nói theo, giúp chuyện lớn như vậy, nịnh hót dụ dỗ để cho cô vui mừng cũng là việc nên làm, dù sao Phó Sùng cũng là em họ của Thành, lấy quan hệ anh em của anh với Thành, Phó Sùng còn phải gọi anh một tiếng anh đây.

Nói chuyện một lúc, Phó Sùng đã dọn dẹp xong đồ, lại tiện tay đóng vali, cài mặt mã, cạch... một tiếng, cả vali số khóa kín.

Lúc này Phó Sùng mới ngược mắt lên nhìn Từ Sính, khóe miệng cười cười: “Nếu như vậy, anh cho em mượn điện thoại di động của anh một chút?” Ánh mắt hoàn toàn trong suốt, có thể nhìn thẳng đến đáy... khiến người ta cảm thấy cô gái được này được gọi là thuần khiết, thuần khiết không chứa chút tạp chất.

“Điện thoại di động? Em mượn điện thoại di động của anh làm gì?” Từ Sính hơi đề phòng nhìn Phó Sùng, chỉ thấy Phó Sùng nhìn anh chăm chăm, cũng không nói chuyện, đưa tay ra, ý anh có cho mượn hay không?

Từ Sính hơi nhúc nhủ, con người không thể mắc nợ người khác, cho dù vì nhân dân, vì tổ chức.

Gương mặt bất đắc dĩ, Từ Sính lấy điện thoại di động trong túi ra, đưa cho Phó Sùng, mặt cười xấu xa: “Lưu điện thoại làm gì, coi như xong, anh đã có người mình thích.”

Mặc dù cô gái kia không thích anh, nhưng một đêm kia đã cắm rễ trong lòng anh rồi, vĩnh viễn không phai mờ, bên trong lưu chính là mấy tin nhắn, rải rác mấy cái, hai năm qua anh vẫn chưa từng cam lòng xóa đi.

Phó Sùng nhận lấy điện thoại của Từ Sính cầm trong tay, ngón tay thon dài tạch tạch bấm bàn phím điện thoại di động, không bao lâu, ấn xác nhận, Phó Sùng thuận tay đưa điện thoại di động trả lại cho Từ Sính: “Được rồi, cầm đi đi.”

Từ Sính nhận lại điện thoại di động, liếc mắt nhìn Phó Sùng, lại mở điện thoại di động ra xem, cả chương trình đều rối loạn, hoàn toàn bị khóa cứng, cái gì cũng không mở ra được.

Từ Sính không thể tin, hoàn toàn buồn bực, nói với Phó Sùng: “Con nhóc chết tiết kia, em đùa hả, nói xin lỗi với em rồi, mở ra nhanh lên, bên trong có thứ rất quan trọng, đặc biệt quan trọng!”

Ngàn vạn lần không được đắc tội với phụ nữ, nhất là phụ nữ phá hoại, coi như anh hoàn toàn hiểu.

Lúc Từ Sính anh đưa điện thoại di động ra cũng không nên tin cô nhóc này, lúc nào cũng phải đề phòng, nháy mắt, điện thoại di động đã bị khóa lại.

“Xin lỗi, tôi không có bản lĩnh này, tôi chỉ biết khóa, không biết mở, phá mật mã nhằm vào hệ thống máy tính, điện thoại di động tôi không rành.”

Cô thật sự không biết về điện thoại di động, Tiểu dạy cô khóa thế nào, về phần mở ra làm sao, Tiểu biết, cô không biết, cũng không định học, bởi vì khóa lại, cô không có ý định để cho đối phương mở ra.

Nói xong Phó Sùng cầm vali của mình lên, vô cùng anh tuấn chỉnh nón lính của mình, xoay người sải bước ra khỏi phòng làm việc, vẫn lưu lại một nhóm ông lớn cũng cảm thấy sợ hãi cả người, ai chọc nổi kiêu con gái này?

“Con nhóc chết tiết kia, vậy điện thoại di động của anh làm thế nào hả?” Từ Sính nói theo bóng lưng Phó Sùng, nếu gửi về hãng sợ rằng lắp đặt lại rồi, sợ rằng bên trong đã bị định dạng lại.

“Mua mới chứ gì nữa, thiếu gia nhà họ Từ còn thiếu điện thoại di động à?” Phó Sùng nói mà không quay đầu lại, nhà Từ Sính có tiền, giống anh trai, dùng card quốc tế vô hạn, đừng nói điện thoại di động, ngay cả xe hàng hiệu có bị mất cũng không chớp mắt.

Chỉ có điều điện thoại di động bị khóa lại, lấy lại dữ liệu đã mất sẽ phiền toái một chút rồi.

Ra khỏi phòng làm việc, Phó Sùng cầm vali, tâm tình có thể coi là vui vẻ, có mấy ngày không tạo nghiệp, gió thổi từng cơn, lúc Phó Sùng xuống lầu, đụng phải Đường Dật ngay đầu cầu thang.

Khoảnh khắc hai con mắt đối diện, Phó Sùng cười hi hi với Đường Dật, cầm vali, cẩn thận đi qua bên cạnh Đường Dật, vừa mới đi một bước, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng nặng nề của Đường Dật: “Chạy hả? Lúc này còn biết chạy?”

Tức bễ phổi rồi, rõ ràng Phó Sùng cường hôn anh, kết quả tên ngu xuẩn Trọng Túc Dương kia chẳng phân biệt được thị phi, bắt chấp đồ trắng, quả nhiên giống lời đại đội trưởng Kiều nói như đúc, chính là cả tư tưởng đều thiên về phụ nữ, mắng anh từ đầu đến chân.

Còn phải viết bản kiểm điểm, chiều mai mở đại hội phê bình anh, cọt nhả con gái nhà người ta, không chú ý ảnh hưởng, nói thật khó nghe, cái gì gọi là cọt nhả? Anh còn chưa chạm tới từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới Phó Sùng sao?

Dĩ nhiên, anh chắc chắn không thể nói lời này cho Trọng Túc Dương, bản thân cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói ra được.

“Người nào chạy, em về cắt đồ.” Phó Sùng liếc xéo Đường Dật, ai dám chơi anh, cô chưa từng sợ, có gì mà chạy?

Đường Dật nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Phó Sùng, khẽ nhủ mày: “Đã phá xong?”

“À, mười lăm phút làm xong!” Phó Sùng dương dương tự đắc nhìn Đường Dật, thật ra thì không đắc chí, nhưng muốn lên mặt trước Đường Dật.

Lúc này sắc mặt Đường Dật mới hòa hoãn chút ít, chỉ nghe thấy Từ Sính hắng giọng nói từ ban công: “Đường Dật, quản lý cô nhóc này cho tốt, khóa điện thoại di động của tôi.”

Người cả đời xui xẻo nhất không phải đi hận một người, mà là khi hận một người đánh không được, chửi không xong, nói liên tục một câu nặng lời cũng không được, nỗi đau đè nên nơi đáy lòng đó, cắn răng nghiêng lợi, anh cũng không biết lấy mấy tin nhắn đó ra như thế nào.

Đường Dật ngẩng đầu nhìn Từ Sinh sắc mặt xám ngắt, lại nhìn Phó Sùng, mới có hai mươi phút, cô có thể khiến hai người đàn ông này phát điên.

“Anh ta xem thường người ta trước, đây gọi là gây ông đập lưng ông.” Phó Sùng lưu manh cười cười với Đường Dật, đưa tay捏 gò má Đường Dật, ngay trước mặt công chúng hôn lên má Đường Dật, sau đó cầm vali bước nhanh mà rời đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Phó Sùng rời khỏi ký túc xá, dọc đường hả hê trở về khu nhà người thân, vẫn lưu lại Đường Dật ngây ngô trong gió, cô chính là cô gái như vậy, cô gái như con gió, vĩnh viễn không ai có thể suy nghĩ thấu, Đường Dật nói mình hiểu rõ cô, nhưng Phó Sùng cảm thấy chính cô còn không hiểu rõ mình, Đường Dật hiểu cô như thế nào?

Cầm đồ trở về khu nhà người thân, Phó Sùng quay lại sân huấn luyện, vẫn huấn luyện như trước, Đường Dật không có cách nào với cô nhóc này, thỉnh thoảng dọc theo sân huấn luyện, nhìn thấy Phó Sùng huấn luyện bên kia, cũng sẽ dừng bước xem.

Cô nhóc này quả thật cố gắng hơn trước kia rất nhiều, tối thiểu sẽ không đùa giỡn lười biếng, chuyện buổi sáng mặc dù bị mắng, nhưng Đường Dật vẫn không nhẫn tâm trách Phó Sùng, trải qua mấy năm Đường Dật mới hiểu được, Phó Sùng chuyển biến dù chỉ một chút, anh nên cảm thấy vui vẻ.

Vốn là cô gái có tính cách kiểu này, thay đổi hoàn toàn, cũng không phải là Phó Sùng chỉ yêu bản thân mình trước kia.

Huấn luyện buổi sáng kết thúc, đến buổi chiều, chính là muốn tiến hành huấn luyện nhảy dù theo lệ thường của đại đội đặc chủng, Phó Sùng lớn như vậy, cái gì cũng từng chơi, chỉ có nhảy dù chưa từng chơi.

Mấy doanh trại tổ chức chung một chỗ, toàn bộ đến sân huấn luyện nhảy dù, một mảng sân cỏ rộng lớn trống trải, cả bầu trời là màu xanh thẫm, Phó Sùng đi theo mọi người đến sân huấn luyện.

Huấn luyện viên trước mặt dặn dò trước sau như một các hạng mục công việc cần chú ý, cho dù Phó Sùng nghe một lần, cũng ngây ngô, hoàn toàn không hiểu làm như thế nào.

“Tốt lắm, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, từng nhóm một bắt đầu!” Huấn luyện viên gào to về phía bên dưới.

Tất cả đám lính cùng động tác, cầm túi dù bên cạnh, cài xong bằng tốc độ nhanh nhất, sửa sang lại hành trang, chờ lên máy bay trực thăng, Phó Sùng cầm túi dù, cài thế nào, tay chân luống cuống.

Hạng mục này có thể nói là hoàn toàn xa lạ với cô, Tiểu Khải ở bên cạnh nhìn thấy Phó Sùng như vậy, khóe miệng không nhịn được nhếch lên cười, lắc đầu, đi tới trước mặt Phó Sùng, đưa tay cài giúp Phó Sùng, khẽ cười nói: “Phương pháp là như vậy.”

Nói xong cẩn thận dạy Phó Sùng, cũng dặn dò lần nữa tất cả các kỹ xảo.

Phó Sùng “Oh” một tiếng, trên mặt cũng mang ý cười, mặc cho Tiểu Khải cài dây giúp mình, bởi vì liên quan đến an toàn, khó tránh khỏi hơi phức tạp, không nhịn được tán thưởng Tiểu Khải: “Nhìn anh quen việc dễ làm, thật lợi hại.”

Cô lén lút hỏi binh lính trong liên đội, mọi người đều tự hào Tiểu Khải, nói biểu hiện mọi mặt về năng lực tác chiến của anh đều hết sức xuất sắc, chẳng qua chỉ mới hai mươi bốn tuổi, không khác cô nhiều lắm, nhìn nghiêm chỉnh, thật ra cũng rất dễ xem nhẹ.

“Không có gì, ở trong đại đội Tuyệt Lang chúng ta ai cũng biết biểu diễn.” Tiểu Khải khẽ 囁, chỉ có điều cảm giác được khen luôn có vị khác biệt, phụ nữ thích khen, đàn ông cũng thế.

Lúc Tiểu Khải vòng đến eo, nhìn từ xa, chính là Tiểu Khải đưa tay ôm eo Phó Sùng, Đường Dật nhìn từ xa đã nhìn thấy cảnh này, cả mặt đen xì quát Tiểu Khải: “Hai người làm gì đó?”

Anh biết Phó Sùng không biết nhảy dù, buổi chiều xử lý xong việc vội chạy tới xem, không ngờ nhìn thấy cảnh như mắt này.

Phó Sùng và Tiểu Khải thấy Đường Dật, Tiểu Khải vội vàng buông Phó Sùng ra, cả người lui về phía sau một bước, cao giọng nói với Đường Dật: “Bảo cáo phó đội trưởng Đường, tôi đang sửa sang lại túi dù cho Phó Sùng.”

Nói xong, mặt Tiểu Khải không khỏi hơi ửng đỏ, vừa rồi tình thế cấp bách, nhưng lại quên đây là con gái, để cho người khác thấy khó tránh khỏi hiểu lầm, trong lòng cũng không khỏi khẽ run.

Đường Dật nhìn Tiểu Khải, lại nhìn Phó Sùng, cài dây an toàn, hai người vừa nói vừa cười là như vậy sao? Huống chi đây là huấn luyện nhảy dù, chuyện rất nghiêm túc, hơn nữa anh biết Phó Sùng không nhìn thẳng đàn ông khác, phần lớn một câu cũng không nói.

Còn cười với người ta đó là chuyện không thể nào, xem ra anh nhìn đúng rồi, Tiểu Khải này quả nhiên là Đường Tăng, có nhiều sức hấp dẫn.

Phó Sùng ngược lại không cảm thấy gì lừa lờn Đường Dật, không giải thích được mà xông tới, dựa vào cái gì mà quát ai đó? Làm phó đội trưởng thì ngon à? Ngang ngược thành như vậy!

Xoay người Phó Sùng chuẩn bị theo các anh lính khác tiến lên máy bay trực thăng, vừa mới đi hai bước, tay đã bị Đường Dật tóm được, Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, chỉ thấy Đường Dật trầm giọng mở miệng: “Anh đi cùng với em, tự em làm được hả?”

Sắc mặt Đường Dật nhìn cũng không được tốt, vừa rồi vừa nói vừa cười với Tiểu Khải, sao lúc nhìn thấy anh đã trở mặt không nhận người rồi, vào lúc này trong lòng Đường Dật ngủ vị tạp trần.

(*) ngủ vị tạp trần: ngủ vị chỉ ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ngủ vị tạp trần ý chỉ trong lòng rối bời.

“Tự mình, em đã nói với anh, mọi người làm được, sao em không thể?” Phó Sùng cũng không có sắc mặt tốt, có thể được không, vẫn do Đường Dật gọi cô đến đơn vị, nói thật, nhảy dù này giống như nhảy bungee, đó chính là trò chơi khiến nhíp tim đập dồn dập.

Đường Dật nhìn Phó Sùng mím mím môi, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn chút ít, chạy đến cách đó không xa, mấy phút n đã cài xong dây túi dù, đi tới trước mặt Phó Sùng, kéo Phó Sùng lên máy bay trực thăng.

Tiểu Khải nhìn bóng lưng hai người đi xa, hơi kinh ngạc, cũng không phải kẻ ngốc, nếu hai người không biết nhau, đánh chết anh cũng không tin.

Phó đội trưởng Đường rất ít khi mất khống chế, mang lính hung dữ, không nói đến tình người, nhưng nếu là con gái anh có thể thấy rõ ràng, Đường Dật có tham muốn giữ lấy nhiều hơn mấy phần, đáy lòng Tiểu Khải cũng có chút cảm giác mất mát.

“Này, chú ý ảnh hưởng, lòi lòi kéo kéo.” Phó Sùng bị Đường Dật lôi kéo, cũng không quản nhiều người ít người, cứ kêu Đường Dật như vậy, có đám lính thỉnh thoảng tò mò liếc nhìn, vài anh lính gan lớn hơn, chính là đáng về xem kịch vui.

Đường Dật kéo Phó Sùng, cũng không quay đầu mà mở miệng: “Huấn luyện nhảy dù hết sức quan trọng, em phải coi trọng, chúng ta đều nhảy dù đến căn cứ diễn tập, em phải đi theo chúng ta, đến lúc đó cũng trực tiếp nhảy dù đến căn cứ quân sự.”

Một số việc nhỏ có thể qua loa, có một số việc lại không thể, ví dụ như nhảy dù, một chút thao túng cũng không được, đó chính là liều mạng, lính đặc biệt bọn họ chính là dùng tính mạng làm tiền đánh cuộc, dũng cảm dâng hiến và hy sinh, điểm này không thể phai mờ.

“Mỗi lần đều là đạo lý lớn, không có ý nghĩa, có chút sáng tạo được không?” Phó Sùng bị Đường Dật kéo đi, trừ việc dùng cấp bậc chèn ép, chính là dùng bộ quần áo này dọa cô, nếu Phó Sùng cô thật sự sợ cũng sẽ không có việc ngày hôm nay.

Đường Dật quay đầu nhìn Phó Sùng, nghiêm túc mở miệng: “Đừng hồ đồ, lát nữa nhảy tám ngàn mét đó.”

Yêu cầu huấn luyện của bọn họ đặc biệt nghiêm khắc, tám ngàn mét trên không, cũng không phải đơn giản như bạn tưởng tượng, cô nhóc này sao cho tới bây giờ vẫn không sợ gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Phó Sùng nâng mạnh tinh thần, nhìn Đường Dật nói: “Anh nói cái gì? Tám ngàn mét?” Không thể tin đây thật.

Đường Dật quay đầu, gương mặt mờ mịt, nhìn Phó Sùng “Ừ” một tiếng: “Đúng vậy, nhảy dù từ trên không tám ngàn mét, nếu không em nghĩ là bao nhiêu?”

Nửa ngày như vậy, sẽ không có ai nói cho Phó Sùng biết đây là bài tập từ trên không tám ngàn mét chứ? Không trách được cô nhóc này bình tĩnh như thế, hề chưa từng nhảy dù, có chút nhận biết cũng biết nhảy dù từ trên không tám ngàn mét là khái niệm gì.

“Em không chơi, tám ngàn mét, còn không bằng anh trực tiếp ném em từ trên núi xuống.” Phó Sùng thuận tay tránh tay Đường Dật, đưa tay định cởi túi dù trên người mình.

Tám ngàn mét trên không, đây là mạng tính mạng đi chơi đùa.

Lúc diễn tập cô cũng phải nhảy như vậy xuống, nếu mất thăng bằng, mạng nhỏ cũng mất, người nào thích chơi thì chơi, dù sao cô cũng không tới, cô còn niềm vui rất lớn với cuộc sống, có thể sống luôn tốt.

Đường Dật hoàn toàn tròn tròn mắt, đây là diễn tuồng gì? Vừa rồi mặt trắng sì đi về phía trước, lúc đến trước hòng súng lập tức thành kẻ đào ngũ rồi hả? Tiến lên mấy bước, Đường Dật ngăn cản tay Phó Sùng còi túi dù, nghiêm túc quát: “Đừng hồ đồ, làm quân nhân nào có kẻ đào ngũ?”

Có anh lính cũ nhìn cô gái này một cách tình quái, nhìn không được bật cười, ở bộ đội chuyện này chưa tính là xem thường, chính là việc vui, giễu cợt lẫn nhau, tìm niềm vui trong đau khổ mà thôi.

Phải biết rằng lính mới tới khi tập nhảy dù cũng giống cô nhóc này, dù sao các yêu cầu của lính đặc chủng đều hết sức hà khắc.

Trình độ hà khắc đó hoàn toàn là hai khái niệm với trình độ trong ti vi phim ảnh, cảnh biểu diễn, cho nên bọn họ là lính đặc biệt vẫn là một truyền kỳ, nhưng dù truyền kỳ, khi còi quân trang ra vẫn là người có máu có thịt, chỉ có bọn hăn kiên trì với phần kiên trung bất khuất này.

“Anh, em biết anh hận em, nhưng em không thể như vậy? Em còn muốn sống thêm hai năm, về sau em không làm bậy nữa, được không?” Phó Sùng nỗ lực quán lấy Đường Dật.

Bị Đường Dật ép, Phó Sùng quyết định bắt đầu đùa giỡn vô lại, thành chuyện cười thì thành chuyện cười đi, người có thể cúi đầu thì phải cúi đầu, huống chi đi theo Đường Dật, cô không quan tâm chuyện mất mặt này.

Đường Dật bị lời nói của Phó Sùng thành dờ khóc dờ cười, đưa tay cài lại dây túi dù cho Phó Sùng: “Có anh ở đây, không có chuyện gì, anh sẽ không để em xảy ra chuyện.”

Anh đi lên theo Phó Sùng, nhất định sẽ không để cho Phó Sùng xảy ra chuyện, cung tin tưởng Phó Sùng có năng lực này.

“Nói giỡn, anh định diễn RMS Titanic đó hả?” Phó Sùng nói với Đường Dật, “Đây là nhảy thật, tám ngàn mét, xảy ra chuyện gì anh có thể không chế sao? Anh, anh cho em đường sống đi, em lớn như vậy còn chưa cầu xin ai đấy.”

Biết lùi bước vào lúc này sẽ thành kẻ đào ngũ, cô cũng bất cứ giá nào.

Một câu nói của Phó Sùng khiến Đường Dật đau lòng, ngược mắt nhìn sợ hãi trong mắt Phó Sùng, vốn tưởng là cô nhóc không sợ trời không sợ đất, không ngờ vào lúc này sợ thật, Phó Sùng sẽ không nói láo.

Trong lòng có chuyện gì, nhìn vào trong mắt sẽ thấy rõ ràng, Đường Dật thấy cô đang sợ.

“Anh cũng nhảy theo em, xảy ra chuyện gì anh cũng cùng em, được chưa? Anh không thể làm kẻ đào ngũ.” Hồi lâu, Đường Dật nhỏ giọng nói một câu, xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi, anh cũng cùng cô, nhưng Phó Sùng là quân nhân, lúc này là binh lính của đại đội Tuyết Lang, không riêng gì anh không có cách nào tiếp nhận kẻ đào ngũ, Kiều Chí Vĩ cũng không chấp nhận được.

Còn Phó Sùng, anh có thể dụ dỗ, nuông chiều, khuyên nhủ thật tốt, nếu Kiều Chí Vĩ tới đây, với tính khí nóng nảy của anh ấy, tới đây có thể trực tiếp tóm lấy Phó Sùng ném thẳng từ trên máy bay trực thăng xuống, làm một quân nhân, chính là dù đối mặt với cái chết cũng không thể lùi bước.

Phó Sùng nghe lời Đường Dật nói, trầm mặc hồi lâu mới ngược mắt nhìn Đường Dật: “Em muốn nếu xảy ra chuyện, anh phải thật sự nhảy theo em, không cho gạt người biết chưa, nếu không, em thành quỷ cũng không bỏ qua cho anh.”

Cô chính là kiểu tính cách này, cô không sống nổi, Đường Dật cũng muốn cùng, trước kia khi không làm hòa với Đường Dật, cô đã nghĩ, đời này nếu cô không gả, Đường Dật tuyệt đối không thể lấy.

Nhưng mấy năm nay, Đường Dật thật sự không cưới, luôn cô đơn, tiểu Hoa giống như thông tin di động, cho dù cô có nghe hay không đều đúng giờ báo tin tức cho cô, báo cáo cuộc sống của Đường Dật, cô cũng phải ráng chịu như vậy, cho nên cho dù cách mấy năm, cô lại nhìn thấy Đường Dật, không có chút ngăn cách và ngại ngùng nào.

“Đừng nói vậy không may mắn, đi thôi.” Đường Dật rất nghiêm túc đáp, nói xong kéo Phó Sùng lên lên máy bay trực thăng, Phó Sùng cũng không còn phản kháng nữa.

Đi theo Đường Dật lên máy bay trực thăng, khoảnh khắc khi máy bay trực thăng cất cánh, đáy lòng Phó Sùng cũng run rẩy theo, không phải chưa từng ngồi máy bay, nhưng lần đầu quá sợ hãi như vậy, đến tám ngàn mét trên không, máy bay trực thăng vững vàng dừng lại.

Đường Dật và Phó Sùng đi đến trước cửa cabin, cửa cabin cũng thuận thế mở ra, Phó Sùng nhìn từ trên cao xuống, cả người không nhìn được lui về sau hai bước, quay đầu nhìn Đường Dật, Đường Dật đưa tay giúp đỡ Phó Sùng kiểm tra lại một lần.

Động tác trong tay không ngừng, Đường Dật mở to mắt, không nhìn mắt Phó Sùng: “Anh nhảy cùng em, nhất định phải nhớ kỹ động tác mấu chốt, ngàn vạn lần nhớ, đây không phải nói giỡn.”

Nói lại kỹ xảo một lần nữa cho Phó Sùng, lúc này Đường Dật mới nhìn mắt Phó Sùng, mở miệng lần nữa: “Anh nhảy xuống trước, hoài bão nhiệt huyết, lại chờ em ở dưới, biết chưa?”

Lời Đường Dật nói khiến Phó Sùng khẽ nở nụ cười, lúc Đường Dật lưu manh đặc biệt có vị đàn ông, chính là hương vị thái tử lười biếng quen rồi, coi trời

bằng vung, rất có vẻ chuyện lớn ông đây gánh vác.

“Có sao?” Phó Sùng nhìn Đường Dật, giọng không lớn không nhỏ, một câu nói không riêng gì Đường Dật bị sặc, những người khác cũng thỉnh thoảng nén cười ra tiếng, chuyên gia mặt mũi lợi hại, quang minh chính đại nghi ngờ phó đội trưởng Đường, có can đảm, có quyết đoán!

Đường Dật nghiêm mặt, ho nhẹ mấy tiếng: “Nghiêm túc một chút!” Nói xong vỗ mặt Phó Sùng, Đường Dật ra tới cửa cabin, tung người nhảy xuống, đến giữa không trung thì mở túi dù ra, Phó Sùng nhìn Đường Dật bay xuống.

Đứng ở cửa cabin hít sâu một hơi, Phó Sùng cũng nhảy xuống theo, có Đường Dật ở đây, cái gì cô cũng không cần sợ.

Lúc Đường Dật rơi xuống, trước tiên tháo túi dù trên người, nhìn bóng dáng bay trên không trung, tìm kiếm bóng dáng Phó Sùng, Phó Sùng cảm thấy người bị gió thổi qua vù vù, đặc biệt chói tai, cảm giác từ trên trời rơi xuống thật sự làm người ta khó tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Người chưa từng nhảy dù vĩnh viễn không hiểu được cảm nhận của lúc này, mà Phó Sùng cảm thấy thân thể của chính mình giống như không thuộc về mình, cứ nhẹ nhàng bay xuống như vậy, giờ phút này, cô mới có thể cảm nhận mình không kiên cường như trong tưởng tượng của mình.

Khi thân thể sắp rơi xuống đất, Phó Sùng nhìn ra xa, bóng người kia đang ngoắc mình, trong mắt tràn đầy lo lắng, giọng nói quen thuộc nói với mình: “Nơi này, anh ở đây! Chính đúng phương hướng, đừng bay ra bên ngoài doanh trại.”

Phương hướng này không đúng, thật sự có thể bay ra ngoài doanh trại, nhất là cô nhóc không đáng tin cậy như Phó Sùng.

Lúc Phó Sùng gần mặt đất, Đường Dật nói với Phó Sùng: “Nhảy xuống!”

Mạnh mẽ nhảy xuống phía dưới, Phó Sùng rơi trên mặt đất, Đường Dật chạy mấy bước tới, ôm lấy Phó Sùng, tháo túi dù trên người Phó Sùng ra, phúi đất cho Phó Sùng, trong mắt tràn đầy sốt ruột, dường như muốn cả thế giới khản trương.

Tiểu Khải ở bên kia cũng chạy theo tới, ân cần nhìn Phó Sùng, dù sao cũng là lần đầu tiên luyện tập nhảy dù, còn là tám ngàn mét trên không, đúng là làm khó cho cô gái này.

“Không có chuyện gì chứ?” Đường Dật giật dây dù vấp ở chân, ôm tay đặt eo Phó Sùng chưa từng buông lỏng, ánh mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của Phó Sùng, lúc Phó Sùng xuống anh cảm thấy nhịp tim sắp ngừng, Phó Sùng nói lúc ấy không sai.

Tám ngàn mét trên cao, không cách nào đảm bảo có thể phát sinh ra cái gì, chính anh cũng không thể đảm bảo.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, nắm lấy tay Đường Dật đặt bên hông rất chặt: “Đường Dật!”

Đốt ngón tay hơi trắng bệch, trên gương mặt xinh đẹp vẫn chưa tỉnh hồn.

Cả người đứng như vậy, lần đầu tiên Đường Dật thấy đáng sợ luống cuống của Phó Sùng, đặc biệt muốn ôm cô nhóc này, ôm thật chặt, nhưng nhiều người như vậy ở đây, Đường Dật cũng chỉ có thể nhìn nhìn.

“Nghỉ một lát đi, anh đi nhìn lính, đợi lát nữa về sớm nghỉ ngơi một chút.” Đường Dật buông Phó Sùng ra, xoay người chạy tới trung tâm sân huấn luyện, anh sợ mình ở lại thêm một lát khẳng định không nhịn được mà ôm thẳng Phó Sùng rồi khỏi sân huấn luyện.

Đường Dật vừa rời đi, Tiểu Khải nhìn Phó Sùng, đưa tay đỡ Phó Sùng ngồi xuống, muốn nói điều gì nhưng cuối cùng không mở miệng, Phó Sùng ngồi ổn rồi Tiểu Khải cũng xoay qua chỗ khác, mang lính đi, không có lời thừa thãi, Phó Sùng ngồi đó nhìn Đường Dật không ngừng vội vàng.

Bên kia truyền đến một loạt tiếng mắng, cùng tiếng cười nhạo của binh lính, trước mắt một mảnh xanh lá, lại một mảnh trắng như tuyết hỗn tạp như vậy.

“Nhóc, nhảy vài lần rồi, còn không xác định được phương hướng?”

“Nói cậu đó, bay đi hướng nào?”

“Con bà nó, hôm nay luyện nhảy dù không xong, tối nay ông đây để cho mấy người lần lượt nhảy ếch, không tin cứ thử xem?”

Đầy trời tuyết trắng, giống như những chiếc ô màu trắng bay xuống, Phó Sùng nhìn những người lính đặc chủng dưới ánh mặt trời, chân thực có thể cảm nhận được bọn họ khổ cực và bất đắc dĩ.

Một lính cũ phui quần áo trên người, đi tới trước mặt Phó Sùng rồi ngồi xuống, tay nhỏ cõ trên đất, cười nói: “Không có chuyện gì chứ, Phó Sùng?”

Anh đã từng như vậy, cho nên đặc biệt hiểu trạng thái lúc này của Phó Sùng.

Vừa tới không lâu, cực ít người chủ động thân cận cô như vậy, Phó Sùng quay đầu nhìn anh lính cũ lắc đầu cười cười: “Không có chuyện gì, vừa rồi còn rất sợ, nhưng xuống cũng cảm thấy không có gì lớn.”

Lúc Phó Sùng biết điều là cô gái đặc biệt đáng yêu, dưới ánh mắt của anh lính cũ chính là một cô em gái đặc biệt nhỏ.

“Vậy thì tốt, làm lính không sợ mất mặt, không sợ khổ cực, sợ chính là tham gia trận chiến mà bỏ chạy, ở trên chiến trường là chuyện tuyệt đối không cho phép.” Anh lính cũ nhìn Phó Sùng nói lời nói thật, “Chỉ có điều, em thật sự không tệ.”

Mấy lời nói chất phác, không có từ ngữ hoa mỹ, cũng không phải giọng nói nghiêm nghị, chính là nói chuyện phiếm đơn thuần lại làm cho người ta ấm áp tận đáy lòng.

“Cám ơn, cùng nhau cố gắng lên!” Phó Sùng cười cười, đưa tay cùng đánh một chuông với anh lính cũ, đứng dậy rồi đi, khôi phục bình thường, kiểu tính cách này của Phó Sùng, Đường Dật đã nói gì, cô có thể về nghỉ ngơi.

Nhảy dù đôi nửa ngày nghỉ, nói thật rất đáng giá, vừa rồi cảm giác trải qua cái chết một lần, thật sự sau khi bạn trải qua cảm giác tử vong xong bạn sẽ cảm thấy cõi đời này không có chuyện gì đáng sợ hơn cái chết, người ta nghĩ như thế nào Phó Sùng không biết, tối thiểu cô là như vậy.

Thuận tay cởi áo lính khoác trên vai, Phó Sùng cất bước vào trong sân huấn luyện vắng vẻ, nói với Đường Dật: “Đường Dật, em đi về!”

Nói xong Phó Sùng trở về khu nhà người thân, nghĩ lát nữa có thể đánh CS lập tức đặc biệt hưng phấn, đây là cô thích gì chơi đó, nhìn theo bóng lưng Phó Sùng rời đi, Đường Dật bất đắc dĩ lắc đầu, phải nói cô nhóc này không tìm không phải đi?

Lúc đầu còn sợ không được, vào lúc này lại giống như không có chuyện gì, được phép mất hy vọng, được phép bồi thường, Đường Dật cũng không ngăn cản, nói với Phó Sùng: “Đừng chạy lung tung, nghỉ ngơi thật khỏe.”

Mặc kệ như thế nào, đối với người lần đầu nhảy dù từ trên không tám ngàn mét, vẫn có chút ảnh hưởng đến thân thể.

Phó Sùng trở về khu nhà người thân, đến thẳng phòng tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, rồi mở máy vi tính bắt đầu chơi game, chơi không được bao lâu, chuông điện thoại di động vang lên, vẫn là bài hát kia “Bay về phía giường người khác”.

Thiên Thiên đã từng mắng cô, bài hát vô duyên như vậy lại cái làm nhạc chuông điện thoại di động, nếu lãnh đạo trong sở nghe được, cô chắc chắn bị phạt, nhưng Phó Sùng cứ dùng, có khí tiết hay không, cô cũng không để ý đến.

Đánh xong phát cuối cùng, Phó Sùng mới đưa tay cầm điện thoại sắp rung đến nổ tung, giọng lười biếng: “Có chuyện nói mau, rất bận bịu.”

Tới chỗ này mấy ngày, trong nhà họ Phó không có ai gọi điện thoại tới, hỏi xem cô sống thế nào, quả nhiên người đi trà lạnh, vào lúc này Phó Mặc gọi điện thoại tới đây cũng không khiến cho cô cảm thấy chút hiền hòa.

“Ngang ngược cái gì? Vào lúc này đang làm gì, nghe giọng điệu của em, không huấn luyện?” Giọng Phó Mặc cao mấy phần, con nhóc chết tiệt, đi tập huấn rồi sao vẫn còn giọng điệu này, cuộc sống thật dễ chịu.

Phó Sùng tựa vào ghế, khoe miệng nhếch lên cười: “Anh đặc biệt có ý tứ, biết em đang huấn luyện, anh còn gọi không ngừng, cố ý chơi em đúng không?”

Lỡ như cô đang huấn luyện thật, cuộc điện thoại của Phó Mặc vừa đến, bị Đường Dật tóm được, chắc chắn sẽ phạt cô, nhất là tiếng chuông này.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

“Thôi đi, em có thể thanh thần ổn định tập huấn cả ngày, anh thật sự không tin.” Trong lời Phó Mặc tràn đầy giọng điệu khinh bỉ, “Được rồi, không nói nhảm với em, Đường Dật cũng ở đại đội đặc chủng hả?”

Trong đại viện truyền đến như vậy, nhưng không ai nói cho ông cụ, nhà họ Phó không quan tâm chuyện nhà họ Đường, lúc Phó Sùng đi tập huấn, mọi người đều vui mừng cô nhóc này có người chinh, hoàn toàn quên mất Đường Dật cũng ở đại đội Tuyết Lang.

“Đúng vậy, anh ấy đang ở đây, còn làm phó đội trưởng.” Phó Sùng cũng không giấu, nói thẳng nói thật, chuyện như vậy không gạt được, nếu ông cụ muốn nghe ngóng, chỉ cần một cú điện thoại.

Lời Phó Sùng vừa thốt ra, Phó Mặc ở bên kia lập tức giật chân, quát vào trong điện thoại: “Con nhóc chết tiết kia, hai người thật sự lán lộn cùng nơi? Em vẫn còn không nhớ nhà họ Đường đối xử với em như thế nào?”

Trần Mộ khóc lóc kể lể với trong nhà, Phó Sùng bỏ rơi anh ta, còn đi theo người đàn ông khác chơi game, lúc ấy, nhà họ Trần tới nhà nói chuyện này, cha mình thiếu chút nữa tức chết, con nhóc chết tiết đi tập huấn, sao lại có thể cùng đàn ông chơi game.

Quay đầu nghĩ lại, Đường Dật cũng ở đó, nhưng hai người vốn giống như thiên địch *, cũng không thể ở chung một chỗ, nghĩ thâm chắc là người khác, nhưng tính khí của Phó Sùng, không thể hỏi bậy, không phải thật mà bạn dám hỏi, cô có dũng khí quay lưng rồi.

(*) thiên địch: kẻ thù tự nhiên

Ngược lại, hôm nay Từ Sinh gọi điện thoại cho anh hỏi có phải Phó Sùng và Đường Dật lại tốt rồi, lúc này anh mới gọi điện thoại cho Phó Sùng, không ngờ chuyện là thật.

“Nói chuyện khó nghe gì đâu, cái gì gọi là lán lộn cùng một chỗ rồi hả?” Phó Sùng đi di chuột, không dừng lại, “Tui em còn chưa xác định, chỉ có điều thấy mặt sẽ không đối xử thờ ơ thôi.”

Cô có một người anh ruột như vậy, có chuyện gì cũng không nguyện ý giấu Phó Mặc, dù sao đàn em đầy lòng cũng không phải chuyện này.

Bên kia yên lặng hồi lâu, Phó Mặc giống như đang nói chuyện với ai, một lát sau, vang lên giọng Phó Mặc lần nữa, cắn răng nghiêng lợi: “Nhanh chóng hết hy vọng đi, ông cụ đang ở bên cạnh rồi, ông nói chủ nhật sáng mai em về nhà, biết chưa?”

Con nhóc chết tiết, còn không ngại nhà họ Phó không đủ mặt mặt sao? Anh chỉ không rõ, đàn ông tốt ở Tứ Cửu thành cả bó lớn, sao Phó Sùng cứ nhận định Đường Dật như vậy, sau nhiều năm như thế vẫn lán lộn cùng chỗ với Đường Dật, thật sự khiến cho người ta nghĩ không ra.

Phó Sùng còn định nói gì nữa, điện thoại bên kia đã cúp luôn, Phó Sùng nghe tiếng tút tút, cũng thuận tay cúp điện thoại, ném điện thoại đi động lên giường, cô vốn không muốn suy nghĩ, qua ngày nào tính ngày đó.

Nhưng không nghĩ không được, cô muốn ở chung một chỗ với Đường Dật, sẽ phải đối mặt với rất nhiều, mẹ Đường Dật, còn có người trên kẻ dưới nhà họ Phó.

Khi Phó Sùng sắp mất hồn, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Phó Sùng đứng dậy, vuốt đầu, xoay qua chỗ khác mở cửa, chỉ thấy Đường Dật cầm phần cơm đứng ngoài, nhìn thấy Phó Sùng, Đường Dật nghiêng người vào phòng.

“Nghiêm trọng không? Cũng không đi nhà ăn ăn cơm?” Đường Dật nói xong đặt thức ăn lên bàn, lúc này Phó Sùng mới ý thức được, trời đã gần tối, đến giờ ăn cơm, chơi trò chơi hoàn toàn quên thời gian.

Đi tới ngồi xuống bên bàn, Phó Sùng nhìn Đường Dật: “Chơi game, quên thời gian.”

Đưa tay tiếp nhận cơm Đường Dật đưa tới, bắt đầu ăn, Đường Dật bắt đầu đi mà lác đầu, đi tới rót chén nước cho Phó Sùng, đặt bên cạnh Phó Sùng.

“Sao mãi còn chưa trưởng thành vậy?” Đường Dật tay tay vuốt ve tóc xoắn buông xuống của Phó Sùng, anh rất thích tóc Phó Sùng, đặc biệt xinh đẹp, tóc Phó Sùng trời sinh tóc quăn, theo gen của cha cô.

Chưa từng chỉnh sửa, cả đầu tóc màu rong tảo, hợp với da thịt trắng nõn, đẹp mắt không nói được.

Phó Sùng quay đầu lập tức đối diện với ánh mắt đầy cưng chiều của Đường Dật, bốn năm trước, cô đến đơn vị Đường Dật nhìn Đường Dật, ở chỗ của Đường Dật, cũng như cảnh lúc này, thời gian hình như đối ngược.

Trong lòng hơi xúc động, Phó Sùng buông muống trong tay, nhào vào trong ngực Đường Dật, ôm lấy cái hông cường tráng của Đường Dật, cảm nhận mùi vị trên người Đường Dật truyền tới, mùi thuốc lá mang theo mùi sữa tắm nhân nhát.

“Anh...” Phó Sùng gọi thật nhỏ.

“Sao rồi, đột nhiên làm nũng?” Đường Dật thuận thế ôm Phó Sùng, “Không phải nghĩ ra trò quỷ gì để chinh anh đấy chứ?” Cầm Đường Dật tựa trên đầu Phó Sùng, đã bốn năm rồi, cô nhóc này chưa từng làm nũng với anh như vậy, cho dù Phó Sùng chinh anh, anh cũng cam tâm tình nguyện vì cô.

Phó Sùng dán lên ngực Đường Dật, nghe nhịp tim chỉ thuộc về Đường Dật, không để ý tới nhạo báng trong lời Đường Dật nói, nhẹ giọng mờ mịt: “Đường Dật, ông nội em biết chúng ta cùng chỗ, ông muốn ngày mai em về nhà, làm sao?”

Đi về, không tránh được ông cụ lại tức giận, lúc đó nắng cô cũng không quan trọng, chuyện như vậy lỡ để ông cụ tức thành nguy hiểm, cha cô và Phó Mặc đánh chết cô không phải không thể.

“Vậy còn em, em nói như thế nào?” Đường Dật buông Phó Sùng ra, nhìn vào mắt Phó Sùng, cả người lập tức khẩn trương, cảm giác lo được lo mất khiến Đường Dật hơi sợ.

Phó Sùng phối hợp diễn tập, chuyện này bị mắc kẹt sẽ không điều được cô về, nhưng khó tránh khỏi ông cụ sẽ không có những ý định khác, nhưng nếu

sau lần diễn tập này, ông cụ để Phó Sùng rời khỏi Tứ Cửu thành, vậy ý nghĩa anh khổ cực tới đây sẽ hoàn toàn không còn.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, lần đầu tiên trong mắt không tràn đầy hài hước mà đặc biệt nghiêm túc: “Em muốn thắng thắn với ông nội, em còn yêu anh, một giây phút cũng không muốn mất anh, làm thế nào?”

Từ sau khi nhảy dù tám ngàn mét trên không, đầu óc cô trống rỗng, trừ Đường Dật vẫn là Đường Dật, sau khi trải qua tử vong luân hồi, cô mới triệt triệt để khẳng định, người cả đời này, chính là cả đời này, bỏ lỡ sẽ không có, cho nên cô nhất định không thể bỏ lỡ nữa.

“Em lặp lại lần nữa.” Trong mắt Đường Dật tràn đầy đau đớn, cả giọng nói cũng hơi nghẹn ngào, “Em biết cái gì gọi là yêu sao? Sao em biết yêu anh rồi hả?”

Anh đợi Phó Sùng nói yêu mình, nhưng sau khi xảy ra chuyện, anh không mong đợi xa vời nữa, hôm nay nói ra khỏi miệng, là chuyện cả đời này Đường Dật chưa từng nghĩ tới, nó lại có thể thành sự thật.

Phó Sùng không ngừng gật đầu, cầm tay Đường Dật đặt lên tim, giống như lúc đầu nhìn thấy Đường Dật, nhẹ giọng mở miệng: “Nhìn thấy anh, nơi này sẽ đập rất nhanh, không nhìn thấy anh, nơi này sẽ đau, rất đau rất đau.”

Tiếng nói vừa rơi xuống, Đường Dật đã ôm Phó Sùng thật chặt vào trong ngực, anh sẽ không để cho Phó Sùng chịu uất ức, cánh tay giữ chặt eo Phó Sùng.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

“Ngày mai, anh và em cùng nhau về.” Giọng Đường Dật khàn khàn hơi nói không ra lời, “Anh đi van xin cha mẹ em, cầu xin ông nội, để cho chúng ta ở chung một chỗ.”

Cả người Đường Dật có vẻ giống như hơi mất khống chế, lãng phí thời gian nhiều năm như vậy, đối với anh, đối với Phó Sùng, đều là tạo nghiệt.

“Được.” Phó Sùng ôm Đường Dật, lần đầu tiên không đối lập với người đàn ông này, có Đường Dật ở đây, cái gì cô cũng không phải sợ, đi theo người đàn ông này là đủ rồi.

Cứ ôm Phó Sùng như vậy, hồi lâu Đường Dật mới đẩy cô ra, đưa tay nâng mặt Phó Sùng, cúi đầu hôn lên, hôn không có đường lui, khiến Phó Sùng có cảm giác chịu đựng bão táp, hôn dày đặc khiến Phó Sùng hơi hít thở không thông.

Đường Dật hôn vĩnh viễn đều là kích thích dữ dội như vậy, không cho Phó Sùng đường lui cũng không lưu lại cho mình đường lui, đúng như anh nói, nếu có thể cứ vẫn hôn như vậy, phai mờ cảm giác run rẩy trong lòng anh.

Lúc trước nút áo sơ mi của Phó Sùng bị Đường Dật cởi ra, lộ ra xương quai xanh trắng nõn, Đường Dật nhẹ nhàng tiếp xúc, suy nghĩ mông lung, cả người cũng ở ranh giới của sa đọa, trong miệng không ngừng gọi tên Phó Sùng: “Sùng nhi...”

Phó Sùng vòng tay ôm cổ Đường Dật, tùy ý kéo tóc, bởi vì run rẩy mà không tập trung, khiến Phó Sùng càng thêm mê người, Đường Dật vui đùa giữa tóc Phó Sùng, ngửi mùi vị chỉ thuộc về Phó Sùng.

“Bảo bối, anh đi huấn luyện, sáng mai về nhà.” Đường Dật lưu luyến buông Phó Sùng ra, khẽ hôn lên khóe miệng Phó Sùng, lúc này mới hít sâu một hơi, kìm nén dục vọng nơi đáy lòng.

Phó Sùng nhìn Đường Dật khẽ gật đầu, Đường Dật cũng không nói nhiều, buông Phó Sùng ra, đứng dậy rời khỏi phòng Phó Sùng, đóng cửa ra sân huấn luyện.

Đường Dật vừa đi, Phó Sùng cúi đầu tiếp tục ăn cơm còn sót lại, thức ăn hơi lạnh, cơm nước xong, thuận tay rửa hộp cơm, Phó Sùng trở vào phòng.

Nằm trên giường ngủ, cô chưa bao giờ cảm thấy sợ, chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi, nhưng hôm nay nói lời nói thật đè nén trong lòng bốn năm, cô thật sự mệt mỏi, cô cũng không ngờ Phó Sùng có ngày phải sợ.

Ánh mặt trời chiếu rọi chân trời quang đãng, doanh trại dựa vào rừng núi vắng vẻ, tiếng chim chóc kêu, không khí trong lành luôn có thể có mùi vị đặc biệt, tiếng khẩu hiệu ở trên sân huấn luyện cũng có thể mơ hồ truyền đến khu nhà người thân.

Phó Sùng không ngờ mình ngủ trọn giấc thẳng đến sáng, cho đến khi bên cạnh truyền đến hơi thở nóng rực, khiến cổ ngứa ngáy khó chịu, giống như tóc lướt qua, Phó Sùng mới mở mắt, đập vào mắt là nụ cười lưu manh của Đường Dật, mắt khẽ nhìn xuống, quần phục tôn lên dáng vóc người đàn ông này, trời sinh Đường Dật thích hợp mặc quần phục, nhìn đẹp hơn bất kỳ ai, tối thiểu cô cho là vậy.

Đường Dật xưa nay không cười, anh thường nói đàn ông cười đáng yêu không đứng đắn, không trấn áp được binh lính, mang lính không tốt, khi đó Phó Sùng luôn cười một cách hồn nhiên, cách Đường Dật nói giống như người đàn ông này đã từng trải qua.

“Mấy giờ rồi?” Phó Sùng xoa đầu, cứ ôm cổ Đường Dật như vậy, mang theo vài phần lười biếng, vài phần yếu ớt, ở trước mặt Đường Dật, cô chưa bao giờ lo lắng cảnh mình đầu bù tóc rối, bởi vì dù cô có thế nào, Đường Dật đều chưa bao giờ ghét bỏ.

Đường Dật đưa tay nhéo mặt Phó Sùng, cung chiều nói: “Đã hơn chín giờ rồi, em còn không dậy, trở về ông cụ lại mắng.”

Cô nhóc này thích ngủ, trước khi Phó Sùng đến đơn vị thăm an, buổi tối chẳng qua mới chỉ giầy vò hai lần, ngày hôm sau anh đến đơn vị, buổi chiều tranh thủ lúc rảnh trở lại, cô nhóc này vẫn còn đang ngủ, Đường Dật không thể không nói, nếu mình trễ thêm một ngày, cô nhóc này có thể tự làm mình chết đói.

“Không muốn đi về, mệt quá, buồn ngủ.” Phó Sùng thuận tay ôm Đường Dật, cả người lẩn một vòng, hai người cùng ngã lên giường, Phó Sùng vùi đầu trong ngực Đường Dật, tính cách của cô khi nóng lên cái gì cũng không quan tâm không để ý, cái gì đã từng đồng ý, đã từng nói đều vứt hết sau gáy.

Đường Dật bắt đầu dĩ mà lắc đầu, Phó Sùng cứ núp trong ngực Đường Dật như vậy, dịu dàng nhẹ nhàng hôn lên cổ Đường Dật, chọc cho Đường Dật rên lên một tiếng, ôm Phó Sùng, đè nén dục vọng đáy lòng: “Đừng hồ đồ, anh đây đang đói khát đấy.”

Cô nhóc này rõ ràng đang khiêu chiến lực chống cự của mình, nhưng biết rõ, mình vĩnh viễn không có lực chống cự cô.

Phó Sùng giống như không nghe thấy lời Đường Dật nói, càng ngày càng hôn càn rỡ, từ cổ lên cằm, nhắm hai mắt, nhẹ nhàng, đưa tay kéo áo lót quân phục của Đường Dật, nhưng lại không thể làm gì được.

Đường Dật nhắm hai mắt, ôm Phó Sùng, mặc cho Phó Sùng giầy vò, anh nói rồi, nếu cô nghe thấy sẽ dừng lại, nếu cô không nghe, mặc anh nói gì, đều không quan tâm.

“Anh...” Phó Sùng níu lấy áo Đường Dật, tay nhỏ bé nắm chặt, lúc này Đường Dật mới mở mắt ra, đối diện với tròng mắt sáng ngời của Phó Sùng, trầm giọng mở miệng: “Không lộn xộn?” Vào lúc này toàn thân bị bỏng, có thể đùa chơi anh chết rồi, cô nhóc này còn dừng lại.

“Em đói rồi.” Phó Sùng không tìm không phải mở miệng, “Muốn ăn cá nấu cải chua phổ đông.”

Đó là món trước kia cô thích ăn nhất, vốn không ăn, nhưng sau khi Đường Dật dẫn cô tới ăn một lần thành thích, cho nên mỗi lần Đường Dật trở lại cũng sẽ dẫn cô đi ăn, nhưng kể từ sau khi Đường Dật rời đi, một mình cô sẽ không đi.

Cũng không cho trong nhà làm món này, hễ nhìn thấy sẽ ném thẳng đĩa ra cửa, thà đi ăn bên ngoài, hoặc đói bụng, thần kinh chấp mạch đã quen nóng nảy, người trong nhà cũng không nghĩ nhiều, dù sao đã lớn như vậy rồi, sẽ không để mình chết đói, huống chi Phó Sùng tham ăn như vậy.

“Coi anh là cá nấu cải chua mà gặm rồi, mới sáng sớm.” Một câu nói của Phó Sùng giống như chậu nước lạnh dội toàn bộ nóng ran trên người Đường Dật, huyền não dữ như vậy, gặm ác như vậy, cuối cùng chính là đau xót món cá, quá tổn thương tự ái rồi.

Phó Sùng nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của Đường Dật, cười hồn nhiên, nằm trên người Đường Dật: “Đánh răng rửa mặt cho em, ôm em lên xe, đưa em đi ăn cá nấu cải chua, nhanh lên một chút, đây là mệnh lệnh!”

Giống như thời gian quay trở lại trước kia, Phó Sùng liên tiếp ra lệnh cho Đường Dật, trước kia đều như vậy, cô dậy trễ, lại đổ thừa cái giường, hết cách rồi, Đường Dật không thể không giúp cô thu dọn sạch sẽ.

“Rồ! Thủ trưởng!” Đường Dật cao giọng đáp lời, trêu chọc Phó Sùng cười khanh khách.

Bạn nói xem, thủ trưởng cũng không có chế độ đãi ngộ này đúng không? Đây rõ ràng là một tổ tông sống, đời này gặp được chính là số mệnh của mình, Đường Dật ôm Phó Sùng đứng dậy, ngay sau đó ôm cô nhóc này vào phòng tắm, bắt đầu thi hành mệnh lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Ôm Phó Sùng vào phòng tắm, Đường Dật lấy kem đánh răng, bắt đầu đánh răng cho Phó Sùng, bởi vì từng có kinh nghiệm, lực dùng của Đường Dật cũng vừa đúng, sẽ không làm đau Phó Sùng, chà răng, đưa nước, cho Phó Sùng súc miệng.

Phó Sùng cứ nhìn Đường Dật như vậy, cười một cách hồn nhiên, lấy nước rửa mặt cho Phó Sùng, Đường Dật cầm sữa rửa mặt, lấy chút nước đánh bọt, bắt đầu rửa mặt cho Phó Sùng.

Trước kia anh không rõ, vì sao con gái nhất định phải dùng sữa rửa mặt, thật sự phiền toái không thôi, Phó Sùng động lòng người không cần nói, khuôn

mặt không hấp dẫn, Đường Dật vừa nghe, khuôn mặt không hấp dẫn sao?

Sữa rửa mặt này phải dùng, chuyện như vậy Đường Dật cũng lưu lại trong lòng.

Rửa mặt xong cho Phó Sùng, Đường Dật ôm Phó Sùng quay lại phòng, lấy một bộ quần áo, cởi quần áo thay cho Phó Sùng, cũng không cần nhìn thêm, nhắm mắt lại, anh vẫn có thể nhớ vị trí mấy nốt ruồi trên người Phó Sùng.

Thay xong quần áo, Đường Dật chải tóc cho Phó Sùng, cười nói: “Cứ thả như vậy đi, thật đẹp mắt, anh sẽ không phải cột tóc cho em.”

Đường Dật chải rất nhẹ, giống như xoa bóp, Phó Sùng nhắm hai mắt lại hưởng thụ, “Ừ” một tiếng, Đường Dật nói gì đều tốt, cô như thế nào cũng được.

Chải xong tóc cho Phó Sùng, Đường Dật cứ ôm Phó Sùng như vậy xuống lầu, xe jeep quân đội của Đường Dật đậu dưới lầu, khi ôm Phó Sùng đặt lên ghế phụ, Trọng Túc Dương đang trong nhà tự miễn nhìn thấy cảnh này.

Cả người ngây ra trong nháy mắt, quát Đường Dật: “Đường Dật, cậu làm gì vậy?”

Thằng nhóc chết tiết này, ngang nhiên với chuyên gia mặt mã mới tới không nói, vào lúc này còn định quyến rũ cô gái này đi, đây là chuyện lớn, anh làm chính ủy tuyệt đối không thể làm như không thấy, nhất định phải ngăn cản bị kịch xảy ra.

Đừng nói, suốt hai ngày nay Đường Dật thấy Trọng Túc Dương lập tức né xa xa, chỉ sợ thứ hai này mở đại hội, để cho anh viết bản kiểm điểm, nói anh có ý đồ với cô gái nhỏ, tới lúc này tốt hơn, nói rõ chuyện, nói cho Trọng Túc Dương biết đây là vợ anh, anh quang minh chính đại.

Đó là chuyện cho phép trong phạm vi của đạo đức và pháp luật.

“Thằng nhóc chết tiết, cậu đừng chạy, nếu không chặt đứt chân cậu.” Trọng Túc Dương quát Đường Dật từ lầu hai, tiếng nói vừa rơi xuống, đồng thời cũng chạy theo xuống lầu, chỉ sợ Đường Dật cứ dẫn Phó Sùng chạy như vậy.

Đường Dật tựa vào xe jeep, cứ chờ Trọng Túc Dương xuống, chưa đến hai bước, Trọng Túc Dương đến trước mặt Đường Dật, trừng mắt nhìn Đường Dật.

“Tôi thật đúng lúc, chính ủy, tôi đã nói với anh rồi, ngồi xong xe là vợ tôi.” Đường Dật đưa tay chỉ vào Phó Sùng ngồi trong xe jeep cười hài hước, “Nhìn thấy không, chúng ta muốn đi hẹn hò, ngài thấy đấy, yêu bình thường, đừng hiểu không rõ chuyện mà mò mẫm trộn lẫn.”

Có người kiểm được cơ hội lập tức cho đối phương bản thi, nhất là Đường Dật và Trọng Túc Dương, một chính ủy, một phó đội trưởng, vốn nên hài hòa, nhưng quả thật cả hai sinh chán ghét.

Không vì cái gì khác, Trọng Túc Dương nói rồi, anh không thích nhất chính là đáng dấp đẹp mắt hơn anh, nhất là trong doanh trại, mà Đường Dật ghét Trọng Túc Dương càng đơn giản, làm chính ủy vốn nên chí công vô tư, nhưng Trọng Túc Dương tư tưởng quá nặng, người quá đen, nhưng mặt trắng nhỏ, một chút cũng không giống quân nhân.

“Cậu gọi cô ấy một tiếng, cô ấy trả lời cậu, tôi sẽ thừa nhận.” Đường Dật ngang ngược, Trọng Túc Dương cũng mặc kệ, khiêu khích Đường Dật.

Thằng nhóc này giỏi, vừa đắc thế chính là bắt đầu ngang ngược, còn thách thức anh, cậu lợi hại hơn nữa, cậu cũng chỉ là phó đội trưởng, ông đây chính là chính ủy, con mẹ cậu còn phải nghe ông đây, coi như đáp lời, ông đây cũng phạt không sai.

“Ngài thôi đi, quan tâm tới những chiến sỹ khác nhiều hơn, khỏi phải trộn lẫn chuyện này của tôi.” Đường Dật thuận tay đẩy Trọng Túc Dương ra, ngồi thẳng lên ghế lái, cả người căng thêm hã hê, Trọng Túc Dương chột dạ.

Trọng Túc Dương nhìn Đường Dật, há hốc mồm cứng lưỡi, nói với Phó Sùng: “Cô bé, anh đã nói với em, Đường Dật không phải người tốt gì, em đừng để cậu ta lừa.”

Anh không có cách nào với Đường Dật, phạt cũng không được, đánh cũng vô dụng, chỉ có thể đổi hướng sang Phó Sùng.

“Chính ủy, ngài nói quá đúng, nhưng đã quá muộn, bảy năm trước chúng tôi đã tốt đẹp rồi.” Lúc Đường Dật lên xe lái ra ngoài, trong xe bay ra lời Phó Sùng nói, Trọng Túc Dương không thể tin đứng tại chỗ.

Anh nói rồi mà, Đường Dật không phải hạng tốt lành gì? Con gái vừa mười tám tuổi, mới lớn, đã bị Đường Dật lừa đi.

Bảy năm trước? Trọng Túc Dương hít một ngụm khí lạnh, hàm răng đánh nhau rắc rắc, cảm giác Phó Sùng chơi anh rồi, con nhóc chết tiết, quá đáng quá, lại dám chơi chính ủy.

Phó Sùng ngồi trong xe ngâm nga bài hát, rất vui vẻ, Đường Dật quay đầu nhìn Phó Sùng, đặc biệt uất ức: “Biết chưa? Đều do em, chính ủy không có chuyện gì cũng tìm vụn vặt của anh, để cho anh viết bản kiểm điểm còn chưa đủ, thứ hai còn mở đại hội phê bình anh.”

Vốn nói hôm nay mở đại hội, nhưng đội trưởng Kiều có việc đi ra ngoài, Trọng Túc Dương đổi thành thứ hai, chuyện như vậy, Trọng Túc Dương không đạt mục đích thế không bỏ qua.

“Em sai rồi.” Phó Sùng cười hồn nhiên, Đường Dật bất đắc dĩ mà lắc đầu, xe ra khỏi đại đội, dọc theo đường đi có xóc nảy theo thói quen, Phó Sùng

chơi điện thoại di động, thỉnh thoảng tán gẫu với Đường Dật.

Hai người không nhắc lại quá khứ nữa, cũng biết nói đến quá khứ sẽ chỉ kéo ra vết thương của nhau, nếu không để cho tất cả theo gió cuốn đi, bắt đầu lần nữa, không cùng cho nhau tín nhiệm từ đáy lòng.

Xóc nảy suốt dọc đường mấy giờ, tán gẫu cũng không cảm thấy thật lâu, Phó Sùng càng cười vui vẻ hơn trước kia, con người sau khi mất đi lại đạt được sẽ thành càng thêm quý trọng, nhất là tình cảm này.

Xe tiến vào, Đường Dật thuận tay đánh lái vòng qua đèn xanh đèn đỏ, đi thẳng đến phố đông, đồ ăn đặc sắc bên kia rất nhiều, trước kia anh và Phó Sùng thường đến, qua chỗ lớn nhỏ cũng đã có vô số hồi ức.

Đến phố đông, xe lái vào đầu ngõ hẻm, Phó Sùng cảm thấy đặc biệt thân thiết, ở đại đội đặc chủng giống như ngăn cách với đời, Đường Dật quen việc dễ làm vòng quanh ngõ hẻm, thời gian mấy năm, Từ Cửu thành thói quen rất nhanh, có nhiều chỗ đã phá hủy.

“Không biết nhà bán cá nấu cái chua còn đó hay không, có chuyển đi chỗ khác không?” Phó Sùng giống như làm bầm lâu bầu, không ngừng lướt điện thoại trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Đường Dật quay đầu liếc mắt nhìn Phó Sùng, anh đặc biệt muốn hỏi Phó Sùng những năm này em không đến đó xem sao? Hay vốn sợ nơi nào thuộc về hồi ức của bọn họ?

Nhưng cuối cùng nhịn xuống, không hỏi nhiều, Đường Dật lái xe vòng qua bên cạnh quán ăn, tìm một chỗ dừng lại, không quá xa hoa, chính là một cửa tiệm đặc biệt bình thường, Đường Dật dừng xe rồi mới nói với Phó Sùng: “Đến rồi, cô nhóc.”

Nghe lời Đường Dật nói, Phó Sùng mở cửa xe nhảy xuống nhìn quán cá nấu cái chua quen thuộc trước mắt, cả người giống như bị kích động: “Không ngờ đã nhiều năm như vậy, quán cá nấu cái chua nhà chị Lý còn ở đây.”

Đường Dật cười cười, đóng cửa xe, tiến lên ôm Phó Sùng bước nhanh về phía quán ăn.

“Hôm nay thoải mái ăn, gia mang đủ tiền rồi.” Đường Dật có vẻ đặc biệt xa hoa, khiến Phó Sùng kinh ngạc, ở tiệm ăn này cũng tiêu không hết bao nhiêu tiền, Đường Dật lại đặc biệt như vậy.

Hai người vừa vào trong cửa tiệm, cô gái trung niên mặc áo đỏ ra đón, nhìn thấy Đường Dật tức nộ cười.

“Ồ, Đường Dật, đã lâu không tới.” Không biết cô gái trung niên tên gì, mọi người vẫn gọi cô là chị Luru, là người phụ nữ buôn bán, mặt tiền cửa hàng không lớn, nhưng mỗi lần bán đều đặc biệt tốt, tới vốn là khách quen, giống như hôm nay, chỗ ngồi đã kín rồi.

Đường Dật ôm Phó Sùng cười cười với chị Luru: “Hai năm qua còn ở đơn vị, rất bận, chỗ chị vẫn buôn bán tốt như vậy, cũng không mở rộng cửa tiệm chút, keo kiệt.”

Chị Luru nghe Đường Dật nói xong, chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười ác hơn.

“Chị vốn buôn bán nhỏ, làm ra tiền đều do khách quen cho con đường sống.” Chị Luru lườm Đường Dật, cuộc sống ở Từ Cửu thành vốn khó khăn, làm ăn cũng khó hơn.

Đường Dật ngừng cười, đặc biệt kinh ngạc: “Còn ở đây khóc than, ai chẳng biết chị buôn bán tốt, xếp hàng từ sáng sớm tinh mơ.”

Phó Sùng ở bên cạnh cũng cười theo, chị Luru vẫn sáng khoái nóng nảy giống trước, chỉ có điều không ngờ Đường Dật và chị Luru quen thuộc như vậy, khiến cho cô ngoài dự kiến.

Nhìn thấy Phó Sùng cười, chị Luru quan sát Phó Sùng, hỏi Đường Dật: “Cô gái này nhìn thật quen mắt.” Giống như bạn gái trước của Đường Dật, chỉ sợ nhận nhầm người, lại làm khó Đường Dật, mới không nói khẳng định.

“Trí nhớ thật tốt, vẫn là người trước kia, vợ em, Phó Sùng.” Đường Dật giới thiệu với chị Luru.

Trước kia, sau khi chia li với Phó Sùng, Đường Dật thường một mình đến đây, tối thiểu có thể cảm nhận tất cả những gì đã từng có với Phó Sùng, không nằm mộng, cho nên thường qua lại, Đường Dật cũng làm quen với chị Luru, chỉ có điều hai năm sau đi trường học thợ săn, mới không tới đây.

“Vậy hả, chị nói nhìn quen mắt gì đâu.” Chị Luru cười ác hơn, “Được rồi, ở đây đã kín chỗ rồi, chỉ có điều nếu em đã mang vợ tới, sao chị có thể để em

tới không, chỉ để cho em phòng đặt riêng ở phía trong.”

“Woa, thật hay giả vậy, bạn tâm giao, chị Lư.” Đường Dật đặc biệt vui vẻ, chị Lư có một người bạn, đã thích chị nhiều năm, đối phương đã ly dị nhưng đứa bé của người đàn ông đó không thích chị Lư, cảm giác chị thấy đối phương đột nhiên trở nên giàu có nên dòm ngó tài sản của đối phương.

Chị Lư là người rất cao ngạo, cho nên không ở chung một chỗ với người đàn ông đó, nhưng người đàn ông này cứ chủ nhật sẽ đến, cho nên phòng đặt riêng kia sẽ để trống vào chủ nhật.

Chị Lư cười cười không nói gì, dẫn Đường Dật và Phó Sùng vào phòng, phòng không quá lớn, nhưng sửa sang lại rất sạch sẽ, treo đồ trang trí cũng có ý vị, một chiếc quạt cổ khiến cho trong phòng lập tức trở nên có phong cách.

Phó Sùng và Đường Dật ngồi xuống, chị Lư cầm thực đơn đứng bên cạnh, đưa cho Đường Dật, Đường Dật cũng không nhìn, nói với chị Lư: “Cá nấu cải chua, bò xào ớt, tôm trăm vị, rau trộn, còn có cháo.”

Mấy món này đều là món Phó Sùng thích ăn, thật ra thì miệng Phó Sùng rất kén chọn, khó có thể tới đây, có mấy món thích ăn, mỗi lần tới anh cũng gọi chút.

“Được, chờ chút lát.” Chị Lư nhớ thực đơn, nói với hai người, ngược lại đóng cửa rồi đi.

Phó Sùng ngồi đó cầm đĩa chơi đùa, Đường Dật cũng chiều nhìn Phó Sùng, cười nói: “Sao vậy, không vui à?”

Vào lúc này ngược lại không nhìn ra Phó Sùng đặc biệt kích động, Phó Sùng lắc đầu, cũng không nhìn Đường Dật, khi con người đi vào một hoàn cảnh quen thuộc lần nữa, ký ức linh tính như chiếu phim, đột kích từng tầng, ngăn cũng không ngăn nổi.

“Đừng suy nghĩ bậy bạ, anh vẫn luôn hận bản thân.” Đường Dật đứng dậy đi tới bên cạnh Phó Sùng, ôm Phó Sùng, cầm đặt lên đầu Phó Sùng, “Xuyến Xuyến đã từng mắng anh, nói cho dù không phải cha mẹ anh sai, để em đau lòng chính là anh không đúng.”

Xuyến Xuyến nói với anh, trước khi Phó Sùng biết anh, là người phụ nữ vui sướng nhất thế giới, là anh đã đoạt đi vui vẻ của Phó Sùng, nhưng lại không thể cho Phó Sùng hạnh phúc.

“Chuyện này không nói nữa, hôm nay khó khăn lắm mới hẹn hò được, em muốn vui vẻ lên chút.” Phó Sùng ôm hông Đường Dật, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, tràn đầy nụ cười, khiến cho người ta mê say.

Đường Dật gật đầu, cũng không nói thêm gì, không buông bỏ hôm qua sẽ không có ngày hôm nay, ít ra không mất đi, tất cả đều còn kịp.

Chỉ trong chớp lát, món Đường Dật và Phó Sùng gọi đã mang vào, Đường Dật buông Phó Sùng ra, dọn bát đĩa, Phó Sùng nhìn một bàn ăn ngon, trong nháy mắt ném tất cả ra sau gáy.

Đường Dật nhìn Phó Sùng ăn vui vẻ, khoe miệng cũng nhếch lên cười, đưa tay gấp tôm cho Phó Sùng, đặt trong đĩa nhỏ.

“Ăn từ từ, không ai giành với em.” Đường Dật nói với Phó Sùng, Phó Sùng lườm Đường Dật, đồ đầy miệng: “Em sắp chết đói, anh nhặt xương cá cho em.”

Phó Sùng cứ quang minh chính đại sai bảo Đường Dật, Đường Dật cũng vui vẻ làm, đồ dành bà cô này cao hứng, cái gì cũng đáng giá, trước kia không phải không có thói quen như vậy, chỉ cần không sai nguyên tắc, Đường Dật cũng có thể nuông chiều cô.

“Đợi lát nữa về nhà, ông cụ chắc chắn không cho chúng ta ăn cơm tối, anh cũng ăn nhiều chút.” Phó Sùng gấp thịt bò cho Đường Dật, một câu nói chọc Đường Dật cười không tìm không phôi, ông cụ ác độc nữa cũng sẽ không gây khó dễ cho Phó Sùng.

Cả đời làm bá chủ, ông cụ không cúi đầu với ai, chỉ cúi đầu trước một mình đứa cháu gái, Đường Dật biết bởi vì ông cụ quá đau lòng Phó Sùng, sợ cô bị thương tổn nên mới trong mấy năm nay quyết không cho bản thân mình đến gần Phó Sùng nửa bước.

Cho dù chạm tới đặc quyền, làm trái nguyên tắc cũng muốn bảo vệ Phó Sùng, cô bị đau một ông cụ đau tận xương, cũng là may mắn đời này.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

“Không có chuyện gì, vợ, em ăn nhiều chút, nhìn em ăn anh đặc biệt vui vẻ.” Đường Dật gỡ xương cá cho Phó Sùng, trước kia ăn một mình, anh mong đợi nhất chính là Phó Sùng ngồi đối diện, ăn, cười.

Phó Sùng ngẩng đầu nhìn Đường Dật, tôm trong miệng, nhào tới nhét tôm vào trong miệng Đường Dật, Đường Dật ngậm tôm ăn luôn, vẻ mặt ghét bỏ

nhìn Phó Sùng: “Có ghê tởm không?”

Tuy nói vậy nhưng bản thân vui vẻ không thôi, Phó Sùng không kiêu cách, cô chính là nghĩ như thế nào sẽ làm thế, không có vẻ ketch cớm chút nào.

“Anh không ăn, em không thể làm gì khác hơn là cho anh ăn luôn.” Phó Sùng cười không tìm không phổi, cúi đầu tiếp tục ăn, đã lâu không ăn những món này, khiến cho cô đặc biệt vui vẻ.

Lúc Phó Sùng ăn gần xong, Đường Dật mới cúi đầu xuống bắt đầu ăn con, anh rất bận, thời gian có thể nuông chiều Phó Sùng không nhiều lắm, nhưng Phó Sùng từng nói, lúc anh và em đi chung tự thâm nhủ trong lòng là được, lúc không cùng với em phải chú ý an toàn.

Làm lính mò mẫm lẫn lộn rất dễ bị thương, ngay cả làm huấn luyện cũng rất hà khắc, cùng thường bị tím bầm trên người, huống chi Đường Dật trăm huấn trăm luyện lính đã chiến?

Lúc cô nhóc này nói lời này, Đường Dật chỉ cảm thấy cô nhóc không tìm không phổi đã có thể nghĩ sâu hơn rồi.

Cơm nước xong, lúc Đường Dật ngẩng đầu lên thấy Phó Sùng cứ ngây ngốc nhìn mình, hơi ngơ ngác như người mất hồn.

Đưa tay sờ mặt Phó Sùng, Đường Dật khẽ nở nụ cười: “Nhìn cái gì chứ? Không quen biết anh rồi hả?” Lúc cô nhóc này sững sờ chính là nhìn sao ngốc nghếch.

“Anh cùng với em sẽ luôn mệt mỏi đi, em đều không để cho anh bớt lo.” Phó Sùng cầm khăn giấy, giúp Đường Dật lau khóe miệng.

Tối hôm qua lúc ngủ cô đã nghĩ, những năm này, thay vì nói cô bị tổn thương lớn, chẳng bằng nói Đường Dật gánh chịu khổ sở nhiều hơn cô rất nhiều.

Chỉ có điều với tính cách này của Đường Dật, cái gì cũng nguyên ý chịu đựng, anh vốn không sai, từ đầu đến cuối đều là người bị hại, cô, còn có ông nội và cha mẹ, còn có mẹ Đường Dật, bức bách Đường Dật đến cuối đường.

Nếu không phải Đường Dật thật sự yêu mình, sao có thể kiên trì đến ngày hôm nay, không tìm không phổi đã quen, cô chưa bao giờ suy nghĩ vì Đường Dật.

Đường Dật nghe Phó Sùng nói, trong mắt tràn đầy ý cười, lâu sau mới mở miệng: “Không mệt, em luôn để cho anh không bớt lo là thật, nhưng cũng tốt, nói vậy thì không có thời gian mệt mỏi.”

Phó Sùng quả thật không bớt lo, nhưng nếu bớt lo thì đã không còn là Phó Sùng, không phải cô nhóc anh thích, cũng không hồn nhiên vốn có.

Nhìn Đường Dật, Phó Sùng định nói gì thêm nữa nhưng đã bị Đường Dật bẻ lên: “Được rồi, chúng ta phải đi rồi, về nhà em, đi chơi lần này không được báo với chỗ ông cụ.”

Phó Sùng khẽ gật đầu, quá khứ đã qua, từ giờ trở đi làm lại một lần vẫn có cơ hội, tối thiểu cô chưa lập gia đình, Đường Dật chưa cưới, tất cả đều còn kịp.

Ôm Phó Sùng rời khỏi phòng, trong mắt Đường Dật đều là ý cười, vui mừng giống như trúng số, đến quầy thu tiền, chị Luru đang nói chuyện với người đàn ông trung niên ở đó, thỉnh thoảng sẽ cười xấu hổ.

Người đàn ông này thoát nhìn rất có hứng thú, mắt kính màu đen khiến cho anh ta có mấy phần học thức, Đường Dật nhận ra đây là người đàn ông chị Luru thích, đã từng có một khoảng trống, bọn họ muốn liêu mạng ở bên nhau.

“Ồ, ăn xong rồi à?” Chị Luru nhìn thấy Đường Dật và Phó Sùng, vội vàng đứng lên, người đàn ông rất tự nhiên nhường đường để chị Luru vào quầy thu tiền.

“Ăn xong rồi, hương vị vẫn còn ngon như vậy.” Đường Dật và Phó Sùng đi tới, ít nhất Phó Sùng vẫn còn thích ăn, vậy là đủ, đến quầy thu tiền, Đường Dật liếc mắt nhìn người đàn ông, anh không thường ở Tứ Cửu thành, không quen biết người làm ăn.

Nhưng bọn họ từng tán gẫu trên cùng một bàn ăn, cho nên cũng coi như người quen.

Đối phương lịch sự gật đầu với Đường Dật và Phó Sùng, Đường Dật cũng cười nhạt đáp lại, đưa tay lấy ví tiền, chị Luru tính tiền cười nói với Đường Dật: “Được rồi, bỏ số lẻ, đưa nhiều vậy đi.”

Chị Luru không thiếu tiền, Đường Dật nghe nói nhà chị cũng có chút của cải, mở tiệm con bời vì muốn có việc để làm, cho nên trước nay chị luôn bỏ số lẻ, tuy không đáng bao nhiêu tiền, nhưng thường là khách quen, chính là thích chị Luru thoải mái.

Đường Dật vừa định trả tiền, người đàn ông mang mắt kính ở bên cạnh mở miệng: “Bữa cơm này tính cho tôi đi, cảm ơn cậu nhóc này đã từng thức tỉnh tôi.”

Ban đầu khi anh theo đuổi chị Luru, cô không đồng ý, trong nhà cũng căng thẳng, đưa bé tới tiệm náo loạn, chị Luru càng không cho sắc mặt tốt, Đường Dật chỉ chiều cho anh, trước tiên bỏ qua mặt mũi, mặt dày mày dạn, một ngày nào đó chị ấy sẽ gặp anh.

Khoan hãy nói, hai năm qua thật sự cải thiện rất nhiều, trên phương diện làm ăn của anh cũng tốt rồi.

Bởi vì hiểu một đạo lý, nếu bạn muốn thân cận với người, nên hạ thấp phong thái của mình, đó không phải không có tự ái, mà bạn muốn gần người ta thì phải để cho đối phương bỏ phòng bị với mình, mọi việc phải có được mất, muốn theo đuổi phải có hy sinh.

“Cái này không thích hợp?” Sắc mặt Đường Dật hơi khó xử, không chờ người đàn ông kia nói thêm, Đường Dật lộ ra nụ cười lưu manh: “Chỉ có điều ngài nguyện ý cũng được, dù sao làm ăn đều là thỏ hào *.”

(*) thỏ hào: Phú hào địa chủ trong xã hội cũ.

Nói xong nhét tiền vào ví, Phó Sùng thông suốt rồi, cô cho rằng người nghiêm trang như Đường Dật chắc sẽ không mượn cơ hội chiếm tiện nghi nhỏ, cũng hoàn toàn không cần, không ngờ làm lính vẫn hoàn toàn là binh lính cần quấy.

“Sao cậu không biết xấu hổ chứ?” Chị Lưu cười cười mắng Đường Dật, lại tiện tay xé hóa đơn, thẳng nhóc này quý quá lắm, vợ cậu ấy nên đề phòng chút mới được, chỉ có điều chị Lưu không biết, vợ Đường Dật mới là tiểu quý.

“Đau lòng anh ấy, vậy chị cho nha?” Đường Dật cười nhún nhún, nói với chị Lưu: “Được rồi, hai người tiếp tục, em phải đưa vợ đi.”

Nói xong, Đường Dật cũng không dừng lại lâu, ôm Phó Sùng rời đi, từ đáy lòng chính là hy vọng hai người có thể sớm thành đôi, không phải bởi vì đối phương trả tiền dùm, mà hiểu một câu nói thật, con người nói trắng ra, cả đời này nếu còn không yêu nhau thì già rồi.

Ra khỏi tiệm cá nấu cái chua, Phó Sùng ôm hông Đường Dật, vẻ mặt ghét bỏ: “Hừ, đã nói mời em ăn cơm, đây là hẹn hò được không? Lại để người xa lạ tính tiền thay anh, cũng không biết xấu hổ trước mặt vợ.”

Vừa rời ở trong tiệm, cô không tiện nói gì, đi ra phải nói cho rõ ràng, tránh cho Đường Dật lại tham món lợi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Đường Dật đặt Phó Sùng lên ghế phụ, tự mình quay lại ghế lái, lúc đóng cửa, Đường Dật nhét chìa khóa vào rồi mới mở miệng: “Đó là anh cho bọn họ cơ hội, em không hiểu được.”

Anh để người đàn ông kia trả tiền là muốn chị Lưu ngưng ngừng bao nhiêu, hai người cứ lôi kéo như vậy, thì có một sợi tơ cắt không đứt, chỉ có điều không biết hai người cổ chấp này có thể hiểu hay không.

Phó Sùng không hiểu ý tứ trong lời Đường Dật nói, cũng lười suy nghĩ, cô chính là như vậy, hơi thông suốt cô có thể hiểu, không nghĩ ra sẽ không đi phí tinh lực, tổn thương lòng.

Ở trong thế giới của cô, người khác tốt hay xấu đều không quan trọng, mỗi người đều có mục tiêu và cách sống của mình.

Đường Dật lái xe, quay ngược ra ngoài, chuyển tới giữa đường, lái vào dòng xe cộ, thuận đường đi về phía trước, Phó Sùng nhìn phía trước, cũng không biết lát sau ông nội thấy Đường Dật sẽ nói những gì.

Nhà họ Phó từ trên xuống dưới đều có thành kiến rất lớn với Đường Dật, nhất là anh trai, vốn là anh em chơi chung, tuy không quen thuộc giống như bọn tiểu Quách, nhưng cũng có chút giao tình.

Vì cô, anh trai cũng hoàn toàn đoạn tuyệt với Đường Dật.

“Đừng suy nghĩ nhiều, nên đổi mặt, dù sao cũng phải đi đổi mặt và gánh chịu, có anh ở đây, cái gì cũng không cần sợ!” Đường Dật đưa tay cầm tay Phó Sùng, phớt lờ cách đại viện không xa lắm, hai mươi phút chạy xe.

Phó Sùng khẽ gạt đầu, cô không sợ, chính là lo lắng Đường Dật sẽ bị ông nói nói, sẽ bị nhà họ Phó oán trách, cô có thể hiểu cảm nhận đó.

Đến cổng đại viện, Đường Dật lái thẳng xe jeep vào đại viện, xe chạy tới nhà họ Phó, lúc này Phó Sùng mới mở miệng: “Đến thẳng nhà ông nội đi, nếu nói muốn em trở lại, xem ra đều ở nhà ông nội chờ đấy.”

Nhất định không thể thiếu một trận phê bình, nhà họ Phó đều mong đợi nhìn cô bị chửi, cũng không phải hả hê, đều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cho dù ai cũng không nghĩ ra, cô và Đường Dật lại lẫn đến cùng nhau một lần nữa, nhưng duyên phận nghiệt ngã là duyên phận nghiệt ngã.

Nếu như không cùng Đường Dật, cô không có cách nào tưởng tượng cuộc sống sau này sống sao, cũng không cách nào tưởng tượng mình mặc áo cưới gả cho người khác.

“Được, đi nhà ông nội.” Đường Dật đánh tay lái, chạy tới nhà ông nội Phó Sùng, thỉnh thoảng sẽ gặp người quen trên đường, sẽ kinh ngạc nhìn lên nhưng đều không mở miệng.

Đến một tòa nhà hiện đại màu trắng, Đường Dật dừng xe, Phó Sùng mở cửa xe xuống trước, Đường Dật cũng theo xuống xe.

Mới vừa xuống xe, hai người đã thấy hai nhân viên cảnh vệ đứng ở cửa, Đường Dật và Phó Sùng đi tới, nhân viên cảnh vệ lập tức đưa tay ngăn lại, giọng nhân viên trước sau như một: “Xin lỗi, trung úy Đường, thủ trưởng có lệnh, ngài không thể đi vào.”

Đường Dật và Phó Sùng tốt đẹp mấy năm, nhân viên cảnh vệ của nhà họ Phó, cho dù là nhân viên của ông cụ hay mấy bậc bề trên khác đều nhận biết Đường Dật.

Dù gì địa vị của Phó Sùng quá cao, ông cụ cưng chiều cháu gái, có người mắt mù coi trọng không phải là chuyện hiếm sao?

Cho nên Đường Dật càng thêm nổi danh ở đại viện, mặc dù số lần về không nhiều lắm, nhưng rất nhiều người nhận ra anh.

“Tại sao không để cho anh ấy vào?” Đường Dật còn chưa kịp mở miệng, Phó Sùng đã mặc kệ rồi, đây là ngay cả cơ hội nói chuyện ông cụ cũng không cho, rốt cuộc là ông cụ đã đoán được Đường Dật sẽ cùng trở về với cô.

Nhân viên cảnh vệ đứng theo tiêu chuẩn quân tư ở đó, cao giọng trả lời: “Đây là mệnh lệnh, không có tại sao, chúng tôi là nhân viên cảnh vệ của thủ trưởng, tất cả chỉ nghe mệnh lệnh từ thủ trưởng.”

Ở trong bộ đội, đầu tiên là phục tùng, thứ hai là phục tùng, thứ ba là tuyệt đối phục tùng, không có tại sao nhiều như vậy, mệnh lệnh lớn hơn tất cả.

“Tôi nhất định để cho anh ấy đi vào đây? Hai người đừng cản.” Mặt Phó Sùng cũng đen xì, cô chưa từng sợ ai, nhân viên cảnh vệ đứng là nhân viên cảnh vệ của ông nội không sai, ra lệnh cũng không sai, nhưng hôm nay cô nhất định phải để Đường Dật đi vào.

Nhân viên cảnh vệ nhìn Phó Sùng, vẫn là giọng nói cao quát: “Không có lệnh của thủ trưởng, chúng tôi sẽ không thả người.”

Thật ra thì cũng rất khó xử, ngày thường Phó Sùng làm chuyện xấu, bọn họ ở bên cạnh ông cụ hiểu rõ hơn bất kỳ ai, cũng không biết sau đó cô gái này chơi bọn họ như thế nào.

“Được, hai người không thả, đừng trách tôi không khách khí.” Phó Sùng nói xong kéo Đường Dật đi vào, Đường Dật lại ngăn Phó Sùng, trầm giọng nói: “Bọn họ chỉ thi hành mệnh lệnh, em làm khó bọn họ làm gì, tùy hứng không đúng?”

Lời đã nói đến như vậy, đối phương còn không để cho người đi vào, nói rõ ông cụ cũng đã hạ mệnh lệnh liễu chết, Phó Sùng có thể đưa anh xông vào, nhưng sau đó hai nhân viên cảnh vệ này sẽ phải chịu phạt, anh là quân nhân, cũng hiểu khó xử của bọn họ.

Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, khẽ nhíu mày: “Vậy làm sao bây giờ? Ông nội không gặp anh, chuyện gì cũng không rõ ràng!”

Muốn nói rõ ràng với ông nội là chuyện đặc biệt khó khăn, có lẽ phía ngoài ồn ào, kinh động người trong nhà, một người đàn ông mặc quần áo thoải mái đi ra, một tay nhét túi quần, nhìn Phó Sùng và Đường Dật.

“Phó Sùng, vẫn ngang ngược, em còn chưa mất mặt đủ sao, nhanh lên tới đây!” Máng Phó Sùng không phải ai khác, chính là Phó Mặc, lúc trước khi Phó Sùng mất tích, anh là người đầu tiên tìm được Phó Sùng, sử dụng nhiều mối quan hệ như vậy.

Xuất hiện bên trong phòng thuê, tìm được cô nhóc này, đáng thương giống như lúc nào cũng có thể ra đi.

Đối với em gái phải chịu đựng nỗi đau, Phó Mặc càng chán ghét Đường Dật hơn bất kỳ người nào của nhà họ Phó, cho dù chuyện như vậy không có quan hệ đặc biệt lớn trực tiếp tới Đường Dật, Đường Dật cũng nên ngăn Phó Sùng lại khi con bé kích động, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nếu không che chở được cho người phụ nữ mình, sao cho cô ấy hạnh phúc, anh cảm thấy Đường Dật không xứng với em gái của mình.

Con nhóc Phó Sùng này cũng tùy tiện, còn ngại mình bị thương chưa đủ sâu đậm ư? Gã cho Trần Mộ, nhà người ta cũng nhìn mặt mũi nhà họ Phó, coi như tổ tông, hơn nữa đúng là Trần Mộ thích Phó Sùng, hai năm qua đã để cho bọn họ nhìn rõ ràng.

Phó Sùng cứ nhìn Phó Mặc như vậy, nín nín môi: “Cái gì anh cũng không hiểu, em mất thể diện chỗ nào?”

Cô biết ở giữa hiểu lầm rất sâu, hiểu lầm Đường Dật sâu hơn, nhưng thái độ này của Phó Mặc, lát nữa nhất định sẽ không nói tốt, với tính tình của ông nội mình, nếu Phó Mặc ở bên lửa cháy đổ thêm dầu, nhất định sẽ ra chuyện lớn.

“Đừng cho anh giả mồm, cho em ba phút, nếu không tiến vào, cả đời này em cũng đừng nghĩ gặp lại Đường Dật, anh nói em nhớ cho kỹ!” Phó Mặc thật sự tức giận, bảo con bé trở về là nói chuyện có thương có lượng, tư tưởng con nhóc này còn chưa trưởng thành à?

Nuông chiều từ nhỏ đến lớn như vậy, cũng thật sự nên quan tâm tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Nghe lời Phó Mặc nói, Phó Sùng hơi kiêu kỳ rồi, đó là anh trai cô, Phó Mặc làm công ty chứng khoán, quan hệ trong tay quá nhiều, anh có bản lĩnh để Phó Sùng vĩnh viễn tách khỏi Đường Dật, lời này không phải khoác lác.

Quay đầu nhìn Đường Dật, Phó Sùng khẽ nhủ mày: “Đường Dật, anh chờ em, em đi cầu xin ông nội và cha mẹ em”

Cùng lắm thì bị chửi một trận, không lạ, mấy người ông cụ cầm tù cô, chịu phạt, những việc này cũng không phải hiếm có.

Phó Sùng vừa định đi, Đường Dật đưa tay kéo Phó Sùng, nói với Phó Mặc, không tức giận cũng không van xin, giọng nói rất bình thản: “Phó Mặc, nể tình anh em, cho tôi vào đi!”

Tuy lời này không có bất kỳ trọng lượng gì, nhưng mà cũng quan trọng với Phó Mặc, tiểu Hoa để ý nhất là anh em, trừ Phó Mặc chỉ còn sót lại anh.

Lúc Phó Mặc mở công ty chứng khoán đã thiếu rất nhiều nhân tình với tiểu Hoa, cũng liên quan đến nhà tiểu Hoa, vào lúc này lời tiểu Hoa ra, không phải chân chính, nhưng vào lúc này anh cũng hết cách.

Nghe hiểu ý tứ trong lời Đường Dật nói, Phó Mặc nhìn Đường Dật, trong mắt có vẻ hung dữ: “Lời tình anh em ra ép buộc tôi, để cho tôi xem thường thêm sao?”

Bởi vì tức giận, Phó Mặc cũng ăn nói không ý thức rồi, không phải gì khác, đây là chuyện cá nhân, lại kéo lên người tiểu Hoa, anh rất tức giận, cũng cảm thấy mấy năm nay tiểu Hoa mất mụ, uống công đối xử tốt với Đường Dật.

“Anh ép Phó Sùng như vậy, ép buộc tôi, thật ra có tốt với cô ấy không?” Đường Dật nhìn Phó Mặc, ngược lại không cảm thấy khó chịu.

Vì Phó Sùng, anh đã chuẩn bị xong tâm tình, nhục nhã gì cũng không quan trọng bằng Phó Sùng, “Cuối cùng có một ngày, anh cũng có thể hiểu, cô gái kia cũng sẽ như vậy.”

Ai cũng biết chuyện Phó Mặc nuôi cô gái thuộc làng giải trí ở bên ngoài, bản thân Phó Mặc chính là người đàn ông đặc biệt bá đạo, cô gái kia có cảnh diễn liên tiếp, kịch bản cũng rất nhiều.

Đại khái là nhìn mặt mũi Phó Mặc, hơn nữa Phó Mặc cũng không cho cô gái kia nhận bất kỳ nhân vật nào có liên quan đến cảnh nóng, hôn chơi cũng không cho, chuyện như vậy cũng xưng danh ở Tử Cừu thành.

“Cậu!” Phó Mặc bị Đường Dật nói trúng, trong nháy mắt sắc mặt đen xì, không đợi Phó Mặc nói chuyện, Đường Dật nở nụ cười: “Đều giống nhau, cũng đừng xem thường tôi, cho tôi vào đi.”

Phó Sùng nhìn vẻ mặt tức giận của Phó Mặc, nhất thời không nhận được bật cười, cô lại quên mất việc này, Phó Mặc anh mình không phải giống mình, chuyện như vậy xem ra cha mẹ cũng nghe nói, nhưng chỉ là tin đồn, cũng không tin thôi.

“Cười cái gì mà cười, em? Lười quản lý em rồi!” Phó Mặc xoay người đi vào nhà, yêu như thế nào thì như thế ấy chứ? Vào lúc này Phó Sùng bị sỉ nhục cũng được, về sau bản thân không hối hận là được.

Phó Mặc vừa rời đi, Phó Sùng kéo Đường Dật, mặt hằm hằm nhìn nhân viên cảnh vệ: “Lần này cho chúng tôi vào chứ?”

“Không được, thủ trưởng không ra lệnh!” Nhân viên cảnh vệ đưa tay ngăn lại, tuy Phó Mặc là cháu nội ông cụ, nhưng cũng không phải thủ trưởng, không thể thay ý tứ của thủ trưởng.

Phó Sùng vừa nghe, lập tức trừng mắt nhìn nhân viên cảnh vệ: “Không cho chúng tôi vào, anh cũng đừng hối hận!”

Nhân viên cảnh vệ vừa nghe, hai mắt mờ hồ, vẻ mặt ngượng ngịu, lui về phía sau một bước, giả bộ kêu lên: “Thiếu úy Phó, hai người không thể đi vào? Thủ trưởng sẽ phạt chúng tôi, không thể xông vào.” Cũng không phải bọn họ vi phạm mệnh lệnh, mà ông cụ hiểu tính cách này của Phó Sùng hơn bất kỳ ai.

Lúc ấy đã nói cố hết sức không để Đường Dật tiến vào, ngàn vạn lần không được làm tổn thương con bé, càng không cho phép mạnh bạo, ông cụ không hạ mệnh lệnh liều chết, vẫn giữ lại đường sống cho Phó Sùng, dù sao thương cháu gái, ông cụ cũng không có cách nào.

Phó Sùng cảm thấy hai người thật buồn cười, kéo Đường Dật sai bước đi vào, cuối cùng nói: “Ông nội cũng không có cách nào với tôi, hai người đứng sang bên đi.”

Đường Dật đột nhiên cảm thấy, yêu nghiệt cũng không nhất định có chỗ hỏng, ví dụ như hiện tại, bọn họ đều nguyện ý phá lệ vì Phó Sùng, ông cụ cũng biết tính cháu gái mình, xông vào nhất định là đương nhiên.

Phó Sùng kéo Đường Dật sai bước vào phòng, quả nhiên, bậc bệ trên nhà họ Phó đều ngồi ở đó, mấy đứa nhỏ cũng ngồi phân tán trong phòng khách, ông cụ ngồi ngay phía trước, mỗi người đều mang vẻ mặt xem kịch vui nhìn Phó Sùng.

Chỉ có ông nội mặt đen xì, vốn chính là người không giận mà uy, giờ phút này xem ra đặc biệt nghiêm túc, sắc mặt cha mẹ nhìn cũng không tốt lắm, đã từng thấy mẹ Đường Dật ghét bỏ con gái cưng của mình, làm cha mẹ đều khó có thể bỏ qua điểm quyết định mấu chốt.

Con nhóc này lại đi bộ đội đặc chủng mấy ngày, còn hợp lại với Đường Dật rồi, bọn họ thật sự nghĩ không ra.

“Chào thủ trưởng!” Đường Dật bộp một cái làm quân lễ theo tiêu chuẩn với ông cụ, đây là lễ phép cơ bản của quân nhân, cũng chào như vậy với những người khác nhà họ Phó, dù sao không chỉ có một mình ông cụ là thủ trưởng.

Ông cụ trầm mặt nhìn Đường Dật và Phó Sùng, Phó Sùng mím môi cũng nhìn vào mắt ông cụ.

Hai ông cháu cứ quật cường như vậy, quá giống, người ta cũng nói Phó Sùng ngang ngược một nửa mang ghen từ ông cụ, năm đó, lúc ông cụ mang lính cũng hoành hành ngang ngược.

Người cùng khóa cũng vừa bội phục vừa hận ông cụ, cái gì cũng cướp, giống như thổ phỉ, còn khuyến khích đặc biệt cứng rắn, bạn nói cứng rắn còn chưa tính, kỹ năng tác chiến mạnh, đó là không thể chê, nhưng trên văn hóa kiến thức bạn cũng thua kém?

Hà, đừng nói, ông cụ chính là tốt nghiệp từ trường quân đội, học viên ưu tú từ trường quốc phòng nổi tiếng, bạn thì không được chọn, cho nên ngang ngược thì ngang ngược rồi, người khác không thể trêu vào, tôi không so đo với bạn.

“Rất ngang ngược đó Phó Sùng, nhân viên cảnh vệ của ông nội cũng không ngăn được, cháu muốn cười trên đầu ông đúng không?” Ông cụ vỗ bàn cái rầm, trái tim phụ nữ nhà họ Phó cũng theo đó mà hồi hộp, đàn ông thường thấy tính tình của ông cụ.

Nhưng phụ nữ thấy thêm một lần cũng cảm thấy dọa người.

Phó Sùng nhìn ông cụ, mím mím môi: “Cháu muốn ở cùng Đường Dật, ông nội, mọi người đừng làm khó anh ấy nữa được không?”

Cô không muốn lãng phí thời gian đi nói những chuyện khác, hôm nay chính là vì chuyện như vậy mà cầu xin ông nội, cũng không thể tạo ra tác dụng gì.

Ngược lại mọi người đều đặc biệt bội phục nhìn Phó Sùng, cô nhóc này muốn nghịch thiên, ông cụ đã tức giận như vậy, còn dám xông vào hòng sủng, gan thật to, cha Phó và mẹ Phó cũng liếc mắt nháy mắt với Phó Sùng, Phó Sùng coi như không nhìn thấy.

“Cháu nói cái gì?” Ông cụ lạnh lùng hỏi, hồi lâu đột nhiên cất cao giọng: “Sao cháu không biết xấu hổ mà mở miệng vậy? Biết đối xử với cháu như thế nào? Cháu muốn gả cho Đường Dật, hừ, thật buồn cười, Phó Sùng.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Ông cụ nói xong ho khan một trận, dâu cả nhà họ Phó vội vàng bước nhanh đến vỗ lưng cho ông cụ, thay ông cụ nhuận khí.

Bác gái Phó vừa nhuận khí cho ông cụ vừa mắng Phó Sùng: “Cháu xem cháu đi, để ông cụ tức thành như vậy? Nói gì chúng ta cũng là người nhà họ Phó, sẽ hại cháu sao?”

Dù sao cũng là dâu cả nhà họ Phó, nói chuyện cũng có trọng lượng, cho dù cha mẹ Phó Sùng cũng không thể nói gì.

Phó Sùng nhìn ông nội mình cũng đau lòng, trong lòng bàn tay nắm tay Đường Dật đầy mồ hôi, cô không biết mình nhìn ông nội như vậy có thể kiên trì không, Đường Dật nhìn ông cụ, trong lòng cũng vô cùng không có cảm xúc.

“Ông nội, cháu sai rồi.” Phó Sùng lăm lăm mở miệng, buông tay Đường Dật ra, đi tới trước mặt ông cụ quỳ xuống, lớn như vậy, cho dù chịu phạt cô cũng sẽ đứng, ông cụ dạy cô, người phải có tôn nghiêm, cho dù chết đứng cũng không thể quỳ cầu xin người khác.

Ông cụ nhìn Phó Sùng đang tím lầy quần phục của mình, trong mắt cũng đầy đau lòng, giọng nói mềm nhũn rất nhiều: “Đứa nhỏ ngốc, ông nội biết cháu thích Đường Dật, từ nhỏ đến lớn cháu đều không nhìn vừa mắt ai, chỉ coi trọng thẳng nhóc này hơn bất cứ điều gì.”

Con bé do ông nuôi lớn, sao lại không nhìn rõ ý định này, ông già rồi, nhưng Phó Sùng nghĩ gì ông cũng có thể rõ ràng, lớn tuổi nhưng không hồ đồ.

“Ông nội...” Phó Sùng nắm lấy quần áo ông cụ, chỗ đốt ngón tay cũng hơi trắng bệch, cổ nén nước mắt, những người khác trong nhà họ Phó cũng nghiêm mặt, không dám mở miệng nói gì.

Đường Dật lặng lẽ nhìn hai ông cháu, định mở miệng nói gì thì ông cụ đã mở miệng trước: “Cháu nói cháu gả cho Đường Dật, cháu gả cho ai ông vẫn đều theo cháu, từ nhỏ đến lớn cháu làm bao nhiêu chuyện xấu, ông nội chịu nắng, gánh vác giúp cháu.”

Người khác mừng ông càng già càng hồ đồ, nhất định không còn anh minh năm đó, chỉ biết sùng ái không chừng mực cô nhóc này, chiều thành như vậy, ông cụ dạy con trai có khuôn phép, lại dạy cháu gái thành như vậy, ngược lại rất có thể trở thành trò hề.

“Cháu biết rõ cháu sai rồi, lúc còn nhỏ không hiểu chuyện, khiến ông chịu uất ức.” Phó Sùng nghẹn ngào nói xong xoay mặt đi, kìm hãm nước mắt trong mắt, “Nhưng cháu thật sự không chia xa Đường Dật được, bốn năm rồi, không có một ngày cháu không muốn quên anh ấy đi, nhưng càng muốn quên lại càng nhớ, nhớ sâu hơn.”

Khi bạn muốn xóa ai đó khỏi trí óc, bạn lại phát hiện kinh người, anh ta đã ở trong xương của bạn, thậm chí tràn đầy trong máu, cho dù đụng chạm tới đâu, bạn đều nhớ lại những kỷ ức cùng với anh ta.

“Vậy làm sao bây giờ, cháu từng nghĩ chưa, mẹ cậu ta có đồng ý không?” Ông cụ không nhìn Phó Sùng, khẽ nhắm mắt lại, cũng đau lòng, “Cháu nói đây chính là chuyện của hai đứa, chúng ta là bậc bề trên, cũng không phải không hy vọng cháu tốt đẹp, cháu đi theo Đường Dật, đứa nhỏ này ưu tú, ông nội không phải chọn.”

Đường Dật học trường học thợ săn, binh lính tinh nhuệ từ đội đã chiến ra, bây giờ đi đại đội đặc chủng làm phó đội trưởng, đây là vinh hạnh, dĩ nhiên là một người lính hết sức giỏi rồi.

Ông cụ thở dài, “Nếu mẹ cậu ta tới đây xin lỗi, nói cho hai đứa thành đôi, chúng ta cũng không phản đối, nhà họ Phó chúng ta có mặt mũi, có thể lật tay tát người ta sao? Đường nhiên sẽ đồng ý, nhưng người khác lại không cho cháu bậc thang đi xuống, đứa nhỏ ngốc.”

Nếu mẹ Đường Dật có ý này, sớm tới đây, hai đứa bé cũng sẽ không khổ tới bây giờ, lúc tiểu Hoa không có chuyện cũng từng tới nói với ông, Đường Dật không có Phó Sùng sắp thành điền rồi.

Cả người đã không còn hình dạng gì rồi, bạn nói xem ngay cả tư tình nhi nữ (1) cũng không ném ra được, sao làm lính, lời đó nói ra để chặn lời tiểu Hoa, sao không đau lòng chứ, sao không rõ ràng chứ, nhưng nếu gả Phó Sùng, về sau đứa nhỏ này nhất định sẽ chịu khổ.

Bây giờ ông còn sống, ai cũng phải cho chút mặt mũi, Phó Sùng làm vậy gì cũng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng ông không còn ở đây? Mấy vị cha chú này chỉ có thể che chở nhất thời chứ đâu che chở cả đời?

Cha mẹ Phó Sùng nuông chiều, nhưng lập gia đình, cha mẹ nói nhiều hơn nữa cũng không giúp được gì, không thể ra sức, ông sợ nhất chính là lúc không còn ở đây nữa, Phó Sùng vẫn náo loạn như vậy, ai cũng chán ghét mệt mỏi, không muốn quản nữa.

Cho nên ông cụ phải nhân khi mình còn sống, thấy Phó Sùng gả cho người tốt, gia cảnh đối phương cũng tốt, đối xử tốt với cô nhóc này, ông yên tâm, cả đời này cũng không mong gì hơn, nhưng tính cách con bé này cứ cố chấp như vậy, ông cũng không có cách nào.

Phó Sùng vẫn lặng lẽ nghe, nhà họ Phó cũng trầm mặc, Đường Dật nhìn ông cụ, lúc này mới mở miệng: “Ý của ông là nếu mẹ cháu đồng ý, ông sẽ cho cháu và Phó Sùng ở chung một chỗ, không phản đối chúng cháu?”

Những năm này anh vốn không về nhà, ở nhà cũng vì chuyện này mà náo loạn không thành cái gì, không biết trốn tránh hay anh thật sự không muốn bước vào nhà một bước, cho dù đi về cũng ít nói chuyện.

Gọi điện thoại cho cha mẹ hỏi thăm ngắn ngủi mấy câu, rồi sẽ ngậm miệng không đề cập đến, mỗi lần mẹ gọi điện thoại hỏi xem mắt, anh chỉ nói một câu, không có Phó Sùng, nhà họ Đường đời này sẽ không có người nối dõi, mẹ ồn ào mấy lần cũng mệt mỏi, thuận theo ý anh.

“Đúng, chỉ cần mẹ cậu tự mình đến nhà họ Phó cầu hôn, ông sẽ buông xuống.” Ông cụ ôm Phó Sùng, nhìn Đường Dật, “Ông chính là không thể để cho Phó Sùng chịu uất ức, lời lúc trước mẹ cậu nói phải chịu trách nhiệm, nếu không về sau mẹ cậu sẽ không đối xử tốt với Phó Sùng, ông sẽ không để cho Phó Sùng sống trong gia đình như vậy.”

Ông cũng mệt mỏi, không muốn làm khó đứa bé, nhưng mẹ Đường Dật không tới, chuyện như vậy sẽ không buông ra, mẹ Đường Dật đối xử không tốt với Phó Sùng, về sau con bé cũng sẽ không vui sướng, chuyện này không thể để vậy.

“Cháu có thể bảo mẹ tới cầu hôn, nhưng cháu có thể có một yêu cầu không?” Đường Dật hơi khó xử nhìn người nhà họ Phó, cũng biết bản thân mình yêu cầu thật khó khăn, lần đầu tiên kiên định, mặt lộ vẻ khó xử rồi.

Cha Phó thấy ông cụ đã thỏa hiệp, mình làm cha cũng nên tỏ thái độ: “Nếu ông cụ đã nói vậy, cậu nói một chút xem yêu cầu gì?”

Đúng là làm cha mẹ, sinh con, nuôi con, bạn còn phải cam tâm tình nguyện vất vả vì nó, nếu cha Phó biết đứa con trai kiêu ngạo của mình cũng không đáng tin như vậy, xem chừng thật sự xui vì tức.

Mẹ Phó vẫn trầm mặc, bà vốn cưng chiều Phó Sùng giống ông cụ, lúc con bé quý xuống bà đã mềm lòng.

(1) tư tình nhi nữ hay nhi nữ tình trường: nam nữ quyến luyến chuyện tình ái yêu đương.

Câu đầy đủ: “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản 儿女情长，英雄气短.

Câu thành ngữ Hán Việt này có nguồn gốc xuất xứ từ một câu trong hồi thứ 18 của “Thủy hử ký” (không phải “Thủy hử truyện” đâu nhé).

Nhi nữ: tức là nam và nữ, trai và gái.

Tinh trường: quyến luyến chuyện tình ái, yêu đương.

Anh hùng: nghĩa này quá rõ ràng, khỏi phải chú thích thêm.

Khí đoàn: Tiêu tan chí khí, tâm trạng, khí sắc xuống “phong độ”.

Anh hùng là để nhân thế ngưỡng mộ, cho nên anh hùng không nên vướng vào vòng lụy trai gái yêu đương quyến luyến.

Vậy thì ngụ ý đại khái của câu thành ngữ trên là: “Tình yêu nam nữ quyến luyến với nhau không rời, thì chí khí phấn đấu của người đàn ông sẽ tiêu tan”.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Đường Dật liếc nhìn cha Phó, lại đảo mắt nhìn ông cụ: “Chuyện như vậy do mẹ cháu làm chưa đủ tốt, nhưng cũng là mẹ cháu, tính tình bà không được tốt, hơi cố chấp, lúc mẹ cháu đến cầu hôn, có thể xin ông và mọi người tha thứ cho bà? Có gì tức giận, muốn phạt muốn mắng, cháu là con trai, hôm nay nguyện ý nhận.”

Cho dù bản thân mẹ đã từng làm gì sai, anh vẫn là con trai của bà, điểm này không thể nào thay đổi, nếu vì hạnh phúc của anh mà đến để chịu áp bức và lăng nhục, anh cũng không xứng làm con, không khác kẻ khốn kiếp là bao nhiêu.

Mẹ gây ra tổn thương lớn cho Phó Sùng, nếu anh không nói trước, khó bảo toàn, sẽ không tới để nhận con tức của người nhà họ Phó.

Ông cụ nghe lời Đường Dật nói, nghiêm mặt không mở miệng.

Ông cụ không nói lời nào, người nhà họ Phó càng không dám mở miệng, không khí cứ trầm mặc như vậy, qua thời gian lâu, ông cụ mới lẳng lẳng mở miệng: “Được rồi, như cậu nói, chúng tôi cũng không có vấn đề gì, điểm này tôi cũng có thể hiểu được, người nhà họ Phó không phải không biết nói lý.”

Yêu cầu này của Đường Dật, nghe ra thì quá đáng, thật ra cũng có ý nghĩa, không có cha mẹ nào không vì con, tới cầu hôn rồi hai nhà lại náo loạn một trận, chuyện như vậy, một cơ hội văn hòa cũng không có.

“Cám ơn ông!” Đường Dật bốp một tiếng chào ông cụ theo tiêu chuẩn quân đội, hết sức cảm kích ông cụ khoan hồng độ lượng.

Cũng biết là vì Phó Sùng, những người khác nhà họ Phó không nói thêm gì nữa, ông cụ đã buông lỏng rồi, bọn họ không cần thiết phải làm khó đứa bé.

Ông cụ gật đầu, vuốt đầu Phó Sùng, trong mắt đầy đau lòng, khoát tay áo với mọi người: “Được rồi, mọi người cũng về đi, ta mệt mỏi.”

Lớn tuổi rồi, chuyện trong lòng càng nhiều, đã cảm thấy đặc biệt có hết sức, nhất là vì cô nhóc này, ông cụ lo lắng suốt ngày chưa xong, nhưng cô nhóc này sống sẽ không quan tâm, đã nhiều năm như vậy, do mình dung túng mà ra.

Ông cụ đã nói vậy, mọi người đều đứng dậy, lục tục rời khỏi nhà ông cụ, về nhà mình.

Bên ngoài trời đã tối rồi, ánh trăng trong sân mơ hồ, trong không khí lạnh lẽo yên lặng, Phó Sùng không nhận được khế rứt cổ, Đường Dật tiện tay khoác áo khoác của mình lên người Phó Sùng.

Cha Phó và mẹ Phó nhìn hai người, thờ dãi: “Cho dù là duyên phận nghiệt ngã, Đường Dật à, cháu cũng phải đối xử tốt với con bé, biết chưa? Con bé còn quá nhỏ, trước kia bị chiều hư rồi, nhưng lòng con bé tốt.”

Từ nhỏ đến lớn, đứa nhỏ này bị người khác mắng do ông cụ cưng chiều sinh hư, nhưng nói trắng ra, ngoại trừ tùy hứng, nhưng lòng tốt, con bé không làm chuyện thương thiên hại lý*.

(*) thương thiên hại lý: nhẫn tâm, không có tính người.

Đường Dật khẽ gật đầu, ôm Phó Sùng, đặc biệt trân trọng mở miệng: “Con sẽ không để cho cô ấy chịu bất cứ tổn thương gì.”

Lần bốn năm này để cho anh nhớ quá nhiều quá dài rồi, rất nhiều việc không phải do mình nghĩ đơn giản như vậy, anh muốn làm tốt, phải đắn đo cho Phó Sùng, cô gái này không giống cô gái khác, chính là một đứa bé, phải từ từ.

Cha Phó và mẹ Phó gật đầu, không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi, Phó Mặc liếc nhìn Phó Sùng, đưa tay vuốt ve mặt em gái mình, Phó Sùng gọi Phó Mặc một tiếng thật nhỏ: “Anh...”

Có một người anh dù sao cũng tốt, Phó Mặc lớn hơn cô, từ nhỏ vì cô đã ấu đã lớn nhỏ không biết bao nhiêu lần, lúc trưởng thành, cho dù cô sai rồi, cũng không cho phép người khác nói cô không tốt trước mặt anh, đây chính là anh trai.

Anh có thể mắng cô không phải thứ gì, có thể nói cô làm việc tùy tiện, có thể nói cô không có tương lai, có lúc, khi hận cô, hận không thể bóp chết cô, lúc chán ghét cô nhìn sao cũng chướng mắt, nhưng anh là phúc lợi trời ban cho cô.

Anh đối xử với cô như vậy, đó là quyền lợi làm anh, người khác nói cô một câu cũng không được, anh chính là giữ gìn cô như vậy, đóng cửa rồi lại là một người khác, có lẽ đây chính là anh em, đây chính là quan hệ máu mủ.

“Được rồi, không có chuyện gì, trở về sớm chút.” Cuối cùng Phó Mặc cũng buông lời, hai người đều như vậy, anh cũng không thể ngăn được, ngăn nữa không phải để cô em gái này của mình hận chết mình sao, không bằng giúp đỡ chúng nhiều chút.

Phó Sùng khẽ gật đầu, Phó Mặc cũng xoay người đi, Đường Dật ôm Phó Sùng, lúc này mới mở miệng: “Cùng về nhà ông nội anh đi, sáng mai xin nghỉ, để anh gọi điện thoại cho đội trưởng Kiều một chút.”

Nói xong Đường Dật ôm Phó Sùng, mọi điện thoại trong túi ra, gọi cho Kiều Chí Vĩ, chỉ nói đơn giản tình huống, Kiều Chí Vĩ cũng nghe An An nói chuyện của Phó Sùng và Đường Dật rồi, cũng biết hai người quanh co khúc khuỷu rồi, dĩ nhiên đồng ý.

Cũng không làm khó, chỉ nói một câu, xử lý chuyện cho tốt sớm một chút, sớm ngày về đơn vị, tuyệt đối không thể phá hỏng diễn tập quân sự, nếu không sẽ giết chết Đường Dật, Kiều Chí Vĩ chính là như vậy.

Trừ An An nhà anh ra, chính là nghiêm khắc với bất kỳ ai, nhất là binh lính của mình, không được lười biếng.

Đường Dật cũng đảm bảo với Kiều Chí Vĩ, ôm Phó Sùng đi về nhà ông nội mình, ông cụ luôn ngủ sớm dậy sớm, Đường Dật vốn cho rằng ông đã ngủ, mang theo Phó Sùng trở về.

Không ngờ hai người đổi giày ngoài cửa, vừa vào phòng khách, chỉ thấy ông cụ đang ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách xem hí khúc * trên ti vi.

(*) Hí khúc (Hí kịch)戏曲 hay kinh kịch (京劇/京剧) hay kinh hí (京戲/京戏) là một thể loại ca kịch của Trung Quốc hình thành và phát triển mạnh tại Bắc Kinh vào thời vua Càn Long của vương triều nhà Thanh, là kết quả của sự trộn lẫn giữa Huy kịch với Hán kịch.

Phó Sùng hơi xấu hổ nhìn ông cụ, Đường Dật lại rất tùy ý, cười nói: “Ông nội còn chưa ngủ sao, mấy giờ rồi?”

Ông cụ quay đầu, lúc nhìn thấy Phó Sùng cũng hơi sững sốt, đã nhiều năm như vậy, bởi vì chuyện của hai đứa bé mà nhà họ Phó và nhà họ Đường cũng không thể nào lui tới, chuyện như vậy, ông vẫn cảm thấy thật có lỗi với lão thủ trưởng.

Khi ông còn trẻ, đã từng lên chiến trường với ông nội Phó Sùng, vừa là cấp dưới, ông rất rõ ràng tính khí của thủ trưởng, lúc tuổi còn trẻ chính là bá chủ một phương, khi đó tư lệnh cũng không có cách bắt bí thủ trưởng.

Không vì cái gì khác, người này vượt qua tư lệnh đã quen, đoàn trưởng đoàn khác cứ nhắc tới ông cụ Phó đều lắc đầu, chiếm đồ của người khác, giống như người khác đoạt đồ của mình, thời điểm đó làm lính khác bây giờ.

Không phải nói, đàn ông có khí phách, bọn họ làm cấp dưới cũng cảm thấy rất có mặt mũi, đều nguyện ý đi theo ông cụ.

Khi đó bọn họ ở trong đơn vị, chính là xảy ra chuyện gì, bạn làm cái gì cũng có thể vượt cấp, quan trọng chính là bạn phải có bản lĩnh đó, để người ta phục, lúc ấy thủ trưởng bọn họ có bản lĩnh này, không ai không phục.

Sau lại thỉnh thoảng gặp mặt, những ông bạn già bọn họ cũng sẽ nhắc lại chuyện năm đó, lúc nói đến lão thủ trưởng là sức mạnh và uy tín cỡ nào, binh lính khác nhìn bạn, trong mắt cũng mang theo vẻ hâm mộ, để cho họ đi lính cũng có thể bay bổng lên.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Tuy nói hai nhà không phải quan hệ lâu đời, bởi vì tầng quan hệ này, giao tình hai nhà vẫn tốt, ai có thể nghĩ tới chỗ con cháu cũng không phân biệt đúng sai, lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Vốn tưởng rằng hai nhà sẽ không còn tiếp xúc, đứa nhỏ Đường Dật này nội tâm thẳng thắn nhận định Phó Sùng, ông cụ vừa đi nhà họ Phó, mặc dù không bị đuổi ra, cũng do tâm tư thủ trưởng rộng lớn, không thiên vị.

Nhưng chỉ cần ông cụ nhắc tới chuyện hai đứa nhỏ thì lại nổi giận, cũng không nghĩ tới hôm nay Đường Dật lại có thể mang Phó Sùng về nhà.

“Cháu chào ông.” Phó Sùng thấy ông cụ cứ nhìn mình chằm chằm như vậy, chủ động mở miệng chào hỏi, tay nắm tay Đường Dật, trong mắt tràn đầy trong trẻo.

Ông cụ gật đầu liên tục, cười đến nếp nhăn chắt thành đống: “Ôi, được, đứa nhỏ, mau vào nhà ngồi xuống.” Ông cụ vẫy vẫy tay với Phó Sùng.

Đường Dật kéo Phó Sùng đi về phía ông cụ, ngồi trên ghế sa lon đối diện ông cụ, Đường Dật rót ly trà cho ông nội và Phó Sùng, lại xoay người ngồi lại.

“Ông nội, hôm nay cháu đến nhà họ Phó rồi, cầu xin ông nội Phó đồng ý cho cháu và Phó Sùng kết hôn.” Chuyện như vậy cần xin phép ông cụ, mặc dù biết ông cụ nhất định sẽ đồng ý.

Ông cụ Đường nhìn Đường Dật, giọng đường bệ trước sau như một: “Chuyện như vậy cần làm cẩn thận, còn mẹ cháu, ông nói nếu mẹ cháu không đồng ý, về sau cháu qua ở với ông.”

Trước kia mẹ Đường Dật vốn không như vậy, cũng là người rất tốt, gia cảnh giống nhau, ông cũng không nói gì, lần này thì hay rồi, nhìn trúng con gái chú tịch kia, cũng không nhìn người ta xem.

Mẹ của Đường Dật cũng thật buồn cười, nếu như bàn về thân phận địa vị, Phó Sùng không thể mạnh bằng đứa bé nhà kia, nhưng đây là vợ Đường Dật, xem là người tốt hay không tốt? Không phải điều kiện bối cảnh, nhớ tới chuyện như vậy, con tức từ đáy lòng ông sinh ra.

“Haizz, nhà họ Phó nói muốn mẹ cháu đi cầu hôn, chuyện như vậy ông xem xem?” Đường Dật hỏi ông cụ, chuyện không thể kéo dài, càng kéo càng xa, anh muốn để cha mẹ mình ngày mai tới Tứ Cửu thành một chuyện.

Nói chuyện xong, về sau sẽ không còn chuyện linh tinh gì nữa, những năm này để nhà họ Phó thừa nhận, cũng khiến cho nhà họ Đường bị chửi rất thảm nhiều không kể xiết, đều nói không biết mẹ Đường Dật nghĩ như thế nào?

Cháu gái ông cụ Phó, chính là vợ cao nhiều lắm, hưởng chi cha mẹ Phó Sùng cũng không kém, mẹ Phó Sùng là cán bộ viên chức, đó cũng là người có thể nói nên lời, cha Phó Sùng buồn bán cũng không kém, còn có anh trai làm chứng khoán, cũng được tầng lớp thượng lưu ở bên Mỹ tôn trọng.

“Chuyện này ông hiểu được, bây giờ gọi điện thoại cho mẹ cháu, gọi ngay bây giờ, ông nội gánh vác cho cháu.” Ông cụ cũng là người thông tình đạt lý, người nhà họ Phó đã cho nấc thang, nếu còn không cho người ta mặt mũi, nhà họ Đường còn có thể nói gì.

Đường Dật khẽ gật đầu, Phó Sùng ngồi yên ở bên, đang cầm ly trà bằng sứ xanh, lời mẹ Đường Dật vang vang trở lại giống như ngày hôm qua, Đường Dật ấn điện thoại, không bao lâu bên kia đã nhận.

Là mẹ Đường Dật nghe điện thoại, Đường Dật mở miệng trước: “Mẹ, là con.”

“Cũng biết gọi điện thoại về cái nhà này? Mẹ còn tưởng rằng con không tính toán cái nhà này đấy.” Giọng mẹ Đường Dật mềm mại rất nhiều, không ngang như trước kia, những năm này cha Đường Dật không cho sắc mặt tốt, ông cụ càng không cho, có quay về, ngay cả cánh cửa ông cụ cũng không mở cho.

Cha Đường Dật cũng không ở nhà dọn dẹp phục vụ như trước kia, những năm này cũng không lui, chuyện không nhiều lắm, nhưng thường ở đơn vị, lười phải trở lại, bà cho rằng bận rộn, đi xem, thấy cha Đường Dật vui trên ván gỗ, cuốn chăn, nghe đài, điều kiện bộ đội gian khổ hơn nữa ông cũng không muốn trở về.

Nghĩ thật lâu bà vẫn không hiểu, vì muốn tốt cho thằng bé, từng người lại ruồng bỏ bà mà đi, chính là khi Đường Dật đi trường học thợ săn, cha Đường Dật nổi nóng, nói bà ép con rồi đi rồi, nói bà điên rồi.

Hỏi bà có biết trường học thợ săn kia có bao nhiêu khổ, hỏi bà có hiểu thằng bé chịu bao nhiêu khổ, nói từ nay về sau, trên đường ra có lẽ còn có thể xảy ra chuyện gì đó, từ đầu đến đuôi ai có thể đảm bảo không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, nếu Đường Dật không còn, sẽ báo cáo ly hôn với bà.

Trong ngày thường cha Đường Dật không đặc biệt quan tâm đến Đường Dật, hai cha con giống như anh em, chuyện gì cũng có thể tâm sự, cha Đường Dật đập đồ ở nhà, rồi đi, bà ngồi trên ghế sa lon, nhìn miếng thủy tinh đầy đất, cả đống bừa bộn, lúc này bà mới biết mình sai rồi.

Thằng bé đã lớn đương nhiên có lựa chọn của mình, lúc trước để cho nó lấy ai thì lấy, bà điều khiển bọn họ, vì bọn họ yêu bà nên mới dung túng, nhưng bà lại tệ hại hơn, mới ép Đường Dật và cha Đường Dật rồi đi rồi.

Mỗi ngày lo lắng cho an nguy của Đường Dật, nhưng thằng bé quay về lại đi đại đội đặc chủng, chỉ gọi điện thoại cho bà báo bình an, một lời thừa thãi cũng không có, bà mới triệt triệt để để ngấm nghĩ lại.

“Mẹ, không phải con không cần cái nhà này, không phải con bận rộn ở đơn vị sao?” Đường Dật nghe giọng mẹ Đường n mềm nhũn đi nhiều, trong lòng cũng đau.

Giọng mẹ Đường ở bên kia nghẹn ngào, nói vào điện thoại: “Cha con chán ghét mẹ, ở đơn vị không trở lại, ông nội nhìn mẹ không vừa mắt, cửa cũng không mở cho mẹ, bây giờ chỉ còn lại mình con, mẹ chỉ có một con trai là con, con cũng ở đại đội đặc chủng, hai năm không gặp, cũng không về thăm mẹ.”

Đường Dật đã lâu không dùng giọng điệu này nói với bà, vừa nghe bà đã cảm thấy tất cả uất ức bùng lên trong nháy mắt.

“Mẹ đừng khóc, con trở về vội vàng, còn về phía cha, con sẽ nói một chút.” Đường Dật bất ngờ không biết phải mở miệng trấn an mẹ như thế nào.

Ông cụ và Phó Sùng cũng có thể nghe giọng nói trong điện thoại, Phó Sùng lẳng lặng nghe, trong lòng cũng không nói lên cảm xúc gì.

Trước kia cô không hiểu chuyện, bây giờ nghe lời ông nội, nhìn ông nội mới biết làm người nhất định phải biết cảm ơn cha mẹ và người lớn, dù không thành cái gì, nhất định phải có hiếu.

Vì cô và Đường Dật, người lớn hai nhà cũng bị tội theo, cho nên Phó Mặc nói đúng, cô và Đường Dật chính là duyên phận nghiệt ngã.

“VẬY CON VỀ NHÀ, ĐƯỢC KHÔNG? SÁNG MAI XIN NGHỈ VỀ NHÀ.” Mẹ Đường Dật ở bên kia vừa khóc vừa cười, nói vào điện thoại, “Mẹ nói cho con biết, cha con không ở đây, mẹ học nấu cơm, nấu ngon rồi, mẹ còn học đi làm sườn kho tàu, cả nấu cái chua, mẹ cũng sẽ làm sủi cào, con về mẹ sẽ làm cho con ăn, được không?”

Cha Đường Dật không ở đây, ngay từ đầu bà vẫn ăn ở nhà, nhưng không biết nấu cơm, sau đó không có cách nào, chỉ có thể tự học, đi theo người trong đại viện học làm các loại món ăn.

Mới có thể trải nghiệm, một người yêu mình làm cơm vì mình là bỏ ra bao nhiêu tinh lực, mới có thể thỏa mãn khẩu vị hay soi mói của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Đường Dật nghe lời mẹ mình nói cũng đỏ mắt, trong lòng đặc biệt không có cảm xúc, anh không phải là người đàn ông tốt người con tốt.

Người đàn ông làm lính nặng tình cảm hơn bất kỳ ai khác, nhất là cha mẹ, cho dù bọn họ từng gây ra lỗi gì, bọn họ cũng không có tư cách đi trách móc cha mẹ, bởi vì thời gian và tinh lực dành cho bộ đội.

Bọn họ không thể ở bên cạnh cha mẹ làm tròn chữ hiếu, đó là một thua thiệt, không chỉ thua thiệt, Phó Sùng khẽ nhủ mày, đưa tay lau nước mắt cho Đường Dật, cô có thể hiểu Đường Dật khó chịu, cũng cảm thấy mẹ Đường Dật đặc biệt đáng thương.

Chuyện oán hận này cuối cùng không biết là lỗi của người nào, Đường Dật cứ ôm Phó Sùng vào trong ngực như vậy, siết chặt lấy eo Phó Sùng, trừ phi chết, cũng không đoái hoài tới ông cụ có ở đó hay không.

Phó Sùng dựa vào trong ngực Đường Dật, Đường Dật nức nở vào điện thoại: “ĐƯỢC, VỀ SAU CÓ DỊP, CON SẼ TRỞ VỀ THĂM MẸ, CON CÓ THỂ THƯƠNG LƯỢNG MỘT CHUYỆN VỚI MẸ KHÔNG?”

“ĐƯỢC, CON NÓI ĐI, TẤT CẢ MẸ ĐỀU NGHE THEO CON, CON NÓI NHƯ THẾ NÀO, MẸ NHẤT ĐỊNH KHÔNG PHẢN ĐỐI.” Mẹ Đường Dật cũng có vẻ đặc biệt kích động, nói vào điện thoại, giọng nói hơi không mạch lạc.

Đường Dật chớp mắt, lại cảm thấy khó gãy bày, Phó Sùng nhìn Đường Dật, thuận tay cầm lấy điện thoại của Đường Dật: “Đi à, cháu là Phó Sùng.”

Giọng nói vừa thốt ra, cực kỳ lâu mới truyền đến tiếng nói thăm dò của mẹ Đường Dật ở bên kia: “Phó Sùng?” Có thể nghe thấy mẹ Đường Dật đặc biệt khiếp sợ.

“CHÁU MUỐN KẾT HÔN VỚI ĐƯỜNG DẬT, CÓ THỂ XIN ĐI BẰNG LÒNG KHÔNG? CHÁU BIẾT RÕ TRƯỚC KIA CHÁU NÓNG NÀY KHÔNG TỐT, CHÁU BIẾT RÕ TÍNH TÌNH CHÁU KHÔNG TỐT, NHƯNG CHÁU SẼ ĐỐI XỬ TỐT VỚI ĐƯỜNG DẬT, SẼ HIẾU THUẬN VỚI DI VÀ CHA ĐƯỜNG DẬT.” Phó Sùng lớn như vậy, chưa bao giờ để tâm đến chữ hiếu mà nói thế.

Cô cảm thấy ông nội rất cường đại, cho dù già rồi vẫn có thể oai vệ chấn động một đám người, cô cảm thấy cha mẹ rất tài giỏi, cô có thể làm chính là sống tốt, thật vui vẻ, khiến ông cụ và cha mẹ vui vẻ.

Đường Dật ôm Phó Sùng, cả người đều khiếp sợ, anh tuyệt đối không ngờ Phó Sùng sẽ nói ra những lời này.

“CÓ THẬT KHÔNG? NGƯỜI NHÀ CON ĐỒNG Ý KHÔNG? DI...” Mẹ Đường Dật hơi kích động.

Những năm này, bà cũng thấy được thái độ nhà họ Phó, chỉ không ngờ Phó Sùng sẽ nói vậy, Đường Dật cũng nói nếu không cưới được Phó Sùng, nhà họ Đường sẽ không có người nối dõi, vậy chẳng phải bà thành người có tội?

Nụ cười đầy mắt Phó Sùng, nhìn Đường Dật, cô sẽ không khóc, từ nhỏ đến lớn vẫn không khóc, ông cụ nói rồi, không phải cháu tâm địa sắt đá, nhưng

tuyệt đối không thể khóc, khóc chính là mềm yếu, dần dần cô sẽ không khóc.

“Là thật, ông nội cháu và cha mẹ cũng đồng ý, còn dĩ? Nếu như đồng ý, sáng mai đi và chú Đường trở lại đại viện một chuyến được không?” Cô không phải vì yêu mà cầu xin, đó là mẹ Đường Dật, đây là tôn trọng cơ bản.

Mẹ Đường Dật vừa nghe, càng thêm kích động, gật đầu liên tục: “Được, ngày mai dĩ sẽ đi cùng cha Đường Dật tới, chúng ta đến nhà họ Phó cầu hôn, dĩ nhận tội với ông cụ Phó.”

Phó Sùng miễn cưỡng cười vào trong điện thoại: “Vây cũng được, sáng mai gọi điện thoại cho chúng cháu, cháu mời dĩ và chú Đường ăn cơm, chúng ta đi Kim Xán ăn.” Thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ, có thể để cho một số việc nhỏ chuyển biến rất tốt, có thể để cho nhiều người suy nghĩ rõ ràng.

Là cô, là Đường Dật, là ông cụ, mẹ Đường Dật cũng thế.

“Được được, dĩ sẽ đến đơn vị tìm cha Đường Dật trở lại, ông ấy nhất định sẽ đặc biệt vui mừng.” Mẹ Đường Dật cười trả lời, trước kia sao lại cảm thấy đứa nhỏ này không tốt? Cô nhóc tốt biết bao, là ánh mắt mình hạn hẹp.

Chuyện như vậy mà nói với cha Đường Dật, ông ấy nhất định sẽ vui mừng, mẹ Đường Dật ở bên kia vừa định ngắt điện thoại, Đường Dật cầm điện thoại dặn dò mẹ: “Mẹ, đơn vị xa như vậy, mẹ gọi điện thoại cho cha là được, đừng đi.”

“Không có chuyện gì, mẹ để tiểu Diệp lái xe đưa mẹ đi, việc nhỏ không có gì, con giúp mẹ nói tốt một chút với ông nội, vậy là được.” Mẹ Đường Dật nói xong lập tức cúp điện thoại, nhà họ Phó cho rằng, đã nhiều năm như vậy, mẹ Đường Dật làm người vai dưới lại không tới nhà họ Phó nói một câu xin lỗi.

Mẹ Đường lại lấy cớ, chuyện như vậy nếu làm ầm ĩ, một điểm cứu vãn cũng không có, ông cụ và Đường Dật đi khá hơn một chút, nghe nói còn bị nhốt ngoài cửa, nếu tự mình đi, càng làm quan hệ giữa hai nhà thêm ác liệt, vì vậy không đi.

Phó Sùng cúp điện thoại, Đường Dật nhìn Phó Sùng, đầy mắt đều là cảm động, nói với ông cụ: “Ông nội, chúng cháu lên lầu chơi máy tính một lúc, ông cũng đi ngủ sớm đi, sáng mai cha mẹ cháu tới đây.”

“Đi đi, cuối cùng mẹ cháu cũng thông suốt, thật không dễ dàng.” Ông cụ không nhịn được cảm thán một tiếng, cô con dâu này đặc biệt cố chấp, có thể nghĩ thông suốt như vậy cũng không dễ dàng, mẹ Đường Dật chính là như vậy.

Đường Dật khẽ gật đầu, cứ ôm Phó Sùng như vậy đứng dậy, sai bước lên lầu, nếu là người con gái khác, nhất định sẽ kiêu dè ông cụ, nhưng Phó Sùng không giống vậy, cô chính là tính cách kia, không có chút kiêu dè.

Người khác sống vì tương lai, sống trong từng cái kiêu dè, để ý rất nhiều nữa, mà cô chỉ biết mình muốn cái gì, nên muốn cái gì, giống như hiện tại, cô thích Đường Dật ôm cô, dù trường hợp nào cô cũng sẽ không giây giụa.

Cái này cũng chẳng liên quan đến xấu hổ, cô chính là Phó Sùng, không có tâm tư dư thừa.

Đường Dật ôm Phó Sùng trở về phòng mình, lúc vào phòng, Đường Dật để Phó Sùng xuống, Phó Sùng quan sát phòng Đường Dật, vẫn như trước không khác lắm, bọn họ đã có rất nhiều ký ức ở nơi này.

Ví dụ như, Đường Dật nói yêu đương vụng trộm, mặc dù yêu quang minh chính đại, nhưng dù sao ông cụ vẫn ở nhà, bọn họ lén lén lút lút làm chuyện xấu, chính là vụng trộm, cũng ở chỗ này, cô nhớ rõ ràng đêm hôm đó, Đường Dật muốn cô, năm ấy là sinh nhật hai mươi tuổi của cô.

Cô mười tám tuổi đi theo Đường Dật, chỉ vì tiền đánh cược, nhưng cô biết đó là yêu, có lúc yêu một người, bạn không phải nhất định tìm kiếm thật lâu, có lẽ một giây, có lẽ một khắc, bạn sẽ biết rõ người đàn ông này là người yêu của mình.

Đúng như Xuyên Xuyên nghĩ mãi mà không hiểu, cô cười nói, vừa thấy cũng không thể chung tình, thấy nhiều hơn nữa cũng sẽ không chung tình, Đường Dật đối xử rất tốt với cô.

Cho dù người đàn ông này bị kim nén nữa cũng sẽ chịu đựng, cho đến sinh nhật hai mươi tuổi của cô, Đường Dật hồng rồi, Đường Dật lên ôm cô về nhà, người đàn ông như sói như hổ, mặc dù giây phút kia cô đau ghê gớm, nhưng vui vẻ từ đáy lòng.

Đường Dật cũng điên cuồng, xé quần áo không còn hình dáng, chọc cho cô mắng Đường Dật, nhưng Đường Dật không thèm để ý.

Khi Phó Sùng đang quan sát căn phòng quen thuộc, hơi đồ đạc, Đường Dật đột nhiên kéo Phó Sùng ôm vào trong ngực, “Rầm” một tiếng dè lên cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Phó Sùng còn chưa kịp phản ứng, cả hô hấp đã bị Đường Dật chặn lại, suy nghĩ của Phó Sùng như sương mù, người đàn ông như dã thú, không chút kiêng kỵ hôn kích thích dữ dội, khiến Phó Sùng không có nhịp tim, không có hô hấp.

Tay ôm hông Đường Dật, nắm thật chặt quần áo anh, chỉ sợ mất thăng bằng, cả người sẽ tụt xuống theo cửa sau lưng.

Đường Dật cứ ôm Phó Sùng như vậy, vẫn hôn khiến Phó Sùng khẽ rên rỉ ra tiếng, Đường Dật mới một tay ôm Phó Sùng đặt lên giường, cả người đè trên người Phó Sùng, hôn tinh tế tỉ mỉ, roi lên mặt Phó Sùng.

Nhẹ nhàng cắn lên xương quai xanh ở cổ, chọc cho cả người Phó Sùng nóng ran, cắn môi, thừa nhận, Đường Dật có thể rõ ràng từng chỗ mẫn cảm của cô, có thể biết từng chỗ vui vẻ của cô, trên giường lớn màu xanh dương, Đường Dật cứ tùy ý hôn như vậy.

Giọng nói hòa vào tiếng thở gấp thở kịch của Đường Dật.

Anh vĩnh viễn không có sức chống cự với Phó Sùng, luôn hoàn toàn mất khống chế chỉ sau một giây, hôn hồi lâu cho đến khi Phó Sùng không còn hơi sức, lúc này Đường Dật mới buông cô ra, lẳng lặng ôm eo Phó Sùng, cách lớp áo lót quần phục thật mỏng, dán chặt mình.

Đường Dật chôn mặt giữa tóc Phó Sùng, hơi thở gấp gấp, con người chính là làm bừa, biết rõ không được còn phải tự khiêu chiến sức chống cự của bản thân, anh cảm thấy mình đúng như vậy, vừa nhìn Phó Sùng đã mất khống chế, mỗi lần còn nhất định đi khiêu chiến cô nhóc này.

“Vợ, anh sắp chết rồi.” Đường Dật trầm giọng, mang theo khăn khăn, cảm giác muốn chạm mà không thể chạm, quả thật muốn lấy mạng người, “Anh đi ra một lần được không? Em tắm trước, nếu không thật sự chết rồi.”

Phó Sùng nhìn vẻ mặt nín nhịn của Đường Dật, mím môi, đầy mắt đều là nụ cười, ôm Đường Dật, đặc biệt xấu xa mở miệng: “Được rồi, anh đi đi, em phải về nhà.”

Giờ này cũng không còn sớm, cô phải trở về, chuyện hôm nay đã giải quyết, cô có cảm giác, Phó Mặc chắc chắn đang ở nhà coi chừng? Đợi cô trở về, nếu không đợi được cô, không biết ông anh này lại gây ra chuyện gì không thoải mái?

“Về nhà à? Tối nay em vẫn về nhà?” Đường Dật có vẻ đặc biệt giật mình, đã đến mức này, cô nhóc này vẫn về nhà, thích hợp sao? Quần áo trong của anh đã cởi một nửa, bây giờ cô nhóc này nói không làm, đây không phải giày vò, chính là muốn tính mạng anh.

Phó Sùng ôm cổ Đường Dật, cười đặc biệt xinh đẹp, kiều đẹp đến say lòng người: “Phó Mặc biết em theo anh ra ngoài, chuyện của hai chúng ta, mẹ anh còn chưa đến nhà em, anh ấy chắc chắn đang ở nhà chờ em rồi, em không trở về, anh ấy không phá phòng sao?”

Người khác không biết tính khí của Phó Mặc, dưới cùng một hiền nhà, sinh sống nhiều năm như vậy, cô hiểu hơn ai khác, chuyện này không có cách nói khác, bạn đừng không tin chuyện phá nhà, Phó Mặc thật sự làm được.

“Anh không sợ cậu ta.” Đường Dật nhìn Phó Sùng chăm chăm, thật khó mới có cơ hội có thể ở cùng nhau, toi công cho chạy?

Phó Sùng cười khanh khách, đẩy Đường Dật ra, đưa tay cài lại nút áo bị cởi ra: “Em sợ, được chưa? Về nhà.”

Cũng không kiểu cách, Phó Mặc thương cô nhiều năm như vậy, bây giờ chưa nói lời khó nghe chính là cưng chiều cô, chuyện này vẫn chưa hoàn toàn giải quyết, cô lại có đức hạnh trong quá khứ, người trong nhà càng thêm không yên tâm.

“Được rồi, tiền em về.” Đường Dật tiện tay lấy áo khoác bên cạnh khoác thêm cho Phó Sùng, ôm bờ vai Phó Sùng, đi thẳng tới đại viện, Phó Sùng rúc vào trong ngực Đường Dật, ở trong thành phố, về cơ bản không thấy ánh sáng sao.

Ngược lại trăng trên trời rất sáng, vừa lớn vừa sáng, chiếu trọn sân thành màu xám trắng, rất lãng mạn.

Hai người lẳng lặng đi, Đường Dật hàn huyên rất nhiều với Phó Sùng, tán gẫu cuộc sống hai năm nay của anh, tán gẫu bạn bè anh gặp khi ở trường học thợ săn, ví dụ như Kiều Tư, ví dụ như Kiệt Bản, Kiều Tư là người đặc biệt hài hước, suốt ngày chỉ thích đùa giỡn.

Cậu ta nói người yêu là minh tinh nước Mỹ, bọn họ từng vui vẻ ở bờ biển, cũng nói vĩnh viễn thích nhất là mối tình đầu, Đường Dật luôn nghe, rất ít chen vào, ngược lại những người khác biết người này nói láo, lại hết sức phối hợp.

Không vì cái gì khác, đây chính là trêu đùa trong tịch mịch, thậm chí có người còn nói mình từng đua tranh với tổng thống nước nào đó, cho dù anh ta nói thật hay giả, có lẽ cũng có thể là thật, có thể tới trường học thợ săn, không phải thần, nhưng cũng không phải đàn ông bình thường, có xương cốt sắt đá.

Khi cậu ta nói đến mối tình đầu, trong mắt mang theo ánh sáng nhu hòa, Đường Dật không nhìn được chen miệng: “Tại sao cậu lại để ý đến mối tình đầu của cậu như vậy?”

Kiều Tư cực kỳ ít thấy Đường Dật nói với mình, Đường Dật rất ưu tú, đột nhiên nói chuyện với cậu ta, người đàn ông này đặc biệt giật mình, nhào về phía Đường Dật, nói rất nhiều, đại khái nói về cảm giác mối tình đầu của mình, dịu dàng, coi nó như nụ cười được tắm gió xuân, khiến người ta say mê.

“Rượu đỏ tám mươi hai năm sao?” Đường Dật không nhìn được cười nhạo báng, không ngờ Kiều Tư gật đầu liên tục, khó có thể quên chính là chai rượu đỏ tám mươi hai năm, mùi vị tinh thuần, mặc dù lúc uống sẽ hơi mang theo vẻ khổ sở, nhưng giây phút qua cổ họng, chạy thẳng đến đáy lòng.

Để loại đó trôi qua bạn, đời này đều khó mà quên, về sau cho dù thử bao nhiêu rượu đỏ, cũng không bằng mùi vị của ngum rượu đầu tiên trong rượu đỏ

tám mươi hai năm, bởi vì khác biệt, mới có thể khắc sâu ấn tượng như thế, bôi xóa không đi.

Đường Dật nhìn Kiều Tư như vậy, cười nhỏ một tiếng, tất cả mọi người từng nhìn cô gái của Đường Dật, nhất trí công nhận là người đẹp phương đông, cả khuôn mặt Phó Sùng, chỗ xuất sắc nhất chính là đôi mắt.

Nó có thể nói, có thể vô tội, có thể câu hồn, có thể không mang theo chút tạp chất, nhất là nụ cười nhẹ nhàng, mặc quân trang, bóng dáng kia in dấu đến tận đáy lòng, cảm giác đó chính là rượu đỏ tám mươi hai năm.

Phó Sùng nghe Đường Dật nói nhiều chuyện xưa như vậy, vẫn cười, giống như trước đây, Đường Dật luôn có nhiều cách chọc cô vui vẻ, trước kia Phó Sùng vui vẻ không giống vậy, cô không cười nhiều lắm, chỉ có điều khéo miệng mang theo nụ cười khẽ nhạo báng.

Đó không phải là cười, chỉ có sau khi làm bậy, trong ánh mắt mới có thể đặc biệt cười vui vẻ, Đường Dật thường nói, nụ cười này của em đến từ địa ngục, em không thể như vậy, nếu không cả đời sẽ không thể vui vẻ chân chính.

Phó Sùng rất không hiểu, đây không tính là vui vẻ, cái gì mới coi là vui mừng, Đường Dật lập tức bắt đầu bày mưu tính kế trêu chọc cho cô vui vẻ, Phó Sùng mới biết, khi đứng trong công viên ở quảng trường, trong nháy mắt được từng cánh hoa bay múa đầy trời vòn quanh vui vẻ.

Hoa Đường Dật đưa cho cô đều biến thành cánh hoa, trải thành thảm cho cô.

Hoặc bắt chợt, cho một bất ngờ ngoài ý muốn, Đường Dật nói rồi, chăm sóc hoa sẽ chăm sóc thành khô héo, thật tàn nhẫn, cho nên anh muốn cho Phó Sùng một vài khoảnh khắc vui vẻ, mặc dù rất ngắn, nhưng sẽ khắc sâu trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Tình yêu thời điểm đó sao dứt khoát, Đường Dật sẽ nuông chiều cô, cũng sẽ dần thay đổi cô, bây giờ tư tưởng của Phó Sùng có thể trưởng thành, không thể không có công của Đường Dật.

Vốn quãng đường từ nhà họ Đường đến nhà Phó Sùng không bao xa, Đường Dật lại ôm Phó Sùng đi đường vòng thật xa, có thể coi là lượn quanh cầu một vòng, mục đích vĩnh viễn không thay đổi.

Đường Dật nhìn căn nhà trước mắt, buồn bực oán trách một tiếng: “Đây là đến rồi?”

Đi chung mấy ngày với Phó Sùng, anh vĩnh viễn ngại trôi qua thật nhanh, nhanh đến, trong một chớp mắt đã có thể nhìn thấy trời tối, mặc dù hơi khoa trương, nhưng với Đường Dật mà nói chỉ có thể diễn tả như vậy, bởi vì ở chung một chỗ với Phó Sùng, sẽ không có cảm giác vô vị buồn tẻ.

“Được rồi, nhiệm vụ của anh đã hoàn thành, rút lui đi!” Phó Sùng xoay người, cởi áo khoác khoác lên cho Đường Dật, khéo mắt có ý cười nhàn nhạt, ở dưới ánh trăng là một kiểu đẹp dễ khác.

Đường Dật đưa tay ôm eo Phó Sùng, giọng nói nức nện trong cổ họng, mơ hồ không rõ: “Anh với em về nhà!”

“Không được, đừng làm ầu!” Phó Sùng cười mắng Đường Dật, “Nhanh về đi, dây dưa lằng nhằng, như phụ nữ.”

Trước kia cô rất dính Đường Dật, mỗi lần Đường Dật đưa cô về, cô sẽ bắt Đường Dật chờ ở cửa, đợi cô ngủ thiếp đi, tắt đèn, Đường Dật mới có thể rời đi.

Cô chỉ thuận miệng nói, Đường Dật chỉ cho là đứa bé tùy hứng, nhưng cô sai rồi, cho dù mưa to gió lớn, Đường Dật cũng làm theo lời này.

“Người nào giống phụ nữ?” Đường Dật đưa tay vuốt mặt Phó Sùng, “Trước kia em không như vậy, mỗi lần anh đưa em về, em đều níu kéo không để cho anh đi.”

Nói vô cùng uất ức, đều nói thời gian có thể thay đổi rất nhiều, xem ra đúng là như thế, tối thiểu Phó Sùng thay đổi rất nhiều.

“Không biết xấu hổ!” Phó Sùng lườm Đường Dật, cô còn không đi, hai người sẽ thật sự khó chia ly, cũng không để ý tới Đường Dật, quay người bỏ chạy, Đường Dật nhìn bóng lưng Phó Sùng đi xa, khéo miệng nhếch lên cười.

Đường Dật không lập tức rời đi, đứng dưới tàng cây, lấy thuốc lá trong túi, hút từng điếu từng điếu, cho đến khi đèn trong phòng Phó Sùng tắt, Đường Dật mới xoay người sải bước về nhà họ Đường.

Đường Dật vừa đi, Phó Sùng mở cửa sổ ra, vừa rồi lúc tắm vẫn buồn bực vì sao Đường Dật còn chưa đi, thì ra anh vẫn còn nhớ đã từng ước định, một câu nói thuận miệng tùy hứng, đến nay Đường Dật vẫn chưa từng quên.

Thuận tay đóng cửa sổ, Phó Sùng chui vào trong chăn, nhắm mắt lại, ngày mai mẹ Đường Dật sẽ tới, đã từng hiểu lầm, mặc dù đã bị thời gian hòa tan, nhưng đôi mắt lần nữa, cô vẫn khấn nguyện.

Không tiếp tục suy nghĩ nhiều như vậy, Phó Sùng núp vào trong chăn, nhắm mắt lại ngủ say sưa.

Mặt trời chiếu vào trong đại viện, thường đánh thức người đại viện đang ngủ say chính là tiếng cười tập hợp lúc sáng sớm, cũng là từng tiếng khải hiệu, Phó Sùng trùm kín chăn, tiếp tục ngủ, ở trong thế giới của cô, những thứ này đều không ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô.

Cảm giác bên hông bị xiết chặt, Phó Sùng chuẩn xác không sai chui vào trong vòng tay ấm áp, mắt cũng không mở, Phó Sùng nói thẳng: “Đường Dật, anh đi ra ngoài cho em, giờ này em sẽ không rời giường.”

Khó mới có cơ hội ngủ, nhất là vui trong giường thoải mái của mình, thoải mái hơn phần ngủ cứng rắn trong đơn vị, Phó Sùng có thể không tham ngủ sao?

“Quá ghê gớm, không mở mắt cũng biết anh tới?” Đường Dật đưa tay kéo Phó Sùng dậy, đưa quần áo cho Phó Sùng, “Nhanh lên, hôm nay cha mẹ anh tới đây, chúng ta phải đi đón họ.”

Lúc này Phó Sùng mới mở mắt ra, nhìn Đường Dật, cả người lập tức tỉnh táo không ít, chỉ thấy Phó Sùng mặc đồ lính, vẫn thu dọn cho mình.

“Không đúng, anh vào bằng cách nào?” Phó Sùng giật mình nhìn Đường Dật, hôm nay là thứ hai, cũng nên đi làm, nhưng buổi tối biết cha mẹ Đường Dật tới đây, tất cả đều xin nghỉ.

Nếu Phó Mặc ở nhà, sao sẽ chấp thuận cho Đường Dật tiến vào cửa phòng mình, Đường Dật mặc quần áo cho Phó Sùng, thuận tay gấp chăn, giọng nói không nóng không lạnh: “Anh vào từ cửa sổ!”

Về mặt Phó Sùng bị đánh bại, lừa Đường Dật, xoay người đi vào phòng tắm, lính đặc chủng có một ưu thế duy nhất, bạn không phải mở cửa cho, anh ta có thể leo cửa sổ, hơn nữa còn là tay không.

“Anh, sắp xếp lại túi xách cho em.” Phó Sùng vừa đánh răng vừa nói với Đường Dật, Đường Dật đáp một tiếng: “Oh!”

Đi tới bắt đầu sắp xếp lại túi xách cho Phó Sùng, trước kia lúc Phó Sùng đổi túi, anh cũng giúp sắp xếp lại, cầm túi xách màu nâu, Đường Dật đồ thẳng đồ trong đó ra, một cuốn sách nhỏ thật dày cũng thuận thế rơi ra.

Đường Dật lập tức hiếu kỳ, thuận tay cầm lên mở ra, dán lên từng tờ một bên trong đều là Đường Dật mặc quân phục, từng nụ cười, từng dáng vẻ chán chường, khiến Đường Dật đặc biệt giật mình.

Những hình này đều sau khi chia tay với Phó Sùng, anh không hiểu Phó Sùng lấy ở đâu? Hoặc là những năm này Phó Sùng cũng chú ý đến anh, giống như anh, một giây phút cũng chưa từng dừng lại.

Khi lật tới tờ cuối, phía trên dùng băng dán màu sắc sặc sỡ, dính một dây chuyền, trên dây chuyền treo một chiếc nhẫn, lòng bàn tay Đường Dật vuốt ve chiếc nhẫn, phía trên có khắc tên Đường Dật.

Phó Sùng rửa mặt ra ngoài, chỉ thấy Đường Dật lật sách, đầu tiên sững sờ, ngay sau đó làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra, đi thẳng tới bàn, chuẩn bị trang điểm nhẹ.

“Chiếc nhẫn cùng những đồ này, ở đâu ra?” Đường Dật nhìn Phó Sùng trong gương hỏi, rõ ràng hai năm qua Phó Sùng vẫn có mình, tại sao có thể hạ quyết tâm từ chối không gặp bốn năm.

Phó Sùng dừng động tác trong tay, cười cười: “Những hình kia đều do tiểu Hoa gửi vào trong điện thoại di động, em đều rửa ra, còn chiếc nhẫn là lần đầu tiên đến nhà anh, vốn định dùng để cầu hôn anh.”

Không chút nào giấu giếm, khi đó cô muốn gả cho Đường Dật, vừa tốt nghiệp sẽ cầu hôn Đường Dật, cô khác cô gái khác, cô không hiểu cái gì gọi là dè dặt, Đường Dật chưa nói tới chuyện kết hôn sau khi tốt nghiệp, cô sẽ cầu hôn Đường Dật.

Đường Dật gật đầu, trước kia tiểu Hoa thường kêu Lâm Tử chụp hình anh, làm hại Lâm Tử luôn nói có phải anh và tiểu Hoa là gay, chẳng muốn giải thích, chuyện cũng chậm rãi trôi qua, anh không ngờ tiểu Hoa từng liều mạng giúp anh như vậy, cũng cảm kích từ trong đáy lòng.

Trang điểm xong, Phó Sùng đi tới nhặt đồ gì đó bị Đường Dật đổ xuống giường, bỏ hết vào trong túi xách, lại đi thay quần áo khác.

Ở trong mắt Đường Dật, luôn cho cô mặc áo sơ mi, nhưng gặp mẹ Đường Dật vẫn suy nghĩ nên ăn mặc tốt một chút, đây là tôn trọng cha mẹ Đường Dật đi?

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Đổi váy, Phó Sùng rất ít khi mặc váy, trong tủ quần áo cũng treo không nhiều, đều do Phó Mặc mua cho.

Người phụ nữ làm lính, trừ quân trang, quần áo khác đều rất tùy tiện, nhưng Phó Mặc nói rồi, con gái không mặc váy sẽ không trải nghiệm được vui vẻ của con gái đời này, ra nước ngoài vẫn mua vài bộ về cho Phó Sùng.

Đáng người cao ráo mặc váy thắt eo phối hợp với áo vest, Phó Sùng từ phòng thay quần áo ra ngoài, đứng trước mặt Đường Dật cười nói: “Thế nào?”

“Xinh đẹp, vợ anh mặc gì cũng đẹp.” Đường Dật nhìn Phó Sùng, trong mắt tràn đầy nụ cười, đáng người Phó Sùng cao ráo, quả thật có thể mặc rất nhiều kiểu quần áo.

Về mặt Phó Sùng hài lòng: “Tất nhiên, em là Phó Sùng!”

Tiện tay cầm túi xách, Phó Sùng kéo Đường Dật lo lắng không yên ra cửa, giây phút xuống lầu, Phó Mặc ngả gối ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, mẹ đang gọt trái cây, cha Phó ngồi đó đọc báo.

Lúc nghe tiếng đồng loạt nhìn về phía Phó Sùng, chỉ thấy Phó Sùng và Đường Dật cùng nhau xuống, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

“Con nhóc chết tiết kia, em lại dám để đàn ông ở nhà qua đêm, gan em càng lúc càng lớn?” Phó Mặc đứng vụt dậy từ trên ghế sa lon, quát Phó Sùng.

Con nhóc chết tiết mới hòa thuận đã giấu người ở trong phòng, giữ Đường Dật ở nhà qua đêm, , cái này quả coi trời bằng vung, ngược lại cha mẹ Phó mặt mày bình tĩnh, cúi đầu, làm gì thì làm vậy.

Con nhóc Phó Sùng này, có thể gả ra ngoài đã khó có được, con bé làm gì cũng lười quản.

“Cha, mẹ, con nói cho hai người chuyện này, anh con có bạn gái, nguyện vọng bỗng cháu của hai người không lâu lắm có thể thực hiện.” Phó Sùng nhìn Phó Mặc, báo cáo với cha mẹ mình.

Cả người Phó Mặc hóa đá, không đợi Phó Mặc phản ứng, cha Phó và mẹ Phó ngừng mọi động tác trong tay.

“Chuyện khi nào vậy? Hôm nào gọi đến đây? Con gái nhà nào?” Mẹ Phó giống như kích động, tiến lên kéo Phó Mặc hỏi không ngừng, Phó Mặc vội vàng cười lạnh: “Mẹ, mẹ đừng nghe con nhóc chết tiết kia nói, không thể nào, nó thích cố tình gây chuyện.”

Chuyện này vốn chưa phải thời cơ nói ra, chuyện Phó Sùng còn chưa giải quyết xong, xem ra nếu chuyện của anh lộ ra, không phải chết rất thảm sao, con nhóc Phó Sùng này thật ác độc.

“Người nào nói vậy, cha, mẹ, cô gái kia rất đẹp, mọi người vẫn thường nhìn thấy cô ấy trên ti vi.” Phó Sùng mừng khi người gặp tai họa nhìn Phó Mặc, vốn nếu anh không lắm miệng, cô cũng sẽ không vạch trần anh.

Nói xong cũng lười nhìn mặt Phó Mặc, Phó Sùng kéo Đường Dật ra khỏi nhà, cha mẹ đã quen với đức hạnh của cô, sợ rằng Phó Mặc sẽ chết rất thảm ỉ? Cho nên nói làm chuyện gì, nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm.

Cô vạch trần Phó Mặc cũng bởi vì anh thật quá đáng, chiếm cứ con gái nhà người ta nhiều năm vẫn không cho danh phận, nếu Phó Mặc thừa nhận, cô gái kia cũng sẽ không thành lời đồn thổi nổi lên bốn phía, chuyện như vậy, theo Xuyên Xuyên nói, cô gái kia đúng là không tệ, chính là trong trắng mất mù, đi theo Phó Mặc.

Theo Đường Dật lên xe, Phó Sùng nghĩ tới dáng vẻ của Phó Mặc, cười đặc biệt hung ác.

“Nhóc này, một ngày không hại người sẽ không sống yên ổn.” Đường Dật đưa tay vuốt tóc Phó Sùng, cho xe chạy rời khỏi nhà họ Phó, chạy thẳng ra khỏi đại viện.

Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, đặc biệt nghiêm túc mở miệng: “Làm đàn ông, đưa đồ tốt nhất cho phụ nữ chính là một ngôi nhà hoàn chỉnh.”

Lời nói có chiều sâu như thế, Phó Sùng cũng không tin do mình nói ra, nhưng cho phép chính là cố gắng rất nhiều, mới hiểu nhiều hơn.

“Thật ghê gớm, càng ngày càng để cho anh thay đổi cách nhìn.” Đường Dật cười cung chiều, “Chờ sau khi diễn tập kết thúc, hai chúng ta sẽ đánh báo cáo kết hôn.”

“Được.” Phó Sùng không nói lời thừa thãi, nghiêng đầu, vẫn chơi điện thoại di động, Đường Dật lái xe ra khỏi đại viện, đi thẳng tới sân bay.

Xe chạy một lát đã đến sân bay, Đường Dật dừng xe, Phó Sùng nhảy xuống xe trước, xa xa đã thấy cha mẹ Đường Dật cảm hành lý, đứng đó vẫy tay với bọn họ.

Đường Dật cũng theo xuống xe, kéo Phó Sùng sai bước đi về phía hai người.

“Cha, mẹ, không phải nói bay buổi trưa à? Sao giờ đã tới?” Đường Dật hỏi cha mẹ mình.

Cha Đường nhìn hai đứa bé, khóe mắt tràn đầy nụ cười: “Do mẹ con đến đơn vị lỗi kéo, bỏ giá cao để người khác nhượng vé máy bay lại, nếu không sao sáng sớm đã bay tới đây?”

Mẹ Đường thấy Đường Dật, có vẻ đặc biệt kích động, lần trước thấy Đường Dật vẫn là trước khi con trai đi trường học thợ săn, đi rất vội vàng, ngay cả cơm cũng không kịp ăn.

Từ trường học thợ săn trở lại, lại trực tiếp đi đại đội đặc chủng, tính toán một chút, đã hơn hai năm bà không nhìn thấy con trai của mình, bà cũng chưa bao giờ nghĩ đến, vì mình cố chấp nên chèn ép con trai và ông xã cách mình càng ngày càng xa.

“Mẹ.” Đường Dật khẽ gọi mẹ Đường một tiếng, mẹ Đường rơi lệ trong nháy mắt, nhào qua ôm Đường Dật, nghẹn ngào khóc rống: “Con trai, mẹ rất nhớ con.”

Mang thai mười tháng sinh ra, trong lòng bà coi Đường Dật còn quan trọng hơn bản thân, ban đầu cũng nhất thời trúng tà mà hồ đồ.

“Con cũng nhớ mẹ, đừng khóc, như vậy nhiều người nhìn, ta lên xe trước chứ?” Đường Dật thuận tay bế mẹ mình lên, mẹ Đường sợ hết hồn, vội vàng nói: “Mau buông mẹ xuống, để cho người khác nhìn thấy thì thành cái dạng gì, thằng bé này?”

“Sao nào, con ôm mẹ cũng không được, người nào thích cười cứ cười.” Đường Dật cười sang sảng, ôm mẹ Đường đi tới bên cạnh xe, trong mắt Phó Sùng cũng đầy ý cười, “Chú Đường, cháu giúp chú cầm đồ.”

“Không cần, chỉ có ngăn ấy đồ, chú tự cầm được.” Cha Đường thuận tay cầm túi lớn túi nhỏ hành lý lên, có kiểu người làm lính đặc biệt thuần túy, thật sự đặc biệt, mà làm lính còn trong quân ngũ, người khác vẫn gọi là lính ngốc.

Mà cha Đường Dật chính là như thế, người đàn ông ngay thẳng chính trực, sợ vợ nhưng cũng chính trực, trong mắt không thêm được một hạt cát.

Phó Sùng đi theo cha Đường đến trước xe Jeep, Đường Dật đặt mẹ ở ghế phụ, Phó Sùng theo cha Đường ngồi ghế sau, Đường Dật đặt đồ vào cốp sau, ngược lại lên xe, đóng cửa cho xe chạy đi.

“Phó Sùng à, cháu đã lớn như vậy?” Lúc này mẹ Đường mới có thời gian nói chuyện với Phó Sùng.

Trên khuôn mặt đoan trang đầy nụ cười, lần đầu tiên bà nhìn thấy Phó Sùng, cô nhóc này chưa đủ lớn, hôm nay đã trở nỡ ra đẹp mắt như vậy, trước kia nhìn như đứa bé, bây giờ nhìn lại phóng khoáng vừa vặn.

Đúng là lúc ấy mình không có năng lực phân biệt, không coi trọng cô nhóc này mà đi coi trọng Lan Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Đường Dật nói cô nhóc đó nhìn rất khéo léo, nhưng từ trong xương cũng đặc biệt không an phận, sau khi Đường Dật rời đi, bà còn cảm thấy rất có lỗi với Lan Tuyết, nhưng không thể tưởng tượng chưa tới bao lâu, cô ta đã mang thai.

Bà cũng không đi lại quan tâm, chỉ nghe nói đàn ông trong nhà đó ghét bỏ Lan Tuyết, nói cô ta không an phận.

“Đúng à, lần đầu gặp dì cháu mới hai mươi, bây giờ đã sắp hai mươi lăm rồi.” Phó Sùng đáp lời mẹ Đường, mẹ Đường khẽ gật đầu, đã sắp hai mươi lăm rồi, đảo mắt đã bốn năm trôi qua, thời gian trôi thật nhanh.

Cũng do mình làm ác, làm trễ nải thời gian bốn năm của hai đứa, khó trách mọi người không thích bà như vậy.

Thu lại suy nghĩ, mẹ Đường nói với cha Đường: “Lão Đường, sùi cáo tôi làm cho hai đứa đau rồi, mau lấy ra, cho hai đứa ném thử một chút.”

Sùi cáo không phải đồ hiếm gì, nhưng trước kia bà chưa từng gói cho Đường Dật, ngày hôm qua bảo hôm nay đến đây, liền suốt đêm làm cho hai đứa, cũng coi như tâm ý của mình.

Cha Đường ứng tiếng liên tiếp: “Đúng, đúng, tối hôm qua mẹ con gói.”

Cha Đường lấy từ trong túi xách bên cạnh ra một hộp giữ ấm, mở nắp ra, sùi cáo bên trong còn bốc hơi nóng, một mùi thơm xộc vào mũi.

Phó Sùng nhìn sùi cáo trong hộp giữ ấm, từng cái tinh xảo đặc sắc, nhìn ra tốn không ít tâm tư, cho dù mẹ Đường Dật đã từng như thế nào, bà vẫn là

người yêu Đường Dật sâu sắc.

“Nhanh, ném thử đi, di gói rất ngon đó, không giống đồ mua.” Mẹ Đường thúc giục Phó Sùng, giống như đứa bé muốn trở tài.

Phó Sùng khẽ gạt đầu, cười cười, “Dạ, nhìn ngon miệng gì đâu.” Thò tay nhận lấy đôi đũa cha Đường đưa tới, gấp một cái bỏ vào miệng, hương vị rất đậm đà.

“Như thế nào?” Mẹ Đường hỏi Phó Sùng.

“Ăn thật ngon, tay nghề không tệ.” Phó Sùng cười trả lời, Đường Dật nhìn kính cẩn gió trước mặt, ngăn nước mắt trong mắt, không phải anh không biết mẹ mình, trước kia là đại tiểu thư trong nhà nông chiêu.

Đi theo cha cũng thế, cái gì cũng không biết làm, hôm nay học nấu cơm, học làm sủi cảo, tối hôm qua không ngủ chính là vì gói những sủi cảo này, để lấy lòng anh.

“Đường Dật, anh cũng ném thử chút đi, di làm ăn rất ngon.” Phó Sùng bung hộp giữ ấm đưa đến trước mặt Đường Dật, gấp một cái lên khoe miệng Đường Dật, Đường Dật ngậm lấy, liên tiếp tán dương: “Chắc, mẹ, tay nghề này mẹ học với ai, học người bậc chuyên gia à?”

Mẹ Đường nhìn con trai, khẽ nghiêng đầu, trên mặt mang nụ cười lờ mờ.

“Con và cha con thích ăn sủi cảo, nhưng mẹ không biết làm, cha con gói cũng ăn không ngon, cho nên mẹ học.”

Quả thật bà học vì lấy lòng Đường Dật và cha Đường Dật, bây giờ bà mới hiểu đây không phải từ bỏ tôn nghiêm, mà dùng yêu để đổi lấy tình yêu của chồng và con trai.

Mắt Đường Dật đỏ ngầu, nhưng khoe miệng lại tràn đầy nụ cười: “Về sau mẹ gói ngày ngày cho con, con ăn ngày ngày.”

“Được, mẹ phục vụ con, mẹ gói ngày ngày cho con, mẹ còn có thể làm rất nhiều món ăn, cũng sẽ làm cho con ăn.” Mẹ Đường có vẻ đặc biệt vui vẻ, Phó Sùng và cha Đường nghe cũng thật khó chịu, mọi người đều có sai, nhưng bọn họ lại dùng lạnh lùng để trừng phạt mẹ Đường Dật.

Đường Dật lái xe rất nhanh, lúc vào đại viện, vốn định về nhà họ Đường, mẹ Đường Dật mở miệng trước: “Con trai, chúng ta đến nhà ông nội Phó Sùng đi, mẹ phải làm việc này trước tiên, nếu không trong lòng mẹ không yên tâm.”

Vốn do bà không đúng, đến đây theo lý vẫn nên đến nhà họ Phó trước, xin lỗi mới đúng, tối thiểu ông cụ là bậc bề trên.

“Được, nghe mẹ.” Đường Dật đáp một tiếng, thuận tay xoay vô lăng đi thẳng tới nhà ông nội Phó Sùng, nghe nói Đường Dật và Phó Sùng đi đón cha mẹ Đường Dật, ông cụ Phó ở trong nhà chờ.

Đến nhà ông nội Phó Sùng, Đường Dật dừng hẳn xe, mọi người lục tục xuống xe, mẹ Đường Dật nhìn căn nhà trước mặt, mím môi, Phó Sùng nhìn Đường Dật, đi tới trước kéo mẹ Đường Dật: “Di, vào nhà đi, ông nội cháu đang chờ đây.”

Mẹ Đường vỗ vỗ tay Phó Sùng, đi theo Phó Sùng vào trong nhà, Đường Dật và cha Đường cũng vào trong.

Sau khi vào cửa, Phó Sùng nói vào bên trong: “Ông nội, chúng cháu tới rồi.” Đến phòng khách mới phát hiện ông cụ nhà họ Đường cũng ở đây, đang chơi cờ tướng với ông nội Phó Sùng.

“Không phải chứ, sao ngài có thể đi lại, thủ trưởng?” Ông cụ Đường nói với ông cụ Phó, đã đặt xuống rồi, lại thu về, đây coi là đánh cờ gì?

Ông cụ Phó cũng không ngẩng đầu lên, vẻ mặt tỉnh bơ trả lời: “Đặt xuống, ta lại cảm về được kêu là đi lại, mà ta đặt xuống tay đã lấy ra đâu?”

Nhìn lại ông cụ Đường, đánh cờ cần gì nghiêm túc như vậy, hơn nữa ông cụ đi lại thì làm sao? Ông cụ là thủ trưởng, hối tiếc một quân cờ, làm vậy không phải hơi quá?

Ông cụ Đường bắt đắc dĩ mà lắc đầu, không oán được mấy ông bạn già kia ở tứ hợp viện, cũng không muốn đánh cờ với ông ấy? Lúc còn trẻ hoành hành ngang ngược đã quen, bây giờ già rồi, tính khí không giảm mà lại tăng, đánh cờ cũng có thể giờ trò bịp bợm.

Phó Sùng mời cha Đường và mẹ Đường ngồi trên ghế sa lon, người giúp việc lập tức đưa trà lại, Đường Dật cũng đi tới nhìn hai người đánh cờ, Phó Sùng cũng đi theo, liếc nhìn ông nội mình, lại liếc nhìn ông cụ Đường.

Trong đôi mắt thật to tràn đầy hài hước, nói với ông cụ Đường: “Ông nội, cái này là cái gì? Ông bị rút cái gì?”

Ông cụ Đường vừa nghe tiếng kêu, theo phương hướng Phó Sùng chỉ nhìn sang, tay còn lại của Phó Sùng cầm quân cờ tướng bỏ vào tay áo, ông cụ Phó nhìn cháu gái giúp mình như vậy, cười hi hi.

Con nhóc này được, trong ngày thường nuông chiều nó không ít, hiểu chuyện! Đường Dật vẻ mặt thất bại, hai ông cháu này bắt nạt ông cụ nhà mình trước mặt anh.

Ông cụ Đường nhặt khăn trên đất, thuận tay vỗ vỗ, quay đầu nhìn bàn cờ, khẽ nhíu mày: “Hả, không đúng, quân xe (ju) của ta đi đâu?”

Ông cụ nhớ rõ ràng có một xe (ju) ở chỗ này, sao đột nhiên không thấy tăm hơi? Mọi người nén cười, ông cụ Phó về mặt phớt tỉnh nói: “Nói hươu nói vượn, sao ông lại còn có ju (xe)? Đều bị tôi ăn hết, ông lớn tuổi rồi nên không nhớ, không thể được!”

“Đúng vậy, cháu cũng không thấy đâu cả.” Phó Sùng theo ông nội một xướng một họa đáp lời.

Ông cụ Đường về mặt không tin, đặc biệt trịnh trọng mở miệng: “Không thể nào, tôi nhớ ở chỗ này, có phải rớt không? Tôi phải tìm một chút.”

Phó Sùng ở bên cạnh bất đắc dĩ mà lắc đầu, người trong đại viện đều nói rồi, một nửa tính khí của Phó Sùng đến từ ông cụ, ôn hòa trả lời: “Ông nội, thôi đi, xe (ju) kia của ông bị chuột ngấm trong mồm tha đi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Nhìn hai người bất nạt còn chưa tỉnh, diễn giống thật như vậy, ông cụ Đường vẫn tìm kiếm trong đồng quần cò cũ, phòng lớn như vậy sao lại có chuột, thẳng nhóc Đường Dật này chỉ nói hươu nói vượn, mà coi như có chuột, nó cũng sẽ không tha quần cò.

“Ai là chuột?” Phó Sùng lườm Đường Dật, tiến gần lên chỗ Đường Dật mấy bước, đưa tay đặt sau lưng Đường Dật, nhéo mạnh một cái, đến khi Đường Dật thuận thế ôm Phó Sùng vào trong lòng, cười nói: “Anh không nói em, người nào tha quần cò, người đó là chuột.”

Cô nhóc này, làm xấu cũng không cho người ta nói, đúng là không nói đạo lý.

“Được rồi, được rồi, một xe (ju) rơm, còn động tĩnh lớn như vậy.” Ông cụ Phó ném quần cò trong tay, “Được rồi, không chơi với ông, tôi còn phải nói chính sự, chuyện hai đứa nhỏ quan trọng hơn chơi cò tướng.”

Đường Dật càng vui mừng, ông cụ biết mình sắp bại bởi ông nội, nên bắt đầu nguy trang không chơi.

“Đúng, chuyện đứa nhỏ quan trọng.” Ông cụ Phó cũng không nghĩ nhiều, đáp lời liên tiếp.

Ở bên kia cha mẹ Phó Sùng đã tán gẫu cùng cha mẹ Đường Dật rồi, chuyện trôi qua nhiều năm như vậy, một khi đã mở rộng lòng, muốn cho hai đứa bé thành cũng sẽ không khiến nhau khó chịu thêm.

Mẹ Đường Dật xin lỗi, cha mẹ Phó Sùng cũng không còn so đo, giờ phút này nhìn có vẻ hiền hòa.

Thấy ông cụ ở bên kia không thôi tìm cò, cha Đường Dật mới nói với ông cụ: “Ông cụ, hôm nay chúng con tới rồi, để thương lượng cùng ông và cha mẹ Phó Sùng một chút, chúng ta bàn luận chuyện hai đứa nhỏ, trước kia mẹ Đường Dật không đứng ở đây xin lỗi ngài trước.”

Mẹ Đường Dật hơi lúng túng nhìn ông cụ, cũng cười theo, mặc dù biết rất lúng túng, nhưng làm chuyện sai rồi thì phải gánh chịu nhận lỗi đúng không?

“Thật ra thì tôi không có ý kiến gì, Phó Sùng nhà tôi nhận định Đường Dật rồi.” Ông cụ khẽ nhấp một ngụm trà, “Tôi chỉ có một đứa cháu gái, từ nhỏ đã nuông chiều, việc này không đồng ý cũng không có cách nào.”

Lời ông cụ cũng không phải tự cao tự đại, nếu như có thể, ông hoàn toàn không hy vọng gả Phó Sùng cho người làm lính, mình một đời làm lính, biết làm lính ít thời gian, ít ở bên vợ, huống chi Đường Dật là lính đặc chủng, thời gian càng ít.

Còn phải thường làm nhiệm vụ, vừa gian khổ vừa nguy hiểm, ngược lại ông hy vọng Phó Sùng có thể gả cho người làm ăn, giống như tiểu Thành nuông chiều Từ Diệu vậy, cưng chiều con bé, che chở con bé, hơn nữa lúc bắt đầu thái độ của nhà họ Đường như vậy.

Nhưng Phó Sùng không muốn, ông cũng không có cách nào, cũng chỉ có thể tiện nghi cho Đường Dật rồi.

“Ông cụ, trước ánh mắt con thiên cận, mấy năm nay con đã nghĩ kỹ rồi, mọi người nên phạt cứ phạt, nên mắng cứ mắng, nếu ngài không vui cứ mắng con mấy câu cũng được, nhưng đừng làm khó đứa bé, được không?” Mẹ Đường Dật mềm giọng xin lỗi ông cụ.

Không đợi ông cụ mở miệng, mẹ Đường Dật tiếp tục nói: “Những năm này Đường Dật vì Phó Sùng thật đáng thương, tất cả lỗi đều do người làm mẹ là con đây quá cố chấp, thẳng bé không có lỗi.”

Từ lúc bắt đầu cho đến giờ, đứa nhỏ Đường Dật này chính là người bị hại, bà nói yêu con trai mình nhất, nhưng cũng cho nó tổn thương sâu nhất.

“Nói lời này xem như quá khứ đã qua.” Mẹ Phó Sùng cuối cùng mềm lòng, đều là cha mẹ cũng biết, dù gì đứa bé cũng quan trọng nhất, lời nói ra cũng có thể hiểu mẹ Đường Dật, ai không mong con trai cưới một nàng dâu hiền chứ.

Ông cụ nhìn mẹ Đường Dật, gật gật đầu: “Cũng không có gì, quá khứ thôi đi, tụ họp một chỗ ăn bữa cơm, chúng ta thương lượng chuyện hai đứa nhỏ.”

“Ôi chuyện như vậy, ông cụ, ngài và cha con định đoạt, chúng con cũng không có ý kiến.” Cha Đường Dật vỗ bả vai mẹ Đường Dật, cười nói với ông cụ.

Người làm lính, vừa là thủ trưởng, vừa là bề trên, lòng dạ rất rộng rãi, chịu cho bạn vào nhà đó chính là không để trong lòng rồi.

Cha Phó Sùng vừa nghe, lúc này mới mở miệng: “Như vậy đi, con đặt chỗ, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Nói xong cha Phó Sùng cầm điện thoại bắt đầu đặt chỗ ở Kim Xán, dù so trước mặt ông cụ, Trì Dương không nói hai lời, đã cho gian phòng khách quý.

Phó Sùng đứng bên cạnh ông nội mình, ông cụ đưa tay vuốt ve đầu Phó Sùng: “Sùng nhi à, lưu lại hai năm nữa trước khi ở chung với Đường Dật, ông nội không nở gả cháu như vậy.”

Cháu gái tự mình nuôi lớn, không bàn chuyện gả cưới thì thôi, nhưng vừa bắt đầu nói, ông cụ đã cảm thấy đáy lòng trống trải, giống như bị người đào rỗng.

Không đợi Phó Sùng nói chuyện, Đường Dật đã nói trước: “Ông nội, vậy cũng không được, chúng cháu tính sau diễn tập quân sự sẽ đánh báo cáo kết hôn.”

Việc này, nếu còn ở đây hai năm, với tính cách của Phó Sùng, trong hai năm này chơi đủ trò nữa, anh không chống đỡ nổi.

“Gấp cái gì chứ? Đã đồng ý rồi, kết hôn sớm hai năm hay muộn hay năm cũng không có gì?” Ông cụ trừng mắt nhìn Đường Dật, còn phải sát hạch thẳng nhóc này, nhanh như vậy đã muốn lấy người về nhà.

Đường Dật vừa nghe, lập tức á khẩu không trả lời được, đưa tay đụng Phó Sùng, cô nhóc này sao không vội chứ? Phó Sùng nhìn Đường Dật, trong mắt tràn đầy giao hoạt: “Ông nội, Đường Dật nói tuổi anh ấy lớn, kéo dài hai năm nữa sợ cháu chạy.”

Lời Phó Sùng khiến tất cả mọi người trong phòng dờ khóc dờ cười, còn Đường Dật không sao cả, lời cô nhóc này nói là thật, anh lớn hơn Phó Sùng mấy tuổi lận.

“Ồ, còn chưa kết hôn đã bắt đầu nghe lời Đường Dật, không được.” Mẹ Phó không nhịn được giễu cợt Phó Sùng, cũng chỉ có Đường Dật có thể quản con bé, trước kia cảm thấy Trần Mộ tạm được, nhưng Trần Mộ không phải đối thủ của Phó Sùng.

Trên đường Phó Sùng kêu làm gì thì làm nấy, không cho gọi điện thoại, Trần Mộ cũng không dám gọi, dây dưa không thôi, lại muốn tới nhà nhìn Phó Sùng, Phó Sùng cũng chưa cho sắc mặt tốt, để người ta đứng ngoài cửa.

Bọn họ khuyên can mãi để Trần Mộ đi vào, Phó Sùng không mở miệng, thẳng bé kia không dám đi vào, bọn họ nghĩ nếu thẳng bé cưới Phó Sùng, có thể cả ngày bị bắt nạt chết rồi.

Người cả phòng cười cười nói nói, trong đây mắt ông cụ Đường cũng là nụ cười, số kiếp của đứa nhỏ cuối cùng đã qua, thật ra người cả đời này rất đơn giản, lời nói ra, nút thắt lớn hơn nữa cũng có thể cởi bỏ.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, đi Kim Xán ăn cơm.” Cha Phó mở miệng trước, mọi người cũng giải tán ngay lập tức.

Phó Sùng nhìn người trong nhà, ngược lại không thấy Phó Mặc, trường hợp quan trọng như vậy thiếu đi Phó Mặc đúng là kỳ quái, không nhịn được hỏi mẹ mình: “Mẹ, anh con đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

“Đừng nhắc tới nó, vừa hỏi chuyện bạn gái nó, nó đã nói công ty bận việc, không thể thiếu nó, nói xong cũng chạy.” Mẹ Phó không vui lắm trả lời.

Mấy năm như vậy, Phó Mặc chưa dẫn một cô gái nào về, cả ngày bên ngoài còn nói nó tìm một minh tinh, lời đồn đại nổi lên bốn phía, đứa nhỏ này một chút cũng không yên tâm.

Phó Sùng “Ồ” một tiếng, cô đã cho Phó Mặc bậc thang, Phó Mặc không nhân cơ hội này nói chuyện ra, về sau cũng đừng trách cô không giúp anh.

“Được rồi, nói nó làm gì, muốn gì làm nấy, theo nó.” Cha Phó cũng hết cách rồi, chẳng thèm quan tâm Phó Mặc, “Để ông cụ nghe được chuyện này, trong lòng lại vương mắc.”

Lớn như vậy rồi, nghĩ giầy vò thế nào thì giầy vò đi, sớm muộn gì cũng có một ngày để cho nó hồi hận.

Mẹ Phó khẽ gật đầu, mọi người đi tới Kim Xán ăn cơm, người một nhà cũng không tán gẫu gì, chính là nói việc nhà, thương lượng chuyện đứa nhỏ, cũng xác định sau diễn tập quân sự sẽ làm hôn lễ.

Cơm nước xong, mẹ Phó và mẹ Đường Dật đi dạo xung quanh, cha Phó Sùng và cha Đường Dật cùng với hai ông đi về phía tư hợp viện, Đường Dật mang theo Phó Sùng đi siêu thị, Phó Sùng mua một vài món đồ, rồi khỏi siêu thị, Đường Dật lái xe trực tiếp đưa Phó Sùng về đơn vị.

Lên xe jeep, Phó Sùng thành thoi ngồi bên ghế phụ cạnh lái xe, chơi điện thoại di động, Đường Dật lái xe liếc mắt nhìn Phó Sùng, trên mặt mang cười, anh chưa nghĩ tới chuyện quá khứ có thể thoải mái như vậy, mà Phó Sùng cứ lẳng lặng ngồi bên cạnh anh.

Xe lái rất nhanh, trở về đại đội đặc chủng cũng tới rồi, Đường Dật chở Phó Sùng về thẳng khu nhà người thân, xuyên qua rừng bạch dương, xe đến khu nhà, Đường Dật dừng xe, Phó Sùng xuống xe trước.

Đường Dật cũng theo xuống xe, xách đồ cho Phó Sùng đưa cô nhóc này về, đến cửa phòng Phó Sùng, Phó Sùng móc chìa khóa mở cửa, Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, chỉ vào cái bàn trong phòng: “Đồ ở đó, anh có thể đi được rồi.”

Ồm ồ, Đường Dật lườm Phó Sùng, coi anh như công nhân bốc vác rồi, Đường Dật để đồ trên bàn, ngồi thẳng xuống ghế sa lon.

Phó Sùng đi tới, nghiêng đầu nhìn Đường Dật: “Anh không đi huấn luyện lính sao?”

“Không cần đi, buổi chiều huấn luyện với doanh trưởng, có thể đẹp yên.” Đường Dật thuận miệng đáp lời, lấy gói thuốc từ trong túi ra, rút một điếu đốt, có lúc ban đêm anh chỉ tập hợp mấy doanh tăng cường huấn luyện, mặc dù không cần phải tự thân tự lực.

Nhưng Kiều Chí Vĩ quá hà khắc, thường trở về kiểm tra huấn luyện thí điểm, có một chút không hài lòng, anh ấy sẽ phạt.

Cho nên, trong việc huấn luyện Đường Dật cũng yêu cầu rất nghiêm khắc, ví dụ như bọn họ tay không trèo ba tầng lầu, Đường Dật sẽ cho họ thêm yêu cầu cao, phải là năm tầng, gia tăng lên chút xíu.

Phó Sùng vừa nghe Đường Dật không cần huấn luyện, có vẻ đặc biệt vui mừng, một phát nhào tới áp đảo Đường Dật trên ghế sa lon.

Đường Dật hoảng hốt trong nháy mắt, vội vàng tránh tay ra, nói với Phó Sùng: “Đây là tình huống gì, cũng không thông báo trước một chút, lỡ như làm em bồng thì thế nào?”

Một tay Đường Dật ôm Phó Sùng, một tay tắt thuốc, cô nhóc này làm chuyện gì cũng không đáng tin.

“Anh.” Phó Sùng ôm cổ Đường Dật, cầm chống lên cầm Đường Dật, gần đến mức có thể nghe thấy hô hấp của nhau, Đường Dật nhìn Phó Sùng chăm chăm, dịu dàng nói: “Sao rồi? Đột nhiên dịu dàng như thế?”

Trong ký ức của anh, nếu Phó Sùng làm nũng nhất định có chuyện cầu anh, mỗi một lần đều biết yêu cầu của cô nhóc này quá đáng, nhưng chỉ cần Phó Sùng làm nũng, anh sẽ không có cách nào.

“Không có chuyện gì, chỉ muốn ôm anh một cái, không được à?” Phó Sùng vô tội nhìn Đường Dật, trong mắt hoàn toàn trong suốt.

Đường Dật nhẹ nhàng cười, cứ mặc cho Phó Sùng ôm, đưa tay ôm eo Phó Sùng: “Sao lại không được chứ? Anh ước em ngày ngày ôm anh.”

Đây cũng không phải lời ngon tiếng ngọt, anh và Phó Sùng ở chung một chỗ mấy năm, trong lòng Phó Sùng nghĩ cái gì, anh vĩnh viễn đều đoán không ra, giống như với trí thông minh của cô, nếu thành tâm muốn chinh anh, anh hoàn toàn không chống đỡ nổi.

“Anh...” Phó Sùng vừa muốn nói chuyện, điện thoại di động trong túi vang lên lần nữa, là tiếng chuông quen thuộc: “Crazy, ban đêm em thật sự quá lợi hại, cho nên còn muốn làm lại, chúng ta còn muốn làm lại, còn muốn làm lại...”

Đường Dật nghe tiếng chuông điện thoại di động của Phó Sùng, cả miệng có thể nhét được một trái trứng gà, mấy năm nay Phó Sùng không có thay đổi, ngược lại tệ hại hơn, bài hát này cũng đặt làm chuông điện thoại di động, một chút lễ tiết cũng không có ý định cần nữa?

Ngược lại về mặt Phó Sùng không sao cả, cười nhìn Đường Dật, thuận tay lấy điện thoại di động của mình ra, Phó Sùng bấm nút nghe, ở trên người Đường Dật nghe điện thoại: “Alo? Có chuyện thì nói, không chuyện thì cúp.”

Là cách thức nghe điện thoại của Phó Sùng trước sau như một, không cần biết là ai, kể cả là cha mẹ ruột cũng là thái độ này, người quen của cô đã thành thói quen, Đường Dật càng phải như vậy.

“Phó Sùng, cậu và Đường Dật tốt hơn rồi hả?” Bên kia là giọng Xuyên Xuyên, có vẻ đặc biệt kích động, hình như bị người đoạt mất đàn ông, Phó Sùng có thể mơ hồ cảm thấy Xuyên Xuyên đang phát cuồng.

“Sao vậy? Là tốt rồi, cha mẹ tớ, ông cụ đều đồng ý.” Phó Sùng vói tay, vẽ vẽ lên ngũ quan Đường Dật, “Chúc mừng tớ đi, sau diễn tập quân sự chúng tớ sẽ kết hôn.”

Nhìn Phó Sùng quấy rối, Đường Dật há mồm ngậm ngón tay Phó Sùng, chọc cho Phó Sùng cười khanh khách.

“Anh ta không phải người tốt, bà cô à, vừa bắt đầu đã nói với cậu.” Xuyên Xuyên nói vào trong điện thoại, cô không hiểu Đường Dật làm đầu Phó Sùng sâu như vậy, sao Phó Sùng lại có thể hợp lại với Đường Dật, chuyện như vậy, cả nhóm người nghĩ mãi mà không ra.

Phó Sùng nghe lời Xuyên Xuyên nói, cười càng vui vẻ hơn rồi, lúc này ở trong mắt Đường Dật, Phó Sùng giống như một đóa mạn châu sa hoa, lúc bọn họ huấn luyện dã ngoại thường thấy loại hoa này.

Kiều Tư nói loài hoa này rất đẹp cũng rất thê lương, nó là máu thiên sứ tự nguyện vào địa ngục, thừa nhận hành hạ luân hồi, cho người đời một phương hướng chỉ dẫn.

Bởi vì nó quá đẹp, cho nên luôn chịu đựng quá nhiều chỉ trích không công bằng, nói nó tàn nhẫn, là hoa điềm xấu, thiếu quá nhiều chúc phúc thật lòng...

Lần đầu tiên Đường Dật biết, thì ra loài hoa này là hoa đại, sau lưng lại có nhiều chuyện xưa như vậy, trong nháy mắt cảm thấy kính nể nó, giờ phút này anh cảm thấy Phó Sùng giống như đóa mạn châu sa hoa, tất cả tia sáng chói mắt, để cho cô thừa nhận chỉ trích không công bằng vô tận.

“Vậy làm sao bây giờ, cả bản thân tớ đều cho anh ấy, không phải người tốt tớ cũng nhận vậy.” Phó Sùng trả lời vào trong điện thoại, bạn cô rất ít, trừ Hứa Xán chính là Xuyên Xuyên, công việc của Hứa Xán rất bận rộn, là cô gái rất liều mạng, mà Xuyên Xuyên vẫn cùng cô làm bậy.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Phó Sùng chính là tình tình này, có thể để cho cô đặt cô gái nào trong lòng cũng không nhiều lắm, nhưng để vào lòng, cô có thể liều mạng vì bọn họ.

Xuyên Xuyên nói đúng, cô cũng cảm thấy Đường Dật không phải người tốt, nếu ban đầu không lấy bản thân mình làm tiền đánh cược, giờ này ngày này cô còn là Phó Sùng làm bậy, cùng Xuyên Xuyên gieo họa Tứ Cửu thành, nhưng cuộc đời chính là kỳ diệu làm sao.

Định trước thời gian cho bạn gặp gỡ người đã định trước, có lẽ sớm, có lẽ muộn, cũng có lẽ trời cao cảm thấy cô và Đường Dật ở chung một chỗ, không cần đi gieo họa cho người khác, đây chính là duyên phận nghiệt ngã đi, dù sao nên là của bạn vẫn sẽ là của bạn, không phải là của bạn bạn cũng trốn không thoát.

“Cậu nói gì vậy?” Xuyên Xuyên vẫn rất mất hứng, vừa định nói tiếp, Phó Sùng đã thấy điện thoại bên kia bị cướp rồi, truyền tới tiếng Trần Mộ: “Phó Sùng, nghe ra anh là ai không?”

Trong giọng nói tràn đầy hài hước, tay Phó Sùng cầm điện thoại di động khẽ khựng lại: “Trần Mộ hả, thì ra anh ở chung một chỗ với Xuyên Xuyên đấy.”

Cô đang thấy kỳ quái sao Xuyên Xuyên biết cô và Đường Dật tốt đẹp rồi, chuyện như vậy cô định cho qua, mời Xuyên Xuyên và Hứa Xán ăn cơm rồi công bố.

“Phó Sùng, sao em có thể ác như vậy?” Giọng Trần Mộ hơi say, mang theo chút đau nhói, “Anh thích em đã bốn năm rồi, bốn năm qua, anh chơi game cùng em, đưa xe cùng em, đi cùng em, chẳng lẽ chưa có chút nào có thể cảm động em sao?”

Sáng nay mẹ anh nhận được điện thoại của nhà họ Phó, nói chuyện của anh và Phó Sùng, cũng chính là nói giong một chút, hai đứa bé không êm thấm, không đi cùng nhau, cũng nói Phó Sùng không xứng với anh, nói nhiều như vậy, không phải nói Phó Sùng phải lập gia đình rồi, nhưng sẽ không gả cho anh.

Cha mẹ anh lại không nói gì, mọi việc theo anh, ở nhà không thể hiện ra, ra cửa Trần Mộ lại khóc, lúc anh từ nước ngoài trở lại đã theo cha mình đến nhà họ Phó.

Lúc ấy Phó Sùng mặc bộ quân trang vào cửa, dáng vẻ khoan thai tự đắc, để anh chìm đắm trong nháy mắt, bạn có thể nhìn thấy một người phụ nữ lưu manh vô lại mặc quân trang lại đặc biệt hài hòa, cõi đời này chỉ có một mình Phó Sùng.

Anh nghe rất nhiều chuyện của Phó Sùng, cũng tràn ngập khiêu chiến người phụ nữ này.

Về sau nữa, tiếp xúc nhiều hơn với Phó Sùng, cảm giác cô chính là một nam châm, không ngừng để cho người đến gần, nhất là cặp mắt kia, bạn vốn không đoán ra trong cặp mắt này dùng tâm tư gì đến gần bạn.

Anh mê muội rồi, anh đam mê rồi, bắt đầu điên cuồng đuổi theo Phó Sùng, anh vốn không phải cậu ấm không công việc đang hoang.

Ở nước ngoài, học hai bằng thạc sĩ, cũng là người đàn ông có bản lĩnh, anh nghe Phó Sùng đã từng yêu một người đàn ông, anh và Xuyên Xuyên kết thân, hỏi thăm tất cả tin tức về Phó Sùng.

Vì Phó Sùng, anh bắt đầu chơi CS, học đua xe, sống phóng túng, tất cả đều thuận buồm xuôi gió, chính là vì dụ dỗ Phó Sùng vui mừng, nhưng Phó Sùng chưa từng để ý đến.

Anh cho rằng góp nhặt từng ngày có thể cảm hóa tất cả, một ngày nào đó coi như Phó Sùng không yêu anh, cũng sẽ quen với sự hiện hữu của anh, nhưng cho tới hôm nay, anh mới biết, anh cảm động toàn thế giới, bao gồm cả mình, nhưng chỉ không cảm động được Phó Sùng.

Đường Dật nhìn Phó Sùng, dính vào bên cạnh Phó Sùng, nghe tiếng Trần Mộ hơi híp mắt, trong mắt mang theo chút tức tối, cho dù đôi phương đã từng đối xử thật tốt với Phó Sùng, anh đều không muốn bất kỳ ai tranh giành với anh.

“Tôi đã nói với anh rất nhiều lần, chúng ta không hợp, anh đi theo tôi sẽ không sung sướng.” Phó Sùng khó có được giọng mềm nhũn, cô là người không tìm không phối, nhưng cũng không thể không lương tâm, mấy năm nay, cô đều có thể nhìn thấy việc Trần Mộ làm, cũng có thể cảm thấy.

Nhưng trong mắt cô chỉ có Đường Dật, càng đối xử tốt với cô, càng khiến cô mâu thuẫn, thậm chí có lúc cô nhìn thấy Trần Mộ đã phiền, người khác mắng cô không có lương tâm, vậy thì sao, trái tim cô chỉ có Đường Dật, cô còn có thể lấy cái gì cho người khác?

“Em nói vui vẻ, là cái gì?” Trần Mộ bỗng nở nụ cười, cười đặc biệt lạnh lẽo, ngay cả giọng nói cũng nghẹn ngào, “Anh rất vô dụng, anh nên chúc phúc em có đúng không? Vừa lòng là con mẹ nó đặc biệt đau.”

Nếu như có thể, anh cũng muốn nói một tiếng với Phó Sùng, Phó Sùng, em phải hạnh phúc, gia cũng sẽ hạnh phúc, nếu Đường Dật đối xử không tốt với em, gia sẽ là người đầu tiên xuất hiện bên cạnh em, mang em cách xa anh ta.

Đối với bất kỳ cô gái nào, anh đều có thể tự mình đánh giá, nhưng riêng Phó Sùng thì không được, cả đáy lòng đều trống trải, giống như bị lấy hết toàn bộ.

“Trần Mộ, tự anh suy nghĩ kỹ, anh đối với tôi rốt cuộc là tình cảm hay bởi vì không chiếm được.” Phó Sùng nói vào điện thoại, thật sự là thích sao? Ngược lại cô nhìn không thấu, ngay từ đầu Trần Mộ theo đuổi cô, chẳng qua khi trở về nghe trong đại viện nói, nghe giới quyền quý nói.

Đây là yêu nghiệt của Tứ Cửu thành, ai cũng không thể giải quyết, ai cũng muốn liều một lần, nhưng không có can đảm, Trần Mộ đã bắt đầu hành động, chuyện như vậy không phải cô không biết, đều ra ngoài lẫn lộn, kẻ nào không rõ là kẻ ngu.

Lâu sau bên kia mới truyền đến tiếng Trần Mộ, mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Đúng, vừa bắt đầu là anh tìm kích thích, nhưng sau thật sự đắm chìm, từ khi gặp em đã đắm chìm.”

“Phí lời con mẹ nó cái gì, giành phụ nữ với ông, mau nguội lạnh đi, bỏ qua đi.” Đường Dật thuận tay giật điện thoại trong tay Phó Sùng, đặc biệt không cam lòng nói vào điện thoại, “Tôi nói cho anh biết, tôi mặc kệ anh đối xử với cô ấy thật lòng cũng được, giả vờ cũng được, còn anh cách xa cô ấy một chút, đây là cảnh cáo lần đầu cũng là lần cuối, nhớ kỹ.”

Vốn nghĩ người đàn ông này thích Phó Sùng nên mới theo đuổi cô nhóc này, để anh ta nói hai câu với Phó Sùng cũng không có hại gì.

Thì ra bắt đầu thằng cháu này tìm kích thích, về sau nữa nói cái gì mà thật lòng, giờ phút này Đường Dật nghe mà con mẹ nó làm cho người ta ghê tởm, đặc biệt ghê tởm.

Không đợi Trần Mộ ở bên kia nói chuyện, Đường Dật thuận tay ném điện thoại ra ngoài, trực tiếp nện lên tường, một tiếng thanh thúy vang lên, điện thoại di động chia năm xẻ bảy trong nháy mắt, Phó Sùng quay đầu nhìn xác điện thoại trên đất, vẻ mặt không thể tin.

“Đó là điện thoại của gia! Làm phiền ngài thấy rõ ràng rồi hẵng đập!” Khi Phó Sùng tức giận, cũng sẽ học Đường Dật tự xưng là gia, bạn nói Đường Dật này ghen cũng tốt, tức giận cũng được, đập điện thoại của cô thì sao, không phải anh dùng tiền mua?

Sắc mặt Đường Dật vẫn không tốt như vậy, giương mắt nhìn Phó Sùng: “Hừ, gia sẽ mua cái mới cho em, anh cho em biết một Trần Mộ đã đánh, lại còn gọi điện thoại đêm hôm cho em, chơi trò mập mờ, em cẩn thận một chút cho gia!”

Đường Dật có ham muốn giữ lấy Phó Sùng cực mạnh, mạnh đến có lúc cảm thấy không thể nắm trong tay, giống như hiện tại, Phó Sùng cảm thấy anh và Phó Mặc không kém cạnh.

“Không phải chứ, anh đập điện thoại di động của em, anh còn để ý?” Phó Sùng đưa ngón tay chọc vào ngực Đường Dật.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Cái khác không nói, chuyện đập điện thoại di động như vậy, Đường Dật không nên nói lời xin lỗi sao? Người khác thích là chuyện của người khác, cũng không phải là lỗi của cô.

“Anh không thích em thân cận với người đàn ông khác, em chỉ có thể chơi game với anh, đi bar với anh.” Đường Dật đặc biệt chăm chú nhìn Phó Sùng, cứ nhìn cô nhóc này chăm chăm như vậy, duỗi tay ra, cúi đầu, hôn lên môi Phó Sùng.

Đường Dật chủ động, không đòi lấy sự chống cự của Phó Sùng, Phó Sùng núm chặt cổ Đường Dật, chủ động đưa lên nụ hôn của mình, nồng nồng sâu sâu, hít lấy không khí lẫn nhau, Đường Dật chỉ cảm thấy cả đáy lòng cũng đang run rẩy, thờ gấp gấp buông Phó Sùng ra.

Nhìn mắt Phó Sùng, cũng hơi ửng đỏ, mặt nghiêm nghị, Đường Dật mím chặt môi, đột nhiên ôm Phó Sùng đi thẳng vào trong phòng.

“Làm gì? Anh ôm em như vậy là xong sao?” Phó Sùng kêu to với Đường Dật, thực sự cười sáng lạn như vậy, đúng như ánh mặt trời trong mùa đông, mặc dù không ấm, lại sáng rực rỡ chói mắt.

Trên mặt Đường Dật cũng nín nhịn, phun ra từ trong cổ họng: Trong tiếng chuông điện thoại di động vừa rồi của em, hát sao, crazy ban đêm anh thật sự quá lợi hại, cho nên còn muốn làm lại, chúng ta còn muốn làm lại, còn muốn làm lại.”

“Vô lại, lưu manh, đó là tiếng hát, đừng mượn đề tài này để nói chuyện của mình?” Phó Sùng giả bộ quát với Đường Dật.

Đường Dật không khỏi cười khế, cúi đầu nhìn Phó Sùng: “Vậy cũng không, anh xem ra em cũng muốn, hôm nay anh sẽ tới sáng khoái!”

Ôm Phó Sùng vào trong phòng, khoảnh khắc khi đặt Phó Sùng nằm trên giường, cả người Đường Dật đè lên.

Lần nữa chặn lại hô hấp của Phó Sùng, vốn cũng không phải cô gái kiêu cách, cũng không biết ai bắt đầu trước, hoặc đến từ phản ứng bản năng, đáng về quần quýt si mê, quần trên giường, ga giường màu xanh lá cây làm nổi bật, có mùi vị đẹp đặc biệt.

“Sùng nhi...” Đường Dật say sưa kêu một tiếng, Phó Sùng ngẩng đầu lên, mặc cho Đường Dật gặm cắn nhẹ nhàng như vậy, không có lời tâm tình dư thừa, anh muốn Phó Sùng, từ trong lòng đều đặc biệt muốn đoạt lấy Phó Sùng.

Một hồi trần trọc triền miên, trong không khí tràn đầy hương vị xa xỉ, Phó Sùng vui đùa trong ngực Đường Dật, yên lặng giống như con mèo nhỏ, Đường Dật nghiêng đầu nhìn Phó Sùng, trong mắt là lửa lòng sau cung chiêu.

Đưa tay vuốt mặt Phó Sùng, khóe môi Đường Dật nhếch lên nụ cười nhạt: “Có mệt không?”

Trước kia Phó Sùng cũng thế, cô rất kích thích dữ dội, giống như tính tình của cô, không chút nào giấu giếm, không chút nào tỏ vẻ kệt có, cô vĩnh viễn biết cô muốn gì, cũng sẽ nói rõ cho anh biết, cô muốn.

Đường Dật cảm thấy Phó Sùng chính là một mê hoặc, anh vĩnh viễn có thể đắm chìm, cho dù là thể xác hay tinh thần, để cho anh không nhận được đi thăm dò, nhưng càng thăm dò càng rơi vào tay giặc.

“Cũng tốt, có muốn một lần nữa không?” Khóe môi Phó Sùng khẽ nhếch lên nụ cười nhạt, Đường Dật vừa nghe, mắt vốn khẽ híp lập tức mở ra, nhìn Phó Sùng cười nói: “Được, nhiều thêm mấy lần cũng không có vấn đề gì.”

Anh chính là khí huyết mạnh mẽ, cô nhóc này còn cổ ý.

“Không cần, chộc anh chơi thôi, ngày mai năm giờ em phải dậy chạy bộ, tiếp nữa không chịu nổi.” Phó Sùng cười lớn đẩy Đường Dật đang nhào lên, Đường Dật cũng thật sự không làm khó Phó Sùng, biết huấn luyện rất vất vả, cho nên anh cũng không để Phó Sùng quá mệt mỏi.

Thờ dài một cái, Đường Dật nằm bên cạnh Phó Sùng hỏi: “Em hận anh để em đến đơn vị này sao?”

Một nửa tâm tư của anh là muốn Phó Sùng gần anh hơn, dù đứng xa xa nhìn cũng tốt rồi, một nửa kia chính là hy vọng cô nhóc này có thể dần dần có tư cách, người cả đời này nếu bạn chính là ngôi ăn rồi chờ chết, quá lãng phí sinh mạng trời cao mang đến cho bạn rồi.

“Không có, có thể nhìn thấy anh em cũng rất vui vẻ, mặc dù ngoài miệng nói vĩnh viễn không muốn thấy anh.” Phó Sùng nhìn trần nhà, nói lời trong lòng, biết sau hai tháng có thể ngày ngày nhìn thấy Đường Dật, đột nhiên không hiểu sao cô vui vẻ hai lần. Đường Dật nhìn Phó Sùng, vừa định nói chuyện, Phó Sùng đẩy Đường Dật một cái, nhẹ giọng nói: “Em muốn tắm rửa, ngủ!”

“Được, dọn dẹp cho em một chút.” Đường Dật đáp một tiếng, ôm Phó Sùng vào nhà tắm, tắm rửa cho Phó Sùng, lại ôm về giường, nằm bên cạnh Phó Sùng, cho đến khi Phó Sùng ngủ thật say, Đường Dật mới đứng dậy rời đi, trở về nhà của mình.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, nơi xa đã có tiếng còi rời giường, tiếng nọ nối tiếp tiếng kia, Phó Sùng đưa tay nắm ga giường, khẽ cắn răng, từ trên giường bật dậy gấp rút đổi trang phục huấn luyện, chạy tới sân huấn luyện.

Tập hợp trước sau như một, Tiểu Khải nhìn Phó Sùng, biết cô xin nghỉ, nhưng không biết lý do xin nghỉ là gì, chỉ nghe tiểu Hải nói phó đội trưởng Đường cũng xin nghỉ, hơn nữa cô nhóc này cùng về với phó đội trưởng Đường, chắc trước kia đều là chỗ quen biết?

“Phó Sùng, thân thể như thế nào?” Tiểu Khải cao giọng hỏi Phó Sùng.

Phó Sùng hơi sững sờ, nhìn bản thân một chút, lúc này mới trả lời: “Tôi vô cùng tốt, không bệnh không tai nạn.” Cô không hiểu sao Tiểu Khải đột nhiên hỏi vậy.

“Vây là được, ngày hôm qua xin nghỉ, còn tưởng cô ngã bệnh, không có chuyện gì là tốt rồi.” Tiểu Khải đáp lại Phó Sùng, ngược lại đột nhiên cất cao giọng: “Toàn thể đã có mặt, hôm nay mười hai cây số, không đạt quy định thời gian, để xem ông đây phạt các người như thế nào?”

Mười hai cây số theo lệ thường, lời Tiểu Khải vừa dứt, toàn đội ngũ nhanh chóng xông ra ngoài, Phó Sùng ngược lại buồn bực, sớm biết đã nói thân thể không tốt? Mười hai cây số đó không phải đùa giỡn, lê tấm thân mệt mỏi, Phó Sùng rút lại sau cùng đội ngũ.

Chạy bộ, giải tán, ăn cơm, ngay sau đó là kỹ năng huấn luyện một ngày, Phó Sùng dần đã quen với sinh hoạt này, nghe một đám ông lớn nhạo báng lẫn nhau.

Tìm kiếm niềm vui trong đau khổ thuộc về họ, cô cũng sẽ không tìm không phỉ cười theo, mặc dù thường bởi vì không vượt qua chướng ngại vật mà bị lính cũ cười nhạo nhiều hơn, lúc lính mới không tốt cũng sẽ bị mắng: “Nhìn cậu còn không bằng phụ nữ.”

Cho tới trưa huấn luyện cuối cùng xong, cơm nước xong, mọi người đều tự tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi gần gũi, Phó Sùng nhìn chung quanh, cả ngày hôm nay đều không thấy Đường Dật, cũng rất kỳ quái, người đàn ông này chưa bao giờ một ngày không xuất hiện ở sân huấn luyện.

Phó Sùng rảnh rỗi không có việc gì, bắt đầu đi dạo chung quanh, tới đại đội đặc chủng mấy ngày, cô vẫn chưa tham quan một chút, trừ mấy sân huấn luyện, cô hoàn toàn không biết đầu vào đâu, rất nhiều lính cũ nói, sân huấn luyện rất nhiều.

Thật ra thì ở chỗ này đã lâu trừ buồn tẻ vô vị cũng cảm thấy có việc vui khác, ở một dãy nhà nhỏ không xa, Phó Sùng nhìn thấy một nhóm binh lính, nhất là trong nhóm binh lính đó, có bóng dáng quen thuộc với cô.

Khóe môi nhếch lên cười, Phó Sùng sai bước đi tới dãy nhà này.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Lúc chạy đến trước mặt Đường Dật, không cách quá xa, Phó Sùng nhìn thấy Đường Dật đứng đó, đi theo một con chó quân đội màu đen, chơi rất vui, rất tập trung, những binh lính khác cũng cho những con chó quân đội này ăn, tắm cho chúng nó.

“Truy Phong, đừng hồ đồ, nghe lời!” Đường Dật cười mắng con chó quân đội vẫn đập nước trước mặt, “Náo loạn nữa, ông đây sẽ không đến thăm mày một tuần.”

Khoan hãy nói, uy hiếp này đúng là có tác dụng với Truy Phong, đều nói động vật có linh tính, nhất là chó quân đội, trải qua các kiểu huấn luyện hà khắc, bọn chúng nghiêm nhiên là một chiến sỹ.

Dáng vẻ thân mật của Đường Dật và Truy Phong giống như người yêu, hoặc như anh em

“Coi nó là vợ để đồ dành hả?” Phó Sùng lên tiếng với Đường Dật, lúc Đường Dật ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phó Sùng, khẽ mỉm cười: “Nói gì vậy, tại sao cũng tới? Không cần huấn luyện?”

Bên này là khu huấn luyện chó quân đội đặc biệt, Đường Dật không ngờ Phó Sùng tìm tới đây, Phó Sùng ngồi xồm xuống bên cạnh Đường Dật, chỉ thấy Truy Phong trừng mắt nhìn cô, dáng vẻ dò xét, chọc cho Phó Sùng cười khẽ không dứt.

“Sợ ta cướp người với mày sao, vật nhỏ?” Không sợ hãi chút nào đưa tay vuốt đầu chó quân đội, động vật chính là như vậy, nếu bạn không có ý xấu, nó cũng sẽ không tổn thương bạn, nhất là chó quân đội đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Đường Dật vỗ lưng chó quân đội, giới thiệu với nó: “Truy Phong, thấy không, vợ ta, trước kia viết thư cho ta chính là người đó.”

Trước kia Đường Dật thấy chiến sỹ khác đều được vợ mình gửi thư, ra sức làm nũng, còn chơi xỏ lá, bày trò ép Phó Sùng viết thư cho anh, Phó Sùng hết cách rồi, cũng đành viết, viết không dài, chính là trích dẫn thư tình của người khác, viết sai chữ hết bài này đến bài khác...

Đường Dật cũng hả hê, mang theo chó quân đội của mình ngồi đó đọc thư có dáng có vẻ, Truy Phong là chó quân đội ở đội dã ngoại của anh, vốn trải qua huấn luyện đặc biệt, cực kỳ trân quý, nhưng Truy Phong vẫn không quên, lúc Đường Dật đi trường học thợ săn, mỗi ngày Truy Phong huấn luyện xong, chuyện đầu tiên chính là đến cửa doanh trại chờ Đường Dật, mặc kệ người nào khuyên cũng không được, rất có dáng vẻ của Hachiko trung thành *, các chiến sỹ cũng vô cùng đau lòng, huấn luyện chó quân đội cũng biết, chúng đặc biệt trọng tình trọng nghĩa.

(*) Hachiko: là một chú chó giống Akita sinh ngày 10 tháng 11 năm 1923 tại thành phố Odate tỉnh Akita Nhật Bản và chết ngày 8 tháng 3 năm 1935 tại quận Shibuya Tokyo. Hachiko nổi tiếng khắp Nhật Bản do trung thành với chủ ngay cả sau khi người chủ đã chết nhiều năm. (Nguồn Wikipedia)

Nhận chủ thì khó có thể thay đổi, cho nên mỗi lần nhân viên huấn luyện chó quân đội xuất ngũ, bọn chúng đều đưa tiền mười dặm, nhìn theo bóng xe đi

xa, chậm chạp không chịu trở về.

Sau khi Đường Dật từ trường thợ săn trở về, cũng lo cho Truy Phong, không thể nhìn được, đi ngay đội đã chiến thăm nó, lúc đi tới nhìn thấy Truy Phong đang huấn luyện ở xa xa, Truy Phong vừa nhìn thấy Đường Dật vội vã chạy đến trước mặt Đường Dật, nhào vào trong ngực Đường Dật.

Ôm Truy Phong, mặc dù Đường Dật cười, nhưng mắt lại đỏ: “Còn nhớ rõ ta hả, cũng hai năm rồi đấy.”

Nghe lời Đường Dật nói, không biết Truy Phong có hiểu không mà một giọt lệ cứ rơi xuống như vậy, mọi người cũng đỏ tròng mắt theo, tình cảm của bọn họ và chó quân đội giống như tình đồng chí.

Thăm Truy Phong, lúc Đường Dật chuẩn bị rời đi, Truy Phong chính là cán ba lô màu xanh lá cây của anh, không để cho anh đi, mặc kệ những người khác khuyên như thế nào, thậm chí Đường Dật nổi nóng quát Truy Phong: “Mày là một chiến sỹ, phải biết giữ bỏ!”

Đây là chó quân đội, cho dù anh muốn mang theo Truy Phong cùng rời đi đều không được phép, Truy Phong nhìn thấy Đường Dật nóng nảy, hơi luống cuống nằm trên mặt đất, đó là ý tứ xin lỗi, đây là cử chỉ thông thường giữa nó và Đường Dật.

Đường Dật chỉ cảm thấy đặc biệt đau lòng, đỏ mắt, yêu cầu Truy Phong trở về, Truy Phong không động, vẫn nằm chỗ đó, nhưng hễ Đường Dật di chuyển một bước, Truy Phong cũng sẽ liêu chết cán ba lô, không để cho Đường Dật đi.

Chuyện như vậy cũng kinh động đến lãnh đạo, lãnh đạo nói đùa: “Đường Dật, nếu Truy Phong nhận định cậu, vậy cậu đừng đi, lưu lại tiếp tục làm!”

Nhưng mệnh lệnh chính là mệnh lệnh, Đường Dật điều đến đại đội đặc chủng, lập tức đến nhậm chức, dưới tình huống này cấp trên cũng thương lượng một chút, thử khai thông với đại đội đặc chủng có muốn đổi chó quân đội không.

Khoan hãy nói, Kiều Chí Vĩ cũng là người sáng khoái, nghe tình huống như vậy, không nói hai lời, đồng ý đổi cho họ, đội đã chiến cũng coi như lượm được tiện nghi, chó quân đội của đại đội đặc chủng được huấn luyện càng hà khắc hơn.

Ngày đó lúc Đường Dật đi cũng dẫn Truy Phong cùng đi, Truy Phong nằm bên chân Đường Dật, không phát ra tiếng nào, đặc biệt khôn ngoan, Đường Dật vừa xuống xe, nó lập tức đuổi kịp, trong miệng ngâm ba lô của Đường Dật.

Chỉ cần Đường Dật nói một tiếng, nó đã vui sướng chạy nhanh tới.

Phó Sùng nghe lời Đường Dật nói cũng đặc biệt giật mình, biết chó quân đội trung thành, nhưng không nghĩ đến vật nhỏ này lại yêu Đường Dật đến mức này.

“Anh rất may mắn đấy.” Phó Sùng khẽ mỉm cười, học Đường Dật đưa tay xoa sau lưng Truy Phong, cảm nhận được hữu nghị của Phó Sùng, Truy Phong lại bắt đầu náo loạn với Phó Sùng, lắc lắc người, nước bắn hết lên mặt Phó Sùng.

Phó Sùng dùng tay áo lau mặt, quát Truy Phong: “Đồ khốn nạn, đáng ghét giống như Đường Dật.”

Đường Dật nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Phó Sùng, ha ha mà cười.

Phó Sùng lườm Đường Dật, thuận tay cầm ống nước bên cạnh, xông về phía Đường Dật, Đường Dật vội vàng tránh ra, cả người cũng luống cuống: “Đừng hồ đồ, nhiều chiến sỹ ở đây như vậy nhìn thấy sẽ ảnh hưởng không tốt?”

Cô nhóc này, hồ đồ cũng phải phân biệt trường hợp, chiến sỹ ở bên cạnh đã sớm tròn mắt, không rõ, phó đội trưởng Đường tốt đẹp với chuyên gia phá dịch mới tới, lời đồn không giả, quả nhiên phó đội trưởng Đường thật lợi hại.

“Anh còn biết ảnh hưởng, lúc cười sao không biết ảnh hưởng?” Phó Sùng dứt khoát không tha, vốn tính tình không chịu thua thiệt, Đường Dật công nhận giễu cợt cô như vậy, tại sao có thể bỏ qua cho người đàn ông này.

Truy Phong đứng bên cạnh sủa một tiếng, cho rằng Phó Sùng và Đường Dật đùa giỡn, không nói hai lời, đi lên níu lấy quần áo Đường Dật, đây hoàn toàn cho Phó Sùng một cơ hội, trong nháy mắt, từ đầu đến chân Đường Dật bị nước dính ướt.

Xem chừng nó cho rằng Phó Sùng cũng đang tắm cho Đường Dật, các nhân viên huấn luyện ở bên kia cười tới ngã ngửa ngã lui, Đường Dật đưa tay gạt Truy Phong, mắng Truy Phong: “Lập trường của mi quá không kiên định, lúc này mới có chút bản lĩnh đã làm phản rồi, phí công yêu thương mi bao nhiêu năm.”

Truy Phong này rất giỏi, không giúp anh, ngược lại giúp Phó Sùng, Truy Phong bị Đường Dật mắng không hiểu vì sao, nghênh ngang tiêu sái đi đến trước mặt Phó Sùng.

Phó Sùng cười khanh khách lấy nước rửa bọt trên người Truy Phong, dáng vẻ rất hưởng thụ của Truy Phong khiến Đường Dật tức giận cắn răng nghiền lợi.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

“Làm rất tốt, chị rất thích em.” Phó Sùng thận trọng giúp Truy Phong tắm rửa.

Phó Mặc cũng nuôi chó, nhưng bình thường đều do mẹ chăm sóc, nó không có chuyện gì đều thích tới trước mặt cô, nhưng nhìn thấy chó của Phó Mặc, Phó Sùng luôn có thể liên hệ tới Phó Mặc, cho nên cũng không cưng chiều vật nhỏ kia nhiều.

Vẫn luôn nó vừa tới đã đẩy xa xa, ngược lại Phó Sùng quả thật cực kỳ thích Truy Phong, chúng nó không phải rất đẹp mắt, nhưng tuyệt đối có sức hấp dẫn.

Đường Dật nhìn cả người ướt nhèm nhẹp, gào lên một câu với Phó Sùng: “Phó Sùng, em chờ đó cho anh, quay đầu lại thu thập em!”

Nói xong Đường Dật chạy đi, đến khu nhà người thân thay quần áo, toàn thân đều là nước, lát nữa không có cách nào đi huấn luyện, Phó Sùng ngược lại bình tĩnh nhìn bóng lưng Đường Dật rời đi, không có cái gọi là cười.

Đi theo Truy Phong bắt đầu chơi tiếp, nhân viên huấn luyện bên kia cũng tiếp tục dọn dẹp trang bị cho đám chó quân đội, Đường Dật đổi quần áo, chỉ trong chớp lát đã trở về sân huấn luyện, đi tới trước mặt Phó Sùng, đưa tay kéo nón lính.

“Liên trưởng Tiểu của em biết em ở đây sao?” Đường Dật hơi bất đắc dĩ, cô nhóc này không có chuyện gì liền thay đổi đủ trò trốn tránh huấn luyện.

Phó Sùng ngẩng đầu nhìn Đường Dật, lên tiếng: “Không có, em trở về huấn luyện.”

Nói xong Phó Sùng đứng lên, vừa định rời đi, chỉ nghe thấy Đường Dật mở miệng lần nữa: “Tới chỗ Tiểu Khải xin phép nghỉ, nói anh gọi đi huấn luyện chó quân đội.”

Không phải ai cũng có thể nhìn thấy món đồ này, nếu Phó Sùng nhìn thấy thì để cho cô nhóc này nhìn cho đã con mắt, Phó Sùng vừa nghe, lập tức mừng rỡ không dứt, bỏ nhào vào trong ngực Đường Dật, hôn lên má Đường Dật, kêu lớn: “Tốt quá, em lập tức đi ngay.”

Phó Sùng chính là như vậy, cô không để ý hoàn cảnh bên ngoài, theo ý cô, bản tính con người là quan trọng nhất, không cần giấu giếm chịu đựng, nói xong Phó Sùng chạy thẳng đi, tới chỗ Tiểu Khải xin nghỉ.

Vẫn lưu lại Đường Dật rồi bởi, cùng cả đám lính mắt choáng váng, thỉnh thoảng mọi người cười đến nghẹn, thực sự không kìm nén vẫn cười ra ngoài, Đường Dật và Thẩm Nhược Hằng không giống nhau, Thẩm Nhược Hằng rất lạnh lùng, cách chỉnh người cũng rất tuyệt. Đường Dật chính là ngày thường mang linh hung dữ, ngược lại có thể tiếp cận một nhóm với mọi người, cãi nhau ầm ĩ cũng là chuyện thường.

“Phó đội trưởng Đường, đây là tình huống gì? Chúng tôi thấy mà lại như không thấy.” Một người cả gan nháy nháy mắt với Đường Dật, chuyện như vậy cũng không nhỏ.

Đường Dật ho nhẹ hai tiếng, cười nói với đám lính: “Đừng hồ đồ, đó là một đứa bé, tất cả các cậu nghiêm túc một chút cho tôi, buổi chiều chẳng những khảo nghiệm đoàn chó quân đội, cũng là lúc khảo nghiệm các cậu, đội trưởng Kiều và chính ủy cũng sẽ nhìn từ xa, các cậu cơ trí một chút cho tôi.”

Đây là một vòng sát hạch mới, cho nên Đường Dật cũng đặc biệt coi trọng.

“Rõ! Đảm bảo sẽ không có sai sót!” Các nhân viên huấn luyện đồng thanh hô, Đường Dật thỏa mãn mà gật gật đầu, mọi người bắt đầu ngồi chồm hồm dọn dẹp trang bị cho chó quân đội của từng người.

Vốn là chó quân đội màu đen, mang trang bị của mình có thể nói là oai vệ khí phách, có thể dấu hiệu tượng trưng cho quân đội gắn trên đầu.

“Toàn thể đều đầy đủ, mang theo đồng bọn của các cậu, tập hợp sân huấn luyện, ba phút.” Đường Dật nhìn đoàn người đã thu dọn không sai biệt lắm, lập tức ra lệnh liên tiếp.

Tất cả nhân viên huấn luyện cấp tốc mang theo chó quân đội của mình, đến sân huấn luyện, đứng từng hàng ở đó, lúc Phó Sùng chạy trở lại nhìn thấy chính là cảnh tượng này, đặc biệt đẹp mắt.

Một người một chó quân đội, chó quân đội nghe lời ngồi chồm hồm ở đó, một tiếng tuyết vang lên, chó quân đội lập tức đứng dậy, một tiếng tuyết xuất phát, đội chó quân đội cấp tốc xông ra ngoài.

Hơn nữa lấy Truy Phong cầm đầu mấy con chó quân đội, tương đối mạnh, cho dù nhảy qua hay leo chướng ngại vật, đều thuận buồm xuôi gió với chúng, tốc độ nhóm chó quân đội này nhanh, bộ lông cũng có thể mang theo gió.

Vẫn là lần đầu tiên Phó Sùng nhìn thấy huấn luyện như thế, không thể không sinh ra kính nể nhóm chó quân đội này, bọn chúng dũng mãnh như sư tử mạnh mẽ trên thảo nguyên, xông qua vòng lửa, ngâm chiến lợi phẩm tìm được, xông đến điểm cuối.

Những huấn luyện viên khác cũng đều tự chỉ huy chúng, vì đồng bọn của mình cố gắng lên, trước kia nghe ông nội nói thật ra chó quân đội giống như anh

em, càng có thể xúc động lòng người.

Nó sẽ không nói chuyện, nhưng đặc biệt có thể hiểu bạn, cô nghe người trong đại viện nói, lúc ông nội còn trẻ, ông nội đã từng huấn luyện chó quân đội, trong lúc chấp hành nhiệm vụ, vì cứu một chiến sỹ đã hy sinh.

Ông nội trở về doanh trại, an táng chó quân đội, hai ngày này ông nội không ăn không uống, chính là chịu đựng như vậy.

Mọi người khuyên như thế nào cũng vô dụng, nóng giận trước sau như một, bạn khuyên can, ông cụ sẽ hầm hừ mắng: “Anh em chết rồi, cậu khiến ông đây ăn cơm như thế nào, các người đều không tính người sao?”

Một câu quát khiến mọi người đều trầm mặc, không còn ai dám đi khuyên ông cụ, cho đến khi thủ trưởng nói, cậu không ăn không uống, nó biết sẽ vui về sao? Cậu chính là ích kỷ! Ông cụ mới bắt đầu ăn cơm, nhưng ai cũng không dám nhắc đến tên tuổi chó quân đội kia.

Phó Sùng nhìn đoàn chó quân đội chạy trên sân huấn luyện, không sợ gian nan hiểm trở, tinh thần đó thật sự để cho người ta bội phục.

Chạy về đầu tiên, Phó Sùng cho rằng sẽ là Truy Phong, không ngờ lại là chó quân đội của một chiến sỹ khác, lúc Truy Phong trở lại, Đường Dật ôm cổ Truy Phong, đưa tay xoa đầu Truy Phong, trong mắt tràn đầy cung chiều: “Không tệ đó, tuy già nhưng khỏe mạnh cường tráng.”

Tuổi Truy Phong không nhỏ, có thể đạt thành tích này, Đường Dật đã khá hài lòng, chó quân đội cũng sẽ giải ngũ, đây cũng là chuyện đau lòng với các chiến sỹ.

Các huấn luyện viên tự mang chó quân đội của mình, tiếp tục huấn luyện cho chúng, Đường Dật cũng thế, cứ luyện qua luyện lại một buổi chiều, Phó Sùng cũng lẳng lặng ngồi đó, cũng sẽ học thân cận với chúng.

Đến khi huấn luyện kết thúc, Đường Dật đi tới trước mặt Phó Sùng, kéo Phó Sùng đang ngồi trên lan can, cười nói: “Được rồi, đi thôi, đi ăn cơm, huấn luyện cũng gần kết thúc.”

Nói xong Đường Dật đã đi, một huấn luyện viên cũng bắt đầu tháo trang bị cho Truy Phong.

“Có một không?” Phó Sùng đi bên cạnh Đường Dật, nhẹ giọng hỏi, nhìn chó quân đội mệt mỏi, nhưng người huấn luyện mệt mỏi hơn, dù sao muốn theo chân chúng nó khai thông, thậm chí làm mẫu cho chúng, cái này còn muốn khó khăn hơn huấn luyện cho chiến sỹ nhiều.

Đường Dật quay đầu, đưa tay vuốt tóc Phó Sùng, cười nói: “Thích hợp, đã thành thói quen, ngược lại em đó, về sau ngoan ngoãn chút, không có chuyện cứ trốn huấn luyện.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Mất thấy diễn tập quân sự sắp đến gần, tư tưởng của cô nhóc này suốt ngày như vậy, không có chuyện gì lập tức nghĩ cách trốn huấn luyện, tật xấu này quả quyết không thể nuông chiều.

Anh cũng biết huấn luyện ở đại đội đặc chủng nói không ra khổ cực, trong lòng cũng đặc biệt đau xót cho Phó Sùng, nhưng không được, làm quân nhân, bạn đã lựa chọn bộ trang phục này, vậy sẽ là trách nhiệm của bạn, chạy không thoát.

“Không trốn huấn luyện, cho tới trưa em vẫn huấn luyện tốt, Tiểu Khải còn khen em.” Phó Sùng khoe khoang với Đường Dật, trên mặt là nụ cười: “Buổi sáng không nhìn thấy bóng dáng anh, cũng không biết anh chạy đi đâu, nên nhìn ngó chung quanh, không ngờ anh ở đây huấn luyện chó.”

Lời Phó Sùng nói khiến Đường Dật không nhịn được mà bật cười, hạ thấp giọng nói bên tai Phó Sùng: “Vậy em tìm anh là bởi vì MỘT NGÀY không gặp như cách BA NĂM sao?”

Trong lúc này Đường Dật không nhịn được trêu chọc Phó Sùng, anh vốn cho rằng là một cô gái tối thiểu sẽ thẹn thùng, hoặc nghĩ một đằng nói một nẻo, nói anh không đứng đắn, nhưng Đường Dật không ngờ Phó Sùng khéo léo gạt đầu, “Ừ” một tiếng.

Không ai hiểu cảm giác đó, bạn dùng hết sinh mạng ý lại vào một người đàn ông, mất đi bốn năm, trong vòng bốn năm đầy lòng trống trải, cho dù làm gì cũng đều giống như thiếu cái gì đó, không quá đau đớn như lúc trước, nhưng một khi đụng vào, vẫn sẽ chảy ra máu nhẹ nhẹ.

Bây giờ Đường Dật trở lại bên cạnh lần nữa, cảm giác mất mà lại được, ngược lại khiến cho cô càng thêm sợ mất đi, cô chính là nghĩ đến Đường Dật, không nói bất kỳ lúc nào cũng có thể nhìn thấy, thỉnh thoảng một lúc nào đó, anh có thể tiến vào phạm vi tầm mắt mình, đây chính là hạnh phúc.

“Bé ngốc, em cũng không biết dè dặt một chút.” Đường Dật đưa tay nheo nheo mặt Phó Sùng, “Sùng nhi, yên tâm đi, về sau anh sẽ không bao giờ rời khỏi em nữa.”

Phó Sùng cười khê gật đầu, đi theo Phó Sùng đến nhà ăn cơm, đến phòng ăn nhân viên, Phó Sùng vừa ăn vừa trách móc: “Tại sao món ăn của các anh dễ ăn hơn một chút, cái này không công bằng.”

Mặc dù ăn không khác lắm, nhưng cô chính là cảm thấy món ăn bên phía Đường Dật ăn ngon hơn một chút.

Đường Dật bắt đầu cười cười, đưa tay gõ đầu Phó Sùng: “Nói hươu nói vượn gì vậy, đều là món ăn giống nhau, sao lại có khác nhau?”

Thức ăn của đại đội đặc chủng và đội dã chiến đều không kém, cũng đương nhiên không phân biệt quá lớn, anh huấn luyện xong trẻ cũng sẽ ăn cùng chỗ với các chiến sỹ, không cảm thấy có gì không giống nhau như vậy, cô nhóc này còn nói bậy trắng trợn.

“VẬY ĐẠI KHÁI LÀ DO CÙNG CHỖ VỚI ANH, VỀ SAU ANH PHẢI NGÀY NGÀY MANG THEO EM ĐI ĂN CƠM.” Phó Sùng không tìm không phớt cười với Đường Dật, Đường Dật thiếu chút nữa bị sặc, nhìn Phó Sùng: “Em là con gái, anh là đàn ông còn không nói ra miệng, sao em lại thuận miệng như vậy?”

Thật sự khi bạn ở chung một chỗ với Phó Sùng, bạn sẽ cảm thấy đặc biệt tự nhiên, đặc biệt thoải mái, cô không vui sẽ nói cho bạn biết, bạn chọc giận cô không vui, cô vui về cũng sẽ nói.

Nói cô thích cuộc sống như thế nào, thích chơi cái gì, giống như Thành nói với anh, Phó Sùng không có tâm tư gì.

Mọi cảm xúc của cô đều ở trên mặt, bạn đoán không ra cô sẽ nói, bạn cũng sẽ không mệt mỏi, tối thiểu trái tim sẽ không mệt mỏi.

Nhưng mà, một cô gái như thế, bạn làm tổn thương sẽ không dậy nổi, một khi làm tổn thương, cô sẽ cách bạn xa xa, cho nên nhất định phải cư xử thật tốt với Phó Sùng, hoặc không bắt đầu, hoặc là cả đời.

Trước kia khi Thành nói với anh, anh không cảm thấy.

Anh cho rằng Phó Sùng và anh sẽ cùng hấp dẫn lẫn nhau, hoàn toàn không thể rời khỏi mình, nhưng thời gian bốn năm để cho anh hiểu triệt triệt để để lời nói sâu xa lúc đầu của Thành.

“Ai bảo anh không nói?” Phó Sùng gấp một miếng thịt kho tàu nhét vào miệng Đường Dật, chặn miệng Đường Dật, chọc cho Đường Dật khê cười, may mà bọn họ đến muộn, vào lúc này trong phòng ăn cũng không có người khác, nếu không thấy cảnh này có thể bị hù chết.

Cơm nước xong, ra khỏi phòng ăn, trời đã tối, Đường Dật nhìn Phó Sùng thờ dãi: “Anh đi huấn luyện, em về nhà đi, nghỉ ngơi sớm một chút, đừng chơi game quá khuya, buổi tối anh sẽ kiểm tra phòng.”

Một lần chơi của cô nhóc chính là không có nguyên tắc, Đường Dật cũng biết không nói không được.

“Em với anh cùng đi huấn luyện.” Phó Sùng nhìn Đường Dật, mở miệng, cũng không phải đặc biệt dính Đường Dật, là cảm thấy trở về nhà cũng không phải chuyện có ý tứ gì, đại đội đặc chủng lại vắng vẻ.

Muốn đi ra ngoài chơi sợ rằng không có chỗ, trở về chỉ có thể chơi CS, giờ này cô sợ gặp Trần Mộ, rất lúng túng.

“Ahhh, thật khó khăn, suốt ngày lẻo đẻo theo anh, để cho người khác thấy không tốt?” Trong nháy mắt Đường Dật cảm giác có thành tựu, “Hơn nữa đây đang ở doanh trại, lỡ người khác hỏi anh cái gì, anh đều khó giải thích.”

Tuy nói như vậy, anh thích Phó Sùng dính anh, đi đâu cũng thích đi theo anh, nhất là cô nhóc này không làm khó không ăm ỉ, đi theo bên cạnh bạn, bạn có thể đặc biệt thoải mái.

Phó Sùng lườm Đường Dật, cho chút ánh mặt trời đã rực rỡ rồi, thân nhiên mở miệng: “VẬY ĐƯỢC, EM VỀ, NGẠI TỪ TỪ LÀM, NGÀN VẠN LẦN ĐỪNG TÌM EM, TÌM EM CHÍNH LÀ CHÁU NỘI!”

Khiến Đường Dật đắc ý, hôm nay huấn luyện xong rồi, ngàn vạn lần đừng tới nhà tìm cô.

“ĐỪNG, GIỖN TÍ CŨNG KHÔNG BIẾT HẢ?” Đường Dật kéo Phó Sùng lại, đưa tay ôm bả vai Phó Sùng, cười lưu manh: “Anh ấy, chính là nói hèn mọn như vậy, trong lòng ước gì em ngày ngày theo anh, trong mắt chỉ có anh.”

Nghĩ một đằng làm một nẻo là một chuyện, nhiều hơn là Đường Dật muốn trêu chọc Phó Sùng vui vẻ, Phó Sùng gật đầu, trả lời đặc biệt mạnh: “Tha thứ cho anh một lần!”

Phó Sùng đi theo Đường Dật cùng nhau đến sân huấn luyện, đi theo nhóm lính cũ tập huấn, Phó Sùng nói rồi, cô sẽ huấn luyện tốt, chỉ cần Đường Dật vui về.

Huấn luyện ban đêm rất tàn khốc, Phó Sùng nhìn nhóm bộ đội đặc chủng huấn luyện, thậm chí có thể sững sờ, cô mới biết cái gì mới chân chính là Tuyết Lang, lang sói ở Tuyết Vực, trong sân huấn luyện ngoại trừ tiếng chửi rủa chính là tiếng huấn luyện liên tiếp.

“TÔI MUỐN THẤY CÁC CẬU TIẾN BỘ, KHÔNG PHẢI DẬM CHÂN TẠI CHỖ!” Đường Dật hầm hừ trong sân huấn luyện, nhìn nhóm lính nhanh chóng nhảy vào, “Ông đây nói cho các cậu biết, làm lại một lần, nâng tốc độ này lên, tôi không có kiên nhẫn theo các cậu nhiều như vậy, có nghe không!”

Đường Dật biết tốc độ của bọn họ đã rất nhanh, đặc biệt là lính, đều không có ô dù, là mũi nhọn từ các đội quân ưu tú các nơi đến, đều có bản lĩnh liều mạng thật sự, không sợ chết, nhưng trong mắt Đường Dật, bọn họ vĩnh viễn đều chậm, anh muốn cho bọn họ biết, bọn họ ở phòng tuyến cuối cùng, tuyệt đối không thể thua!

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Tất cả đám lính nghe lời Đường Dật nói, làm lại không biết bao nhiêu lần, áo ướt đầm mồ hôi, ướt tóc, cho dù không chống đỡ được tiếp, bọn họ có chết cũng cắn răng, liều mạng chống đỡ.

Gió thổi vù vù bên tai, lại không thổi nổi mồ hôi trên người bọn họ, chân trời đầy sao, nháy mắt sáng sủa trong bầu trời đêm, bọn họ là người xem tốt nhất, thấy từng người đàn ông phong độ vui vẻ.

Chứng kiến khổ sở khó khăn của bọn họ, cũng đau lòng bọn họ cố chấp, trước kia Phó Sùng nhớ trong sở có một cậu bé.

Mọi người trên chóc đứa bé kia, cô đứng nhìn từ xa, có một đồng nghiệp hỏi đứa bé kia: “Ngoan, về sau cháu trưởng thành sẽ làm lính giống cha sao?”

Đứa bé khéo léo gật đầu, rất nghiêm túc nói: “Muốn, nhất định phải làm lính.”

“Tại sao nhất định phải làm lính, bởi vì thích trang phục quân đội sao?” Đồng nghiệp trên chóc đứa bé lần nữa, chỉ cảm thấy nếu đứa nhỏ này làm lính, có thể phi diêm tẩu bách *, có thể cảm sung, đặc biệt đẹp trai, tối thiểu đại đa số đứa bé của quân nhân đều là như thế.

(*) phi diêm tẩu bách: một loại khinh công, leo tường vượt mái

Đứa bé nhìn cô gái kia, nói nghiêm túc lần nữa: “Không phải, cháu đi bộ đội để đổi cha về nhà, như vậy mẹ sẽ không phải một mình trốn trong chăn khóc.”

Một câu nói của đứa bé khiến cả phòng làm việc đều trầm mặc, ngay cả Phó Sùng vẫn không tìm không phổi cũng xúc động, bọn họ đều sống trong gia đình quân nhân, cảm giác đó hiểu hơn ai hết.

Lựa chọn làm quân nhân, đó chính là ý nghĩa chờ đợi không chừng mực, làm quân tẩu chính là vừa làm cha làm mẹ, sau đó ôm tình yêu của mình chờ đợi người đàn ông vô tư dâng hiến đó về nhà, chỉ có điều bọn họ không ngờ đứa nhỏ thế này đã hiểu như vậy.

Lúc này Đường Dật đáng sợ, không biết người khác nghĩ như thế nào, tối thiểu Phó Sùng cảm thấy anh sẽ ném đồ, anh sẽ lớn tiếng mắng chửi người, nhưng Phó Sùng biết anh vì tốt cho bọn họ, vì giảm bớt hy sinh, vì để cho bọn họ kiên trì ở nơi đây.

Khi huấn luyện gần xong, Đường Dật mới nhặt áo khoác huấn luyện trên đất lên mặc vào người, Phó Sùng đi tới, lấy bình nước quân dụng trong tay đưa cho Đường Dật, Đường Dật nhìn Phó Sùng, thò tay tiếp nhận bình nước uống mãnh liệt.

Cảnh tượng lúc này thoát nhìn tốt đẹp như vậy, giống như cô gái chờ trai đẹp trong trận bóng rổ, Đường Dật thở mạnh một hơi, nhìn Phó Sùng: “Đi thôi, còn dư lại cho chính họ giải quyết, mình trở về thôi.”

Phó Sùng “Ừ” một tiếng, đi theo Đường Dật cùng trở về khu nhà người thân, gió mát ban đêm thổi vào người, ngược lại không khỏi sáng khoái, Đường Dật kéo tay Phó Sùng, sai bước trở về nhà.

“Anh.” Phó Sùng kéo Đường Dật, nhẹ nhàng gọi, Đường Dật “Hả?” một tiếng, quay đầu nhìn Phó Sùng: “Thế nào?”

“Em muốn đi Tây Tạng!” Phó Sùng nhìn Đường Dật, nhẹ nhàng mở miệng, nơi đó có rất nhiều ký ức thuộc về cô và Đường Dật, bốn năm qua vẫn không đi, bây giờ rất muốn đến đó thử xem.

Lại đi cảm nhận mảnh đất tốt đẹp mà yên tĩnh, uống trà bơ Đường Dật pha.

“Vậy còn gọi là có chuyện sao?” Đường Dật vui vẻ, anh cũng đã nhiều năm không đi, trước kia bởi vì bận chiến đấu ở đó, anh đi thăm một lần, sau đặc biệt thích Tây Tạng, thích bầu trời nơi đó, thích bình yên nơi đó.

Càng yêu thích thế giới chất phác, có thể cho bạn phóng túng tất cả, đi cảm nhận vùng đẹp đẽ này, sau ở chung một chỗ với Phó Sùng, anh không chút do dự mang Phó Sùng đi Tây Tạng, mang theo cô đi thể nghiệm đủ loại vui vẻ.

Quãng thời gian đẹp đẽ đó cũng khắc sâu vào trong xương Đường Dật, từng quãng ngắn đều tồn tại trong đầu, giống như chuyện xảy ra ngày hôm qua.

“Vậy lúc nào thì đi?” Phó Sùng vui mừng, hỏi Đường Dật.

Đường Dật khẽ cau mày, ôm bả vai Phó Sùng: “Thời gian eo hẹp, chủ nhật nhất định không được, chờ diễn tập quân sự kết thúc đi, sau khi kết thúc chúng ta tới đó trước chụp hình cưới.” Nghĩ tới cảnh Phó Sùng mặc váy cưới, Đường Dật đã cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, hơn nữa ở trong bộ đồ đẹp như vậy.

“Được.” Phó Sùng cười cười, đi theo Đường Dật vừa cười vừa nói trở về khu nhà, phần lớn là Đường Dật nhiệt huyết nói chuyện xua, mặc dù Phó Sùng không hướng nội, nhưng cũng không phải là cô gái nhiều lời.

Ở cùng một chỗ với Xuyên Xuyên, đều là Xuyên Xuyên ở đó mà lải nhải, thỉnh thoảng cô xen vào một câu, bởi vì cô nhóc này nói chuyện quá không tin nhiệm rồi, chỉ có điều có lúc tin tức cũng nhanh nhẹn, ví dụ như chuyện của anh trai cô và Tư Hiếu Nghiên.

Đến khu nhà người thân, hai người trở về nhà của mình, Phó Sùng đóng cửa, bắt đầu cời quần áo đi tắm, tắm xong đổi áo ngủ ra ngoài, thói quen sinh hoạt trước sau như một, đi tới bên máy tính bật máy, chuẩn bị chơi trò chơi một lát rồi ngủ.

Lúc Trọng Túc Dương qua nhà cô, chỉ về phía đồ ăn cô chất đống, chỉ vào máy tính để bàn, há hốc mồm cứng lưỡi: “Sợ rằng từ khi thành lập, không thấy làm lính thoải mái giống em, thật sự sống qua ngày?”

Phó Sùng cười một cách hồn nhiên, Trọng Túc Dương đặc biệt buồn bực, nhưng lại không thể tịch thu những đồ này, sau khi Phó Sùng huấn luyện cũng không còn lười biếng, hơn nữa hết sức phối hợp, sau khi cần nhàn một lúc, Trọng Túc Dương rời đi.

Vừa lau tóc vừa di chuột, Phó Sùng ngồi xuống, bỏ khăn lông sang bên, bắt đầu đăng nhập trò chơi, trên màn hình vừa vào giao diện trò chơi, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Phó Sùng kinh ngạc, đứng dậy đi mở cửa, chỉ thấy Đường Dật đứng bên ngoài.

Mặc quần trang, nút áo khê mở, tóc khô một nửa, dáng vẻ kia không nói ra được đẹp trai lại mang mấy phần lưu manh, Phó Sùng ngược mắt nhìn Đường Dật, kinh ngạc: “Có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì, anh chính là tới đây kiểm tra bất ngờ, xem em đang làm gì?” Lúc nói chuyện, tay Đường Dật nhét trong túi quần, đã nghiêng người đi vào từ bên cạnh Phó Sùng.

Vào nhà, Đường Dật trực tiếp sải bước đi vào phòng Phó Sùng, giống như về nhà mình.

“Nhìn dáng vẻ hả hê của anh.” Phó Sùng lườm Đường Dật, thuận tay đóng cửa, muốn tới đây còn giả bộ tự đắc, đóng cửa, Phó Sùng cũng trở về phòng, chỉ thấy Đường Dật ngồi trước máy vi tính, bắt đầu mở chim cánh cụt * của Phó Sùng.

(*) chim cánh cụt là biểu tượng phần mềm chat QQ hiện nay của Trung Quốc.

“Đường Dật, sao anh lại mở chim cánh cụt của em?” Phó Sùng đi tới, đưa tay ngăn Đường Dật lại, giương mắt nhìn Đường Dật, “Em không cho phép, anh đây là xâm phạm riêng tư cá nhân, biết không?”

Trong đại đa số, chim cánh cụt giống như nhật ký, cũng là riêng tư cá nhân, không cho phép người khác đụng vào, người đàn ông này lại muốn đụng đến, thật quá đáng, còn không nói một tiếng với cô.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Đường Dật ngược mắt nhìn Phó Sùng, hơi híp mắt hỏi: “Tại sao không được? Em còn có bí mật gì với anh, hay bên trong có thứ gì đó anh không thể nhìn?”

Cô nhóc này, cũng không phải anh nhất định nhìn, mà sau khi tách ra khỏi Phó Sùng, cô nhóc này bắt anh xóa, mật mã cũng sửa lại, anh định đăng nhập thêm chim cánh cụt của mình vào.

“Chính là không để anh đụng vào, đây là riêng tư cá nhân.” Phó Sùng cố chấp giữ tay Đường Dật, Đường Dật nhìn Phó Sùng, hít một tiếng, nặng nề gật đầu: “Được rồi, em cho, anh cũng sẽ không xem được chưa?”

Tính trẻ con nặng như vậy? Phó Sùng cũng không phải người có bí mật, cho nên Đường Dật cũng không coi tính nóng nảy này của cô là gì.

Nghe lời Đường Dật nói, trong mắt Phó Sùng đầy ý cười, không từ mà biệt, cô cũng biết, Đường Dật nhất định cung chiều cô, cung chiều không chừng mực, lấy tay ra, Đường Dật cũng không mở chim cánh cụt của Phó Sùng ra nữa, trực tiếp đăng nhập vào cửa sổ trò chơi.

Phó Sùng thuận thế ngồi trên giường, nhìn Đường Dật chơi trò chơi, Đường Dật đánh CS luôn ngẫu hơn người khác, có bản lĩnh điều tra tám mắt, người đàn ông này trời sinh làm lãnh đạo, hợp thành đội đánh với anh cũng là chuyện đặc biệt thoải mái.

Nhìn Đường Dật nổ tung đôi phượng, Phó Sùng không nhìn được hô lên: “Anh yêu, anh thật lợi hại.”

Đường Dật quay đầu hôn lên mặt Phó Sùng, dán sát mặt Phó Sùng, nhìn trò chơi thay giao diện một lần nữa, thuận tay cầm thuốc ngậm vào miệng hút, thần nhiên phun ra vòng khói: “Sùng nhi, anh vẫn muốn bên trong chim cánh cụt của em có gì, không thể cho anh nhìn?”

Thời gian bốn năm, có rất nhiều việc đều không ngừng thay đổi, Phó Sùng cũng thay đổi rất nhiều.

“Anh tin tưởng em sao?” Phó Sùng thuận thế ngồi trong lòng Đường Dật, ôm cổ Đường Dật, Đường Dật cứ ôm Phó Sùng như vậy.

“Tin tưởng trăm phần trăm.” Đường Dật ngẩng đầu nhìn Phó Sùng cứ nhìn mình chăm chăm như vậy, đột nhiên nở nụ cười: “Chơi kích thích với anh? Anh thừa nhận hẹp hòi, đặc biệt hẹp hòi, anh chính là không muốn cho phép bất kỳ kẻ nào cho anh có cảm giác nguy hiểm.”

Đường Dật tựa vào trong cổ Phó Sùng, cánh tay ôm Phó Sùng càng chặt.

Phó Sùng lườm Đường Dật, buông Đường Dật ra, thuận tay đưa tay, gõ cách cách trên bàn phím, đăng nhập vào chim cánh cụt của mình, nói với Đường Dật: “Được rồi, tự mình xem đi!”

Cô biết Đường Dật quan tâm, Đường Dật muốn xem, cô cũng chẳng thêm cản anh, Phó Sùng luôn không có bí mật với Đường Dật.

Đường Dật nhìn Phó Sùng, tay hơi do dự, khi đang định click chuột, Đường Dật vẫn rút tay lại, nhẹ giọng nói: “Em nói đúng, em cũng có cuộc sống của mình, riêng tư của mình, anh không nên quá đáng.”

“Này, rất quá đáng.” Phó Sùng nhìn Đường Dật, cười một cách hồn nhiên, kéo tay Đường Dật di chuột, mở nhật ký của mình ra, bên trong lần lượt từng bức hình của cặp đôi tình nhân ráp thành nhật ký, mắt Đường Dật choáng váng.

Có một bức là anh và Phó Sùng mặc quân trang, lúc đánh xong CS, tiểu Hoa chụp cho, khi đó anh và Phó Sùng đi đâu đều điên cuồng chụp hình, chói mắt không phải anh mà là Phó Sùng.

Bởi vì tất cả mọi người đều nói cô nhóc này mặc quân trang có một hương vị khác, khi anh đang ở đội dã chiến, Phó Sùng cũng đến đội dã chiến, thời gian không bao lâu, các chiến sỹ không quen biết đều thân quen với cô.

Trước khi Phó Sùng đi, những chiến sỹ này đều thề son sắt nhất định sẽ giúp cô nhìn kỹ Đường Dật, không để cho anh lạc lối, Đường Dật chỉ cảm thấy buồn cười, đội dã chiến này lâu cũng không có một cô gái tới, đâu dễ dàng lạc lối.

Càng nhiều hơn, cô nhóc vui vẻ này cho anh tăng thể diện, để cho anh nở mày nở mặt ở trước mặt anh em, tối thiểu trên đối nhân xử thế thì cô rất tốt.

Nhìn ghi chép trên nhật ký, có cái anh đã từng xem, cũng có cái anh chưa xem, Phó Sùng nhìn màn hình, lẳng lặng mở miệng: “Em á, viết rất nhiều nhật ký cho anh, cũng sẽ đi xem không gian của anh.”

Khi đó đi qua rồi cũng sẽ xóa bỏ ghi chép, khi đó cô biết mình rất để ý đến Đường Dật, hề có dấu vết của cô gái nào trong không gian của Đường Dật, cô đều nghĩ cách đi thăm dò.

Cô an ủi mình, cô vẫn chưa lập gia đình, Đường Dật tuyệt đối không thể cưới bất kỳ ai, nhưng chỉ cần cô biết, cô quan tâm, là đang ghen từ tận đáy lòng rồi.

“Anh biết, chuyện quá khứ đừng lại ở đây, về sau thật tốt được không?” Giọng Đường Dật hơi nghẹn ngào.

Ôm Phó Sùng, chỉ cảm thấy những thứ này không lật xuống được, có lúc nhớ lại rất tốt đẹp, có lúc lại có thể xúc động đến chỗ mềm nhất sâu trong tim.

Phó Sùng khéo léo gạt đầu, rồi được Đường Dật bế lên, đặt lên giường, Đường Dật cũng thuận thế nằm lên, không có bất kỳ động tác gì, chỉ lẳng lặng ôm Phó Sùng, để cho cô vùi vào trong ngực.

Có lẽ không nói lời nào, cả hai đều có thể đoán được ý nghĩ của đối phương, đây chính là tình yêu.

Phó Sùng nhắm hai mắt, lẳng lặng ngủ thiếp đi, Đường Dật cũng hồi lâu mới ngủ, cứ ôm Phó Sùng như vậy, lúc Phó Sùng mở mắt ra, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên giường, một khoảng ấm áp khiến người ta cảm thấy rất thư thái.

Nhìn mặt mũi đẹp mắt của Đường Dật, Phó Sùng không nhìn được khoe miệng mang cười, tiếng cười vang lên lần nữa ra ngoài, Phó Sùng mới bỗng nhiên thức tỉnh, không ngừng đưa tay đẩy Đường Dật: “Anh, nhanh lên một chút, sắp trễ rồi!”

Người đàn ông này luôn không tham ngủ, hôm nay lại có thể dậy trễ, còn phải mang lính huấn luyện sớm đây.

Lúc này Đường Dật mới mở mắt ra, nhìn Phó Sùng, đưa tay đặt lên tay Phó Sùng, vẻ mặt lười biếng: “Anh không nhớ ra, làm sao bây giờ?”

Không có người trong ngực, lại là thời tiết đẹp như vậy, là đàn ông còn không nở, huống chi hôm nay chính ủy để cho anh đọc bản kiểm điểm lúc sáng sớm, đã nói là vợ mình, chính ủy nói ở đơn vị nói chuyện yêu đương phải trả giá thật lớn, mặc kệ cái khác.

Bạn nói xem, có phải chính ủy quá không nói đạo lý không?

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, NGÀI TỪ TỪ NGỦ, DÙ SAO TỚI TRỄ CŨNG KHÔNG AI DÁM PHẠT, EM KHÔNG CÓ ĐẶC QUYỀN NÀY.” Phó Sùng đẩy Đường Dật, tùy tiện mặc quần áo, khoác trang phục huấn luyện, vội vàng cuống quýt chạy đi rửa mặt.

Sau khi xong, mang theo nón lính vội vã đóng cửa, chạy tới sân huấn luyện, bởi vì thời gian còn sớm, lúc Phó Sùng đến sân huấn luyện, lúc này mọi người mới lục tục chạy tới đây, tất cả các doanh nhanh chóng tập hợp lính của mình.

Dù sao đồng loạt, chỉnh tề không thôi, lúc Phó Sùng đứng vào hàng ngũ mới nhìn thấy Trọng Túc Dương đứng từ xa trong sân huấn luyện, chấp tay sau lưng, nón lính hạ thấp, nắm dây lưng trong tay, dáng vẻ huấn luyện viên khiến Phó Sùng hơi ngoài ý muốn.

Trong ngày thường, giờ này Trọng Túc Dương tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên sân huấn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Tất cả các doanh tập hợp xong lính của mình, lại tập trung toàn bộ, chờ đến khi tất cả các doanh tập hợp một chỗ, Trọng Túc Dương mới chậm rãi đi tới, vẫn chấp tay sau lưng, đưa tay kéo nón lính.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua tất cả đám lính, Phó Sùng nhìn không ra, những lính khác chỉ cần một cái đã có thể nhìn ra, đây tuyệt đối là người đã từng mang lính, chỉ cần khí thế kia đã có thể trấn áp cả “Tuyết Lang”.

“Sáng sớm hôm nay để mọi người tập trung ở đây, có vài câu nói.” Giọng Trọng Túc Dương vốn bình tĩnh, đột nhiên đề cao, quát đám lính: “Diễn tập quân sự sắp ngay trước mắt, các cậu cẩn thận tinh táo cho tôi, trên sinh hoạt càng không thể xảy ra bất cứ vấn đề gì cho ông đây, nghe rõ không?”

“Nghe rõ!” Cho nên đám lính nghiêm mặt, miệng đồng thanh gào, Trọng Túc Dương bắt đầu tàn nhẫn, không phải bọn họ chưa từng thấy, Đường Dật rất tuyệt, nhưng khi Trọng Túc Dương phạt người, gần như là máu lạnh.

Yêu cầu anh định ra gần như không thay đổi chút nào, cho nên đối mặt với chính ủy, mọi người cũng không dám bỏ xuống.

Khi Trọng Túc Dương đứng ngay trước nói kỷ luật và cuộc sống, một chút chuyện vặt vãnh, lúc này Đường Dật mới đi như chạy đến, lúc đến bên cạnh Trọng Túc Dương các các doanh, dừng lại, đứng quân tư theo tiêu chuẩn ở đó, la to một tiếng: “Bảo cáo!”

“Đứng vào hàng ngũ!” Trọng Túc Dương nhếch cằm, Đường Dật lập tức đi bước nghiêm chỉnh đứng bên cạnh một doanh, Phó Sùng bất giác thấy tức cười, người đàn ông này tham ngủ, giờ tới đây không sợ Trọng Túc Dương phạt sao?

Nhìn hôm nay tâm tình Trọng Túc Dương không sáng khoái lắm, xem ra Đường Dật gặp xui xẻo, Trọng Túc Dương phát biểu hơn mười phút, kêu Đường Dật: “Đường Dật, bước ra khỏi hàng, đọc bản kiểm điểm!”

Hôm nay anh tụ tập mọi người đến cùng một chỗ, nói những lời này cũng không phải trọng điểm, dù sao ngày thường đều nói, trọng điểm chính là thăng nhóc Đường Dật chết tiết phải đọc bản kiểm điểm trước cả đại đội.

Còn nói Phó Sùng là vợ cậu ta, vậy thì thế nào? Để ông đây không thoải mái, ông đây cũng không thể khiến cậu thoải mái, đúng không?

“Rõ!” Đường Dật cất bước ra khỏi hàng, đứng trước đám lính, mọi người về mặt nín cười, phó đội trưởng Đường và chính ủy bất hòa, không có chuyện gì hai người cũng vui chôn đôi phương rồi, ở đại đội đã không phải chuyện mới rồi, đội trưởng cũng nói hai người không ít.

Nhìn không vừa mắt chính là thấy ngứa mắt, không có chuyện gì, chỉ không biết sao hôm nay phó đội trưởng Đường xui xẻo vậy, để chính ủy tóm được nhược điểm phải đọc bản kiểm điểm.

Đường Dật lạnh lùng quét mắt, cả đám lính lập tức thu hồi cảm xúc, nghiêm mặt nhìn thẳng phía trước, không dám đắc chí lần nữa, nếu không phó đội trưởng Đường bị sỉ nhục rồi, không phải bọn họ cũng xui xẻo theo?

Liếc nhìn đám lính, lúc này Đường Dật mới lấy một tờ giấy từ trong túi ra, tay khẽ run, nhìn bản kiểm điểm, vừa định đọc lại sững sờ rồi, tiểu Hải chết tiết này, giúp anh viết bản kiểm điểm lại ghi cái quái gì, hôm qua quá bận, không có thời gian nhìn, vào lúc này đọc không phải để cho tội nhóc này giễu cợt đến chết?

Trọng Túc Dương ở bên kia hơi híp mắt nhìn Đường Dật: “Giờ sao? Không nguyện ý đọc phải không, hay chưa biết chữ vậy?”

Vừa giờ trò đùa Đường Dật mang vật nặng chạy bốn mươi lăm dặm, thăng nhóc chết tiết này rất không thức thời, sớm biết vào lúc này bị làm khó, lúc trước không nên đắc tội anh.

Đường Dật liếc mắt nhìn Trọng Túc Dương không nhúc nhích, Phó Sùng đứng phía dưới cổ nín cười, khoe mắt lộ vẻ hài hước, đột nhiên cao giọng nói: “Bảo cáo chính ủy, phó đội trưởng Đường ngưng ngưng, tôi nguyện ý đọc thay!”

Cô đặc biệt hiếu kỳ không biết bên trong bản kiểm điểm của Đường Dật viết cái gì, tự viết mình cũng ngại đọc, dù sao cô không sợ mất thể diện.

Lời Phó Sùng vừa dứt, Đường Dật tròn mắt nhìn sang, cô nhóc chết tiệt kia, xem nào nhiệt không ngại lớn chuyện hả, nếu anh không đọc, Trọng Túc Dương cũng không làm được gì anh, cùng lắm thì chịu phạt mang nặng chạy bộ thôi, cô nhóc chết tiệt kia dính vào, không đọc không được.

Những lính khác cũng kìm nén đến toàn thân phát run, chuyên gia mặt mã mới tới chính là khí phách oai vệ, ngay cả phó đội trưởng Đường cũng dám vạch trần.

Trọng Túc Dương nhìn Phó Sùng nguyện ý làm thay, nụ cười nơi khoe miệng như có như không, nói với Phó Sùng: “Được, là cô đi, bước ra khỏi hàng, cô tới đọc!”

Nghe lời Trọng Túc Dương nói, Phó Sùng không nói hai lời, đi tới trước mặt Đường Dật, đưa tay cầm bản kiểm điểm của Đường Dật, Đường Dật hơi híp mắt, tỏ vẻ không có ý định đưa, bị Phó Sùng đoạt lấy, quét mắt nhìn qua bản kiểm điểm, cổ nín cười.

Phó Sùng cầm tờ giấy trong tay, ho nhẹ mấy tiếng, vẻ mặt phớt tình bắt đầu đọc: “Đại đội trưởng Kiều tôn kính, chính ủy, các chiến sỹ thân ái, làm phó đội trưởng, nên làm việc gương mẫu, nhưng tôi lại lén lút có chủ ý với chuyên gia mặt mã mới tới, không có chuyện gì lại thích tiếp cận cô gái trước mặt, đáng thẹn nhất chính là, đáng thẹn nhất chính là... Phì...”

Phó Sùng nhin không được, nở nụ cười, đám lính phía dưới cũng cười, Đường Dật lườm Phó Sùng, quay đầu nhìn đám lính, quát mạnh: “Cười đã chưa? Cười nữa đi, ông đây nhìn xem!”

Tiếng nói vừa dứt, đoàn người lập tức nín cười, phó đội trưởng Đường phát uy, còn ai dám cười? Chi có điều chuyện này là thật hay là giả? Phó đội trưởng Đường cũng không tệ đó, vừa nhìn thấy con gái nhà người ta đã lập tức tiến tới, quả nhiên có cách thức, có thủ đoạn!

“Còn đọc sao? Chính ủy?” Phó Sùng cười đến nghẹn, nhìn Trọng Túc Dương, anh không có ý kiến gì thì tiếp tục đọc, ngược lại nếu đọc tiếp, xem mặt mũi Đường Dật, lúc mang lính cũng bị mất uy tín,

Mặt Trọng Túc Dương đen sì, coi như thằng nhóc chết tiệt này có giác ngộ, có thể viết bản kiểm điểm, trầm mặt nói với Phó Sùng: “Cậu ta không biết xấu hổ viết, tôi cũng ngưng ngưng nghe, biết rất mất mặt ư Đường Dật? Biết tạo ảnh hưởng o tốt cho đại đội không Đường Dật? Cậu chính là phó đội trưởng, muốn làm tôi và đội trưởng Kiều tức chết phải không?”

Đã sớm nói thằng nhóc chết tiệt này chú ý ảnh hưởng đi, cậu ta cố tình không nghe, chuyện như vậy có thể để cho người ta tức chết, may mà để cho anh nhìn thấy, nếu đội trưởng Kiều nhìn thấy, không phải đuổi đánh Đường Dật khắp đại đội?

Lúc Trọng Túc Dương không có việc gì sẽ theo thói quen mang Kiều Chí Vĩ ra dọa người, đây cũng là điểm Đường Dật đặc biệt không thích, quá phức tạp rồi, sợ rằng Trọng Túc Dương không biết, Kiều Chí Vĩ ước gì mình và Phó Sùng xong rồi.

“Chính ủy, tôi sai rồi! Tôi không nên không để ý đến thân phận của mình, tạo ảnh hưởng không tốt đến đơn vị!” Đường Dật chuyển mềm với Trọng Túc Dương, không phải anh mềm yếu, mà trong lúc mấu chốt, anh nhất định phải tỏ thái độ với Trọng Túc Dương.

Đây là doanh trại, nói lý với Trọng Túc Dương, làm ngược lại, cố ý chọc tức anh ta, đó là một cách nói.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Nhưng bây giờ ở trước mặt đám lính, anh quyết không thể làm vậy, nhất định phải cho Trọng Túc Dương mặt mũi, dù sao Trọng Túc Dương cũng là chính ủy, ở đơn vị anh là lính, lời Trọng Túc Dương nói anh nhất định phải phục tùng.

Trọng Túc Dương thấy Đường Dật chuyển mềm, trong đầu sướng đến phát rồ rồi, bạn nói thằng nhóc này nhận sai sớm có phải xong rồi không, cần gì phải làm thành như vậy, anh cũng không phải ép buộc Đường Dật đọc bản kiểm điểm trước mặt đám lính, khiến Đường Dật không xuống đài được.

“Sau này sẽ còn phạm phải sao?” Sắc mặt Trọng Túc Dương hòa hoãn đi nhiều, nhìn Đường Dật mở miệng hỏi lần nữa.

Đường Dật “Bộp” đứng theo tiêu chuẩn quân tư ở đó, cao giọng nói: “Bảo cáo chính ủy, về sau tuyệt đối không tái phạm, khiến chính ủy, khiến đội trưởng Kiều mất thể diện!”

Không phải nói xin lỗi sao? Cũng sẽ không chết người, dù sao trước sau anh cũng là binh lính cần quấy, lưu manh vô lại, ném một chút mặt, anh không

sao.

“Thái độ này cũng không tệ lắm!” Trọng Túc Dương lườm Đường Dật, ngược lại nhìn đám lính đột nhiên hô một tiếng: “Các cậu cũng nhớ lấy cho tôi, được rồi, toàn thể giải tán, ăn cơm!”

Tiếng hô vừa rơi xuống, đám lính lập tức giải tán, mọi người đi như chạy đến nhà ăn ăn cơm, đợi tất cả mọi người rời khỏi sân huấn luyện, Trọng Túc Dương cũng trở về phòng làm việc, lúc này Đường Dật mới cất bước đến trước mặt Phó Sùng, kéo Phó Sùng định rời đi.

Hơi híp mắt, Đường Dật cứ nhìn Phó Sùng như vậy, ánh mắt Phó Sùng hoảng hốt, không dám nhìn mắt Đường Dật, nếu Đường Dật dám trả đũa cô, cô lập tức đi nói cho chính ủy, còn để cho Đường Dật viết bản kiểm điểm.

“Gan em không nhỏ nh, vừa rồi giúp anh đọc bản kiểm điểm, còn chủ động!” Đường Dật hận không thể nhìn xem đáy lòng cô nhóc này, rốt cuộc có trưởng thành không, người đàn ông của mình mất mặt trước nhiều người như vậy, cô rất vui về sao?

Phó Sùng nén cười, mím mím môi: “Em chính là muốn nhìn bên trong bản kiểm viết sao, để cho anh ngượng ngừng đọc lên như vậy?”

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, chỉ có điều cô không sao, có thể nhìn chuyện cười của Đường Dật một lần, cũng đáng giá.

“Biết anh ngại đọc lên, em ý tứ khá tốt tiến lên đọc, tức giận khiến bao tử anh phát đau!” Về mặt Đường Dật thất bại, nếu người khác còn có thể phạt để hả giận, nhưng lại là cô nhóc Phó Sùng này, bị tức anh cũng chỉ có thể tự mình gánh chịu, cũng không thể để Phó Sùng đi chịu phạt?

Phó Sùng ngược mắt nhìn Đường Dật, tay siết bản kiểm điểm, nhỏ giọng nói: “Em đói rồi, muốn ăn cơm.”

Đường Dật bất đắc dĩ xua xua tay, nói với Phó Sùng: “Đi đi, đi đi, kiếp trước thiếu nợ em, đời này em chính là đến đòi nợ anh.”

Phó Sùng vui mừng, cầm bản kiểm điểm rời đi, nhà họ Phó cũng nói vậy, Phó Sùng sinh ra chính là đến đòi khoản nợ, lời này cô đã nghe quen, về cơ bản cũng có sức miễn dịch.

Nhét bản kiểm điểm của Đường Dật vào túi, Phó Sùng đi phòng ăn ăn cơm, lính đi qua bên cạnh cũng sẽ đặc biệt bội phục liếc nhìn cô, cũng không nhiều lời, Phó Sùng lấy cơm, vừa ngồi xuống bên bàn, Tiểu Khải đã bung com tới.

Ngồi đối diện Phó Sùng, Phó Sùng thấy Tiểu Khải, lễ phép cười, mặc dù cô là yêu nghiệt, nhưng vẫn thật có lỗi, làm bậy trước mặt Tiểu Khải, người đàn ông này quá chất phác, bạn nói cái gì anh sẽ tin cái đó, giống như kẻ ngốc vậy, không tin cõi đời này có kẻ lường gạt.

“Phó Sùng à.” Tiểu Khải bới một miếng com, khẽ gọi Phó Sùng.

Phó Sùng “Dạ” một tiếng, nhìn Tiểu Khải, hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì à?” Thật ra thì Tiểu Khải tương đối thân cận với cô, bình thường chăm sóc cũng rất nhiều, những chiến sỹ khác không có chuyện gì cũng trêu cô một chút.

“Thật ra thì phó đội trưởng Đường là người tốt.” Khi Tiểu Khải nhìn Phó Sùng đặc biệt nghiêm túc, không đợi Phó Sùng mở miệng, Tiểu Khải tiếp tục nói: “Bình thường phó đội trưởng Đường rất hung dữ, cũng là vì tốt cho chúng ta.”

Lúc nói lời này, Tiểu Khải cười khò trong lòng, với Phó Sùng, nói là em gái, chẳng bằng nói tình yêu chưa đầy, nhưng anh nhìn ra phó đội trưởng Đường có ý tứ với Phó Sùng, Phó Sùng cũng trùng ý phó đội trưởng Đường, cho nên đã sớm ngừng ý định này lại.

“Giờ sao? Đây là muốn hợp tác em với Đường Dật sao?” Phó Sùng vừa ăn thịt xào, vừa cười, “Buổi sáng, anh đã quên bản kiểm điểm? Chính ủy, anh không nhớ? Để chính ủy biết ngay cả anh cũng chịu phạt.”

Liên đội trưởng này ngược lại đáng yêu, trong này thường Đường Dật chưa cho anh ta sắc mặt tốt, vào lúc này còn quan tâm chuyện sau nhà Đường Dật, chỉ có điều may mà không biết khi cô mười chín tuổi đã cùng Đường Dật, nếu không, không hù chết không thể.

“Này, không phải anh chỉ nói một chút thôi, em cũng không nên đi tố cáo trước mặt chính ủy chứ.” Tiểu Khải cười xấu hổ một trận, Phó Sùng tiểu quý tính quái lắm, cô áy hoai nhỏ mọn, anh cũng biết, hơn nữa có chút bí mật chiến sỹ cũng nói, cô nhóc này cũng không phải đèn đã cạn dầu.

Phó Sùng nhìn dáng vẻ thật thà của Tiểu Khải, không nhịn được khẽ nở nụ cười, dùng sức gạt đầu, cũng khó có được lần đầu tiên không trêu chọc người.

Hai người ăn, tùy ý tán gẫu, thật ra thì thời gian của bộ đội đại khái chính là như vậy, đại đội đặc chủng huấn luyện rất khổ, Phó Sùng cảm thấy cuộc sống ở đây thích hơn cuộc sống tìm vui trong đau khổ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, từng ngày cứ khẽ lướt qua kẽ ngón tay, ngày có Đường Dật, Phó Sùng cảm thấy rất hạnh phúc, huấn luyện thế nào cô cũng không sợ khổ, cháu gái ông cụ Phó không yếu ớt như vậy.

Biểu hiện của Phó Sùng ở chỗ này truyền đến trong sở, truyền đến trong đại viện, mọi người đều cảm thấy không thể tin, cô nhóc này tới đại đội đặc chủng lại có thể đổi tính nết, không phải là chuyện hiếm sao?

Lão Nghiêm vẫn không tin, vì chứng thực một chút còn đích thân đến đại đội đặc chủng an ủi Phó Sùng một chút, mang theo trái táo..., không ngờ cô bé này thật sự có thể chịu khổ, đáng vẻ ở trong sân huấn luyện kia, nhiệt tình chết không chịu thua thiệt, cảm động lão Nghiêm giống như thấy con gái ruột

cải tà quy chính, nước mắt tung hoành.

Đưa tay nắm tay Kiều Chí Vĩ, cảm động nói: “Cảm ơn đại đội đặc chủng, bồi dưỡng nhân tài cho chúng tôi!”

Thật ra Phó Sùng không phải không có thuốc chữa như vậy, vẫn do đại đội đặc chủng bản lĩnh lớn, dẫn dụ đến, cũng có thể bồi dưỡng ra nhân tài rồi, đã đưa ra ngoài, điểm này phải cảm ơn Kiều Chí Vĩ rồi.

“Phải, phải, trách nhiệm của chúng tôi!” Kiều Chí Vĩ buồn bực, Phó Sùng này trước kia rốt cuộc làm bao nhiêu tội, hành hạ chủ nhiệm sở nghiên cứu thành ra như vậy, nhìn thấy cô thay đổi tốt hơn một ít cũng có thể khóc luôn, không oán được An An nói anh cẩn thận một chút, Phó Sùng được xưng là yêu nghiệt khó quản ở Tứ Cửu thành.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Thật ra thì chủ nhiệm Nghiêm như vậy cũng có thể lý giải, nghĩ đến trước kia Phó Sùng ở trong sở nghiên cứu, chỉ cần cô ngồi trong phòng làm việc, chơi điện thoại đi động uống trà, vậy cũng là lập công cho sở.

Hôm nay đi theo đại đội đặc chủng huấn luyện, hơn nữa còn biểu hiện ưu tú như vậy, chủ nhiệm Nghiêm có thể không kích động sao?

Khỏi phải nói chủ nhiệm Nghiêm như vậy, ông cụ cũng hà hê không thôi, đi đâu cũng khoe khoang nói Phó Sùng nhà ông bây giờ không phải không cứu vẫn được rồi, sợ rằng không kém cháu gái nhà lão Thẩm bao nhiêu, cũng đi theo đại đội đặc chủng.

Chuyên gia mật mã chính là chuyện rạn vỡ cho tổ tông, người dưới quyền và chiến hữu của ông cụ nghe lời này cũng buồn bực, trước kia Phó Sùng gây nghiệt khắp nơi, ông cụ ra cửa còn chú ý mặt mũi, còn có thể thu lại chút.

Như thế rất tốt, bước đi cũng mang gió, nhất là trước kia mấy chiến hữu nói Phó Sùng không tốt, thiếu chút nữa chưa chôn vùi, mọi người cũng nhin, ai kêu đây chính là hoành hành ngang ngược, không có cách nắm bắt, phải không?

Nhìn tình huống nơi này, biết Phó Sùng lanh lợi nghe lời, chủ nhiệm Nghiêm cũng yên tâm, chuẩn bị về trong sở, Đường Dật để Phó Sùng tự mình đi tiễn chủ nhiệm Nghiêm, Phó Sùng tiễn chủ nhiệm Nghiêm đến tận cổng doanh trại.

“Được rồi, đưa đến đây thôi, còn phải trở về huấn luyện đấy.” Lão Nghiêm dừng bước nhìn Phó Sùng, thờ dãi: “Phải cải tạo cho tốt, không phải, phải cố gắng cho tốt, biết chưa?”

Trong lúc nhất thời nói sai, ngược lại hơi lúng túng.

Phó Sùng nghe lời lão Nghiêm nói, ngược lại không để vào trong lòng, trước sau như một không tìm không phổi, đáp một tiếng với lão Nghiêm: “Được, cháu nhất định cải tạo tốt.”

Dù sao cô từ nơi này cải tạo xong rồi đi ra ngoài vẫn là đức hạnh ấy đúng không? Bạn có thể trông cậy vào cô sau khi từ đại đội đặc chủng ra ngoài sẽ lập tức thay đổi triệu để, làm người một lần nữa, cô cũng không có lòng tin kia, lão Nghiêm vẫn không ôm hy vọng lớn như vậy.

Lão Nghiêm gật đầu nhìn Phó Sùng, đưa tay vỗ vỗ bả vai Phó Sùng, ý ý sâu xa cường điệu lần nữa: “Chú hiểu cháu có thể làm được, chính là bình thường hơi rối rắm, phải nghe lời, huấn luyện ở đơn vị cho tốt, không phải biểu hiện thật tốt sao? Cũng nên trưởng thành, cho nhà họ Phó thêm chút thể diện.”

Những năm này chủ nhiệm Nghiêm vẫn mắt nhắm mắt mở với Phó Sùng, chỉ cần không phải mắc lỗi lớn, cũng sẽ làm như không thấy, nhin một chút cho qua, thứ nhất là nhìn mặt mũi ông cụ, thứ hai cũng bởi vì chủ hai của Phó Sùng.

Trước kia hai người là bạn học, xuống liên đội là chiến hữu chung đại đội, có chút giao tình, chủ nhiệm Nghiêm cũng lưu tâm Phó Sùng.

“Ôi, ngài yên tâm, cháu sẽ huấn luyện thật tốt.” Phó Sùng cười cười với chủ nhiệm Nghiêm, khó có được biết điều như vậy, cũng không phải cô thật sự thay đổi, cso câu là gì? Giang sơn dễ đổi.

Chỉ vì ông nội thôi, giống như ông cụ nói, ông sống không còn mấy ngày, không trông cậy vào Phó Sùng có thể làm chuyện lớn kinh thiên động địa gì, dù sao cô nhóc này thêm chút lòng dừng để nhà họ Phó mất mặt là được rồi.

Nghĩ tới bản thân mình đã đến đại đội đặc chủng, cũng chính là luyện tập cho tốt, để ông cụ vui mừng một lần.

Chủ nhiệm Nghiêm không nói thêm gì, xoay người ngồi trong xe của sở rồi đi, Phó Sùng nhìn theo xe của chủ nhiệm Nghiêm rồi đi, cũng xoay người trở về sân huấn luyện, đi theo nhóm lính đặc chủng tiếp tục huấn luyện.

Đường Dật nhìn dáng vẻ cao gầy trong sân huấn luyện, nhiệt tình không chịu thua thiệt, khoe miệng không nhận được kẻ nhếch lên, Phó Sùng nhà anh không phải không đường cứu vãn, chỉ là một đứa bé bị chiều hư mà thôi.

Nếu lập kế hoạch sẽ không tốt, Tiểu Khải cũng thường khen Phó Sùng trước mặt anh.

Phải nói trong đơn vị rất khổ cực, nhiều hơn chính là cuộc sống buồn tẻ vô vị, Phó Sùng đã quen tự do tự tại, an phận ở chỗ này một tháng đã là khó có được.

Có thể để cho cô nhóc này chống đỡ được đến bây giờ, đơn giản cũng bởi vì Đường Dật ở chỗ này.

Mỗi ngày cứ lướt qua như vậy, Phó Sùng cũng vạch đầu ngón tay sống qua ngày, cô nhớ KTV Lân Giác, nhớ Tuế Nguyệt tình cảm mãnh liệt trong quán bar, nhớ nhóm anh chị em cùng cô đi làm bậy.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu xuống, không khí khắp nơi cũng mát mẻ, chùm tia sáng như sợi bông thông qua tầng mây xuyên qua lá cây chiếu lên đất, chiếu lên nóc phòng, ngày tốt như vậy cũng là may mắn với nhóm lính đặc chủng.

Hôm nay diễn tập thứ lần thứ nhất, quy mô sát hạch lớn, hết sức quan trọng, thời tiết tốt như vậy cũng để cho các nhóm chiến sỹ phát huy bản thân tốt hơn.

Sát hạch rất nghiêm trọng và cường đại, Đường Dật suy tính tình huống của Phó Sùng, cũng sợ cô liên lụy đến thành tích của cả liên đội và doanh đội.

Để cho sát hạch mất đi công bằng, nhiều hơn chính là Phó Sùng hoàn toàn không có cách nào chịu đựng được sát hạch kiểu ma quỷ này, cho nên Đường Dật cho Phó Sùng một ngày nghỉ, để cô nhóc này nghỉ ngơi một ngày cho khỏe.

“Em phải ở yên trong nhà, không chạy biết chưa?” Đường Dật nhìn Phó Sùng, nhấn mạnh lần nữa, “Doanh trại ở trong núi, xa xôi hiểm ác, em mà chạy loạn, coi chừng không tìm về được.”

Đại đội đặc chủng vốn bí mật, vừa ở sâu trong núi xa xôi, tính tình cô nhóc này hung hãn, lỡ ham chơi chạy mất, còn không biết tìm cô ở đâu, huống chi trong núi sâu đồng hoang, còn trùng chim muông gì đó cũng không phải hiếm.

Phó Sùng đứng dậy đến trước mặt Đường Dật, kéo cánh tay Đường Dật, giọng mềm mại: “Nếu anh không yên lòng, anh để tiểu Hải đưa em đến thị trấn đi, ở trong phòng nhiều buồn bức, em sợ sẽ sinh bệnh.”

Ở đại đội đặc chủng, không ăn, không uống, không chơi, cuộc sống này thật sự có thể khiến cô sinh bệnh.

Xét đến cùng con người nhất định có sự nhẫn nại, nhưng nhẫn nại đến mức không ngừng thổi phồng giống như khí cầu, nếu không thả ra ngoài, kết quả cuối cùng chính là tự nổ, Phó Sùng không dám đảm bảo cô sẽ không tự nổ.

Đường Dật thuận thế ôm Phó Sùng, không chút nghỉ ngơi lập tức cự tuyệt, đặc biệt nghiêm túc mở miệng: “Lại càn quấy? Em suy nghĩ một chút, từ đại đội đặc chủng đến trong thị trấn, lái xe nhanh nhất cũng phải mấy giờ, lúc này em đi, buổi sáng đến thị trấn, trở lại mấy giờ, em phải về trước cơm tối, thời gian này hoàn toàn không đủ, không chơi đùa, đúng không?”

Không phải anh không thả người, anh chỉ sợ nếu thả người, dã tâm của Phó Sùng, nhớ về thị trấn, anh không có ở đây, cô nhóc này dính vào đám thằng nhóc kia, đây có phải là kéo cũng kéo không lại?

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63

Chuyện không nắm chặt, Đường Dật tuyệt đối không mạo hiểm như vậy, cho nên ngay cả dụ dỗ và lừa gạt Phó Sùng, không thể để cho cô nhóc này đến thị trấn.

“Anh phê duyệt cho em nghỉ, em chạy về trước đêm không được sao?” Phó Sùng khẽ nhủu mày, cô không tin Đường Dật không có quyền lợi này, cũng sẽ không làm trẻ huấn luyện sáng mai, cô chỉ muốn đi ra ngoài hít thở một chút.

Đường Dật thấy Phó Sùng sắp không nhận được rồi, giọng cũng mềm đi: “Anh biết, em định ra ngoài chơi một chút, chờ chủ nhật có được không? Cuối tuần anh dẫn em ra ngoài, chúng ta thoải mái ăn, chơi nhiệt tình, sáng khoái như thế nào, chúng ta đi như thế nào, được không?”

Theo lý, anh và Phó Sùng đã hợp lại lần nữa, cũng nên nói cho mấy anh em bên kia, dù sao nhiều năm như vậy, bọn họ quan tâm anh và Phó Sùng không ít, hơn phân nửa cũng chán cho Phó Sùng không ít chuyện, điểm này trong lòng Đường Dật rất rõ ràng.

Bộ đội vẫn bận không có thời gian, cũng muộn cuối tuần này mang theo Phó Sùng họp mặt với nhóm tiểu Hoa.

“Không nhiệt tình, lại kéo dài!” Phó Sùng thuận thể đẩy Đường Dật ra, biết Đường Dật làm khó, khẳng định không chịu phê nghị, trong đại đội đặc chủng phê nghị đặc biệt khó, trừ Đường Dật ký tên, còn phải được Kiều Chí Vĩ và Trọng Túc Dương ký tên mới được, nếu không nhân viên cảnh vệ sẽ không thả người.

Đường Dật cười cười, đưa tay sờ mặt Phó Sùng, giọng sốt ruột: “Sùng nhi, anh phải đi rồi, không thèm nghe em nói nữa, lát nữa sát hạch bắt đầu, em nghe lời ở nhà chờ anh, buổi tối anh giúp em chơi game qua cửa, tuyệt đối để em vui vẻ.”

Nói xong Đường Dật đưa tay kéo nón lính, xoay người đóng cửa, đi như chạy rời khỏi khu nhà người thân, đi thẳng đến sân huấn luyện, sát hạch lần này Kiều Chí Vĩ xem đặc biệt quan trọng, đây là lần sát hạch đầu tiên khi anh dẫn đại đội Tuyết Lang.

Không riêng gì sát hạch nhóm chiến sỹ, cũng là tình huống huấn luyện binh thường của anh, cường độ giống sát hạch.

Phó Sùng bĩu môi, ngồi trên ghế sa lon, tức giận không nhẹ, ném con búp bê Đường Dật mua cho đặt ở trong lòng ném ra, lại nhấc người nhặt về, sau đó ngồi đó lại nâng người ném ra, rồi lại nhặt về.

Bên cạnh liếc nhìn cũng biết cô gái này có bao nhiêu nhảm chán, rốt cuộc là có nhiều nhảm chán, đưa tay ném búp bê ra ngoài lần nữa, Phó Sùng cũng lười nhặt, đứng dậy đi thẳng vào trong phòng.

Thuận tay mở máy vi tính, chuẩn bị chơi game một lát, tìm thêm mấy người bạn, mò mẫm tán gẫu một lúc, nhưng máy vi tính vừa mới khởi động, Phó Sùng lại mất hứng, trong một tháng này, trừ huấn luyện chính là chơi game, hoặc lẩn lộn một chỗ với Đường Dật.

Chưa từng cảm thấy ngày trôi qua lại nhàm chán đến mức độ này, đột nhiên đứng dậy, Phó Sùng đi thẳng tới trước tủ, cầm trang phục huấn luyện lên thay, Đường Dật không cho đi thị trấn, nếu cô không dạo quanh đơn vị, sợ rằng cô có thể nhịn chết rồi.

Đổi trang phục huấn luyện, Phó Sùng đóng cửa đi ra ngoài, đứng trên ban công, ngẩng đầu nhìn trời trong, mây trắng như tuyết trôi lơ lửng nơi chân trời, đẹp không tưởng nổi, nếu nói chỗ tốt nhất của đại đội đặc chủng, chính là môi trường tốt, hoàn cảnh tốt.

Nhìn những thứ này có thể quét sạch phiền não không còn một mống, chỉ có điều trong ngày thường, bận huấn luyện, cũng không có ai để ý nhiều.

Thuận tay kéo nón lính, Phó Sùng ngâm nga điệu dân gian, rời khỏi khu nhà, đại đội đặc chủng không có gì khác, chính là nhiều núi, chung quanh là núi, núi bao quanh núi, giống như lá chắn vây tròn đại đội bên trong.

Phó Sùng nhìn chung quanh một chút, vào lúc này đều đang tiến hành sát hạch ở trong sân huấn luyện, xem ra nhân viên cảnh vệ cũng sẽ không để ý đến khu nhà người thân, trong nháy mắt khiến tâm tình Phó Sùng rất tốt, đi ra tường rào phía sau khu nhà người thân.

Phía sau này, tường rào được xây bằng đá, có lẽ do thời gian đã lâu, tường rào có một chỗ bị sụp một nửa, cũng có lẽ do trời mưa tảng đá hoặc đất trên núi đánh vào.

Sau khi sụp cũng lười quản, dù sao bên trong là đại đội đặc chủng, người bình thường đều không biết, chứ đừng nói tiến vào, Đường Dật từng nói với cô, xa gần trong khoảng này không tìm thấy một gia đình.

Cho nên cũng không sợ người xông vào, Phó Sùng đi như chạy, đến trước tường rào bị sụp đổ, nhìn nửa tường rào này, nhếch miệng lên cười như có như không, tường rào không cao, có hơn một mét.

Cô gái khác muốn đi qua đúng là hơi khó khăn, còn với Phó Sùng chính là một đĩa đồ ăn, trước kia khi cô học cấp ba, vì chơi game, không ít lần trèo tường, tường trường học cao hai mét, cô đều có thể trèo ra.

Cùng cả đám bạn nhà quê cúp cua ra internet, thời còn học sinh, những ngày tháng ấy cũng đáng để Phó Sùng hoài niệm.

Phủi tay, nhìn mặt tường, Phó Sùng lui về sau mấy bước lấy đà, mạnh mẽ vọt tới, khế tung người lên tường rào rồi lại từ trên tường rào nhảy xuống.

Bò dậy từ dưới đất, Phó Sùng đưa tay phui phui quần áo, ngâm nga khúc dân ca, rồi theo đường nhỏ trên núi, chung quanh là rừng rậm, cây non, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót cùng tiếng thú lạ không biết tên.

Phó Sùng cũng không sợ, đi thẳng vào trong núi, phải biết cô gái này tốt nghiệp trường quân đội, trước kia học trong trường quân đội, thường bị xe đưa thẳng vào núi, tiến hành tập huấn dã ngoại.

Cái gì chưa từng thấy? Cũng đã hồ đồ thành quen, trong mắt Phó Sùng không biết cái gì gọi là sợ hãi, đi theo bộ đội dã ngoại, bản thân trèo lên lấy trứng chim, lạc đơn vị, khi đó cũng không khóc, ngược lại lúc phó đội trưởng này tìm thấy cô lại khóc.

Trong miệng mắng chửi sao cái gì cũng không biết sợ, trong núi sâu rừng thẳm, nhờ có đồ quái lạ gì đó cản em, ăn em không tìm được xương, lúc ấy Phó Sùng chính là cười hồn nhiên, bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy buồn cười.

Một trận gió trong trẻo tùy ý thổi, Phó Sùng cảm thấy tâm tình tốt rất nhiều, cũng không còn phiền muộn như trước, nhìn chung quanh có thể tìm được quả đại gì đó không, lại có thể đựng thỏ hoang...

Đường Dật ở trong sân huấn luyện hoàn toàn không biết cô nhóc này gan lớn như vậy, dám một mình xông vào trong rừng rậm, nhất là rừng rậm sau khu nhà người thân, trong bộ đội, mấy ông lớn cũng không dám một mình xông vào đó.

Sắp cuối xuân đầu hạ, đừng nói trong núi đồ gì khác không nhiều lắm, còn quả dại thì khắp nơi, Phó Sùng cầm áo trải ra, nhìn thấy quả dại chín thì nhét vào trong áo, cũng không phải tham ăn, thuần túy là ham chơi.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Không nói những thứ khác, chuyện vui sướng này chính là đặc biệt vui vẻ với Phó Sùng, bận rộn vô cùng cao hứng, cũng muốn mang chút trở về cho Đường Dật ăn, đại khái không phải thứ hiếm lạ gì với Đường Dật, nhưng Phó Sùng chính là muốn làm vậy.

Nhìn quả dại chín trên cây phía xa, Phó Sùng nhếch miệng cười, chuyện này khác, leo cây không phải là chuyện gì với Phó Sùng, Phó Sùng đi đến bên cạnh cây, thoáng nhìn, đột nhiên tung người leo lên cây nhỏ, rồi bắt đầu trèo.

Cây trong núi có vẻ thẳng tắp hơn cây có ý vun trồng, dễ dàng trèo hơn, không bao lâu Phó Sùng đã leo lên cây, đột nhiên cảm thấy mình nên thật sự ở trong bộ đội, lúc trước không nên đi học chuyên gia mật mã, ghen chết rồi.

Nhìn quả dại trên cây, Phó Sùng đặc biệt chọn loại quả vừa đỏ lại lớn, hái từng trái, bỏ vào trong quần áo, cho dù ai nhìn thấy cũng rút mắt kiếng, trong đây còn có một cô gái, nhưng cô gái nhà khác sẽ không, Phó Sùng như vậy mới không lạ.

Khi Phó Sùng đang đắc ý hí hửng, vừa suy nghĩ, nằm ngửa trên chạc cây giống như phim võ thuật, tận tình hưởng thụ gió thổi đến tự nhiên, nhàn hạ vô cùng, đột nhiên một tiếng kêu kỳ quái vang lên, Phó Sùng thức tỉnh bám cành cây nhìn xuống

Hai con giống như chó hoang, lông màu tro, vừa nhìn đã biết không phải chó hoang, là sói núi, cả người Phó Sùng chấn động, ngồi yên trên cành cây, cứ lẳng lặng nhìn hai con sói núi như vậy.

Chỉ thấy hai con sói núi vây dưới gốc cây, ngửi quần áo Phó Sùng, đảo quanh quần áo, khứu giác động vật rất chính xác, nơi này có hơi thở xa lạ, nhất là động vật hoang dã này, càng thêm mạnh mẽ.

Hai con sói núi ngẩng đầu lên, ánh mắt đen to, phát hiện Phó Sùng đang ngồi trên chạc cây, trong lòng Phó Sùng càng thêm sợ, cô biết trong rừng sâu cái quái lạ gì cũng có thể gặp phải, thật sự không nghĩ xui xẻo như vậy, vẫn đề cho cô đụng phải.

Phải biết rằng đây không phải biểu diễn, sói núi là động vật ăn thịt, sẽ ăn thịt người, Phó Sùng nắm cành cây không dám động, cứ đối mắt với sói núi, may mà thú vật này không leo cây.

Nếu không vào lúc này thật sự hải cốt không còn, may mắn hơn đây không phải lộn rừng và gấu, bạn không đi xuống, nó sẽ húc cây, nhưng trong lòng Phó Sùng vẫn toát mồ hôi đầm đề, không dám làm bậy.

Chỉ có thể yên lặng van xin hai con sói núi này nhanh chóng rời đi, trong mắt hai con sói núi tràn đầy tức giận nhìn Phó Sùng, đột nhiên ngửa đầu tru dài, Phó Sùng bị sợ đến nhắm mắt lại, cao giọng nói: “Mày đừng làm loạn, tao sẽ không xuống dưới.”

Nhìn tình hình này, bạn đúng là dừng cười, tính công kích của sói núi rất mạnh, lại đặc biệt khát máu, nếu người bình thường nhìn thấy, chính xác còn bị dọa run, mắt thẳng bằng té xuống, chính là hải cốt không còn.

Phó Sùng nghe sói núi tru, sợ hãi không khác, sói là động vật bầy đàn, hai con sói núi này vừa tru như vậy, âm thanh vang vọng cả trong núi, nếu đổi lấy những đồng bọn khác, càng có thể thêm hù chết người.

Ngay cả cô là cô nhóc không sợ trời không sợ đất, cũng sợ những thứ đồ kỳ kỳ quái quái này, nói trắng ra dù sao vẫn còn là con nít, chưa từng bị chịu phạt uất ức mới có thể trở nên không sợ trời không sợ đất.

Phó Sùng khẽ mở mắt nhìn hai con sói núi dưới cây, cả người phát run, túm chặt lấy cành cây, sói núi ở dưới kia không có ý rời đi chút nào, kêu một lát về phía Phó Sùng rồi dừng lại.

Một con sói núi di chuyển quanh cây, giống như đang tìm biện pháp gì kéo Phó Sùng xuống, động vật cũng rất thông minh, một con sói núi khác bắt đầu xé quần áo Phó Sùng, rất dễ nhận thấy đã không còn nhẫn nại.

Phó Sùng nhìn con sói núi kia xé quần áo của mình thành mảnh nhỏ, quả dại lăn khắp nơi, trong lòng thêm sợ, cầu nguyện Đường Dật sớm phát hiện cô đi mất rồi, có thể đi tìm, nếu không hôm nay coi như chết chắc.

Khó khăn lắm mới ở cùng một chỗ với Đường Dật, lần này cưới không thành, mình bị sói núi ăn thịt, ông nội làm thế nào? Chắc là đau lòng, cha mẹ

không phải khóc chết rồi, lúc này Phó Sùng mới ý thức được làm người nhất định không được bốc đồng, sớm muộn gì cũng ăn thua thiệt.

Nhưng lúc này Đường Dật đang bận sát hạch, nào sẽ phát hiện ra cô? Huống chi không biết sát hạch kết thúc lúc nào, nếu là ban đêm, những con sói này nghĩ ra cách rồi, kéo cô xuống ăn thì làm thế nào?

Trán Phó Sùng đầy mồ hôi, lần này cô nhóc thật sự sợ hãi, dưới tình thế cấp bách, Phó Sùng đưa tay sờ quần, thuận tay tìm điện thoại di động, nghĩ thầm lần này được cứu rồi, nhưng lúc mở điện thoại di động ra lại sững sờ.

Bên trong này quá xa rồi, ngay cả nửa vạch tín hiệu cũng không có, sao gọi điện thoại, nhìn điện thoại di động, Phó Sùng tức không ít, đều do Đường Dật đập điện thoại di động của cô, lại cho cái điện thoại di động rách như vậy.

Nếu không điện thoại di động của cô vốn có hệ thống định vị, đó là lần trước cô mất tích, Phó Mặc đặc biệt tìm người cài đặt, dù không có tín hiệu, cô vẫn có thể nhờ giúp đỡ.

Lần này xem ra bản thân chết chắc, chỉ thuận theo ý trời, trời muốn diệt ta, Phó Sùng nhìn hai con sói, hơi khao khát lắm lắm: “Tội này cho tao con đường sống chứ, hạng người như tao, lòng dạ lại xấu, ăn nhất định không ngon, cần gì phải tuyệt tình như vậy?”

Cũng không phải cô nhóc này ngốc, thật tâm van xin sói này có thể nghe hiểu lời của cô, đến mức này cũng chỉ có thể tự giễu.

Rất dễ nhận thấy sói này nghe không hiểu lời Phó Sùng nói, vây quanh cây hồi lâu, quần áo cũng xé rách, quả đại không còn, một con sói khác không nhìn được tru lên lần nữa, Phó Sùng tròn tròn mắt, thấy sắc trời không còn sớm. Không chừng có thể gọi đến đồ vật gì đó kỳ quái hơn, cô thật sự không sống nổi.

Sắc trời bị màu xám tro bao phủ dần, xuyên qua lá cây nhìn lên, mặt trời cách đó không xa cũng dần hạ xuống, chung quanh chỉ còn bóng mờ, ở trong núi hề không có ánh mặt trời chiếu rọi, còn dư lại cũng chỉ có lạnh lẽo.

Không có áo khoác, hơn nữa cảm giác lạnh lẽo này, nhìn sói phía dưới, không dám cởi quần áo, Phó Sùng cảm giác lòng nguội lạnh, nếu không phải tùy hứng sẽ không đến tình trạng hôm nay, trạng thái bị thăm cầu xin trời không biết, kêu đất chẳng hay.

“Đường Dật, em sắp mất mạng, anh rút cuộc đang ở đâu, em muốn gặp anh.” Mắt Phó Sùng sắp đỏ, cuối cùng hiểu được cái gì gọi là vô dụng, khổ sở, dễ dàng nhận thấy hai con sói này đã hoàn toàn mất tính nhân nại.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Hơn nữa mất một buổi chiều, hai con sói núi hiển nhiên cũng đói bụng, húc mấy cái về phía cây, may mà là sói núi, không có lực công kích gì với cây, một con sói núi khác thử nhảy lên, bay vọt.

Phó Sùng bị sợ đến vội vàng nhắm mắt lại, nhìn sói núi này rơi xuống lần nữa, trái tim giống như ngồi cáp treo, lúc lên lúc xuống, thật sự có thể hù dọa ra bệnh.

Chỉ có điều đúng là một môi thay cô nhóc này, đổi lại là cô gái khác, vào lúc này dọa ngắt đi cũng có thể, đó không phải đang nhìn thế giới động vật, coi như người chụp hình thế giới động vật cũng không dám đến gần động vật có tính công kích, đều ở xa xa vụng trộm quay chụp.

Phó Sùng đột nhiên nhớ tới rơi vào miệng cọp, nghe là chuyện cười, nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, dưới mắt mình vào lúc này chính là tình cảnh của người nọ, cũng không giống nhau như đúc, thật sự nên tìm người tới quay chụp xem sói nuốt cô vào bụng như thế nào.

Dù sói không ăn được cô, nhưng giằng co như vậy, cô cũng đói chết ở chỗ này, một con sói không buông bỏ nhảy lên, một con khác gầm to, tình hình như thế, ở trong núi khỏi phải nói có bao nhiêu kinh người, nhiều quý dị.

Khi đang ở thời khắc giằng co, trong rừng cây truyền đến âm thanh sần sật, cả người Phó Sùng giật mình, giương mắt nhìn sang, thân thể cũng cứng đờ, tập trung cao độ, chưa từng chú ý như vậy.

Hiển nhiên hai con sói núi này cũng nhận thấy có cái gì đang tiến đến chỗ chúng, dừng công kích Phó Sùng, phòng bị nhìn về chỗ phát ra âm thanh, chỉ nghe một tiếng gầm rú, Phó Sùng ngây ngốc, rốt cuộc đây là chỗ nào, còn có động vật hung mãnh như vậy?

Tiếng gầm quả thật kinh người, cô nhớ anh họ Thành đã từng cứu một con báo đốm nhỏ ở đây, lần này hoàn toàn tròn tròn mắt, ngay cả báo đốm hiếm thấy cũng có thể thấy được, nơi này có thứ gì khác nữa cũng không mới lạ.

Phó Sùng cảm thấy thời gian sắp dừng lại, chỉ thấy trong rừng cây đột nhiên có hai con báo đốm lao ra, Phó Sùng thiếu chút nữa té xuống từ trên cây, thì ra thật sự có báo đốm, lần này chết chắc, cô chỉ có một mình, còn chưa đủ phần cho những con thú hoang này.

Hai con sói nhìn báo đốm mạnh mẽ lao tới, trong nháy mắt phòng bị cao độ, giữa động vật hung mãnh đều cạnh tranh, bọn chúng sẽ vì con mồi mà chém giết, vốn trông thấy báo đốm lao tới, sói núi cũng nên nhanh chóng chạy trốn.

Xem chừng mắt cả buổi chiều, không được hưởng con mồi, cho nên không có ý định cứ buông tha như vậy, huống chi hai con báo này không lớn, hai con báo đốm ngẩng đầu nhìn Phó Sùng trên cây, hai mắt mở to, hình như hơi ngây ngốc.

Ngược lại cúi đầu nhìn hai con sói núi, hai con sói núi cũng nhìn trực diện báo đốm, trong mắt tràn đầy sát khí, báo đốm thở gấp trầm thấp, phát ra hơi thở chỉ thuộc về thú hoang, rất dễ nhận thấy muốn cướp đoạt con mồi với sói núi.

“Grào...” Gầm nhẹ một tiếng, hai con sói núi lui hai bước, dù sao lực công kích của báo đốm còn lớn hơn chúng nhiều, nói là kẻ thù tự nhiên cũng không quá đáng, có thể nhìn con mồi đến miệng lại không còn, sói núi không định buông tha như vậy.

Một con báo đốm nhỏ thấy sói núi không có ý định rời đi, gầm lên lần nữa với sói núi, mạnh mẽ vọt tới, chính là bắt đầu chém giết, Phó Sùng ở trên nhìn xuống chính là kinh thiên động địa.

Tình hình kia chỉ xem qua ti vi, ở hiện trường càng thêm kích thích thị giác và thính giác nhiều hơn, cả trái tim Phó Sùng sắp nhảy lên tận cổ họng, sẽ không ngốc đến cho rằng báo đốm đánh bại sói núi mà vui mừng.

Dù sao mình cũng là con mồi những thứ này tranh đoạt, hy vọng duy nhất chính là mấy người Đường Dật nhanh chóng xuất hiện tới cứu mình, nếu không thật sự thành con mồi, không phải đứt vào mồm báo đốm chính là mồm sói núi.

Ngày hôm sau, báo chí viết như thế nào? Trên các trang đầu của các báo lớn truyền bá thế nào? Ông cụ Phó sáng suốt một đời, cháu gái cưng chiều nhất bởi vì ham chơi mà trở thành thức ăn của báo săn, nhiều bị kịch, đến lúc đó sợ là vui mừng nhiều người, đau lòng ít người.

Cô yêu nghiệt này cuối cùng không còn, ông trời có mắt, cảm thán báo đốm thay trời hành đạo, Phó Sùng cũng buồn bực, mặc dù cô làm trò xấu xa một chút, cũng không đến nỗi thâm như vậy, rơi vào trình độ trở thành thức ăn bị sói núi và báo đốm tranh đoạt.

Một phen tranh đấu, rất dễ nhận thấy sói núi hoàn toàn không phải là đối thủ của báo đốm cường đại, con báo đốm nhỏ kia đơn độc khiêu chiến hai con sói núi, một con báo đốm khác nhàn nhã ngồi đó nhìn, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Phó Sùng.

Cảnh tượng thê thảm trước mắt khiến mặt mũi Phó Sùng trắng bệch, có thể tưởng tượng mình bị xé rách đến thảm, vết tích loang lổ trên mặt đất, lòng Phó Sùng cũng run rẩy theo, nghe tiếng kêu thảm thiết, khỏi phải nói có bao nhiêu dọa người.

Một con báo đốm khác nhìn thời cơ cẩn thận, mạnh mẽ tung người qua gia nhập vào trận chiến, hai con sói núi nhanh chóng bị hai con báo đốm cắn nát, gần như trạng thái thoi thóp một hơi.

Khóe miệng báo đốm nhỏ mang theo chút vết tích lẻ tẻ, ngẩng đầu lên nhìn Phó Sùng lần nữa, trong cặp mắt to mông lung, hơi thở giết chóc chưa loại trừ hoàn toàn.

Phó Sùng nhìn báo đốm nhỏ, sắc mặt tái nhợt, cắn răng, lần này nếu quả thật bị cắn chết rồi, cũng không có gì có thể nói.

Khi Phó Sùng cho rằng báo đốm muốn công kích mình, báo đốm nhỏ gầm một tiếng về phía Phó Sùng, ngay sau đó ngậm sói núi nhanh chóng chui vào trong rừng, một con báo đốm khác cũng liếc mắt nhìn Phó Sùng, tiếng gầm rất lớn, vang vọng cả trong núi.

Ngay sau đó giống như con báo đốm kia, ngậm con sói núi còn thoi thóp một hơi trên đất, Phó Sùng ngã nằm cả người trên cành cây, có thể cảm giác cả bộ trang phục huấn luyện bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Trong lòng một vạn lần may mắn, hai con báo đốm này bắt được con mồi, không có tham lam ăn hết cô, cũng do tổ tiên tích đức, sống trên đời chưa từng cảm kích trời xanh như vậy, Phó Sùng cứ ngo ngắc ngồi trên cây.

Không ngừng hóa giải áp lực trong lòng, cảnh quá mức kinh hãi từ đầu đến đuôi đều giống như nằm mơ, rất lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

“Phó Sùng... Phó Sùng...” Từng tiếng quát tháo, kèm theo tiếng chó săn truyền đến đây, Phó Sùng muốn đáp lại, nhưng làm thế nào cũng không mở miệng được, cả người cũng thật sự nhẹ đi.

Tiếng chó săn càng ngày càng gần, Phó Sùng có thể nghe được giọng nói quen thuộc, là Đường Dật, cuối cùng anh đã tới, một đồng nước mắt nhanh chóng rơi xuống, giống như từng chết một lần, Phó Sùng cúi đầu khóc.

“Phó Sùng, em ở đâu?” Đường Dật hắng giọng gọi lần nữa, những người khác cũng gọi tên Phó Sùng theo, một vài giọng nói vang vọng trong núi, kèm theo tiếng chó săn, Phó Sùng nhìn mặt trời phía xa, hoàn toàn lặn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Từng tiếng Đường Dật quanh quần trong núi, trái tim lại đau đớn như xé rách, cuối cùng nghe thấy một người cao giọng nói: “Tìm được, người đang ở đây, thiếu úy Phó đang ở đây.”

Kèm theo tiếng chó sủa kêu, Đường Dật gần như vừa chạy vừa bò tới bên kia, cây trong rừng đâm vào mặt, cũng không có thời gian dự tính, anh muốn thấy Phó Sùng, liều mạng muốn thấy cô nhóc kia.

Khi Đường Dật vọt tới, đã thấy Phó Sùng ngồi trên cành cây, cứ yên lặng ngồi trên đó cúi đầu khóc, cả khuôn mặt Đường Dật trắng bệch, đi tới dưới gốc cây, nhìn vết tích dưới gốc cây, rải rác trên thảm cỏ còn có dấu vết động vật cắn xé, một chút da lông bị xé rách.

Sâu hơn, còn có áo khoác rằn ri của Phó Sùng bị xé rách trên đất, cùng với một đồng quả đại lung tung lộn xộn, cũng biết vừa rồi nơi này tiến hành một cuộc tranh đấu bao nhiêu thê thảm ác liệt, cả người Đường Dật ngây ngốc lẫn lộn.

Những người khác cũng khiếp sợ không ít, lính đặc chủng, trường hợp gì chưa từng thấy, vừa nhìn chỗ này, chắc chắn vừa rồi nhất định xảy ra cái gì ở đây.

Qua nửa phút, Đường Dật mới lấy lại tinh thần, cảm thấy chân mình khẽ run, ngẩng đầu lên nói với Phó Sùng: “Sùng nhi, không có chuyện gì chứ?”

Sát hạch kết thúc, anh trở về khu nhà người thân thấy Phó Sùng không có ở đây, tìm người hỏi chung quanh cũng không thấy cô nhóc này, nghĩ đến chắc chạy vào trong rừng, Đường Dật lập tức run rẩy cả cội lòng.

Nơi này đặc biệt xa xôi, cái gì cũng không có, Phó Sùng là một cô nhóc không đáng tin nhiệm, không sợ trời không sợ đất, không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức dẫn theo một đội người, chó quân đội đến tìm Phó Sùng.

Phó Sùng thuận tay lau nước mắt, nhìn Đường Dật, mím môi, hồi lâu mới đáp lại Đường Dật: “Đường Dật, chân em như nhũn ra, bẽ mặt.”

Tình hình vừa rồi, là người khác cũng bị sợ đến chân nhũn ra, huống chi Phó Sùng là lần đầu tiên nhìn thấy, cả người hoàn toàn ngây ngốc, nếu không phải thấy Đường Dật, sợ rằng ngay một câu cô cũng không nói được.

Cuộc quyết đấu của báo đốm và sói núi còn sờ sờ trước mắt, vang vọng từng lần giống như chiếu phim.

“Chờ đó, anh lên cứu em.” Giọng Đường Dật cũng phát run, nhiều người như vậy ở đây, anh không thể không kim nén tâm tình của mình, một mình nhảy lên cây, bò tới trước mặt Phó Sùng.

Khi Đường Dật vừa mới đến trước mặt Phó Sùng, cả người Phó Sùng nhào qua ôm chặt Đường Dật, cũng không nói chuyện, chính là khóc đặc biệt dữ, Phó Sùng như vậy, Đường Dật lần đầu tiên nhìn thấy.

Cô nhóc này là cô gái không có chuyện gì cũng khóc, lời nói cũng không nhiều, người không tìm không phải, sao sẽ khóc?

Đường Dật ôm Phó Sùng, cả trái tim cũng đang rỉ máu theo, vỗ nhẹ sau lưng Phó Sùng, giọng nghẹn ngào dụ dỗ: “Không có chuyện gì, không sợ, anh tới rồi, có anh ở đây.”

Anh hận không thể bóp chết mình, Phó Sùng như vậy, nhất định đã chịu bao nhiêu kích thích, vốn biết cô nhóc này không yên phận, muốn đi thị trấn thì để cho cô đi là tốt rồi, chạy đến nơi này, nếu xảy ra chuyện gì thì anh nên làm như thế nào?

“Về nhà, em muốn về nhà.” Phó Sùng nói mơ hồ không rõ, ôm Đường Dật chặt cứng, Đường Dật gật đầu liên tục: “Được, mình về nhà, về nhà nào.”

Khi đang nói chuyện, Đường Dật xoay người thay đổi tư thế, cõng Phó Sùng trượt khỏi cây, những người khác lập tức tiến tới giúp một tay, để Phó Sùng và Đường Dật an toàn từ trên cây xuống, nhìn Phó Sùng như vậy, mọi người cũng biết nhất định đã bị dọa sợ, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt cũng ngơ ngác.

Tiểu Khải vốn định hỏi chuyện gì cũng không hỏi, sợ kích thích cô nhóc này lần nữa, trong lòng cũng đặc biệt đau.

Đường Dật xuống, đi tới trước mặt Phó Sùng, đưa tay ôm Phó Sùng đặt trên lưng mình, ra lệnh với những người khác: “Rút lui!”

“Rõ!” Tất cả mọi người lập tức đáp tiếng, đi theo Đường Dật, mang theo chó sủa của mình trở về đơn vị, dọc theo đường đi, Phó Sùng cứ ôm Đường Dật như vậy, một chút cũng không buông tay, dọc theo đường đi đều là đường núi, rất không dễ đi.

Bóng đêm cũng sắp bao phủ cả rừng núi, chỉ còn lại một mảnh mờ mịt, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, trong rừng không ngừng truyền đến tiếng chim chóc kêu, lẫn vào tiếng côn trùng kêu, có vẻ vắng lặng quý giá.

Đường Dật thấy may mắn vì Phó Sùng không có chuyện gì, cũng may vào lúc này tìm được cô, nếu không trong đêm, không chừng sẽ bị hù dọa thành cái dạng gì?

Dọc theo Đường Dật đi, Đường Dật tự trách mình vô số lần, cõng Phó Sùng, cắn chặt răng, nhìn Đường Dật cõng lâu như vậy, Tiểu Khải sợ hai người cũng không chịu được, chủ động nói với Đường Dật: “Phó đội trưởng Đường, để tôi cõng một lát, đường núi ban đêm không dễ đi.”

“Không cần!” Phó Sùng không chút nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt, bây giờ cô rất sợ, một chút cũng không muốn rời khỏi Đường Dật, Phó Sùng như vậy giống như tìm được cây cò cứu mạng, nửa phút cũng không muốn buông tay.

Tiểu Khải biết Phó Sùng sợ, nhìn Phó Sùng nhẹ giọng dụ dỗ: “Phó Sùng, con đường núi này không dễ đi, trở về đơn vị còn đoạn đường, phó đội trưởng Đường cũng em quá mất lực.”

Phó Sùng không nói gì, mặt căng cứng, nắm chặt Đường Dật chính là không buông tay, Đường Dật xốc Phó Sùng lên, giọng nói thật bình tĩnh: “Sẽ không giao em cho người khác, đừng sợ, anh công em về.”

Không lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển làm dịu, đây là ý nghĩ duy nhất của Đường Dật vào lúc này, nếu anh lại đưa Phó Sùng cho người khác, không phải cô nhóc này sẽ hận chết anh? Nhớ tới tình hình vừa rồi, anh đặc biệt sợ, sợ Phó Sùng oán hận anh, sợ Phó Sùng không bao giờ muốn gặp anh.

Phó Sùng cứ nằm trên lưng Đường Dật như vậy, dán chặt sau lưng Đường Dật, ngửi mùi vị quen thuộc, như thế cô mới cảm thấy đây không phải mộng, Đường Dật tới thật, cô an toàn, có thể về nhà.

Tiểu Khải thấy vậy cũng không miễn cưỡng Phó Sùng nữa, tiếp tục đi theo Đường Dật, thỉnh thoảng sẽ diu dờ, mọi người nhanh chóng rút lui về đơn vị, thời gian không bao lâu, nhóm đội ngũ trở về khu nhà người thân.

Đường Dật công Phó Sùng, ra lệnh cho Tiểu Khải: “Tiểu Khải, mang theo bọn họ thu xếp cho chó quân đội, tiếp tục ra sân huấn luyện đi.”

“Dạ, phó đội trưởng Đường.” Tiểu Khải đáp một tiếng, ngược lại ra lệnh cho những người khác, mọi người mang theo chó quân đội rời khỏi khu nhà, Đường Dật công Phó Sùng về nhà Phó Sùng, đến nhà, cầm chìa khóa mở cửa, đóng cửa.

Từ đầu đến cuối, như Đường Dật cam kết, anh sẽ không buông Phó Sùng ra, đặt Phó Sùng trên ghế sa lon, nhìn tóc Phó Sùng hơi loạn, ánh mắt ngơ ngác, đáng vẻ hơi tiêu tụy, lòng Đường Dật như bị kim châm.

“Sùng nhi, đừng sợ, anh ở đây.” Đưa tay vuốt mặt Phó Sùng, trong mắt Đường Dật tràn đầy xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Hồi lâu, Đường Dật nhìn Phó Sùng, Phó Sùng vẫn không nói chuyện, một chữ cũng không nói, ngơ ngác ngồi đó, cuối cùng Đường Dật không nhịn được, hít sâu một hơi, đột nhiên bế Phó Sùng lên: “Anh thu dọn một chút cho em, em không nói, anh cũng không nghĩ, được không?”

Nói xong Đường Dật ôm Phó Sùng vào phòng tắm, cởi quần áo cho Phó Sùng, bật nước nóng, bắt đầu tắm, từ đầu tóc đến thân thể, mỗi một chỗ đều mềm mại, trong lòng càng đau vô cùng.

Khi tiếp xúc với nước ấm, Phó Sùng mới phát giác được mình sống lại lần nữa, có chút cảm giác, mặc cho Đường Dật tắm cho mình, sau khi tắm rửa cho Phó Sùng xong, Đường Dật cũng tắm rửa cho bản thân.

Tùy ý mặc vào bộ quần áo, cầm khăn tắm bọc kỹ Phó Sùng, ôm cô nhóc này vào phòng, nhẹ nhàng đặt Phó Sùng xuống, Đường Dật lại lấy máy sấy tóc khô cho cô nhóc này, lúc này mới ôm Phó Sùng nằm xuống.

Đường Dật mới vừa nằm xuống, Phó Sùng đã lăn tới làm ổ, ôm hông Đường Dật, núp trong ngực Đường Dật, giống như mèo con, Đường Dật đưa tay vỗ về lưng Phó Sùng, không nói gì, cô không muốn nói chuyện, anh ở cùng là được rồi.

Qua hồi lâu, lâu đến mức Đường Dật cho rằng Phó Sùng đã ngủ, Phó Sùng đột nhiên ngẩng đầu dậy, đỏ mắt nhào vào trong ngực Đường Dật, ôm cổ Đường Dật, khóc triệt triệt dễ dề.

Đường Dật ôm Phó Sùng, vỗ nhẹ lưng Phó Sùng để cô nhóc này thỏa sức trút hết.

Khóc hồi lâu, lúc này âm thanh nghẹn ngào của Phó Sùng mới vang lên: “Anh, anh biết không? Có sói núi, có báo đốm, nếu không phải hai con báo đốm cắn chết hai con sói núi, em đã chết rồi, em không muốn chết anh.”

Không có không muốn sống, vì người nhà, vì hạnh phúc, sinh mạng là trân quý nhất, đúng như một câu kia, nếu vì tự ái mà chết đi, bạn xác định không có hy vọng ngày mai, ra đi không thể làm gì, mỗi người đều yêu quý sinh mạng.

Đường Dật vỗ nhẹ lưng, nghe Phó Sùng n run rẩy nghẹn ngào nói xong câu chuyện, cả người hoàn toàn giống như ngồi cáp treo, bị sợ đến sắc mặt cũng trắng bệch, ôm Phó Sùng chặt hơn, như muốn ôm nết.

“Xin lỗi, anh tôi trẻ, em đừng khóc nữa, anh giống như bị chết một lần.” Giọng nói Đường Dật cũng nghẹn ngào, Phó Sùng nói giống như hiện ra trước mắt, tâm tình này sao không linh hội được?

Phó Sùng lắc đầu liên tục, tầm mắt nhìn Đường Dật cũng mơ hồ: “Em không biết nơi đó đáng sợ như vậy, sẽ có sói, sẽ có báo nhỏ, do em không nghe lời.”

Chuyện như vậy đánh mạnh vào Phó Sùng, cũng khiến cô nhóc này không chuyển biến không được, biết rằng mặc dù luôn muốn cho cô nhóc này một giá lớn, giá hôm nay xem như lớn, cũng may được hai con báo đốm cứu.

“Em nói nếu em xảy ra chuyện, anh nên làm như thế nào? Ông cụ nên làm cái gì? Cha mẹ của em sẽ khóc chết, sao lại ham chơi như vậy?” Ánh mắt của Đường Dật cũng đỏ, cuối cùng cô nhóc này biết sợ.

Sói núi, ngay cả bọn họ gặp phải cũng cần phòng bị cao độ, đều là động vật ăn thịt, sẽ cắn chết người.

“Anh, em sai rồi, anh đừng tức giận.” Phó Sùng gật đầu liên tục, dán vào trong lòng Đường Dật, nghe nhịp tim có lực của Đường Dật: “Về sau em sẽ nghe lời của anh, sẽ không chạy loạn, anh không cần tức giận.”

Biết mình đã gây họa, Đường Dật sẽ đặc biệt tức giận, cũng không biết ông nội mà biết sẽ có hậu quả gì, cô thật sự biết sợ.

“Anh nào có tâm tình tức giận chứ?” Đường Dật ôm Phó Sùng, đưa tay vuốt tóc Phó Sùng, gõ đầu suy nghĩ, thở một hơi thật sâu: “May là mạng lớn, hai con báo đốm này nhất định là hai con anh họ em cứu.”

Thành từng ở trong đại đội Tuyết Lang đã cứu hai con báo đốm trong núi, một con bị thương, sau khi mang đi chữa khỏi rồi lại thả về nơi này, những người khác cũng từng tìm tòi nghiên cứu, trước mắt không phát hiện những báo đốm khác.

Trừ hai con báo đốm này ra, cũng không đoán ra còn có động vật nào có linh tính như vậy, mọi việc đều có nhân quả, người tốt được báo đáp, quả thật là đạo lý không thể không khiến người ta tin tưởng.

Phó Sùng hơi giật mình ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt Đường Dật: “Là bọn chúng sao? Trùng hợp vậy?”

Lúc ấy tình hình rất căng thẳng, cô bị dọa sợ, cũng không còn kịp suy nghĩ nhiều, chỉ có điều quả thật cảm giác được hai con báo đốm có ý thương hại mình, chẳng lẽ thật sự là báo đốm do anh Thành đã cứu.

“Anh dám xác định, là bọn chúng.” Giọng Đường Dật đặc biệt kiên định, chuyện như vậy ở Tuyết Lang cũng truyền đi vô cùng kỳ diệu, đều nói báo đốm này đặc biệt nghe lời Thành, tình cảm với Thành cũng rất tốt, rất thân cận.

Nếu không phải từng thân cận với người, hôm nay Phó Sùng nhất định là con mồi tới bên miệng, sao lại còn cứu cô?

Phó Sùng mím môi, khẽ gật đầu, cô phải thật sự cảm ơn anh họ, cảm ơn hai con báo đốm này rồi, mặc dù bây giờ suy nghĩ vẫn rất sợ, cứ vui trong ngực Đường Dật như vậy, Phó Sùng khẽ nhắm mắt lại, được phép sợ, một ngày này khó có thể thay đổi, không bao lâu đã ngủ mất rồi.

Đường Dật ôm Phó Sùng, một chút cũng không dám chộp mắt, trong lòng bị dọa sợ không nhẹ.

Sáng sớm hôm sau, lúc Phó Sùng mở mắt ra, Đường Dật đã thức dậy, lấy cơm từ phòng ăn tới đây, đang cầm quần áo cho mình ở bên cạnh, Phó Sùng nằm trên giường nhìn Đường Dật: “Tại sao không gọi em, hôm nay lại không huấn luyện rồi.”

Hôm qua gây họa, hôm nay lại không đi huấn luyện, lần đầu tiên Phó Sùng có cảm giác áy náy, rất thêm phiền cho Đường Dật, hướng chỉ diễn tập ngày càng gần, mình đúng là một kẻ phá hoại.

“Nghĩ ngợi đi, bị sợ không ít, lát nữa anh dẫn em đi phòng y tế, để tiểu Lôi xem.” Đường Dật thấy Phó Sùng tỉnh, đi tới giúp đỡ mặc quần áo, Phó Sùng cứ tùy Đường Dật hầu hạ như vậy, khỏe miệng nhếch lên cười trong nháy mắt: “Còn đi gặp bác sỹ, không nghiêm trọng như vậy?”

Cô nhóc không tìm không phổi, hôm qua bị dọa sợ, nhưng ngủ một giấc chuyện gì cũng không có, cô cũng đâu phải bị hù dọa lớn đúng không? Dù sao người không có chuyện gì rồi, sống khỏe mạnh, còn có thể gặp Đường Dật, còn có thể hít thở không khí mới mẻ.

“Tư tưởng hơi lớn nhì, đầu mắt đã không có việc gì rồi hả?” Đường Dật thật sự tức giận, khẽ gõ đầu Phó Sùng, “Em nói chuyện lớn như vậy, em quay đầu đã quên mất như lời nói sao cô nhóc?”

Ngược lại anh hy vọng Phó Sùng nhớ một chút, về sau đừng làm loạn nữa, lần sau không chừng cô nhóc này không còn bị dọa sợ, anh sợ điếng cả người.

Phó Sùng cười khanh khách, vuốt mặt Đường Dật: “Gặp bác sỹ thì miễn, đợi có cơ hội, em gọi anh họ mang theo em đến gặp báo đốm, cảm kích ơn cứu mạng của bọn chúng mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Trước kia anh Thành từng nuôi rắn, từng nuôi thằn lằn, người trong nhà đều nói anh không nên nuôi những con vật khó coi như này, nhưng rốt cuộc hết cách với anh, những con rắn và thằn lằn kia, cô cũng từng xem, đầu cảm thấy rất đáng sợ.

Nhưng khi anh Thành cảm rắn đến trước mặt cô, lộ ra cười: “Động vật cũng giống người, cũng có tình cảm, em hiểu được cảm ơn, bọn chúng cũng hiểu được.”

Từ khi đó cô lập tức nhớ lời này, báo ốm hôm nay là cơ duyên trùng hợp, còn cố ý cứu giúp, cái này đều không quan trọng, cô nên tự mình đi cảm ơn chúng, dù sao cái mạng này là nhặt được.

“Anh thấy vẫn nên miễn đi.” Đường Dật ôm Phó Sùng ra khỏi chăn, đưa đến toilet, tiếp tục nói: “Chuyện em gây ra nếu truyền đến tai ông cụ, nhà họ Phó lật trời rồi, ông cụ và ông nội anh đánh chết anh.”

Chuyện lớn như vậy gạt cũng không kịp, sao có thể khiến người trong nhà biết, cũng không phải anh thật sự sợ bị đánh, ông nội và ông cụ lớn tuổi, cho dù biết Phó Sùng không có chuyện gì, nhưng trong lòng nghĩ cũng sợ, suốt ngày phải lo âu cho an toàn của cô nhóc này.

Phó Sùng nghe xong lời này, trong nháy mắt tỉnh ngộ lại, cắn răng nói với Phó Sùng: “Đúng, cũng không thể để cho ông nội biết, nếu không sẽ tới đơn vị bóp chết em, còn bắt em nhốt lại.”

Hơi quên bản thân mình làm ác, chuyện như vậy phải gạt ông cụ mới đúng.

Đường Dật bắt đắc dĩ mà lắc đầu, xoay người thuận tay xếp chăn mềm thành khối đậu hũ, vuông vuông thẳng tắp chỉnh tề, lại dọn dẹp những đồ vật khác cho Phó Sùng, Phó Sùng đã rửa mặt xong, đi tới ăn bữa sáng.

“Anh đi làm việc đi, em tự mình đi sân huấn luyện cũng được.” Phó Sùng ăn đến miếng bánh bao cuối cùng, nói với Đường Dật, Đường Dật rất bận, bản thân không yên ổn cũng không thể để anh quay quanh mình, sẽ bị người nói xấu.

Đường Dật từ giữa nhà ra ngoài, đứng trước mặt Phó Sùng, nhìn Phó Sùng, khẽ nhủ mày: “Thật sự không đi xem một chút hả? Hôm qua hù sợ không nhẹ.”

Ngày hôm qua bị sợ đến mặt trắng như tờ giấy, Đường Dật vẫn không yên lòng cô nhóc này, xảy ra chuyện, anh thật sự không kham nổi.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, anh xem, không phải em tốt vô cùng, ăn được ngủ được.” Phó Sùng cười ngọt ngào với Đường Dật, hù dọa là bị sợ, nhưng qua đi rồi thì không có chuyện gì nữa, dù sao cô vẫn sống tốt, còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày hôm nay.

Đường Dật nhìn Phó Sùng vui mừng nhiệt tình, cũng cảm thấy cô nhóc này thật vô tâm, giống như con nít, đùa bé khóc xong rồi quên, thật ra thì như vậy cũng không có gì không tốt, tối thiểu sống ung dung tự tại, không cần chịu nhiều gò bó, anh thích Phó Sùng nhất cũng ở điểm này.

“Vậy được, em ăn xong rồi để đồ đồ, đi sân huấn luyện thôi.” Đường Dật đưa tay sờ đầu Phó Sùng, thở dài, “Anh đi làm việc, diễn tập sắp tới, gần đây việc thật nhiều.”

Nói xong Đường Dật đưa tay chỉnh nón lính, xoay người rời khỏi nhà Phó Sùng, đi phòng làm việc.

Phó Sùng ăn no, cũng thỏa mãn rồi, cảm hộp cơm rửa qua, dọn dẹp một chút rồi cũng đi sân huấn luyện, rời khỏi khu nhà người thân, đi trong rừng cây, vừa sai bước đi vừa ngâm nga dân ca.

“Phó Sùng!” Khi Phó Sùng sắp tới ký túc xá, một tiếng gọi, Phó Sùng dừng bước lại, quay đầu đã thấy Trọng Túc Dương đứng đó, ngoắc mình.

Không nói hai lời, Phó Sùng lập tức chạy tới trước mặt Trọng Túc Dương, đứng lại đó, bộp một chào kiểu lính theo tiêu chuẩn: “Chào chính ủy!”

Trọng Túc Dương cứ quan sát Phó Sùng như vậy, hơi ân cần hỏi han: “Không có chuyện gì chứ?”

Hôm qua nghe nói lúc cô nhóc này được công về, bị sợ đến hồn cũng mất, những người tham gia cứu viện cũng nói, thường ngày nhìn cô nhóc này không có chuyện gì, cảnh tượng ngày hôm qua đoán chừng thật sự khiến cô sợ hãi.

“Không có chuyện gì, tốt vô cùng.” Phó Sùng nở nụ cười lưu manh với Trọng Túc Dương, bên trong đại đội ai cũng sợ Trọng Túc Dương, ngay cả Đường Dật cũng phải nhường anh mấy phần, nhưng riêng Phó Sùng, một chút cũng không sợ.

Trọng Túc Dương hơi không tin khề gật đầu, ngược lại nghiêm mặt, dạy dỗ Phó Sùng có bộ mặt phớt tỉnh: “Con nhóc chết tiệt kia, không có chuyện gì chạy ra sau núi, gan không nhỏ nhỉ? Biết rất nguy hiểm không? Một chút quan niệm kỷ luật cũng không có!”

Anh là chính ủy, có một số việc nhỏ vẫn cần phải nghiêm túc khuyên bảo cô nhóc này, dù sao trước mắt cô nhóc này là người của đại đội Tuyệt Lang, hơn nữa, sau khi biết Phó Sùng là cháu gái ông cụ Phó càng thêm sợ hết hồn, nếu xảy ra chuyện, không phải ông cụ sẽ đến đơn vị lần lượt đánh chết bọn

họ?

“Về sau em không dám nữa, hơn nữa em cũng không biết có sói.” Phó Sùng cúi đầu, chấp tay sau lưng, chân không ngừng di đi trên mặt đất, dù sao sai là cô, đui lý cũng là cô, Trọng Túc Dương mừng cô là đúng.

Trọng Túc Dương tức giận không ít, đưa tay dí dí trán Phó Sùng, cắn răng nghiêng lợi: “Còn nói xảo? Không biết có sói nên em chạy ra sau núi? Viết bản kiểm điểm ăn tượng khắc sâu cho anh, viết không xong, viết lại lần nữa.”

“Không chơi như vậy chứ?” Phó Sùng ngẩng đầu, ngược mắt nhìn Trọng Túc Dương, “Em đã thừa nhận sai lầm, ngài không nên tha thứ một lần sao?”

Không phải cô đã nói mình sai rồi sao? Cô còn chưa từng khách khí như vậy với ông nội, vốn tưởng rằng Trọng Túc Dương sẽ an ủi mình vài câu, điểm này cũng tốt, còn phạt cô viết kiểm điểm, cầm một cọng lông gà giả làm lệnh tiễn.

Trọng Túc Dương tròn mắt nhìn Phó Sùng, trên mặt trắng nõn cũng đỏ bừng tức giận: “Thế nào, muốn tạo phản hả? Phạm vào lỗi lớn như vậy, để cho em viết bản kiểm điểm là nhẹ, không bắt em nhốt lại đã không tệ rồi, trước kia vợ Thẩm Nhục Hằng treo cây cũng viết kiểm điểm.”

Nếu không phải thấy cô nhóc này là con gái, sai lầm như vậy phải nhốt lại ba ngày, còn trả treo với anh.

“Không phải, đó là vợ anh ấy, có liên quan gì đến em sao?” Phó Sùng rất nóng nảy, viết bản kiểm điểm, cô thà bị chịu phạt cũng không nguyện ý viết bản kiểm điểm, “Em nói với anh Trọng Túc Dương, hoặc chuyện này thôi đi, không so đo với em, hoặc anh nhốt em lại đi, dù sao em cũng không viết bản kiểm điểm, một chữ cũng không viết.”

“Thái độ của em là gì vậy? Chú ý thân phận, anh là chính ủy!” Trọng Túc Dương sừng sò rồi, cô nhóc này trực tiếp mà uy hiếp anh, quá coi trời bằng vung.

“Chính đội trưởng Kiều tới em cũng không viết.” Phó Sùng liếc Trọng Túc Dương, xoay người rồi đi, vẫn lưu lại Trọng Túc Dương ngổn ngang trong gió, trước kia anh cảm giác sao cô nhóc này lại coi trọng thẳng nhóc chết tiết Đường Dật, hôm nay vừa nhìn, đúng là không phải người nhà không vào một cửa, cùng một đức hạnh với Đường Dật.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

“Chính ủy, nói với ngài rồi, vô dụng, ngài còn không tin.” Đường Dật vẫn đứng trên sân thượng xem kịch vui gào lên với Trọng Túc Dương, Trọng Túc Dương nói chuyện này đặc biệt nghiêm trọng, để Phó Sùng viết bản kiểm điểm.

Anh ta dám để Phó Sùng viết bản kiểm điểm, đã nói với Trọng Túc Dương rồi, để anh đi, không chịu, ăn bẻ môn canh * đi, cũng không đi hỏi thăm một chút, Phó Sùng yêu nghiệt kia, ai cũng không chọc nổi, Trọng Túc Dương cũng không ngoại lệ.

(*) bẻ môn canh: từ chối không cho khách vào nhà.

Trọng Túc Dương nhìn Đường Dật cười hả hê, hận không thể đi lên xé rách mặt cậu ta, quát Đường Dật: “Thằng nhóc chết tiết, cậu rất rảnh rồi hả, không mang lính đi huấn luyện, không lấy tiền lương đứng đống không?”

Về mặt Đường Dật không sao cả, cười lạnh một tiếng, quay lại phòng làm việc tiếp tục làm việc.

Phó Sùng cũng trở về sân huấn luyện, không thiếu được bị lính cũ giễu cợt một phen, nhưng nghe kinh nghiệm của Phó Sùng vẫn cảm thấy rất không tương tượng nổi, sau khi biết Phó Sùng là em họ Thành, càng cảm thấy trong cuộc sống này nhiều chuyện quá khéo, quá trùng hợp rồi.

Đường Dật đang làm tài liệu, Kiều Chí Vĩ nhiều việc, nhưng công việc của anh còn nhiều hơn Kiều Chí Vĩ, Trọng Túc Dương không có cách nào, Phó Sùng không muốn viết bản kiểm điểm, cuối cùng vẫn là Đường Dật làm thay, đã quen với cô nhóc này rồi, không viết chắc chắn không viết.

Đó là chính ủy, dù thế nào cũng không thể khiến Trọng Túc Dương khó chịu, Phó Sùng bắt bẻ việc Đường Dật viết kiểm điểm, khẽ nhủ mảy: “Không phải em chỉ leo núi thôi sao? Viết vậy cũng hơi quá đáng? Nói em không có tư tưởng giác ngộ, không có kỷ luật.”

Nói cô giống như mười tội nặng nhất, lập tức kéo ra ngoài bắn chết cũng không quá, cô cũng là người bị hại mà? Sao lại không thể tranh thủ chút đồng tình...?

“Không nghe Trọng Túc Dương nói sao? Ăn tượng không khắc sâu, viết lần nữa.” Đường Dật đưa tay giật lấy bản kiểm điểm trong tay Phó Sùng, “Không hài lòng tự mình viết đi, da mặt dày như thế, nhốt lại không muốn nhốt, kiểm điểm không muốn viết, anh viết cho em còn tốt chán.”

Bản kiểm điểm của anh đều do tiểu Hải viết thay, chỉ có điều sau lần dạy dỗ trước, anh không dám để cho tiểu Hải viết, thằng nhóc chết tiết đó quá thật

thà, có gì viết nấy, đầu óc không biết thay đổi.

“Không phải, viết như vậy, em rất bức tức?” Phó Sùng trả lại Đường Dật, uất ức bĩu môi, “Lúc đầu em đi vào đó không phải định hái quả đại cho anh sao? Anh giúp em viết bản kiểm điểm không nên sao? Em thiếu chút nữa mạng cũng mất, em không chơi, về nhà!”

Khi Phó Sùng nóng nảy lên thật sự mắc kẹ, xoay người kéo va li hành lý, thu dọn đồ đạc, Đường Dật buồn bực, đây chính là đứa bé, vội vàng ném bản kiểm điểm trên tay, thuận tay kéo Phó Sùng, nở nụ cười với cô nhóc này: “Anh sai rồi, anh nên viết, thủ trưởng đừng tức giận anh.”

“Buông em ra, em muốn về nhà, nếu không phải anh đưa em đến đơn vị, em có thể xảy ra chuyện sao?” Phó Sùng thuận tay đẩy Đường Dật, nếu không phải tới đơn vị này, đặc biệt nhằm chán, cô có thể ra sau núi hái trái cây sao? Không ra sau núi, cũng không chạm trán sói núi.

Đường Dật kéo Phó Sùng, thuận tay đè Phó Sùng xuống giường, cái trán đè lên trán Phó Sùng: “Được rồi, anh biết rõ em uất ức, nhưng em phải suy nghĩ một chút, em là quân nhân, phạm sai lầm thì phải viết bản kiểm điểm, Trọng Túc Dương không che chở em sao, đổi lại là người khác, cũng không dễ dàng vượt qua kiểm tra như vậy.”

Trọng Túc Dương vẫn hơi thiên vị Phó Sùng, bằng không chuyện như vậy cần phải nhốt lại, sao chỉ có thể viết bản kiểm điểm nhẹ nhàng như vậy.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, không nói thêm gì, náo loạn thì náo loạn, được nước làm tới rồi, điểm này cô rõ ràng, thấy Phó Sùng không cáu kỉnh nữa, khoe miệng Đường Dật khẽ nhếch lên, có lúc đặc biệt thích cô nhóc này.

Tốt nhất bạn nên phân tích nói lý với cô ấy, cô vẫn có thể nghe lọt, cũng không phải không có thuốc nào cứu được nữa.

Lúc nộp bản kiểm điểm cho Trọng Túc Dương, Phó Sùng nịnh nọt, lừa Trọng Túc Dương đặc biệt vui vẻ, chuyện như vậy lập tức xong, bản kiểm điểm cũng không cần viết lại lần nữa.

Chuyện như vậy của Phó Sùng cũng coi như rơi xuống, ngày cứ không nhanh không chậm trôi qua, huấn luyện trước sau như một, chỉ có điều Đường Dật càng thêm bận rộn rồi, huấn luyện càng ngày càng hà khắc, có lúc Phó Sùng cảm giác mình cần răng liềm chết chịu đựng.

Ngày diễn tập gần tới gần, Đường Dật cũng sợ cảm xúc của Phó Sùng quá căng thẳng, đến lúc đó phản tác dụng, dù sao cũng là cô nhóc đã quen không bị quân thức.

Đúng chủ nhật, Đường Dật tính toán mang Phó Sùng trở về thị trấn một chuyến, do thời gian quá gấp, Phó Sùng đã một tháng không về, vẫn luôn huấn luyện bên trong đại đội, hôm nay biết Thành trở lại, khiến Phó Sùng cao hứng đến hồng rồi.

Kể từ khi Từ Diêu mang lính đi, anh Thành hoàn toàn không ở nước ngoài thì chính là ở đơn vị với Từ Diêu, cơ hội gặp anh Thành của cô đặc biệt ít.

Thành vĩnh viễn để ý Từ Diêu như vậy, thay vì nói anh được Nhược Sơ bỏ qua, không bằng nói duyên phận chân chính đang đợi anh chính là Từ Diêu.

Sáng sớm, Phó Sùng khó có được dậy đặc biệt sớm, lục tung tủ quần áo rồi, lật quần áo, ném toàn bộ từng chiếc lên giường, Đường Dật nhìn càn quét hăng hái, vẻ mặt thất bại: “Bà cô à, em đi gặp anh họ em, em đi xem mắt hả?”

Mặc đồ lính là được rồi? Còn phải ăn mặc long trọng? Cũng không phải đi gặp người yêu cũ.

“Đường Dật, em có thể gặp anh họ rồi.” Phó Sùng cười khanh khách với Đường Dật, “Em phải mặc thật đẹp, nếu không nhìn rất không có mặt mũi?”

Giữa anh Thành và Phó Mặc, cô thích anh Thành hơn một chút, tính tình anh Thành tốt, lại đặc biệt cưng chiều phụ nữ, giống như mấy thằng nhóc nhà họ Thâm, coi phụ nữ như con gái trong nhà mà nuôi dưỡng.

“Anh đặc biệt hoài nghi, em không phải là em gái của Phó Mặc mà là em gái của Thành, mỗi lần thấy anh ta đều kích động như vậy.”

Đường Dật bắt đầu giúp Phó Sùng dọn dẹp cục diện rối rắm, trước kia Phó Sùng gặp Thành cũng kích động như vậy, từ trường học đi ra đã bắt đầu lăm bằm.

Phó Sùng khó khăn mới tìm được bộ quần áo, áo sơ mi vải chiffon màu trắng, kết hợp với quần da mà đen, giày đinh tán, chín chắn lại thời thượng.

Vừa sửa sang lại quần áo, Phó Sùng vừa nói với Đường Dật: “Phó Mặc trừ dữ với em chính là chê bai, còn không cho em nói yêu thương với anh, không giống anh Thành chẳng những cho tiền em, còn nuông chiều em, muốn gì cho cái đó.”

Vẫn còn nói với cô, Đường Dật không có lỗi, xứng đôi, chủ yếu khi đó Thành cảm thấy cũng chỉ có Đường Dật có thể trị được Phó Sùng, người khác không làm được, nhưng Phó Mặc vẫn nói với Phó Sùng, Đường Dật không phải người tốt gì, điểm này Phó Sùng nhớ đặc biệt rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Lúc đó cô đặc biệt si mê Đường Dật, nào cho phép người khác nói xấu Đường Dật dù chỉ một chút, cô càng không để cho Phó Mặc nói, Phó Mặc càng đắc chí, Phó Sùng cũng mang thù luôn.

Vào trong đổi quần áo rồi đi ra, Phó Sùng quay một vòng trước mặt Đường Dật, cười nói: “Như thế nào, bộ này có đẹp không?”

Cô không giống các cô gái khác trong vòng luẩn quẩn, người khác đều thích ăn mặc kiểu phụ nữ đã trưởng thành, cao quý trang nhã, cô thích quần áo tùy tiện, đây cũng là chỗ Phó Sùng khác người khác, cho nên đi đâu đều là cô nhóc chói mắt.

“Đẹp, em đẹp như vậy, mặc cái gì cũng dễ nhìn.” Đường Dật dọn dẹp xong mấy thứ, thuận tay ôm Phó Sùng. “Được rồi, đừng trì hoãn thời gian, thật khó khăn mới có một ngày nghỉ chủ nhật cho em.”

Ôm Phó Sùng ra khỏi phòng, đóng cửa, vừa định rời đi, An An vợ Kiều Chí Vĩ vừa đúng lúc mở cửa ra ngoài, nhìn thấy hai người, hơi kinh ngạc.

“Hai người cũng quá liêu lĩnh, dù ai ở đại đội đặc chủng cũng không tự mãn như vậy.” An An vẻ mặt mập mờ nhìn hai người, cũng không biết thu liễm một chút, Trọng Túc Dương đâu rồi, trên đường tình cảm nhiều nhấp nhô, hẳn là người nào trong đại đội ân ái, bị cậu ta nhìn thấy đó chính là phê bình một trận, hai người này còn không sợ chết.

Phó Sùng nhảy khỏi người Đường Dật, cười nhìn An An: “Xin chào chị dâu.”

Ở trong đại viện ai cũng công nhận An An là cô gái tốt, người nào thấy cũng khen một câu, không ngờ tiện nghi cho Kiều Chí Vĩ.

“Được, rất cuộc trưởng thành.” An An cũng chiều vuốt tóc Phó Sùng. “Được rồi, hai người đi chơi đi, chị đi nhà ăn lấy cơm.” Cuối cùng tu thành chính quả, trước kia ở trong đại viện, hai người này náo loạn quá dữ, không ai không biết.

“Tạm biệt chị dâu!” Phó Sùng cười ngọt ngào, cô rất ít thân cận với các cô gái khác, chính là Nhược Sơ và Ôn Uyển n cũng không thể nào lui tới, cũng không phải cao ngạo, chẳng qua luôn cảm thấy tình tình thua xa.

Ông cụ còn luôn so sánh cô với các cô ấy, cứ như vậy cô càng không thích thân cận với họ.

“Được rồi, chúng ta cũng đi thôi.” Đường Dật nhìn Phó Sùng, ôm Phó Sùng rời đi, xuống khu nhà, lên xe, Đường Dật cho xe chạy mang theo Phó Sùng rời khỏi đơn vị, đi thẳng tới thị trấn.

Trong xe để âm nhạc vui vẻ, tình cảm mãnh liệt tương tự như cô thích, Avril Lavigne hát “Here’s To Never Growing Up”:

Singing Radiohead * at the top of our lungs

Hát nhạc của Radiohead ở ngưỡng cao nhất của phổi

With the boom box blaring as we’re falling in love

Với cassette xách tay vang dội khi ta đang yêu

I got a bottle of whatever, but it’s getting us drunk

Tớ có một chai chứa gì cũng được, nhưng nó sẽ làm bọn mình say sưa

Singing here's to never growing up

Ngân nga bài ca "Không bao giờ lớn lên là đây"

Call up all our friends

Hãy gọi hết lũ bạn tội mình

Go hard this weekend

Chơi tới bến cuối tuần này

For no damn reason, I dont think we'll ever change

Không vì lý do chết tiệt gì hết, tớ không nghĩ tội mình sẽ thay đổi

Meet you at the spot, half past ten o'clock

Gặp cậu ở chỗ hẹn nhé, mười giờ rưỡi

We dont ever stop, and we're never gonna change

Tụi mình không đòi nào dừng lại, và tụi mình không bao giờ thay đổi

Say, won't you say forever stay

Nói đi, sao cậu không nói "Ở mãi thế này"

If you stay forever hey

Nếu cậu sống mãi mãi

We can stay forever young

Bọn mình có thể sống trẻ mãi mãi

(*) Radiohead là ban nhạc rock đến từ Abingdon, Oxfordshire, Anh.

Đường Dật nghe lời bài hát tiếng Anh này, khóe môi nhếch lên nụ cười bất đắc dĩ: “Đồng chí Phó Sùng, sao em lại thích những bài hát như thế này?”

Nghe đều là những lời bài hát gì đâu? Lãng phí thanh xuân, lãng phí sinh mạng, chỉ biết mở party, chỉ có điều như đã từng nói, đứa trẻ nước ngoài đều thích nhịp điệu cuộc sống như này, bọn họ cũng đặc biệt mãnh liệt.

“Anh già rồi, không biết thương thức, em cảm thấy vô cùng tốt, tối hôm nay phải mặc sức ăn chơi.” Phó Sùng nghe bài hát, vui sướng hát theo, Đường Dật bất đắc dĩ mà lắc đầu, lát nữa nhìn thấy nhóm Thành, không chừng sẽ điên khùng thế nào.

Xe lái rất nhanh, Đường Dật cũng vì tiết kiệm thời gian cho Phó Sùng, để cô nhóc này ra ngoài chơi lâu một chút, vui vui về về buồn lòng một lần, tính mạng quan trọng, nhưng cũng cần đam mê.

Sắc trời đen dần, chạy xe mấy giờ, hai người đã đến thị trấn, mới vừa rồi còn một trời sao, đảo mắt đã không thấy, Đường Dật thuận tay đánh lái vào một khu đèn neon, một thành thị tràn đầy phức tạp.

Cảnh đêm rất đẹp, nhà nhà bật đèn, quảng cáo trên biển quảng cáo lóe tới lóe lui, Phó Sùng quay đầu, đặc biệt buồn bã nhìn Đường Dật: “Anh, cuối cùng em đã vào thành rồi, lòng quá chua xót.”

Đường Dật lập tức không nhịn được cười lên, cười thì cười, nhưng cũng đau lòng, đại đội đặc chủng không cách nào so sánh được với nơi thành thị phồn hoa, ban đêm ở đó, ngoại trừ sao, cái gì cũng không nhìn thấy, không giống ở nơi này, làm cho người ta cảm thấy màu đều sôi trào.

Lái xe đến chỗ hội sở hẹn với Thành, Đường Dật nhìn Phó Sùng, đánh tay lái: “Anh họ em nói đi hội sở của anh ta hả?”

“Đúng, là hội sở của anh ấy.” Phó Sùng cười ngọt ngào với Đường Dật, nhìn ra được bây giờ cô nhóc này đặc biệt hưng phấn, “Phòng khách quý cao cấp có hẹn trước, anh họ em thật xa hoa?”

Đường Dật đáp một tiếng: “Được, hôm nay anh cũng theo dính chút thơm lây.”

Hội sở của Thành là nơi tụ họp của giới quyền quý, trong phòng chỉ có bạn không ngờ tới, không có chuyện nó phục vụ không tới, cho nên hạng ngách buôn bán hàng năm cũng tương đối không lỗ.

Phòng khách quý, hàng năm đều kín chỗ, nếu không đặt trước, thật sự không sắp xếp được.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Lái xe, Đường Dật tới hội sở của Thành, hai mươi phút đi đường, đến hội sở, biển quảng cáo chói mắt ở cửa, có thể làm mù con mắt của bạn, Đường Dật dừng xe trước cửa, lập tức có cậu bé giữ cửa đón.

Mở cửa cho hai người, Phó Sùng xuống xe, Đường Dật cũng xuống theo, ném chìa khóa cho đứa bé giữ cửa đi đậu xe, ôm Phó Sùng, nhìn hội sở trước mắt, cũng không phải chưa từng tới, chỉ có điều ít cơ hội, hưởng chi phòng cao cấp như vậy, cho dù có dự định chơi, có tiền cũng không đặt được.

“Anh!” Đường Dật còn chưa kịp phản ứng, Phó Sùng đã gọi trước, Đường Dật quay đầu, nhìn thấy cách đó không xa, một người đàn ông đặc biệt tuấn

tú đứng đó, mặc trang phục giản dị, nhìn Phó Sùng khoe miệng nhếch lên nụ cười như có như không. Đường Dật nhận ra đó chính là Thành, mấy năm không gặp, cũng thành thực rất nhiều.

Phó Sùng buông Đường Dật ra, mấy bước vọt tới nhào vào trong ngực Thành, ôm cổ Thành làm nũng: “Anh, nhớ em không?”

“Em lớn vậy rồi, sao vẫn không đáng tin cậy chút?” Một tay Thành ôm Phó Sùng, một tay nheo mắt Phó Sùng, trong mắt tràn đầy cưng chiều.

Phó Sùng ngẩng đầu lên, cười nhìn Thành: “Anh cũng thật là, trong mắt chỉ có Từ Diêu, không có em gái này.”

Dáng vẻ này quả nhiên giống hệt cô đầu nhỏ ghen tuông, cũng không làm người khác đau lòng, Phó Sùng như vậy cũng chỉ ở trước mặt Đường Dật, trong này thường đều là đáng vẻ không thể trêu vào.

“Chắc, để người khác tới nhìn xem, đây vẫn trong Tứ Cửu thành, ai cũng sợ yêu nghiệt?” Về mặt Thành bắt đắc dĩ, tính khí cô nhóc này vĩnh viễn như vậy, người khác đều nói Phó Sùng không dễ chọc, ở trước mặt anh đặc biệt được lòng người, cũng khiến Thành không thể không che chở một chút.

“Đó không phải đối với người khác sao? Không giống với anh.” Phó Sùng lưu manh vô lại cười với Thành.

Thành bắt đắc dĩ mà lắc đầu, không can thiệp vào cô nhóc này nữa, ngược lại nhìn Đường Dật: “Trở về lúc nào? Nghe mẹ tôi nói, hai người lại chung một chỗ, tôi còn không tin.”

Hai người này chính là tự hành hạ đến hôm nay, còn không phải không chia ra, lãng phí thời gian bao nhiêu năm như vậy.

“Đây không phải không thể rồi bỏ cô ấy sao?” Về mặt Đường Dật không sao cả, anh vốn không chơi chung nhóm với Thành, nhưng bao lâu như vậy cũng coi như biết, đã gặp mặt vài lần, sau khi tốt đẹp với Phó Sùng, số lần gặp mặt cũng không ít, thường xuyên qua lại, coi như quen biết.

“Hai người đừng nói nhảm, em muốn đi vào tha hồ vui chơi, anh, hôm nay anh mời người nào?” Phó Sùng nói xong kéo Thành đi vào lối đi đặc biệt, Thành cũng thuận thế dẫn Phó Sùng, bước nhanh vào trong: “Rất nhiều, anh không mời mấy người, kết quả toàn bộ mang theo bạn tới.”

Mọi người vừa nghe Thành định mời khách, đây không phải có thể kéo cả nhà mang miệng tới toàn bộ sao.

“Không có gì, người có tiền mà, không sợ bày đặt.” Phó Sùng mặt dày mày dạn cười cười với Thành, Thành lườm Phó Sùng, lười phản ứng lại cô nhóc này, Đường Dật cũng lẳng lặng đi theo phía sau.

Đột nhiên cảm thấy Phó Sùng mặc bộ quần áo này đúng, anh tới tham gia tụ họp lại mặc trang phục huấn luyện, lát nữa gặp người quen, không chừng còn chê bai anh đây.

Đến phòng, đẩy cửa ra, hình thức quầy rượu bên trong đặc biệt trang nhã, không thoải mái không được, âm nhạc tao nhã, để cho bạn thưởng thức rượu ngon, hưởng thụ cuộc sống, nếu không sao nói đám quyền quý đều biết hưởng thụ cuộc sống chứ?

Bên trong đủ loại rượu trong ngoài nước, đủ các món điểm tâm ngọt và trái cây trên đĩa thủy tinh in hoa to như vậy, tắm tắm dưới đất, dầm lên mềm mại, thoải mái giống như chân trần dẫm lên cỏ dốc sức vun trồng.

Trong ngực nhóm thái tử ôm người đẹp, lười biếng nằm ngửa trên ghế sa lon, nghe người đẹp chơi piano trên sân khấu, âm nhạc nhẹ nhàng trôi ra, từ đáy lòng trút xuống, xinh đẹp tận đáy lòng.

Nhìn những đồ quý này, cao quý đến đâu mắc đến đâu, Phó Sùng cũng rất hứng thú, vốn cho rằng là một buổi tụ họp đặc biệt lớn, không ngờ là một nhóm thái tử ngồi chung một chỗ uống rượu nói chuyện phiếm, ca hát thối, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống.

Trong nháy mắt khi cửa đẩy ra, mọi người dừng mọi âm thanh, Dương nhìn thấy Phó Sùng, mở miệng trước: “Ồ, Phó Sùng tới, đến chỗ anh này.”

Phó Sùng nhìn thấy Dương, không nói hai lời, đi tới trước mặt Dương, Thành và Đường Dật cũng đi vào theo, ngồi xuống bên cạnh ghế sa lon.

“Như thế nào, nghe nói đi đại đội đặc chủng rồi hả?” Dương buông người đẹp bên cạnh, ngược lại về mặt đùa giỡn nhìn Phó Sùng.

Phó Sùng thuận tay túm Phạt, nói: “Không phải như vậy, chạy bộ, huấn luyện bò chướng ngại vật.”

Cũng không phải lần đầu tiên biết làm lính, ngạc nhiên, không có kiến thức, không phải tụ họp như trong tưởng tượng của Phó Sùng, để cho cô rất thất vọng.

“Sao vậy, mất hứng hả?” Dương có chút nghĩ không ra, Đường Dật cũng ra ngoài chơi với mình, bà cô này có gì không hài lòng? Những người khác cũng đặc biệt nghĩ không ra, dù là Thành cũng thế, không hiểu vì sao em gái bảo bối này của mình mất hứng.

Phó Sùng cầm chai rượu nho quơ quơ, nhìn Dương: “Các anh không cảm thấy cuộc sống đặc biệt không có chút nhiệt tình nào sao? Ở chỗ này uống rượu tán gẫu, còn không bằng về nhà chơi game.”

Dưới cái nhìn của Phó Sùng, bọn họ như vậy là lãng phí sinh mạng, đặc biệt không chút nhiệt tình nào, cũng không phải tụ họp quan trọng gì.

“Em đã lớn vậy, còn định bày ra như thế nào?” Dương vỗ đầu Phó Sùng, chính là thói quen xấu của đứa nhỏ, may mà Đường Dật coi trọng, nếu không

sao gả ra ngoài?

Phó Sùng lờm Dương, đứng dậy đi đến chỗ cô gái chơi Piano, nhỏ giọng nói đôi câu với cô gái đó, cô ta không nói hai lời, đứng dậy rời đi, Phó Sùng đi tới bên cạnh sân khấu, đôi âm nhạc đặc biệt kích thích.

Ngược lại đi tới bên dàn trống, giơ tay lên cầm dùi trống bắt đầu gõ, vốn là phòng trang nhã, trong nháy mắt có cảm giác như câu lạc bộ, Thành quay đầu nhìn Đường Dật, bất đắc dĩ cười nói: “Như trước kia không khác nhau gì cả? Cậu cũng không quan tâm trông nom?”

“Tôi dám mặc kệ cô ấy sao?” Đường Dật cười ác hơn, khẽ nhấp một ngụm rượu, “Chỉ có điều ai cũng không có cách nào với cô ấy.”

Thành gạt đầu, cô nhóc này vĩnh viễn sống không chút kiêng kỵ nào như vậy, khiến người khác hâm mộ, tất cả mọi người thích nói Phó Sùng không còn cách nào, ngược lại anh thích tính khí này của Phó Sùng, cô dám có dũng khí sống, muốn cái gì, sẽ làm cái gì, cách sống kiểu này, cho dù bọn họ là con ông cháu cha cũng không làm được.

Áp lực của dòng họ và người lớn, dư luận xã hội, còn rất nhiều nhiều nữa. . . , người ngoài nhìn phóng khoáng thanh thản, thật ra mỗi người đều có khó xử riêng, cuộc sống vốn không dễ dàng, nhìn trên đùa ghen tỵ, chưa chắc đã sống vui vẻ hơn người.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Phó Sùng đặc biệt biết đánh trống, cô không chỉ biết chơi, còn có thiên phú, làm chuyện gì cũng đặc biệt mãnh liệt, nhịp trống gõ đặc biệt tốt, người am hiểu ít nhất cũng phải luyện bảy tám năm.

Chơi trống là một việc tốn sức, đàn ông chơi rất thuận buồm xuôi gió, nhưng có rất ít phụ nữ chơi thuận lợi được như vậy, Phó Sùng rất thích khiêu chiến, với cô mà nói, không tính là hiếm lạ gì.

Mọi người cũng không bởi vì Phó Sùng vui vẻ mà mang đến ảnh hưởng gì, trước sau như một đều từng trải việc đời, xử sự không sợ hãi, cũng là bản năng cơ bản nhất với bọn họ.

Đường Dật ngồi bên cạnh Thành, hơi cất cao giọng: “Cùng Từ Diêu thế nào? Bây giờ danh tiếng cô gái kia đã vang xa.”

Ai cũng không ngờ Thành sẽ thành đôi với Từ Diêu, anh cũng chưa bao giờ thích nói chuyện như vậy, ở chung một chỗ với Từ Diêu, chỉ có điều đính hôn báo một tiếng, kết hôn báo một tiếng, nhìn Thành để ý như vậy, mọi người cũng biết Thành thật tâm với cô gái kia.

“Phó Sùng không nói cho cậu biết sao? Sinh cho tôi một thai long phượng, hôm nay không mang tới đây, cha mẹ tôi mang ra ngoài khoe khoang rồi.” Lúc nói lời này, trong mắt Thành tràn đầy hài lòng, Đường Dật cũng cười theo, hâm mộ, nếu không chia tách với Phó Sùng, hôm nay anh cũng có thể làm cha.

Bên kia đôi âm nhạc cũng coi như kích thích, mọi người bắt đầu chơi tiếp, đi theo Từ Diêu đã lâu, Thành cũng không thích tiếp cận náo nhiệt hơi nóng này, Từ Diêu không thích, cho nên hôm nay cũng không tới đây.

Cô thích sinh hoạt của bộ đội đặc chủng, cho dù thế nào, cô cũng không nguyện ý đi vào vòng quay này, hoàn toàn khác Phó Sùng, cho dù huấn luyện ở đơn vị thế nào, Phó Sùng chỉ thích vòng quay này, đuổi cũng đuổi không ra.

Đường Dật vung ly rượu, không mở miệng nói chuyện, Thành mở miệng lần nữa: “Anh chuyển nhà, từ đơn vị ở thành phố G thật xa chạy về, chính là nghe cậu và Phó Sùng lại tốt hơn rồi, trong lòng không nở, tới xem một chút.”

Dù sao chuyện kia quá lớn, ông cụ cũng lật mặt, Thành lớn như vậy mà chưa từng thấy ông ngoại tức giận như thế, lúc nhìn Phó Sùng được tìm về, ném toàn bộ đồ trong nhà có thể ném.

Bộ ly trà bằng sứ xanh thích nhất cũng ném sạch, chính là thật lòng cưng chiều Phó Sùng.

“Tôi biết rõ, trước kia là tôi không đúng.” Đường Dật uống một ngụm rượu, quay đầu nhìn Thành, đặc biệt chân thành mở miệng lần nữa: “Vấn nợ anh một câu cảm ơn và thật lòng xin lỗi.”

Anh và Phó Sùng ở chung một chỗ, hồi mới đầu ông cụ Phó không coi trọng, không muốn gả Phó Sùng cho lính, nhất là khi đó anh đang ở đội dã chiến, không chăm sóc cho Phó Sùng được bao nhiêu, ông cụ cần chính là giống Thành, cưng chiều Phó Sùng không chừng mực, bất kỳ lúc nào cũng bảo vệ cô nhóc kia.

Ở chính giữa, Thành nói không ít lời có ích giúp anh, coi như nể mặt Phó Sùng, cũng cảm thấy nhân phẩm tốt, nhưng rốt cuộc anh vẫn làm Thành thất vọng, để Phó Sùng bị tổn thương lớn như vậy.

“Tôi lúc đó quá thật rất muốn đánh cậu.” Thành nở nụ cười, “Sau suy nghĩ một chút, có thể duyên cạn, tình sâu có ý nghĩa gì, đúng không? Mọi người đều có số mệnh của mình, nhưng hai người là duyên phận ác nghiệt, đúng là bỏ không xong.”

Làm anh không dễ dàng, nhất là gặp phải cô em như vậy, không giống Ôn Uyển, cô nhóc kia cố chấp, biết mình muốn cái gì, có thể vứt bỏ tất cả, không giống Phó Sùng, người phụ nữ cao ngạo tận xương.

“Về sau tôi nhất định sẽ đối xử thật tốt với cô ấy.” Đường Dật bỏ ly trong tay xuống, đứng dậy đi đến trước mặt Phó Sùng.

Phó Sùng gõ đặc biệt hăng say, nhìn Đường Dật đã tới, lúc này mới ném dùi trống, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, thờ hồn hèn nhìn Đường Dật, cười rục rờ: “Đây mới là hộp mặt, hiểu chưa? Chính là phải có chút kích thích.”

“Nhóc này, người ta tụ họp chung một chỗ để buồn chuyện nhà, em lại sửa thành câu lạc bộ.” Đường Dật đưa tay kéo Phó Sùng, mình đi tới bắt đầu gõ trống.

Trước kia anh cũng từng chơi, nhưng không luyện quen như Phó Sùng, chỉ có điều đàn ông chính là đàn ông, dùng lực đủ, cũng tạo ra không khí đến điểm cao nhất.

Phó Sùng đi đến bên cạnh kệ rượu, thuận tay cầm nhiều loại rượu tây, đặt trên bàn kiếng, lại cầm một đồng ly, nhìn Thành cười hài hước: “Anh, em biểu diễn cho anh một chút, tặng em cái điện thoại?”

Đường Dật ném hồng điện thoại của cô rồi, về nhà đòi Phó Mặc, lại bị khinh bỉ một trận, cho nên đặt tâm tư trên người Thành.

“Thích một món đồ còn để anh đưa à, đến tiệm của Hoa cầm một cái, cậu ta sẽ không đòi tiền em.” Thành kéo Phó Sùng ngồi xuống, cô nhóc này không chịu thua thiệt, cả ngày tính toán nhỏ nhặt, xe của cô nhóc, quần áo của cô nhóc đều do lừa dối chung quanh mà có.

Mấu chốt của vấn đề chính là cũng đặc biệt không tiện nghi, toàn bộ là bản số lượng hạn chế, đồ hồng rồi, có tiền cũng không mua được.

“Không phải, loại điện thoại di động đó, em tùy tiện mua trên đường một cái cũng có thể.” Phó Sùng cầm chai rượu, bắt đầu pha, “Đường Dật ghen, đập điện thoại di động của em, đó là Phó Mặc cài, anh cài hệ thống định vị cho em.”

Nhờ lần sau cô lại vào trong núi, gặp phải sói, báo nhỏ, không có điện thoại cầu cứu, chỉ có thể ngồi chờ chết rồi, rất thê lương?

“Anh biết ngay em không phải đèn đã cạn dầu, đừng biểu diễn cho anh, anh không nhìn.” Thành thuận tay cầm Phó Sùng, điện thoại di động kia đất lắm, cô nhóc này vừa mở miệng, đều không tiện nghi, “Em đi tìm Phó Mặc đòi đi, cậu ta là anh trai ruột của em.”

“Anh không phải là anh trai ruột của em à?” Phó Sùng giương mắt nhìn Thành, trước kia cô vừa mở miệng, Thành đã đưa cho, sao đột nhiên thay đổi?

“Cậu ta cùng cha mẹ với em, anh là anh họ, kém xa đó.” Thành cố ý đùa Phó Sùng, không phải thiếu tiền, chính là giống như bắt nạt cô nhóc này.

Phó Sùng kêu một tiếng, không thể tin nhìn Thành: “Em vẫn coi anh là anh ruột, không chơi kỳ thị như vậy? Hơn nữa anh cũng không thiếu tiền, em mà tìm Phó Mặc đòi, chắc chắn anh ấy không mua cho em, em tố cáo chuyện anh ấy kim ốc tàng kiều rồi, anh ấy không bóp chết em đã không tệ rồi, còn mua điện thoại di động cho em, có khả năng sao?”

Vào lúc này chắc chắn Phó Mặc hận chết cô, sẽ mua cho cô ư, một chút biết người biết ta cô vẫn phải có.

“Tự mình làm bậy thì không thể sống, chuyện như vậy em cũng dám nói, cậu ta không đánh chết em, đều là em đáng đời rồi.” Thành đưa tay ấn đầu Phó Sùng, đó là xương sườn mềm của Phó Mặc, ngay cả trong nhóm cũng không ai dám nói, cô nhóc chết tiết này lại làm hồng rồi, đúng là không trưởng thành.

Phó Sùng lườm Thành, tiếp tục pha rượu: “Anh ấy có thể lừa gạt cả đời sao? Chẳng lẽ không cưới vợ?” Đây không phải vì tốt cho Phó Mặc sao, còn oán trách cô, quá uất ức phải không?

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Thành nhìn dáng vẻ của Phó Sùng, trên mặt mang cười, đưa tay cầm ly rượu uống một ngụm.

“Sùng nhi, em có biết ở Tử Cừu thành này, cho dù là nhóm quyền quý hay nhóm bên ngoài, có bao nhiêu người hâm mộ em không?” Nhìn lên trần nhà, anh là người trong số đó, từ nhỏ đến lớn đều đặc biệt hâm mộ Phó Sùng.

Phó Sùng quay đầu, về mặt kính ngạc nhìn Thành: “Hâm mộ em sao? Một lính nghèo, một ngôi sao tai họa, hâm mộ anh mới không sai, tiền nhiều, lại đẹp trai, còn có một thai long phượng, công việc tốt, đều một mình anh chiếm hết, biết đủ đi anh.”

Mặc dù mất đi Nhược Sơ, nhưng bây giờ anh sống rất tốt, câu nói kia vẫn có đạo lý, hôm qua khi bạn buông tay, hôm nay ôm, bạn sẽ phát hiện toàn thế giới đều ở đây ôm bạn, Thành bây giờ được cả danh và lợi, trai gái song toàn.

“Anh rất khiến người ta hâm mộ đó.” Thành nở nụ cười, “Nhưng anh là đàn ông, có trách nhiệm gia đình, có trách nhiệm của gia tộc, có anh em cần bạn tâm nhiều lắm, còn em, một mình ăn no cả nhà không đói bụng, còn có Đường Dật si tình đó, toàn tâm toàn ý ở trên người em.”

Bình thường là kẻ ngốc vẫn thật sự nghe không ra ý tứ của Thành, Phó Sùng không tím không phôi, nhưng cô không ngốc, có thể nghe ra ý tứ của Thành.

“Không phải em đã học được dần trưởng thành sao?” Phó Sùng mím môi, pha chế rượu, màu sắc rất xinh đẹp, cô pha cocktail, đẹp mắt, hơn nữa uống ngon, lại không dễ dàng uống say, nhưng tác dụng chậm đặc biệt đủ, cũng coi như một khả năng.

Thành nhìn màu sắc xinh đẹp trong ly, thờ dài một cái: “Cũng phải nói em cần trưởng thành hơn, chính là đừng để ông cụ đau lòng em, từ nay về sau theo Đường Dật sống cho tốt, anh cũng hy vọng em hạnh phúc, ông cụ lớn tuổi, không chịu nổi đã kích lần hai.”

Có mấy lời người khác nói, cô nhóc này chưa chắc đã nghe, anh là anh Phó Sùng, lời này phải nói rõ ràng cho Phó Sùng.

Phó Sùng đưa cocktail đã pha xong cho Thành, mắt trong suốt nhìn Thành, “Em biết rõ mỗi người đều cảm thấy em hết thuốc chữa rồi, nhưng em là Phó Sùng, muốn em giống như Nhược Sơ, như Ôn Uyển, em trở thành phiên bản của bọn họ, em đã không phải là Phó Sùng.”

Thành nhận ly rượu, nhìn Phó Sùng, khẽ cau mày, vừa định nói chuyện, Đường Dật đi tới ngồi xuống bên cạnh Phó Sùng, thuận tay cầm ly cocktail, uống một ngụm.

“Anh không muốn em giống họ, em làm chính em là tốt rồi, vui vui về về, những việc khác anh quan tâm, cái gì em cũng không cần để ý.” Đường Dật nhìn Phó Sùng, thẳng thắn, anh không cần Phó Sùng như vậy, vừa bắt đầu Phó Sùng khác người khác đã hấp dẫn anh.

Anh cũng không hy vọng mọi người biến Phó Sùng thành theo quy củ, gặp người sẽ khen quý cô, như vậy không thích hợp với Phó Sùng.

“Nuông chiều đi!” Thành bắt đầu dỗi mà lắc đầu, nhìn Đường Dật, “Thói quen rồi, cậu cũng đừng để cho cô ấy gieo họa cho ông cụ, những cái khác tôi cũng lười quản.”

Ngược lại Đường Dật vui lòng nuông chiều, vậy cũng hết cách rồi, không trách được Phó Mặc muốn anh đảm nhận người thuyết phục, rõ ràng chính là một người muốn đánh một người tình nguyện chịu đựng, ai cũng không có cách nào.

Phó Sùng núp trong ngực Đường Dật, cười đặc biệt vui vẻ, nếu không sao lại nói Đường Dật mất mìn, quả thật như thế.

“Tôi biết rõ, sẽ có chừng mực.” Đường Dật để ly xuống, ôm Phó Sùng đứng lên, “Mọi người tiếp tục chơi đi, cũng không còn sớm, tôi đưa cô ấy về, cả ngày phải huấn luyện, đi theo nào loạn như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi.”

“Được, hai người trở về đi, tôi ở lại cùng bọn họ một lát, cũng phải về ôm con.” Thành cười cười, Đường Dật và Phó Sùng gật đầu, “Anh, vậy chúng em đi, sáng mai nếu có thời gian em sẽ đi thăm hai bé cưng.”

“Được.” Thành vội vàng lên tiếng ngăn cản, “Ngăn vạ lần đừng tới, dạy bậy con anh.”

Người khác không ngại, nhưng Phó Sùng phải đề phòng một chút, lỡ dạy thành cô, vậy coi như là chuyện cười lớn rồi.

Phó Sùng lờm Thành, kéo Đường Dật rời đi, cô vui vẻ như vậy tới gặp Thành, không ngờ lại khinh bỉ mình, càng ngày càng giống Phó Mặc, người làm cha quả nhiên có sự khác nhau.

Ra khỏi hội sở, đến cửa, đứa bé giữ cửa đã lái xe Đường Dật tới, Đường Dật cho tiền bo, đẩy Phó Sùng lên ghế lái, mình lên ghế phụ, kiểm tra còn đặc biệt lợi hại, dù sao uống rượu, lỡ như đụng phải cũng không có cách khai báo.

Phó Sùng lên xe, cho xe chạy, quay đầu nhìn Đường Dật: “Chúng ta về nhà sao, em còn chưa chơi đủ đâu.”

Thật khó khăn mới ra ngoài một chuyến, cô còn chưa chơi ra sao mà trở về, rất không có ý nghĩa? Rốt cuộc là đứa bé, ham muốn chơi cũng nặng, Đường Dật gờ tay nhìn đồng hồ, cũng hơn mười giờ, quả thật hơi sớm với thành phố không đêm này.

“Vậy em muốn đi đâu chơi? Anh cùng với em.” Đường Dật cung chiêu nhìn Đường Dật, dẫn cô ra rồi, sẽ để cho cô chơi thoải mái.

Phó Sùng cầm lái, chuyển phương hướng, rời khỏi hội sở, lái vào dòng xe chạy, nói với Đường Dật: “Chúng ta đi đánh bi-a đi, đã lâu không chơi với anh rồi.”

Đường Dật chơi bi-a rất lợi hại, giống như anh đánh CS, vốn si mê Đường Dật, nhìn kỹ thuật chơi bi-a chết một mảng, Phó Sùng càng thêm thích Đường Dật.

“Được, chỉ cần không phải bowling là được.” Đường Dật hơi có men say, mới vừa rồi Phó Sùng pha rượu, anh có uống hai ly, không ngờ tửu lượng không nổi, bình thường uống nhiều hơn nữa cũng không có chuyện gì với anh, hôm nay có lẽ là vui vẻ đi, rượu không say mà người tự say.

Phó Sùng lái xe, đến câu lạc bộ bi-a, đó là do nhà Lâm Hiểu mở, cô cũng vậy, làm quen với một đám anh chị em, cũng không phải trong vòng quyền quý, nhưng là người đặc biệt trọng nghĩa, điểm này Phó Sùng thích, cũng đặc biệt nguyện ý chơi chung một chỗ với bọn họ.

Từ Cừ thành luôn phồn hoa thế này, giờ phút này khắp nơi đèn neon sáng như ban ngày, mặc dù sẽ không bị kẹt xe, nhưng dòng xe chạy chưa từng giảm bao nhiêu, ở một giây đèn đỏ sau cùng, Phó Sùng đạp chân ga phóng ra.

Đường Dật quay đầu nhìn Phó Sùng, trừng mắt: “Lại bắt đầu càn quấy như vậy hả, lo lái xe đi, liều mạng gì?”

“Sẽ không, có anh ở đây, em sẽ không làm loạn, mạng của anh trân quý hơn bất cứ cái gì.” Phó Sùng nhìn về phía trước, vẫn theo lời cô nói, kỹ thuật lái xe của cô vốn không kém, mấy giây chạy ra trước không là chuyện gì với cô.

Đường Dật ngồi bên cạnh, hôm nay Phó Sùng lái xe đã chừng chặc hơn bình thường nhiều, đúng như cô nói, cô quan tâm Đường Dật, sẽ không làm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Nghe Phó Sùng nói lời này, Đường Dật nhìn đường xuyên qua kính chắn gió trước mặt, vẻ mặt rặng rỡ tràn ra ý cười, Đường Dật cười đặc biệt lợi hại, cảnh tượng quen thuộc, con đường quen thuộc, ánh đèn quen thuộc.

Từ Cừ thành biến hóa rất nhanh, gần như hàng năm đều giống nhau, nhưng cảnh tượng đó lại khiến cho anh dường như trở lại hồi mới gặp gỡ, khi đó anh và Phó Sùng đánh cuộc lái xe trở lại, anh lái xe, mang theo Phó Sùng chạy trên con đường này.

Điểm khác nhau chính là trời đầy tuyết rơi như lông ngỗng nhẹ bay dày đặc, rất đẹp, đẹp đến nhìn thấy mà giật mình, vẫn sống sót ở phương nam nhiều hơn, Đường Dật rất ít khi thấy tuyết, nhưng không ngờ thời khắc đẹp như thế, quả thật có ý nghĩa kỷ niệm.

“Sùng nhi, anh đã nói với em chưa, anh yêu em?” Bởi vì uống nhiều quá, Đường Dật hơi mũi lòng, suy nghĩ rất ít, có vẻ hơi lười biếng, Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, hơi sững sờ, đặc biệt thành thật lắc đầu: “Anh chưa từng nói, để cho anh nói, anh không muốn.”

Đường Dật chưa bao giờ nói câu thế kia, chưa từng nói anh yêu cô, chỉ có điều mỗi lần bị ép buộc không thể làm gì, mới có thể gật đầu một cái, ừ một tiếng xem như đáp lời, Đường Dật nói, đàn ông làm lính nào có lẽ mẹ như vậy, yêu tới thích nói lời ngon tiếng ngọt.

Đường Dật cho rằng, có yêu hay không phải làm ra, không phải nói ra, nói một ngàn một vạn lần yêu em, làm không đủ thì có ích lợi gì?

Nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của Đường Dật, lần nào Phó Sùng cũng cười, cảm thấy có lúc Đường Dật đặc biệt lãng mạn, có lúc lại đặc biệt khó khăn.

Nhưng Phó Sùng cũng làm lính, người đàn ông làm lính đều thành thật như vậy, bọn họ trải qua quá nhiều, cảm thấy n thời gian chung đụng ngắn ngủi đến không dễ, muốn cho bạn tốt nhất.

Bọn họ cũng rất đơn giản, học không được những lời hoa mỹ kia, bởi vì quân đội không cho phép nói lời nói suông, dần dần bọn họ sẽ quên nói thế nào.

“Cái kia, anh nói cho em biết, anh yêu em, đặc biệt yêu.” Đầu Đường Dật tựa vào sau ghế, khóe môi nhếch lên cười, “Anh yêu không giống người khác, yêu em, anh không cần em thay đổi gì vì anh cả, chỉ cần em vui vẻ, vậy là đủ.”

Có lẽ anh không nên nuông chiều Phó Sùng như vậy, nhưng mỗi lần anh đều không nỡ đành lòng oán hận gì cô nhóc này, cuộc sống của cô, người khác không sống được, nghiêm chỉnh, Phó Sùng đã không còn là Phó Sùng rồi.

“Yên tâm đi, anh Thành nói hai câu là có thể để cho em thay da đổi thịt rồi, nào dễ dàng như vậy?” Phó Sùng cười khanh khách, ưu điểm lớn nhất của cô chính là thừa nhận sai lầm của mình, khuyết điểm lớn nhất chính là tính cách cứng nhắc không thay đổi.

Đây là tổng kết của Phó Mặc, nhưng Phó Sùng cảm thấy, tổng kết hết sức đến nơi đến chốn.

“Em ấy, bây giờ anh nên làm gì em mới phải?” Đường Dật bất đắc dĩ mà lắc đầu, phải đè nén, nghĩ tới cô nhóc này để ý Thành như vậy, anh còn sợ lời Thành sẽ khiến trong lòng cô nhóc này không thoải mái.

Xem ra anh nghĩ nhiều, gặp phải sói núi và báo đốm, bị sợ đến hồn cũng mất, lại có thể ngủ một giấc tỉnh lại, đảo mắt đã quên, vậy những lời Thành nói cũng không đau không nhột với Phó Sùng?

Phó Sùng cười khanh khách, thuận tay đánh lái, chạy thẳng đến câu lạc bộ bi-a của Lâm Hiểu.

Chạy chốc lát, xe vừa đến bãi đậu xe của câu lạc bộ, Phó Sùng lái vào, dừng xe hẳn, nhìn ánh đèn câu lạc bộ bi-a lóe lên trước mắt, trên cửa phun nhiều màu sắc trang trí, xa xa có thể nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nhạc.

Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, cười nói: “Anh, đến rồi, chính là chỗ này.”

Đường Dật ngẩng đầu, nhìn xuyên qua kính chắn gió, không phải là câu lạc bộ bi-a quen thuộc, ngược lại anh chưa từng tới đây chơi với Phó Sùng, nghĩ đến chắc rất quen thuộc với Phó Sùng, cô nhóc này, không phải người quen biết mở tiệm, cô rất ít đi.

“Chỗ này bạn em mở?” Đường Dật thuận tay tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe, thuận tay đóng cửa xe.

Phó Sùng cũng theo xuống xe, đóng cửa khóa xe, nhìn câu lạc bộ trước mắt cười nói: “Đúng vậy, là bạn thân của em, Lâm Hiểu mở, đúng là không tệ, đi thôi.”

Nói xong Phó Sùng đi tới kéo Đường Dật, đi thẳng vào câu lạc bộ, Đường Dật quan sát câu lạc bộ trước mắt, trên tường vẽ nhiều màu sắc, bên trong hơi âm ỉ, để âm nhạc hơi nhanh, một bước đi vào, có cảm giác thanh xuân hùng dũng.

Hai người đi trên bậc thềm đá, đi vào bên trong, lúc gần quầy bar đã thấy từ xa, Lâm Hiểu đang bận rộn ở quầy bar, mặc áo len trùm đầu, dưới ánh đèn có vẻ đặc biệt đẹp trai như ánh mặt trời, rực rỡ thuộc kiểu thẳng nhóc chừng hai mươi.

“Lâm Hiểu!” Phó Sùng gọi Lâm Hiểu một tiếng, âm nhạc hỗn tạp đã ngăn cản hơn phân nửa giọng nói, nhưng Lâm Hiểu vẫn nghe thấy.

Lâm Hiểu dừng lắc chai rượu trong tay lại, quay đầu, đã nhìn thấy Phó Sùng, trong nháy mắt trên mặt tràn ra nụ cười.

Một tung người, Lâm Hiểu trực tiếp nhảy ra từ trong quầy bar, khiến mấy cô gái ăn mặc sành điệu bên cạnh hô to một trận, Lâm Hiểu cũng không để ý, đi thẳng đến trước mặt Phó Sùng và Đường Dật, đặc biệt vui vẻ nhìn Phó Sùng: “Bà cô, mắt tôi không mờ chứ?”

Nghe Xuyên Xuyên nói, không phải bà cô này đi đại đội đặc chủng sao, còn nghe nói rất thảm, nhìn lại không phải thật tốt sao? Còn mập mà, xem ra điều kiện không tệ.

Nhưng nói lại, yêu nghiệt này, cô ấy là yêu nghiệt, cho dù bị vây ở Ngũ Chi Sơn cũng có cách đi xuống, lợi hại như Tôn Ngộ Không, trước kia anh nói đúng, không ai làm gì được Phó Sùng, điểm này anh vẫn luôn tin tưởng.

“Không mờ, nói thế nào nhỉ, bà cô của cậu hôm nay tới đây để ý việc buôn bán của cậu.” Phó Sùng đưa tay nhéo khuôn mặt xinh xắn của Lâm Hiểu, cảm xúc thật tốt, Lâm Hiểu giống như con gái, từ trước đến nay chú trọng bảo dưỡng làn da, đến nhà cậu ta, nhìn từ mỹ phẩm dưỡng da của cậu ta, tràn đầy.

Lúc ấy cô và Xuyên Xuyên nhiệt tình chê bai Lâm Hiểu, động lòng người rồi, đáng đáp tốt, mới có thể cười được cô gái đẹp mắt như bọn họ, trong nháy mắt Xuyên Xuyên sửa quan điểm, cảm thấy Lâm Hiểu thật ra không tệ, biết thương thức, Phó Sùng thất bại cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Lâm Hiểu là thái tử cao quý trong nhóm, cùng nhóm với Phó Sùng, mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng cũng biết chuyện, câu lạc bộ bi-a này do cậu ta quản lý cũng náo nhiệt rực rỡ.

Lâm Hiểu nhìn Phó Sùng, cười hì hì, giả khuôn mẫu giả ngời lẽ thờ dài: “Tạ ơn bà cô.”

Quan hệ của anh và Phó Sùng thân thiết, hồ đồ đã quen, ở trong nhóm không ai dám trêu chọc Phó Sùng, chỉ có anh dám, Phó Sùng cũng cưng chiều như em trai.

“Đừng hà tiện.” Phó Sùng ôm cánh tay Đường Dật, cười nói với Lâm Hiểu: “Để tôi giới thiệu cho cậu, người đàn ông của tôi, Đường Dật.”

Lâm Hiểu ngẩng đầu nhìn Đường Dật, người đàn ông đặc biệt anh tuần, cả người tỏa ra khí thế phong độ, một thân trang phục huấn luyện, vừa nhìn đã biết đàn ông làm lính, chẳng qua cảm thấy hơi quen mắt, khẽ nhú mày, Lâm Hiểu nhớ ra trong nháy mắt.

“Đây không phải ngày ở Kỳ Lân đánh cuộc, chị hôn người đàn ông này sao?” Lâm Hiểu trừng to mắt nhìn Phó Sùng, lúc anh biết Phó Sùng, Phó Sùng đã chia tay với Đường Dật, người bên cạnh là Trần Mộ, vào lúc này nhìn hai người thân mật, dĩ nhiên muốn hù dọa giật mình.

Phó Sùng cười khanh khách, đưa tay đập Lâm Hiểu một cái: “Còn không biết xấu hổ mà nói, không phải đều do cậu làm hư?”

Nếu không phải đại mạo hiểm đó, cô sẽ không đi hôn Đường Dật, nếu không phải cái hôn này, có lẽ cô hết cách tách ra xa rời Đường Dật, nói trắng ra, có một số việc nhỏ, chính là cơ duyên sao trùng hợp.

“Ôi, tôi nói không uống rượu, thì đại mạo hiểm, chính chị muốn hôn anh rề, còn đồ thừa tôi, không có tôi chị có thể thành sao?” Mặc dù không hiểu rõ ràng, tại sao Phó Sùng không thể tốt hơn với Trần Mộ, nhưng anh cũng không đặc biệt thích Trần Mộ, cảm giác người đàn ông kia yêu không có tự tôn.

Yêu một người không phải nghĩ cách vây khốn lấy cô ấy, hoặc xoay chung quanh cô ấy, yêu một người phải khiến cho cô ấy vui vẻ, lúc Phó Sùng và Trần Mộ cùng nhau, đặc biệt không thích Trần Mộ, nhưng người đàn ông này, luôn đứng là âm hôn bất tán.

Có một lần, có thể vì chuyện này mà đánh nhau với Trần Mộ, chính là vì Phó Sùng, Trần Mộ cho rằng Lâm Hiểu anh thích Phó Sùng, ở sau lưng ngáng chân anh ta không ít, thậm chí động quan hệ tới tra câu lạc bộ của anh.

Anh một không trộm, hai không giành, thuê nộp một phần cũng không thiếu, không sợ thằng cháu trai kia tìm người điều tra.

“O, không phải chị phải cho cậu một khen thưởng cống hiến chứ?” Phó Sùng lờm Lâm Hiểu, “Sau đó sẽ mời ăn một bữa?”

Lâm Hiểu sao không biết xấu hổ mà tranh công, người đàn ông này quá không tin nhiệm rồi, càng lớn da mặt càng dày

“Mời khách là nhất định, để cho anh rề mời, để chị mời nhất định là tôi trả tiền.” Ngược lại Lâm Hiểu nhìn Đường Dật, thần nhiên đưa tay: “Xin chào anh rề, tôi là Lâm Hiểu, mong anh rề chăm sóc nhiều.”

Lâm Hiểu cười đặc biệt thần nhiên, trên mặt tràn đầy ánh mặt trời, cũng đầy sức sống, khiến người khác có thể cảm nhận được nhiệt tình tuổi trẻ.

“Tôi, Đường Dật, nhóc thật không tệ, nhìn câu lạc bộ này.” Đường Dật đưa tay tùy ý cầm tay Lâm Hiểu, nhìn thẳng nhóc trước mắt, khóe miệng mang theo ý cười.

Bên trong trang trí không tệ, nhất là vài món kỷ niệm treo tượng trưng, vừa nhìn đã biết là hàng chợ, phải thông qua biện pháp đặc biệt mới lấy được hàng trần quý, đáng giá khỏi nói, vấn đề là nó quá quý giá, có tiền cũng không lấy được.

“Tất nhiên, không tệ là được, không có chuyện gì, ngài chăm sóc việc buôn bán của tôi nhiều chút.” Lâm Hiểu nháy nháy mắt với Đường Dật, tính toán nhỏ nhặt trong đầu đánh bùm bùm vang dội, khiến Phó Sùng khinh thường một trận.

Lâm Hiểu có thể làm, đặc biệt thông minh, cô dẫn người qua chơi, không đến mấy hôm Lâm Hiểu có thể biến đổi phương thành khách quen, đàn ông phụ nữ đều vậy, ngay cả Phó Mặc, có lúc sẽ dẫn vợ tới đây chơi đùa.

Lâm Hiểu cho một phòng riêng, khiến Phó Mặc hài lòng.

“Phải, tôi phải nuôi sống mình, không làm ra tiền thì chết đói?” Lâm Hiểu cười vui vẻ với Phó Sùng, đại tiểu thư này nào biết cuộc sống khó khăn?

“Lâm Hiểu, bên này, tới đây một chút!” Lâm Hiểu còn định nói nữa, người làm bên kia đã gọi Lâm Hiểu một tiếng.

“Đây, lập tức tới ngay!” Lâm Hiểu đáp một tiếng, quay đầu nhìn Đường Dật và Phó Sùng, cười hi hi: “Được rồi, chị, anh rề, hai người đi chơi đi, tôi còn bận rộn, ăn gì uống gì cứ tùy tiện cảm, nói với bọn họ một tiếng là được, toàn bộ tính cho tôi.”

Nói xong Lâm Hiểu vội vã trở về quầy bên kia, anh tràn đầy cảm xúc mãnh liệt với cuộc sống, với chuyện mình thích cũng thế, cũng là một trong những lý do Phó Sùng thích cậu ta.

Lâm Hiểu vừa rời đi, Phó Sùng cũng không tiếp tục lưu lại.

“Đi thôi, chúng ta đánh một ván.” Phó Sùng kéo Đường Dật đi thẳng vào trong phòng chơi bi-a, phóng tầm mắt nhìn tới, nhiều kiểu nam nữ tụ tập tại đó đùa nhiều hơn, Phó Sùng đặc biệt quen thuộc nơi này.

Đường Dật đưa tay ôm Phó Sùng, liếc mắt nhìn Phó Sùng, hơi chua chua mở miệng: “Rất gần gũi thằng nhóc kia sao? Không phải anh nói không cho lại có Trần ba Mộ bốn gì đó sao?”

Thân cận với Thành, anh không nói gì, nhưng gặp người lập tức thân cận, anh sẽ ghen, nhất là tính khí cô nhóc này, với ai cũng có thể thân mật như vậy, bối cảnh sau lưng và thân phận của cô, chỉ cần cô nguyện ý đến gần đối phương, rất nhiều người yêu thích ở cùng chỗ với cô.

“Anh suy nghĩ nhiều, đó là Lâm Hiểu, cậu ấy giống như em trai.” Phó Sùng bừa môi nhìn Đường Dật, kéo Đường Dật đến bàn gần cửa sổ.

Phó Sùng mím mím môi mới mở miệng lần nữa, trong mắt tràn đầy nghiêm túc, “Lâm Hiểu là thái tử không giả, nhưng cũng đáng thương, cậu ấy không còn mẹ, cha suốt ngày làm ăn cũng không quan tâm, nhân tình cũng không ít, trong nhà có bà di nhỏ không ưa cậu ấy, nhưng Lâm Hiểu là người rất tốt, rất có lòng cầu tiến, mạnh hơn em nhiều, em rất thích cậu ấy.”

Đây chính là Lâm Hiểu trong mắt Phó Sùng, cho nên mới cho phép Lâm Hiểu làm không chút kiêng kỵ gì trước mặt cô, có đôi khi Phó Sùng sẽ thông cảm tràn lan, ở trong mắt cô, đứa bé không có mẹ là đáng thương nhất.

Thái tử cũng có khó xử của thái tử, cũng không phải quang vinh chói lọi như người ngoài thấy, trước kia khi Lâm Hiểu chưa mở câu lạc bộ, lấy tiền trong nhà, cha không nói hai lời sẽ cho, trừ tiền cũng không cho cậu nhóc được cái gì.

Nhưng bà di nhỏ của Lâm Hiểu mất hứng, cuối cùng nói xấu Lâm Hiểu trước mặt cha Lâm Hiểu, nói Lâm Hiểu đi theo một nhóm quyền quý, gây chuyện thị phi, nói cậu ấy mù quáng kiếm tiền, có một lần, Lâm Hiểu không nhịn được, cãi nhau một trận với người phụ nữ kia.

Sau lần đó, Lâm Hiểu nói mình tự dùng tiền tự kiếm, không dựa vào cha cậu ấy, hôm nay Lâm Hiểu giao thiệp rất nhiều, có lúc cha cậu ấy cũng nhờ giúp đỡ ra mặt nói vài lời tốt, bà di nhỏ càng thêm khách khí với cậu ấy.

Phó Sùng nghe xong phá lên cười, nói không làm kẻ ăn bám, quả nhiên nền tảng cứng rắn, thân thể đủ, kẻ ăn bám như cô, ngày nào đó người trong nhà mặc kệ thì phải chết đói đầu đường, ai ngờ Lâm Hiểu đặc biệt chăm chú nhìn Phó Sùng, nói một câu: “Sẽ không, nếu thật sự có ngày như vậy, chỉ cần Lâm Hiểu còn sống, tôi sẽ nuôi chị.”

Trong lời nói không nghe ra chút lưỡng lự nào, mà nghe lời Lâm Hiểu nói, lúc ấy Phó Sùng không nói gì, nhưng người sáng suốt nhìn cái cũng biết, từ khi đó Phó Sùng bắt đầu đặc biệt chăm sóc Lâm Hiểu.

Đây là lần đầu tiên Đường Dật nhìn thấy hai chữ đồng tình trong mắt Phó Sùng, cô nhóc này sống không tìm không phổi, chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy đối đãi với bất kỳ ai, Đường Dật nhớ Phó Sùng từng nói, mỗi người đều phải có lòng tự tôn.

Mặc kệ bạn có giúp đỡ người ta hay không, đó là chuyện của bạn, không nên cảm giác mình là thánh nhân, yêu cầu xa vời báo đáp báo thù, không bằng bạn không nên đi giúp đỡ.

“Được, nể mặt em, về sau để bọn tiểu Hoa tới đây để ý buôn bán.” Đường Dật nhún mày, trong nháy mắt bật cười rồi, ghen, vào lúc này, anh cũng không biết phải ăn như thế nào?

Phó Sùng soái người trên bàn, cầm khung tam giác, dọn xong bị số: “Trễ rồi, nhóm tiểu Hoa đã sớm là khách quen ở đây, em đã mua được rồi.”

Cô thích Lâm Hiểu, hận không thể để người quen biết cũng kéo tới đây chơi, cho nên có lúc Lâm Hiểu sẽ nói Phó Sùng là thần tài của cậu, phải cung phụng!

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Đường Dật nghe lời Phó Sùng nói, bắt đầu dĩ mà lắc đầu, cô nhóc này đúng là quỷ linh tinh.

Bây xong bàn bóng, Phó Sùng nhìn Đường Dật, cầm gôm xoa đầu cây cơ, dùng để phòng trơn trượt, sau khi xoa, dùng cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.

Đường Dật cũng cầm cục gôm xoa xoa đầu cây cơ, nhìn Phó Sùng, đáng vẻ rất đều: “Để cho em đánh trước!”

“Stop!” Phó Sùng xì mũi coi thường, cũng không khách khí, nhắm ngay trái đầu tiên, trái thứ nhất tất nhiên sẽ vào hố, đây cũng là chỗ tốt của đánh trước, đi qua, cầm cây cơ, Phó Sùng nằm xuống.

Cầm gậy nhắm vào trái màu trắng, rồi tay, bị trắng va vào một đồng bị số, vốn Đường Dật cho rằng Phó Sùng nhắm định vào một bóng, ai ngờ mấy cái đụng, trúng ba cái liên tiếp.

“Hô, mấy năm không gặp, kỹ thuật tiến bộ?” Đường Dật không thể không sợ hãi than, trái bắt đầu thật lợi hại, ngay cả anh cũng không dám đảm bảo chơi lưu loát như vậy.

“Tất nhiên, cũng không nhìn xem em là ai, Phó Sùng đó!” Phó Sùng cũng nhiệt tình lên mặt, vẻ mặt khoe khoang, mặc dù hôm nay số hên, nhưng chơi bị, có lúc đánh cuộc chính là số đỏ, kỹ thuật cao hơn, không vào được vẫn không tốt.

Một trái sát biên, nhưng người ngoài nghề có thể đi vào, đây chính là số hên.

Bởi vì bị vào, cho nên Phó Sùng có thể tiếp tục, theo phương hướng bị, tìm được đường thẳng thích hợp dẫn bị, lại vào một, chỉ có điều lúc đi cầu sát biên, bắn không ra, bị khung cản lại, ngược lại bị trắng vào lỗ rồi.

Đường Dật đi tới, lấy bị trắng trong hố ra, ngược lại Phó Sùng không cảm thấy gì, mặt khiêu khích nhìn Đường Dật: “Em cá bốn bị, đến lúc đó thua, anh phải mua điện thoại di động làm quà cho em!”

Điện thoại di động do Đường Dật làm rớt, anh phải đền một, chỗ anh Thành không tính toán đến, Đường Dật phải đền bù, tự mình làm bậy, tự mình trả.

Đường Dật nhìn đáng vẻ Phó Sùng, đưa tay búng nhẹ lên trán Phó Sùng: “Hôm nay anh không thể xem thường, phải đề phòng một chút.”

Hai năm qua, xem ra Phó Sùng luyện không tệ, cô nhóc này cái gì cũng có thiên phú, lúc anh mới dạy Phó Sùng, ngay cả cầm cây cơ cũng không cầm tốt, hôm nay đã muốn gì được vậy.

Bây giờ anh không thể khinh địch như thế, Phó Sùng nhìn Đường Dật, nắm cây cơ trong tay, mặt vừa lòng nhìn Đường Dật, Đường Dật cầm cây cơ, nhìn bi trên bàn đang tản ra, tìm góc độ thích hợp.

Buông bi trắng trong tay, tìm kỹ phương hướng, Đường Dật cầm cây cơ, cứ đánh ra ngoài như vậy, liên tiếp mấy chạm, bi số màu hồng dễ dàng lăn vào hố, Phó Sùng nhìn Đường Dật, khóe miệng vẫn cười như cũ.

Người đàn ông này vĩnh viễn lợi hại như vậy, nguyên nhân Đường Dật để cho cô si mê chính là biết chơi, biết hơn những người đàn ông mà cô biết, hơn nữa mọi việc đều thích khiêu chiến, thích kích thích, cô thích chính là tính cách như vậy, cũng thích người đàn ông như vậy.

“Như thế nào? Một cơ đẹp không?” Đường Dật đi tới bên cạnh Phó Sùng, nâng cầm Phó Sùng, trên mặt Phó Sùng lộ nụ cười sáng lạn, đưa tay ôm cổ Đường Dật, ừ một tiếng, cứ như thế hôn lên gò má Đường Dật.

Người chơi bên kia tình cờ nhìn thấy cũng nhỏ giọng cười, hai người này vừa nhìn đã biết là quyền quý, cả người không giấu được hơi thở ngang ngược.

“Này, dùng mỹ nhân kế đúng không?” Đường Dật cười hài lòng, thuận tay ôm eo Phó Sùng, “Nhưng đáng tiếc, không dùng được với anh, điện thoại di động của em quá mắc, anh không thể thua, nếu không không đền nổi.”

Phó Sùng hơi híp mắt nhìn Đường Dật, thuận tay ôm ngang hông Đường Dật, tay nhỏ bé bắt đầu chơi xấu di chuyển, Đường Dật hít sâu một hơi, cô nhóc này đúng là cái gì cũng không sợ, trường hợp công khai như vậy, cô cũng dám làm loạn.

Ho nhẹ hai tiếng, vội vàng cười làm lành với Phó Sùng: “Vợ, anh sai rồi, có tác dụng, đặc biệt có tác dụng.”

Đường Dật cười xấu xa, hạ thấp giọng, phun khí nóng bên tay Phó Sùng: “Đặc biệt muốn đề em xuống bây giờ.”

Uống rượu cũng khiến cho lời nói của Đường Dật trở nên lớn mật, trong mắt Phó Sùng tràn đầy ý cười, cô gái khác nghe lời này sẽ xấu hổ, nhưng cô thì không, co ỏi mê Đường Dật, cũng bằng lòng thích Đường Dật si mê đáng vẻ của cô.

“Đừng làm rộn, chơi nhanh một chút.” Phó Sùng ném xuống một câu, đi đến bên kia cầm hai lon coca, thuận tay mở một lon ngựa đầu uống vài ngụm, lúc kích thích, uống thứ đồ uống này khiến người ta càng cảm thấy kích thích thêm.

Đường Dật cười khanh khách, vòng quanh bàn đánh bóng, không biến sắc lướt qua bên môi Phó Sùng, hơi ngửa, khiến Phó Sùng không khỏi liếm môi, khẽ nhũm mày, đây rõ ràng Đường Dật không kết thúc?

Nhìn đáng vẻ Phó Sùng, Đường Dật cười ác hơn, cầm cây cơ, nhìn bi trên bàn, cộc cộc mấy tiếng, mấy bi số vào hố, Phó Sùng trừng mắt nhìn Đường Dật, quát: “Anh phải để cho em một chút.”

Người đàn ông này đánh toàn bộ vào rồi, cô còn chơi cái gì? Thật sự quá đáng.

Đường Dật ngẩng đầu nhìn Phó Sùng, không nói thêm gì, cầm cây cơ tiếp tục đánh, không bao lâu chỉ còn sót lại hai bi, Phó Sùng càng thêm nổi đóa, đây rõ ràng không muốn đền điện thoại di động cho cô.

Khi Đường Dật tìm kỹ góc độ đánh rớt một bi, Phó Sùng thuận tay ngăn, cây cơ nghiêng nghiêng, chạy hướng khác, vốn đánh trúng bi lại lăn sang bên, Đường Dật nhìn Phó Sùng, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Ăn vạ hả nhóc?”

Còn trơ tráo như vậy? Càng ngày càng lầy lội rồi, Phó Sùng lườm Đường Dật, cũng không quan ý tứ Đường Dật, đi tới nắm cây cơ, nhắm vào bi trên bàn, bắt đầu đánh, không tới hai cái, cuối cùng hai quả bi khó khăn đi vào.

Phó Sùng khiêu khích nhìn Đường Dật, không vui nói: “So lần nữa, em muốn điện thoại di động của em, anh phải đền cho em.”

Nói xong lại tới bày bi, cây cơ trong tay bị Đường Dật cầm đi rồi, cùng với cây cơ của chính mình đặt ở bên, Đường Dật tự mình đi tới ôm cổ Phó Sùng, giọng êm ái: “Anh mệt rồi, chúng ta về nhà đi.”

Người bên cạnh không ngừng huýt sáo, có cô gái cũng hâm mộ, Đường Dật rất tuần tú, nhất là khi mặc trang phục huấn luyện, đồ đồng phục hấp dẫn trí mạng, ngược lại Đường Dật không để ý.

“Em mới ra ngoài chơi, em không muốn về nhà!” Phó Sùng đưa tay nắm quần áo Đường Dật, lúc này mới ra ngoài, đi về cũng không có tí nhiệt tình nào, “Anh muốn yên lặng với em như thế này, nơi này quá ồn, muốn yên lặng với em một lúc.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Anh muốn ở cùng Phó Sùng một lát, nhớ mùi vị cô nhóc này, mấy ngày nay đi theo Phó Sùng một chỗ, cô nhóc này huấn luyện mệt mỏi, cũng không dễ nói chuyện, thật ngốc quá.

Phó Sùng nghe lời Đường Dật nói, ngược lại không nói gì, khoe miệng nhếch lên khẽ cười, trước mắt bao nhiêu người, theo Đường Dật cùng rời đi.

Ôm Phó Sùng ra khỏi câu lạc bộ, đến xe jeep, Đường Dật đặt Phó Sùng bên ghế lái, mình xoay người nhảy lên ghế phụ, thuận tay đóng cửa, Phó Sùng cho xe chạy, nhìn Đường Dật: “Anh, mình đi đâu?”

Giờ phút này Phó Sùng nhiều thêm mấy phần ngọt ngào, trong mắt cũng mềm mại, Đường Dật nhìn về phía trước.

“Đi nhà anh thôi.” Giọng nói thản nhiên thốt ra, Đường Dật nhắm mắt lại, nghe âm nhạc trong xe, Phó Sùng đạp cần ga, rời khỏi câu lạc bộ, lái xe thẳng đến đại viện, giờ này cũng không sớm.

Ngược lại không đồng đúc như trước, Phó Sùng lái xe rất nhanh, giống như ngày thường.

Thời gian không bao lâu, hai người đã đến đại viện, xe lái thẳng vào trong đại viện, đến nhà Đường Dật, đến cửa nhà Đường Dật, Phó Sùng dừng xe rất ổn, quay đầu đưa tay khẽ đẩy Đường Dật: “Anh, đến nhà rồi, có thể đẩy rồi.”

Đường Dật mở mắt ra, nhà ông nội ngay trước mắt, cả tòa nhà đều tối, chắc giờ này cha mẹ và ông cụ đều đã ngủ.

“Đi, xuống xe!” Đường Dật mở cửa xuống xe trước, Phó Sùng cũng theo xuống xe, khóa xe lại, đi đến trước mặt Đường Dật, Đường Dật ôm Phó Sùng, nhìn cô nhóc này, ôm ngang lên đi tới nhà mình.

Vào phòng, ngay cả đèn cũng chưa bật, Đường Dật đã để Phó Sùng xuống, cúi đầu hôn, hôn nồng nhiệt, khiến hô hấp của Phó Sùng cũng trở nên dồn dập, tay ôm cổ Đường Dật, không mở đèn cũng càng sợ ông cụ và cha mẹ phát hiện bất quả tang, nhưng Đường Dật hoàn toàn không muốn buông Phó Sùng ra, cứ hôn như vậy, một đường đi về phòng, không rõ ai chủ động trước, áo khoác trên người đã rơi trên đất.

Đến lầu hai, cửa phòng Đường Dật, Đường Dật đưa tay mở cửa, tay ôm Phó Sùng nghiêng người đi vào, ngay sau đó xoay người ép Phó Sùng dán chặt lên cửa phòng, ngay sau đó đóng cửa lại, cả người bị Đường Dật giam cầm giữa cửa phòng và trong ngực.

Đường Dật ngẩng đầu lên, hô hấp hơi không ổn định nhìn Phó Sùng, thuận tay bật đèn, dưới ánh đèn mờ mờ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Sùng ửng hồng, miệng cũng bị Đường Dật gấp sung, cứ ngơ ngẩn nhìn Đường Dật như vậy.

“Sùng nhi, em thật đẹp mắt.” Khoe miệng Đường Dật nhếch lên, nhìn Phó Sùng trong mắt, tràn đầy ham muốn giữ lấy nồng nặc, không đợi Phó Sùng mở miệng, Đường Dật đã cúi đầu hôn xuống lần nữa, chặn hô hấp trong miệng Phó Sùng lại.

Một phen quán quýt si mê.

Nằm ở trên giường, Đường Dật cũng hài lòng lật người, nằm bên cạnh Phó Sùng, thuận tay kéo Phó Sùng qua, Phó Sùng núp bên cạnh Đường Dật, không nói gì, giống như vẫn chưa trở lại bình thường.

“Vợ, anh đặc biệt yêu thích em.” Về mặt Đường Dật đắc chí, Phó Sùng lờm Đường Dật, “Biến, em muốn tắm, mệt chết đi được.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Phó Sùng cảm thấy cả người toàn thân giống như bị xe lăn qua, hơi đau đớn, Đường Dật cung chiều nhìn Phó Sùng, khoe miệng tràn đầy ý cười: “Được, nào, anh ôm em đi tắm.”

Đưa tay nheo mũi Phó Sùng, Đường Dật thuận tay ôm Phó Sùng, đi thẳng vào phòng tắm.

Dọn dẹp một phen, Đường Dật lại ôm Phó Sùng trở về giường, Phó Sùng cứ vui vào trong ngực Đường Dật như vậy, mắt thấy tuần sau là diễn tập, vẫn luôn điên cuồng huấn luyện, yêu cầu với Phó Sùng càng hà khắc.

Đường Dật nhìn trong mắt, thương trong lòng, nhưng ngay cả như thế cũng hết cách rồi, một cuộc diễn tập rất nhiều việc, cũng còn khổ liệt hơn bạn

đánh giả nhiều, đã trải qua vô số lần diễn tập lớn nhỏ, anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Có thể vì mệt mỏi, Phó Sùng vùi trong ngực Đường Dật, không lâu lắm đã ngủ thiếp đi, Đường Dật kéo Phó Sùng vào lòng lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ.

Sáng sớm hôm sau, tiếng còi ngoài đại viện vang lên, một loạt khẩu hiệu của nhân viên cảnh vệ, tiếng sau cao hơn tiếng trước, hoảng hốt chim chóc rít rít kêu trên không, ngay cả chó trong đại viện cũng kêu theo.

Từ trước đến giờ ông cụ dậy sớm, người giúp việc trong nhà cũng dậy sớm, ông cụ đi đến phòng khách, nhìn thấy áo khoác rơi trên đất, khề cau mày, nói với người giúp việc: “Tiểu Lục, áo khoác quân trang rơi trên đất, sao không nhặt lên?”

Tiểu Lục đã chăm sóc ông khá nhiều năm rồi, cũng không sơ ý như vậy, tiểu Lục nghe giọng nói, đi tới.

“Không có, tối hôm qua lúc cháu ngủ còn thu dọn một lần, không thấy áo khoác quân trang.” Tiểu Lục đưa tay nhận áo khoác quân trang trong tay ông cụ, rất kính ngạc.

Nhìn phù hiệu trên áo, tiểu Lục nở nụ cười, lớn tiếng nói với ông cụ: “Ông cụ, đây là quân trang của Đường Dật, xem ra cậu ấy trở lại.”

Trên phù hiệu có hai vạch, trừ Đường Dật cũng không có người khác.

“Đường Dật trở lại, trở về lúc nào?” Mẹ Đường Dật và cha Đường Dật cũng từ trong phòng đi ra, ông cụ ở trong nhà, bọn họ cũng không thể ngủ quá muộn, là thân con cháu, điểm này là hợp lý.

Ông cụ nhìn quân trang, giọng không tốt lắm: “Chính xác là tối qua đi chơi về trễ quá? Quần áo cũng không dọn dẹp cho kỹ, Kiều Chí Vĩ này quá buông lỏng nó, phải quản lý cho tốt.”

Ông cụ là người thuộc thể hệ làm lính trước, cho dù trên phương diện sinh hoạt, công tác, thậm chí việc trong nhà đều có thói quen yêu cầu nghiêm khắc, trong nhà cũng không được nhiễm một hạt bụi, áo khoác quân trang rơi trên đất, dĩ nhiên ông cụ mất hứng.

Nhất là không yêu chiếc áo này, người trẻ tuổi bây giờ đúng là càng ngày càng khó quản lý.

Cha mẹ Đường Dật ở trước mặt ông cụ cũng không tiện nói thêm gì, nhìn lên lầu, nói với tiểu Lục: “Được rồi, tiểu Lục, đi chuẩn bị bữa sáng thôi.”

“Dạ, vâng.” Tiểu Lục đáp một tiếng, xoay người rời đi, cha Đường Dật lập tức tiến lên đỡ ông cụ, “Cha, đừng nóng giận với đứa bé, cha ngồi đi, con ra cửa lấy báo cho cha.”

Mặc dù có ti vi, có tin tức sáng sớm, nhưng thể hệ kia đã thành thói quen, chuyện đầu tiên vào buổi sáng chính là xem báo, nghe đài, giống như một ngày ba bữa.

Mẹ Đường Dật cũng đi theo giúp tiểu Lục, nhiều người dù sao cũng nhanh hơn chút, ông cụ tỉnh, bữa sáng cũng phải ăn đúng giờ.

Vừa đỡ ông cụ ngồi xuống, trên lầu truyền đến giọng Đường Dật: “Mẹ, để tiểu Lục chuẩn bị bữa sáng nhiều chút, con và Phó Sùng cũng ở đây.”

Đường Dật vừa mặc áo lính vừa từ trên lầu đi xuống, ông cụ và cha Đường Dật vừa nghe, nhìn Đường Dật, không ngờ cô nhóc kia cũng đến, thẳng thớm chết tiệt này, đúng là quý linh tinh.

“Ừ, mẹ biết rồi.” Mẹ Đường ở trong phòng bếp đáp một tiếng, Đường Dật đi tới trước mặt ông cụ, ngồi bên cạnh ông cụ, thuận tay cầm lấy tờ báo của ông: “Nào, để cháu nhìn hộ ông xem gần đây có tin tức gì.”

Đường Dật đưa tay lật báo, tới tới lui lui mấy trang báo như vậy, người chơi quen máy tính sẽ không có hứng thú gì với báo, chính là thỉnh thoảng ở nhà giúp ông cụ đọc báo giấy, dụ dỗ ông cụ vui vẻ.

“Đi đi, vợ cháu đâu?” Ông cụ đưa tay đoạt tờ báo trong tay Đường Dật, trừng mắt nhìn Đường Dật.

Đường Dật cười hi hi, đưa tay ôm bả vai ông cụ: “Còn chưa dậy đâu, tối qua ngủ trễ, để cho cô ấy ngủ thêm một lúc.”

Lúc trở lại đã không còn sớm, những này này Phó Sùng cũng mệt mỏi, ở đơn vị đều là phản ngủ cứng, ngủ vốn không thoải mái, khó lắm mới về nhà, ngủ trên giường thoải mái, khó tránh khỏi ham ngủ một chút.

“Nhóc rất có bản lĩnh nhì, từ đơn vị trở lại, dẫn về nhà, cẩn thận ông cụ Phó đánh chết con.” Cha Đường Dật cười mắng Đường Dật, ông cụ Phó thương cháu gái, đã gần tháng không trở lại, mỗi lần ông cụ tới đây đều lắm bầm với bọn họ, cũng không gọi điện thoại cho mình, để Phó Sùng trở lại, chính là quanh co lòng vòng, khi nào Đường Dật trở lại? Đứa nhỏ này có thời gian cũng không trở về thăm, quá bất hiếu rồi.

Tuy nói như vậy, nhưng mọi người biết ông cụ nhớ cháu gái, mong chờ Đường Dật từ đơn vị trở lại, thuận tiện dẫn Phó Sùng cùng về, nhìn Phó Sùng là được rồi, trong lòng lại không nghĩ vậy.

Đường Dật thật khó khăn mới dẫn Phó Sùng trở lại, theo lý nên về nhà họ Phó thăm ông cụ trước mới đúng.

“Không phải ông cụ Phó không biết sao?” Đường Dật lưu manh vô lại cười cười, “Ngài và ông nội ngàn vạn lần đừng tố cáo, nếu không, diễn tập kết

thức, cháu gặp lại Phó Sùng, ông cụ chắc chắn không làm khó cháu là không thể.”

Nói gọn, để Phó Sùng về nhà, anh đi đâu giải trừ nỗi tương tư đây? Đi nhà Phó Sùng, nếu bị Phó Mặc phát hiện, không thể tránh không đánh nhau với anh ta.

“Chỉ cháu có bản lĩnh.” Ông cụ cầm tờ báo gõ mấy cái lên trán Đường Dật, vẻ mặt bất đắc dĩ, cháu trai này do ông cụ nuông chiều, ít trở về, khó tránh khỏi hơi thiên vị Đường Dật một chút.

Hơn nữa bởi vì cha Đường Dật, trong mấy người con, chỉ có cha Đường Dật là người thành thật nhất, tính tình thuần túy, ông cụ yêu ai yêu cả đường đi lối về, cũng thiên vị Đường Dật hơn.

Đường Dật vuốt đầu bị gõ đau, hơi không hài lòng: “O ông nội, cháu vốn không thông minh, ông gõ mấy cái thành ngu thì làm thế nào? Ai tới hiểu thuận với ông, đúng không?”

“Không thông minh, khắp thiên hạ cũng không có thằng nhóc nào thông minh hơn cháu, cháu không cách nào so sánh được với cha cháu, nó mới đang hoàng, cha cháu là người thành thật, sao lại sinh ra thằng nhóc đầy bụng ý nghĩ xấu.” Ông cụ lườm Đường Dật, vẫn khinh bỉ Đường Dật.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Đi không từ mà biệt, thằng nhóc này lừa cháu gái bảo bố nhà lão Phó đến tay, còn khẳng khái một mực đi theo, lại nói mình ngu, trong đại viện đều nói, bụng Đường Dật tràn đầy gian trá.

“Nói thật khó nghe, người nào nói huyền thuyên bên cạnh ngài rồi hả?” Đường Dật khề nhú mày, “Sao cháu lại một bụng đầy ý nghĩ xấu xa rồi? Hơn nữa, cháu không thể so sánh với cha, cha trừ làm lính, chút lãng mạn không biết, Valentine, ngày kỷ niệm kết hôn gì đó, ông hỏi xem cha cháu có nhớ không?”

Cha Phó Sùng còn thường tặng quà cho mẹ cô, biến đổi đa dạng, không kém người trẻ tuổi gần đây.

“Thằng nhóc, con thích ăn đòn đó hả?” Cha Đường Dật vừa nghe, lập tức đốp chát, “Cha không xem trọng những thứ nghèo nàn đó, con cả ngày ở đơn vị, sao con biết cha con không hiểu lãng mạn?”

Mấy ngày trước ông còn mang theo mẹ Đường Dật đi chụp lại hình đám cưới, người khác khen ông đẹp trai, lãng mạn, tuổi này rồi còn dẫn vợ chụp hình đám cưới lần nữa, thật lòng không nhiều lắm, sao ông lại không lãng mạn rồi?

Đường Dật nhìn cha mình, vừa định nói gì nữa, trên lầu truyền đến tiếng Phó Sùng sau khi tỉnh ngủ, giọng hơi ảm ức: “Đường Dật, sao anh không gọi em rời giường hả?”

Đường Dật cũng thật là, đây là nhà anh, ông cụ cũng ở đây, cha mẹ Đường Dật cũng ở đây, lần này hay rồi, vừa vặn chạm mặt, lại gặp cô dậy trễ như vậy, rất mất thể diện trước người lớn?

“Ôi, vợ, đây không phải anh muốn em ngủ thêm một lát sao?” Đường Dật đứng dậy đi tới trước mặt Phó Sùng, ôm lấy Phó Sùng đi từ trên lầu xuống trước mặt ông cụ.

Phó Sùng lườm Đường Dật, nhìn ông cụ và cha Đường Dật nhẹ giọng cười nói: “Chào ông nội, chào chú Đường.”

Mới mấy ngày không gặp, tinh thần ông cụ vẫn như vậy, người đã từng làm lính, thân thể cường tráng.

“Gọi chú Đường cái gì, nên đổi cách gọi, phải gọi cha.” Đường Dật ở bên cạnh mặt dày mày dạn chỉ sai cho Phó Sùng, đã đến mức này còn gọi chú, có vẻ nhiều xa lạ, lần sau anh gặp cha mẹ Phó Sùng cũng sẽ đổi gọi cha mẹ.

“Cút.” Phó Sùng đưa tay đẩy Đường Dật, người đàn ông này nói năng nói cuội gì vậy, còn chưa đính hôn đã gọi cha, không phải để người ta chê cười chết?

Cha Đường cũng cười theo, cung chiều nhìn Phó Sùng: “Gọi cha trước cũng được, không phải sau diễn tập sẽ làm hôn lễ sao, gọi cha trước, cha cũng vui về.”

Ông không có con gái, chỉ có một con trai là Đường Dật, lấy vợ về cũng tính là nửa con gái, huống chi con trai ngốc lại thích cô nhóc này như vậy, ông cũng thật lòng thích Phó Sùng.

Thật ra trong cuộc sống, làm cha vĩnh viễn có yêu cầu cao với con trai, nhưng lúc con trai tìm được người phụ nữ mình yêu mến, cha cũng như anh em,

đặc biệt ủng hộ.

“Oh, chú Đường, cha Đường.” Phó Sùng nhìn cha Đường Dật, đột nhiên đổi lời nói, vẫn hơi không có thói quen, nhưng nếu cha Đường Dật nói vậy, cô vẫn nên sửa lại.

Một câu cha Đường khiến mọi người lập tức bật cười lên, có lúc đáng về đứa bé của Phó Sùng đặc biệt làm người ta thương yêu, mặc dù hơn hai mươi, nhưng tính trẻ con vẫn còn đậm nét như vậy.

Mẹ Đường Dật từ trong phòng bếp bung đồ ra ngoài, cười nói: “Gọi mẹ cũng đừng kèm theo họ, gọi mẹ là được rồi.”

Đặt đồ trong tay lên bàn ăn, tiểu Lục cũng bung cháo còn dư lại, từ trong phòng bếp đi ra, mẹ Đường đi tới, Phó Sùng nhìn mẹ Đường Dật, cười yếu ớt, những năm này tuy nói chuyện đã qua đều là quá khứ.

Cô muốn cùng cuộc sống với mẹ Đường Dật, những lời nói trong quá khứ vẫn khắc sâu đáy lòng, không thêm nghĩ nữa, cũng không trách tội mẹ Đường Dật, bởi vì yêu Đường Dật, cái gì cũng tha thứ.

Nhưng nhìn thấy mẹ Đường Dật, vẫn thận trọng không tự chủ được, có một số việc nhỏ, mãi phảng rỗi vẫn có thể thấy dấu vết, chính là như thế.

“Dì!” Định gọi mẹ, nhưng Phó Sùng vẫn không gọi được ra khỏi miệng, cô là người vô tâm, một khi bỏ xuống, trong lòng nghĩ, nhưng nói ra không giống vậy.

Gọi xong lại lập tức lúng túng, Phó Sùng nhìn mẹ Đường Dật, tay cầm tay Đường Dật, giống như đứa bé phạm sai lầm, sẽ lập tức gả cho Đường Dật rồi, mình gọi như vậy chắc chắn không được.

“Ôi được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Mẹ Đường Dật cười cười, trong lòng hơi thất vọng, nhưng người làm việc gì sai, luôn phải gánh vác chút hậu quả, bà làm Phó Sùng bị thương, dấu vết gương mặt vẫn còn đó.

Đột nhiên để Phó Sùng thay đổi lời nói, đứa bé nhất định không đổi được.

Đường Dật cũng nở nụ cười, ôm Phó Sùng: “Được, được, đi ăn thôi, đói chết.”

Ôm Phó Sùng đi qua, cha Đường Dật đi theo phía sau, khẽ ôm bà vai mẹ Đường Dật, hạ thấp giọng: “Đứa bé còn nhỏ, từ từ rồi cũng sẽ tốt thôi.”

“Em biết rõ, ăn cơm đi.” Mẹ Đường Dật cười khẽ, xoay qua chỗ khác đỡ ông cụ, đi phòng ăn, thời gian có thể xóa nhòa tất cả, bà có thể thay đổi suy nghĩ, tin tưởng về sau, khi Phó Sùng gả đến nhà họ Đường, sau khi chung đụng, tất cả sẽ biến đổi thật tốt.

Phó Sùng ngồi trước bàn ăn, ông cụ cũng đã được đỡ tới, ngồi trước mặt, Phó Sùng hơi xấu hổ, cầm chén múc cháo cho ông cụ trước: “Ông nội, cháo này rất thơm, mời ông ăn.”

“Ừ, cùng ăn.” Ông cụ giống như bình tĩnh, không nhìn ra tâm tư gì.

Phó Sùng lại bới thêm chén nữa cho cha Đường Dật và mẹ Đường Dật, lúc đặt trước mặt mẹ Đường Dật, mím mím môi, giống như dùng nghị lực rất lớn: “Mẹ, mẹ, cho ngài cháo.”

Một câu mẹ khiến mẹ Đường Dật dừng lại nhìn Phó Sùng, mắt hơi đỏ, trước kia không thích Phó Sùng, cảm thấy đứa nhỏ này rất lý, bây giờ mới biết con bé rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, cũng sẽ suy nghĩ thay người khác.

“Được, con cũng ăn.” Mẹ Đường Dật nhận cháo, cúi đầu bắt đầu ăn, một câu mẹ, là câu nói rất nặng với bà và Phó Sùng.

Đường Dật nắm tay Phó Sùng dưới bàn ăn, nhìn Phó Sùng, dùng khẩu hình nói: “Cảm ơn, vợ.”

Không phải lời khách khí, anh thiếu Phó Sùng một câu cảm ơn, phải nói cô nhóc này vì anh đã nhượng bộ rất nhiều, không thể thay đổi sửa lại toàn bộ, lúc này sợ mẹ mình khó chịu, cũng liều mạng gọi câu mẹ.

Đây đúng là không khó với người khác, nhưng với Phó Sùng thì khó như lên trời, cô gái cao ngạo chịu được như vậy.

Phó Sùng cười nhìn Đường Dật, thuận tay cầm một cái bánh bao nhét vào trong miệng Đường Dật: “Ăn cơm đi, anh nói nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Đường Dật cười lưu manh, cắn bánh bao trong miệng, vốn là bữa ăn sáng bình thường, sau khi tất cả hiểu lầm hóa giải có vẻ hài hòa tốt đẹp lắm sao, ông cụ cũng vui vẻ không thôi, cháu trai quan tâm nhiều năm như vậy, lần này tất cả đều tốt.

“Cũng đừng làm rộn, ăn xong phải về nhà ông nội cháu một chuyến, nếu không, biết được lại tới chỗ chúng ta mắng người.” Ông cụ dặn dò hai đứa bé, với tính khí của ông nội Phó Sùng, không chừng vừa nghe tin tức đã chạy tới.

Phó Sùng cười ngọt ngào khẽ gật đầu: “Vâng.”

Cũng sẽ không cần quấy cùng Đường Dật, ăn nhanh bữa sáng, dọn dẹp một chút rồi theo Đường Dật đi nhà ông nội thăm ông cụ.

Đứng ở cửa, Đường Dật vừa khoác áo khoác cho Phó Sùng, vừa nói với trong nhà: “Ông nội, cha mẹ, buổi chiều chúng cháu không trở lại, về thẳng đơn vị, chờ sau diễn tập lại về nhà.”

“Được, hai con chú ý an toàn, chăm sóc tốt cho Phó Sùng, Đường Dật.” Mẹ Đường dặn dò Đường Dật, thân là quân tử, chưa từng thấy diễn tập chân chính, tất cả lớn nhỏ nhìn qua ti vi, nhìn thấy mô phỏng, không hiểu cái gì, cũng biết hết sức khổ cực.

“Vâng, con biết rồi, đi ạ.” Đường Dật cũng thuận tay mặc quân trang, ôm Phó Sùng rời khỏi nhà họ Đường, chuẩn bị đi nhà ông cụ Phó.

Đi trên đường, gặp người quen cũng sẽ chào hỏi: “Ồ, Phó Sùng, Đường Dật trở lại?”

Phó Sùng cứ cười như vậy, ít có nụ cười rực rỡ, chỉ khi ở bên cạnh Đường Dật mới có, không mang theo bất kỳ đùa giỡn quái đản gì, không mang theo cười lưu manh vô lại gì, chỉ là nụ cười đặc biệt đơn thuần, tốt đẹp giống như ánh mặt trời.

“Đúng vậy, hôm nay chủ nhật, trở lại thăm ông cụ.” Đường Dật nhìn Giản Mộc cười nhạt một tiếng, không phải đặc biệt quen thuộc, nhưng cùng một đại viện, vừa là em trai Giản Dung, chạm mặt rồi đương nhiên cũng phải chào hỏi.

Giản Mộc gật đầu vỗ vỗ bả vai Đường Dật: “Được rồi, hai người bận rộn, tôi còn phải nhanh chóng về đơn vị, gặp lại!”

Nói xong Giản Mộc chạy thẳng đi, Phó Sùng nhìn theo bóng lưng Giản Mộc, cô không đặc biệt thích Giản Mộc, Từ Niệm rời đi năm năm, anh ta có thể độc ác năm năm không đi tìm một lần, giống như lúc trước dứt khoát chia tay với Giản Mộc.

Người cố chấp, sự việc cố chấp, tình yêu cố chấp, tất cả đều do kiêu ngạo gây ra.

“Đi thôi, đừng suy nghĩ, ai cũng có lựa chọn của mình, chúng ta không thể nói cái gì.” Đường Dật giống như nhìn thấu ý định của Phó Sùng, lên tiếng an ủi, Phó Sùng khẽ gật đầu, kéo cánh tay Đường Dật trở về.

Dọc theo đường đi, Đường Dật đặc biệt hèn hạ, chọc cho Phó Sùng xì lông liên tiếp, Đường Dật cũng cười một cách hồn nhiên.

Đến cửa nhà ông cụ, Phó Sùng và Đường Dật đồng thời sùng sốt, Phó Sùng nhìn cửa, cách đó không xa, người đàn ông mặc áo da nửa tựa trên tường, hút thuốc, trên đất cũng rải rác tàn thuốc, nhìn ra được đợi đã lâu.

“Trần Mộ!” Phó Sùng không nhịn được mở miệng gọi trước, cô không ngờ Trần Mộ sẽ đến đây đợi cô, trong lúc nhất thời, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trần Mộ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đường Dật và Phó Sùng, thuận tay ném tàn thuốc trong tay, dập tắt trên đất: “Có thể trở lại, chờ em đã lâu.”

Giống như không nhìn thấy Đường Dật, Trần Mộ cười với Phó Sùng, cô nhóc này gầy, chắc đi đại đội đặc chủng huấn luyện rất khổ? Trước khi đi còn oán giận với anh, nói đó không phải là nơi dành cho người.

Nhưng mới đi một tháng, tất cả mộng của anh giống như bọt biển, bể nát, ngay cả dấu vết cũng không còn.

“Sao anh ở đây?” Phó Sùng kinh ngạc hỏi, nói xong chạy tới trước mặt Đường Dật, cổ tay lại bị Đường Dật giữ chặt: “Không cho đi!”

Phó Sùng dừng lại, hơi giật mình, quay đầu đã nhìn thấy Đường Dật lạnh lùng nhìn Trần Mộ.

Không phải Đường Dật hẹp hòi, trong bốn năm này, anh không ở đây, chính là người đàn ông này vẫn sống bên cạnh Phó Sùng.

Cung chiều Phó Sùng, nuông chiều Phó Sùng, tiểu Hoa nói với anh, Trần Mộ rất cưng chiều Phó Sùng, cả đại viện, bao gồm nhóm thái tử của Phó Sùng và đám công chúa bọn họ đều cảm thấy Trần Mộ là người đàn ông tốt đã tuyệt chủng.

Một cảm giác áp bức khiến một chút Đường Dật cũng không hy vọng Phó Sùng đến gần Trần Mộ.

Trần Mộ thấy ánh mắt Đường Dật không thân thiện lắm nhìn mình, khước miệng nhếch lên nụ cười lạnh, tay nhét trong túi, bước nhanh về phía Phó Sùng và Đường Dật, cứ nhìn ngang Đường Dật như vậy: “Anh em, có thể để Phó Sùng nói chuyện riêng với tôi không?”

“Không thể, có lời gì cứ nói ở đây.” Trong mắt Đường Dật tràn đầy tức giận, anh không ngờ thằng nhóc này dám công khai khiêu khích anh.

Trần Mộ hơi hí hóp nhìn Đường Dật, có lúc cuộc đấu giữa đàn ông với đàn ông cần phải dùng vũ lực, Phó Sùng nhìn ra tâm tư Trần Mộ, lập tức chặn

trước mặt Đường Dật, lạnh lùng mở miệng: “Trần Mộ, anh dám đụng đến anh ấy, em sẽ liều mạng với anh.”

Không muốn bọn họ đánh nhau, cũng không hy vọng bất kỳ ai bị thương, huống chi Trần Mộ vốn không phải đối thủ của Đường Dật, người đàn ông trở về từ trường học thợ săn, không thể đánh, nói quá cũng không được, cô không hy vọng Trần Mộ bị thương.

Đã nhiều năm như vậy, cho dù cô có chấp nhận hay không, Trần Mộ vẫn từng đối xử tốt với cô, cô vốn không thích thiếu người, làm gì, đã thiếu không muốn thiếu nhiều hơn.

“Ồ trong lòng em, anh ta quan trọng như vậy sao, Phó Sùng?” Trần Mộ hơi không thể tin nhìn Phó Sùng, khóe miệng nhếch lên cười, lần này nhìn ra được trong mắt tràn đầy đau xót, yêu Phó Sùng đã bốn năm rồi.

Cả ngày lẫn đêm muốn bảo vệ người phụ nữ này, hôm nay nói vì Đường Dật, có thể liều mạng với anh.

Tay Phó Sùng bị Đường Dật giữ chặt, mím mím môi: “Trần Mộ, anh cần gì chứ? Bốn năm nay em không chỉ nói một lần, trong lòng em đã có người thích, cho dù anh ấy không thích em, cho dù anh ấy đang ở chỗ nào trên thế giới, em đều không có cách nào tiếp nhận người khác.”

Lời này cô nói cho Trần Mộ vốn xem thường, nhưng Trần Mộ càng ngày càng yêu dữ dội kích thích, không để cho cô có thể nói.

“Anh biết rõ, nhưng trong bốn năm, chẳng lẽ em chưa từng động lòng chút nào với anh? Dù là một ít?” Trong mắt ôm chút hy vọng cuối cùng, có lúc anh thật sự không tiếp nhận nổi, đau lòng hít thở không thông khiến Trần Mộ cảm giác mình ở trong tình yêu chưa từng biết tự ái, khoảnh khắc yêu Phó Sùng, tất cả kiêu ngạo của công tử nhà họ Trần để con mẹ nó vứt đi.

Ánh mắt Phó Sùng nhìn Trần Mộ đã mềm rất nhiều, cười nhạt một tiếng: “Không phải anh từng nói sao? Phó Sùng khác biệt, yêu cực điểm, hận đến cực điểm, là yêu nghiệt, không sai, em đúng như vậy, em yêu Đường Dật, hận Đường Dật, hai tình cảm dứt khoát tất cả đều cho anh ấy, nào còn khe hở?”

Cô không muốn nói lời dứt khoát như vậy, nhưng đến bước này, cô không thể không nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Trần Mộ nghe lời Phó Sùng nói, ý cười trên môi sâu hơn, không ngừng gật đầu: “Đúng, đây mới là Phó Sùng, mới đúng là Phó Sùng!”

Chính là điểm này của cô nhóc khiến cho anh thần hồn điên đảo, quên mình.

Phó Sùng cứ nhìn Trần Mộ như vậy, mím mím môi, không nói gì, Trần Mộ vuốt tóc rối bên tai Phó Sùng: “Anh không nói ra lời chúc phúc được, anh cũng không muốn che giấu lời trong lòng, chăm sóc tốt cho mình, anh đi công ty.”

Nói xong Trần Mộ xoay người rời đi, không tiếp tục dừng lại, dọc đường chạy như điên.

Anh có thể nói gì? Đường Dật ở đây, anh muốn lưu lại cho mình một phần tự ái, con dâu nhà họ Trần, anh cho rằng cuối hè năm nay có thể cưới Phó Sùng qua cửa làm vợ, anh định lặng lẽ đặt áo cưới, cuối hè năm nay có thể lấy.

Anh cho rằng sắp xếp xong cầu hôn, có thể đối lấy một tiếng cười của Phó Sùng, nhưng anh sai rồi, trò chơi này, ngay từ ban đầu anh đã chọn sai nhân vật, anh cho rằng anh là nhân vật chính, anh cho rằng có thể thắng được tất cả đối thủ trong trò chơi này, có thể ôm người đẹp về.

Trò chơi kết thúc, cuối cùng anh mới hiểu rõ ràng ngay từ mới bắt đầu anh đã là vai phụ là buồn cười nhường nào.

“Trần Mộ!” Phó Sùng chợt nói theo bóng lưng Trần Mộ, Trần Mộ dừng bước, không quay đầu lại, lẳng lặng nghe Phó Sùng nói tiếp: “Anh sẽ hạnh phúc, nhất định.”

Phó Sùng nói xong, bản thân cũng ngây người, đời này cô chưa từng nói ra lời mũi lòng như vậy, Trần Mộ khẽ gật đầu, không dừng lại thêm, rời khỏi đại viện.

Đường Dật ôm Phó Sùng, nhìn theo bóng lưng Trần Mộ: “Anh ta sẽ hạnh phúc.”

“Anh, về nhà đi.” Phó Sùng không thừa thãi mà dừng lại, kéo Đường Dật rời đi, Trần Mộ sẽ hạnh phúc, cô tin chắc.

Hai người vào nhà ông cụ, ông cụ thấy Phó Sùng rất vui vẻ, giống như xa cách nhiều năm, hình như Phó Sùng ngoan hơn trước kia nhiều, đứng bên cạnh ông cụ, xoa bóp cho ông cụ, nhìn Đường Dật đánh cờ với ông cụ.

“Ông nội, ông vừa mới đi nước này, sao lại lui về rồi hả?” Mắt Đường Dật nhìn thấy ông cụ thay đổi nước cờ, lập tức không chịu, chơi cờ với ông nội

mình, ăn vạ còn chưa tính, chơi cùng con cháu cũng ăn vạ, không nói không được.

Không đợi ông cụ nói chuyện, Phó Sùng nhìn Đường Dật chăm chăm: “Ông nội nói đi chỗ này thì ông nội đi chỗ này, anh có ý kiến hả?”

Đường Dật cũng buồn cười quá, để cho anh dụ dỗ ông cụ vui vẻ, anh lại nhiệt tình chọc tức ông cụ.

Ông cụ vừa nghe lập tức cười lên, đưa tay vuốt đầu Phó Sùng: “Cháu gái ông đã trưởng thành, bé ngoan!”

Nhìn thấy cháu gái biết bao che, ông cụ đặc biệt vui vẻ, Phó Sùng cũng dựa lên chân ông cụ, cười ngọt ngào.

Khi còn bé, cô vẫn đứng bên cạnh ông nội như vậy, nghe ông nội nói chuyện chiến trường xưa, nói chuyện xưa của bộ đội, nói mình khí phách chừng nào, những năm tháng kia, Phó Sùng không có cảm nghĩ đặc biệt lớn.

Lại có thể cảm nhận đáng về oai hùng của ông cụ mặc quân phục.

“Sùng nhi, cháu là cháu gái của ông, con gái không bằng con trai, đó là cách nói, còn cháu phải giống như ông nội, làm nữ anh hùng, lưng đứng thẳng.” Ai ngờ lời nói hăng hái của ông cụ khiến Phó Sùng xuyên tạc triệt để.

Đánh nhau với đứa nhỏ trong đại viện, mặc kệ đối phương là bé trai vẫn xông lên, chính là liều mạng đánh, người lớn còn cảm thấy không tin, một cô gái hung hãn như vậy, nhưng đứa bé bị đòn thật sự, còn bị đánh không nhẹ.

Chờ đến khi Phó Sùng bị đưa về, ông cụ tức đến trợn mắt thở phì phò, nói muốn cầm gia pháp, nhưng lúc cầm cây gậy đi ra, lại thất thần không xuống tay, chỉ đành để Phó Sùng đứng tư thế hành quân hoặc mang nặng chạy bộ.

Nhưng cái này giống như chơi vô thưởng vô phạt với Phó Sùng, lần sau vẫn đánh, có lúc mấy đứa nhỏ nhà họ Phó nói đây đúng ra nên là bé trai, lại là con gái, nếu không ném đi bộ đội đi, không tới hai tháng kiên kiên định định trừng trị, không dám tiếp tục nữa.

Có tác dụng không? Vô dụng, ông cụ tức giận cũng đưa Phó Sùng vào đơn vị của chú hai cô, đi theo lính mới luyện tập, khá lắm, kết quả cô đi bộ đội, liên trường, trường lớp, chỉ đạo viên đều đặc biệt thích, dạy cô súng, tán đả, đứa nhỏ này cái gì cũng có thể học.

Học xong trở về đại viện, càng thành bá chủ một phương, đứa bé cùng lứa không thể ngang tài ngang sức với cô, ông cụ lại vừa yêu vừa hận cô nhóc này, cứ như vậy hơn hai mươi năm.

Hôm nay nhìn thấy cháu gái hiểu chuyện, không hề chọc giận mình nữa, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Nhìn hai ông cháu, Đường Dật cũng cười lên theo, Phó Sùng trưởng thành, ông cụ cũng vui vẻ, cuộc sống sau này có thể sống thoải mái hơn.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà ông cụ, Phó Sùng vốn định trở về thăm cha mẹ, đều do công việc quá bận rộn, không có thời gian chạy về, Phó Sùng và Đường Dật cũng trở về đơn vị, huấn luyện trước sau như một, chuẩn bị diễn tập hà khắc.

Một tuần lễ trôi qua rất nhanh, Phó Sùng gần như cảm thấy đang nằm mơ, những ngày máu đổ mồ hôi rơi tìm tòi giữa kẽ ngón tay.

Sáng sớm, mang theo trang bị của mình, Đường Dật và một đám lính bộ đội đặc chủng ngồi chung máy bay rời khỏi đại đội, bay đến căn cứ diễn tập, nhảy dù vào căn cứ diễn tập, bắt đầu cuộc diễn tập tàn khốc.

Lần đầu tiên Phó Sùng cùng bộ đội đặc chủng, cô mới biết vì sao Đường Dật yêu cầu hà khắc với cô hết lần này đến lần khác, cả tốc độ tiến lên gấp hai ba lần bình thường, chính là chiến trường thật sự.

Đường Dật nói rồi, đối phương rất mạnh, Phó Sùng phải bằng tốc độ nhanh nhất cung cấp lợi thế cho bọn họ, ra được vị trí doanh trại đối phương, Phó Sùng nhìn màn hình máy tính trong tay, chỉ vị trí cụ thể vì Đường Dật.

Lần lượt tập kích bất ngờ, lần lượt đánh tan, leo núi băng sông, ngâm bùn, những thứ cô chưa bao giờ nghĩ tới đều được trải nghiệm, cô mới biết bọn họ không dễ dàng đến cỡ nào, cũng thật sự hiểu được cái gì gọi là phòng tuyến cuối cùng.

Mới biết được phòng tuyến này có bao nhiêu chắc chắn, gần như trừ chạy chính là bỏ, Đường Dật cùng mấy doanh trưởng cầm trang bị của Phó Sùng, Phó Sùng liều mạng đi theo, kéo chạy dọc đường.

Dùng hết khí lực cuối cùng, cho đến khi tuyên bố người cuối cùng phá hủy cứ điểm, bọn họ mới ngừng lại, bằng tốc độ nhanh nhất trở về nơi trú quân.

Trong lều trú quân, Phó Sùng chui vào cầm nước uống mãnh liệt, sau đó Phó Sùng nằm trên đất trong lều, trên mặt bôi thuốc màu, hai mắt mở to nhìn đỉnh đầu, cứ nằm như xác chết, cả người dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, giống như từng chết.

Trang bị trên tay cũng không tháo xuống, Đường Dật nhìn Phó Sùng như vậy, vừa đau lòng cũng vừa kiêu ngạo, tiến lên ngồi chồm hổm trên mặt đất tháo trang bị giúp Phó Sùng.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82

“Như thế nào?” Đường Dật vừa giúp Phó Sùng cời băng vải, vừa lo lắng nhìn Phó Sùng, lần diễn tập này anh cũng không ngờ tới lại mạnh mẽ như vậy, thường ngày nhóm chiến sỹ huấn luyện đã là cường độ cực lớn.

Khiến Đường Dật vui vẻ, cũng không ngờ lúc bọn họ diễn tập lại biểu hiện xuất sắc thế này, khiến lãnh đạo quân khu cũng chấn động theo.

“Tạm được, có khẩu vị ở đây.” Phó Sùng quay đầu nhìn Đường Dật, nụ cười tràn đầy trên khuôn mặt ngụy trang, nụ cười đó rất đẹp cực kỳ đẹp, không hề vì cả người dơ dáy bẩn thỉu mà có vẻ chật vật không chịu nổi.

Tiểu Khải ở bên cạnh đặt đồ xuống, thuận tay cầm bình nước quân dụng lên ực mạnh một hớp: “Nhóc, em tăng thể diện cho chúng ta rồi, thêm vinh quang cho Tuyết Lang chúng ta rồi.”

Lần thuận lợi này cũng nhẹ nhõm vượt qua ngoài ý muốn, mỗi người đều có ý chí chiến đấu, thậm chí có đấu tranh đỏ mắt, tốc độ điều tra của Phó Sùng quá nhanh rồi, ngay từ lúc bọn họ bắt đầu đã chiếm ưu thế.

Chuyên gia mặt mã của đối phương cũng rất lợi hại, chỉ có điều chậm hơn Phó Sùng một chút, nhất là cô nhóc này, luôn có thể đùa bỡn khôn vặt, làm cho đối phương không thể chống đỡ được.

“Báo cáo liên trưởng Tiểu, em lập công, có phải có phát phần thưởng không?” Phó Sùng cười khanh khách, nói với Tiểu Khải.

Tiểu Khải hơi sững sờ, ngay sau đó lấy lại tinh thần, lộ ra nụ cười thật thà: “Muốn thưởng gì? Anh là lính nghèo, cũng đừng nói giá trên trời.”

Lần lần lượt, Tiểu Khải cũng biết Phó Sùng là cháu gái ông cụ Phó, hơn nữa ngoài ý muốn chính là cô lại đến nơi nghiêm khắc nhất tiếp nhận huấn luyện, thêm vào đó là cô gái không kiêu cách, cũng thêm mấy phần tán thưởng Phó Sùng.

“Em muốn ăn cá nướng.” Diễn tập mấy ngày nay, ăn ít, ngủ càng ít, chứ đừng nói chi tới ăn ngon hơn, hoàn toàn chịu đựng, hoặc ăn chút quả dại, càng thêm thơm hơn khi cô tập huấn dã ngoại.

Tiểu Khải cười hi hi: “Vây không có chuyện gì, trở về nướng cá cho em ăn.”

Lần trước, mọi người tập huấn bên ngoài, bắt chút cá tự nhiên trở lại nướng, Phó Sùng đặc biệt thích ăn, ngừng không được, cũng không nguyện ý dừng miệng, đây là vật hiếm có với Phó Sùng, nhưng với bọn họ chỉ là thứ lấp đầy bụng.

“Đây chính là anh nói!” Phó Sùng tung người, dọn dẹp đồ bên cạnh, kiểm tra xem trong quá trình diễn tập có tổn thất gì không. . .

“Là anh nói, sẽ không gạt người.” Tiểu Khải rất nghiêm túc bảo đảm, Đường Dật nhìn Phó Sùng như vậy, không biết nên vui mừng hay bất đắc dĩ, luôn không tìm không phôi.

Cũng rất vui mừng, cô ở chỗ này, mọi người đều rất thích cô, cũng nói cô nhóc này chất phác.

“Phó đội trưởng Đường, thiếu úy Phó, thủ trưởng gọi hai người qua một chuyện.” Một nhân viên cảnh vệ vọt nào, nói với Đường Dật và Phó Sùng.

Đường Dật và Phó Sùng hơi sững sờ, thuận miệng đáp một tiếng: “Được, lập tức tới.”

Buông đồ trong tay, lập tức rời khỏi lều trại, chạy thẳng tới xe jeep quân đội, lên xe jeep, nhân viên cảnh vệ lái xe rời đi.

“Thiếu úy Phó, lần này thật sự nổi danh ở quân khu chúng ta.” Nhân viên cảnh vệ cười trêu Phó Sùng.

Phó Sùng khẽ nhủ mày: “Ông nội Thẩm gọi tôi đi làm gì?”

Đây không phải là nhân viên cảnh vệ của ai khác, là của ông cụ Thẩm, chỉ có điều Phó Sùng không ngờ lần này ông cụ trực tiếp đến, người trong đại viện, cô còn biết là nhân viên cảnh vệ của ông cụ.

Huống chi, giao tình với Thẩm Nhượng Vũ không không cạn.

Ngược lại Đường Dật ít trở về, hơi sững sờ, lấy lại tinh thần trong nháy mắt, cũng biết là ông cụ Thẩm rồi.

“Cái này tôi không biết.” Nhân viên cảnh vệ cười thần nhiên một tiếng, xe lái rất nhanh, không bao lâu đã đến trung tâm chỉ huy, Đường Dật và Phó Sùng vội vàng xuống xe, đi thẳng đến phòng làm việc của trung tâm chỉ huy.

Giờ phút này, bọn họ là lính, thủ trưởng ra lệnh, đương nhiên cấp bách.

“Báo cáo!” Hai người đứng ở cửa, cao giọng hô vào bên trong.

Bên trong truyền đến một âm thanh già dặn: “Vào đi!”

Phó Sùng và Đường Dật sai bước đi vào, chỉ thấy lãnh đạo cả phòng vây ở đó, hình như đang nhìn tình huống diễn tập.

“Chào thủ trưởng!” Đường Dật và Phó Sùng chủ động mở miệng chào hỏi.

Ông cụ Thắm nhìn thấy Phó Sùng, trên mặt mang cười, vẫy vẫy tay với Phó Sùng: “Tới đây, đến chỗ ông nội.”

Khóe miệng Phó Sùng nhếch lên cười, đi tới chỗ ông cụ, giao tình giữa ông cụ và ông nội không cạn, lúc còn trẻ cùng đánh không ít trận, nhưng sau khi đánh vẫn là anh em.

Ông cụ Thắm cũng cưng chiều Phó Sùng.

“Ông nội, sao ông lại tự mình tới?” Phó Sùng kéo cánh tay ông cụ, gọi thân mật, mấy vị lãnh đạo ở bên cạnh cũng sững sờ, đại viện biết Phó Sùng được điều đến, nhưng cũng có người không biết Phó Sùng.

Ông cụ lộ ra nụ cười hiền lành, dưới quân trang làm nổi bật, tinh thần càng tốt hơn: “Đây không phải tới nhìn một chút sao? Biểu hiện tốt, cô nhóc, cho ông nội về vang rồi, nói cháu không phải vô công rồi nghề, xem đi, đây không phải rất có tiền đồ?”

“Không được, còn phải học tập Nhược Sơ.” Phó Sùng khó có được khiêm tốn một lần, chọc cho ông cụ cười ha ha, đưa tay vỗ bả vai Phó Sùng, giới thiệu với mấy vị lãnh đạo: “Đây là cháu gái nhà lão Phó, bảo bối của bá vương đất này.”

Mọi người vừa nghe bá vương đất này, lập tức biết là ai, họ Phó, vừa là bá vương đất này, muốn không biết cũng khó, thế hệ trước vẫn thích nói ông ấy, bây giờ vẫn còn bá đạo lắm.

“Cháu không thích nghe lời này, sao ông nội cháu lại là bá vương đất này rồi? Người ta gọi là anh hùng khí phách, giống như ông, đao quý chưa già!” Phó Sùng che chở cho ông nội mình, chọc cho tất cả mọi người đều cười theo.

Ông cụ không phí công cưng chiều, đây không phải rất bao che sao? Đường Dật ở bên cạnh nhìn mọi người bây giờ rất thích Phó Sùng, trong lòng cũng đặc biệt vui vẻ, quyết định của anh không sai, khiến Phó Sùng thay đổi.

Không thay đổi bản tính, thủ kỳ tinh hoa khứ kỳ tao phách *, lưu lại phần tốt đẹp, mặc dù sẽ làm anh cảm thấy mệt mỏi chút, nhưng anh thấy đặc biệt đáng.

(*) thủ kỳ tinh hoa khứ kỳ tao phách: thứ tinh hoa giữ lại, thứ cặn bã bỏ đi, khả năng là tương tự câu “gạn đục khơi trong”.

“Cậu nhóc này chính là Đường Dật?” Ông cụ nhìn Đường Dật, hỏi Phó Sùng.

Phó Sùng buông ông cụ ra, đến bên cạnh Đường Dật, dùng sức gật đầu: “Trở về từ trường học thợ săn, rất lợi hại.” Giống như đang khoe khoang đồ tốt nhất của mình, đáng vẻ kiêu ngạo khỏi phải nói.

“Không xấu hổ.” Ông cụ lườm Phó Sùng, đứa bé bây giờ không quản được, Nhược Sơ nhà ông cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Nghe lời ông cụ, Phó Sùng cười khanh khách, kéo cánh tay Đường Dật, về mặt hùng hồn: “Ông nội, ông nói lời này không đúng rồi, sao cháu lại không biết xấu hổ, con gái làm lính ít chú trọng?”

Một câu nói chọc cho mọi người cười ngửa trước ngửa sau, vừa nghe lời này chính là ông cụ dạy dỗ.

“Được, được, miệng mồm giống Nhược Sơ, cứng đầu cứng cổ, được rồi, các cháu trở về đơn vị đi, ông nội cũng muốn đi về.” Ông cụ bắt đắc dĩ mà lắc đầu, diễn tập lần này thành công ngoài sức tưởng tượng của ông.

Nghe nói đơn vị bên kia cũng oán trách, nói điều chuyên gia mật mã tốt cho Tuyết Lang, rõ ràng bắt nạt người, nói rõ cô nhóc này không phụ sự mong đợi của mọi người, trước khi ông tới đây đã nghe nói Phó Sùng theo Tuyết Lang.

Lúc ấy còn nói đây không phải càn quấy sao? Cô nhóc kia làm việc không đáng tin nhiệm, vừa nhìn vậy quả nhiên coi thường cô nhóc này.

“Rõ, thủ trưởng!” Phó Sùng chào theo tiêu chuẩn trong quân đội, cao giọng hô với ông cụ, nói xong cũng hành quân lễ với các lãnh đạo khác, kéo Đường Dật rời khỏi lều, lên xe jeep.

Đường Dật quay đầu nhìn Phó Sùng, cười đặc biệt vui vẻ, Phó Sùng khẽ nhủ mày: “Nhật được bảo bối à, cười vui vẻ vậy?”

Phó Sùng không hiểu, Đường Dật gần đây giống như trứng vế số, cười ngây ngô, không biết anh nhiệt tình cao hứng cái gì, vừa rồi ở trước mặt ông cụ Thẩm cũng không biết nhiều lời biểu hiện một chút, huống chi tư lệnh của bọn họ còn ở đây.

“Không có chuyện gì, nhìn thấy em, anh đặc biệt vui vẻ.” Đường Dật tiến tới bên tai Phó Sùng, hạ thấp giọng, Phó Sùng lườm Đường Dật, nghiêm trang: “Đây còn không phải bởi vì em lập công cho anh!”

Đường Dật rất có ý tứ rồi, chỉ có điều, lần này cùng bộ đội cũng làm cho Phó Sùng cảm thấy rất vui vẻ, mặc dù mệt chết đi, nhưng nhìn thành tích chiến đấu chính là đặc biệt vui vẻ, giống như đánh thắng CS, cảm giác thoải mái đến bùng nổ.

Trở về lều trú quân, nhóm Đường Dật và Phó Sùng ngồi máy bay trực thăng trở về đại đội Tuyết Lang, đoàn người vẫn đứng trong sân huấn luyện, mặc dù về mặt mệt mỏi, nhưng mỗi người vẫn đứng sừng sững ở đó, giống như cây thông trên núi đá.

Mấy ngày không ngủ, Đường Dật nhìn binh lính trước mắt, đứng đầu tiên, mặt căng thẳng, đột nhiên cất cao giọng: “Lần này biểu hiện của mọi người đặc biệt tốt, tôi rất hài lòng, không khiến Tuyết Lang chúng ta mất thể diện.”

Quét một vòng đám lính, Đường Dật lại cất cao giọng: “Nhưng mà tôi hy vọng, trong lần diễn tập sau, các cậu không ngừng cố gắng tạo ra thành tích tốt hơn cho tôi, trong từ điển của tôi không có từ dừng bước, hy vọng trong từ điển của các cậu cũng không có, đều nghe rõ không?”

“Nghe rõ!” Âm thanh đó vang vọng cả sân huấn luyện, rất lâu không tắt, bọn họ là quân nhân, mặc quân trang, bọn họ là lính đặc chủng, cường đại nhất, xương cứng rắn nhất, bọn họ không có quyền dừng bước.

Đường Dật khẽ gật đầu, Kiều Chí Vĩ ở bên cạnh nhìn nhóm lính: “Hôm nay nghỉ ngơi nửa ngày, về ngủ!”

Nói xong Kiều Chí Vĩ xoay người rời đi, nhóm lính cũng lục tục tản ra theo, Phó Sùng rời khỏi đội ngũ, gần như lê bước đến trước mặt Đường Dật, cô hận không thể té thẳng xuống đất ngủ luôn.

“Đường Dật, em...” Tiếng nói vừa dứt, cả người Phó Sùng đã té xỉu trên đất, Đường Dật kinh hãi đi tới, một phát ôm ngang Phó Sùng lên, tất cả mọi người kinh ngạc quay trở lại, vọt tới.

Đường Dật chỉ thấy Phó Sùng cả mặt xanh mét, cả người không còn tri giác trong chốc lát.

“Phó Sùng!” Mọi người cũng lo lắng gọi, Kiều Chí Vĩ lớn tiếng ra lệnh Đường Dật: “Nhanh lên một chút, đưa đi phòng y tế!”

Đường Dật ôm Phó Sùng chạy mất mạng đến phòng y tế. Vừa tới phòng y tế, lập tức cao giọng nói với tiểu Lôi: “Tiểu Lôi, nhanh lên một chút, Phó Sùng té bất tỉnh!”

Tiểu Lôi nghe tiếng gọi, vội bước từ trong nhà vọt ra, nhìn thấy Đường Dật ôm Phó Sùng, vội vàng nói: “Đặt cô ấy lên giường, nhanh lên!”

Nói xong tiểu Lôi tiến lên kiểm tra cho Phó Sùng, không bao lâu, tiểu Lôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Không có chuyện gì, ngủ thiếp đi, do quá mệt nhọc, để cô ấy nằm nghỉ một lát.” Tiểu Lôi biết, một cuộc diễn tập mấy ngày mấy đêm không nghỉ, cường độ cao đó, đàn ông làm lính còn khó có thể gánh vác, huống chi cô nhóc này lần đầu tiên tham gia.

Tạm thời té xỉu, may mà người không có việc gì, mấy ngày này tất cả mọi người đều rất thích Phó Sùng, tính quái nghịch ngợm thì nghịch ngợm tính quái, nhưng trêu chọc cô thì đặc biệt vui vẻ.

Nhất là cô nhóc này, vì tránh né huấn luyện, không có chuyện gì còn tới chỗ anh náo nhiệt, làm cho Đường Dật dở khóc dở cười, muốn phạt cũng không thể phạt nhiệt tình, còn tính quái hơn Kiều Kiều.

Nghe lời tiểu Lôi nói, Đường Dật cũng thở phào nhẹ nhõm, cả người ngã ngồi trên ghế, giống như bị kéo ra.

Qua hồi lâu, Phó Sùng nằm trên giường bệnh, sắc mặt hơi tái nhợt, tiểu Lôi ở bên cạnh giúp đỡ Phó Sùng khép tay lại, Đường Dật đứng ở đó lo lắng hỏi: “Phó Sùng thật sự không có chuyện gì sao?”

Cô nhóc này té xỉu ngay trước mặt mình, vào lúc này còn chưa tỉnh, có thể không lo lắng sao?

“Cô ấy còn chưa ngủ đủ đâu, anh có thể ôm về nhà, ngủ đủ rồi sẽ tỉnh.” Tiểu Lôi thu dọn dụng cụ của mình, nhìn Đường Dật nhanh chóng đi, thật là, còn không tin tay nghề của anh, nếu không tin, đừng đến phòng y tế oa oa.

Đường Dật ồ một tiếng, cho là thật ôm Phó Sùng trở về khu nhà người thân, đến khu nhà, đặt Phó Sùng trên ghế sa lon, cầm nước rửa lóp ngáy trang trên mặt cho Phó Sùng.

Nước ấm áp chạm lên mặt Phó Sùng, Phó Sùng ni non một tiếng, miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn Đường Dật: “Anh...”

“Em đã tỉnh? Không sao chứ, có khó chịu chỗ nào không?” Đường Dật lập tức nhào tới, gấp giọng hỏi Phó Sùng, Phó Sùng khéo léo lắc đầu: “Ngủ...”

Chưa từng mệt mỏi như hôm nay, lúc ấy còn có thể mạnh mẽ chống cự, sau thật sự không thể chống đỡ nổi nữa, cũng càng hiểu làm anh lính đặc chủng không dễ.

“Được, anh thu dọn một chút, rồi đi ngủ.” Đường Dật ôm Phó Sùng vào phòng tắm, giúp đỡ tắm cho Phó Sùng, mình cũng vọt vào tắm, ôm Phó Sùng trở về giường, phản ứng rắn quen thuộc giờ phút này cũng là thiên đường với Phó Sùng.

Mấy ngày diễn tập ấy quả nhiên lấy đất làm giường rồi, cứ đối đầu đến chết như vậy, Đường Dật đau lòng nhìn Phó Sùng, không bao lâu Phó Sùng đã ngủ lại, vui trong lòng Đường Dật, hưởng thụ về ấm áp này.

Cô nằm mơ thấy ông nội đặc biệt tự hào, nằm mơ thấy chủ nhiệm Nghiêm không còn nhìn thấy cô lại lắc đầu thờ dài như lúc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Phó Sùng nằm trên giường, khi tỉnh lại, đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở, ngẩng đầu lên đã thấy Đường Dật đang ngủ say, Phó Sùng đưa tay sờ mặt Đường Dật, khoe miệng không nhịn được nhếch lên cười.

Ôm cổ Đường Dật, hơi thở nhẹ nhàng phả đến, tính cách gác của Đường Dật vốn cao, vừa mở mắt nhìn thấy Phó Sùng chạm lên cảm mình, khẽ nhíu mày: “Thân thể không chịu được, tại sao không nói?”

Trong mắt Phó Sùng tràn đầy ý cười, chớp chớp hai mắt: “Đường Dật, hôm nay kết hôn đi.”

“Hôm nay? Kịp sao? Còn chưa chuẩn bị?” Đường Dật hơi giật mình nhìn Phó Sùng, hôn lễ này, áo cưới, thiệp mời, còn một đồng lớn gì đó cần chuẩn bị, còn phải thông báo họ hàng thân thuộc.

Phó Sùng khẽ lắc đầu, nói rất nhẹ: “Em không muốn những thứ giả tạo kia, em chính là muốn kết hôn, hôm nay, lập tức kết hôn.”

Đường Dật cứ kinh ngạc nhìn Phó Sùng như vậy, hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng: “Được, anh điên cuồng cùng em một lần.”

“Được!” Cô cũng biết, Đường Dật sẽ cưng chiều cô, sẽ đặc biệt, đặc biệt cưng chiều cô.

Đường Dật tung người, vừa mặc quần áo vừa lấy điện thoại di động ra, bấm số: “Tiểu Hoa, ông đây muốn kết hôn, tìm Kiều Lộ Phi, lấy chìa khóa câu lạc bộ tới, đặt giúp tôi một chỗ, ba giờ sau chúng tôi đến.”

Không có bất kỳ chỗ nào thích hợp để kết hôn hơn chỗ kia.

Tiểu Hoa bên kia “Oh” một tiếng: “Kết hôn à?”

Chỉ chốc lát, tiểu Hoa mãnh liệt lấy lại tinh thần, quát vào trong điện thoại: “Mẹ nó, kết hôn, anh không đùa chứ?”

Đường Dật điên rồi sao, kết hôn vào lúc này? Không có gì cả, ba giờ bỏ trí hội trường?

“Tôi biết rõ cậu có thể giải quyết, không cần xa hoa như vậy, Phó Sùng muốn kết hôn, hôm nay anh đây phải kết hôn!” Đường Dật mặc áo khoác, đặc biệt nghiêm túc trả lời vào điện thoại, Phó Sùng bên kia đang mặc quần áo, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Khoảnh khắc khi té xỉu, lúc nằm mơ, cô mơ thấy mình không ngừng làm vậy, Đường Dật nói không cần cô nữa, cô liều mạng đuổi theo bước chân Đường Dật, nhưng đuổi không kịp, cô nói với Đường Dật, cô sẽ không làm chuyện xấu, chúng ta kết hôn đi?

Lúc tỉnh cô lập tức muốn kết hôn với Đường Dật, mặc dù biết đó là mộng, nhưng cô chính là muốn kết hôn rồi.

“Kiếp trước tôi đặc biệt thiếu nợ anh, nói cho anh biết, đây là lần cuối cùng, lần sau ông đây dù chết cũng không giúp anh.” Tiểu Hoa quát vào trong điện thoại, kết giao với người anh em Đường Dật này, anh biết loại hàng này nhất định vĩnh viễn vợ là số một.

Đường Dật mặc xong quân trang, đặc biệt chân thành đáp một câu vào trong điện thoại: “Tiểu Hoa, cảm ơn cậu.”

Từ trong đáy lòng anh đặc biệt cảm ơn tiểu Hoa, đã nhiều năm như vậy, đều là tiểu Hoa tận tâm tận lực giúp đỡ anh, anh có thể ở chung một chỗ với Phó Sùng cũng do tiểu Hoa thúc đẩy, anh có thể hòa hảo với Phó Sùng cũng do tiểu Hoa giúp đỡ không ít.

“Khỏi phải con mẹ nó kiểu cách, ông đây nói cho anh biết, hội trường bố trí cho anh, lát nữa thanh toán nợ nần cho rõ ràng, không thể ngay cả tiền cưới cũng để ông đây bỏ ra cho anh chứ?” Lời tiểu Hoa tràn đầy không kiên nhẫn.

Anh không thích giữa anh em nói vài lời đặc biệt không nhiệt tình, hoặc là không kết giao, hoặc là quen thân.

Bên kia nói xong, tiểu Hoa lập tức cúp điện thoại, đi chuẩn bị hôn lễ cho Đường Dật, cháu trai này không có chuyện gì nổi điên, anh cũng phải đi theo.

“Vợ, chúng ta đi, kết hôn thôi!” Đường Dật vui mừng thuận tay ôm lấy Phó Sùng, đi thẳng ra khỏi nhà, Phó Sùng cứ treo trên người Đường Dật như vậy, đi theo Đường Dật ra cửa, kết hôn thôi, vậy thật tốt!

Hai người ra cửa, lúc ở cửa ra vào vừa vặn chạm mặt Kiều Chí Vĩ, Đường Dật dừng bước, Kiều Chí Vĩ ngược mắt nhìn hai người, cũng không biết chú ý chút ảnh hưởng, cả ngày cứ như vậy, làm cho người ta thấy được, thành cái dạng gì?

“Đội trưởng Kiều, chúng tôi xin nghỉ!” Đường Dật đặt Phó Sùng xuống, nhếch miệng cười một tiếng với Kiều Chí Vĩ

Đi đến thật đúng lúc, giống như vừa khéo, vào lúc này vừa đúng lúc gặp Kiều Chí Vĩ, tránh cho lát nữa phải đến phòng làm việc xin nghỉ.

Kiều Chí Vĩ nhìn hai người, vẻ mặt mắt húng: “Xin nghỉ làm gì?”

Hai gầy thối này, diễn tập vừa kết thúc đã muốn ra ngoài lác lư, anh bao thâm chứ, An An bận rộn, không có thời gian để ý đến anh, chỉ có thể ở đơn vị ngây ngô, lúc An An bận rộn còn nhiều việc hơn anh.

“Kết hôn!” Vẻ mặt Đường Dật như chuyện đương nhiên, “Sáng mai mang kẹo cưới về cho anh!”

Nói xong Đường Dật kéo Phó Sùng rời đi, Kiều Chí Vĩ hồi lâu chưa kịp phản ứng, chờ lấy lại tinh thần, đứng trên ban công, quát Đường Dật: “Cậu kết hôn không báo cáo không phê duyệt kết hôn cái gì, hơn nữa Phó Sùng kết hôn phải được ông cụ gật đầu.”

Đừng nói Đường Dật cho anh phê duyệt, hôn sự của Phó Sùng, ông cụ không gật đầu, ai dám đồng ý?

“Không có chuyện gì, báo cáo sẽ bổ sung, hôm nay em kết hôn.” Đường Dật đặt Phó Sùng vào trong xe, mình xoay người nhảy vào trong xe jeep nghênh ngang rời đi, Kiều Chí Vĩ vẻ mặt buồn bực, hai đứa bé này, đúng là không đáng tin cậy.

Nói hợp lại thì hợp lại, nói kết hôn lập tức kết hôn, báo cáo cũng không đánh, nhớ ngày đó, anh đuổi theo An An bao nhiêu khó khăn, thằng cháu Đường Dật này, việc gì tốt cũng để cho cậu ta chiếm tiện nghi.

Đường Dật lái xe ra khỏi đại đội, dọc đường gió bụi mặt mũi, nhìn kính chắn gió phía trước, một tay Đường Dật cầm lái, một tay cầm tay Phó Sùng.

“Vợ, có muốn mua áo cưới, bổ sung nhẫn gì đó?” Đường Dật cảm thấy hôn lễ làm hơi hấp tấp, nhưng chỗ người lớn không qua cửa được, sớm muộn gì cũng phải bổ sung một.

Gia tộc lớn chính là như vậy, cũng không thể mặc kệ, bọn họ không thật sự muốn tổ chức lớn, thu được chính là mặt mũi.

Dọc theo đường đi Phó Sùng vẫn cười, quay đầu: “Không cần, em thích quân trang, em yêu thích bộ quần áo này, kết hôn em mặc nó, anh cũng không cho đổi.”

Đường Dật mặc quân trang đẹp trai nhất, cô chính là muốn trong hôn lễ mặc như vậy, chiếc nhẫn và áo cưới gì, đó, cô hoàn toàn không để ý.

“Không uất ức sao?” Đường Dật đột nhiên hỏi một câu, không phải phụ nữ đều thích mặc áo cưới xinh đẹp sao?

Phó Sùng lắc đầu: “Không uất ức, kết hôn với anh, cho dù không làm hôn lễ, em cũng vui về vậy.”

Đường Dật cười, cười đặc biệt vui vẻ, anh chính là không thích làm người, xe lái rất nhanh, khi tỉnh lại chính là trưa rồi, ra khỏi đơn vị, mấy giờ chạy xe, trước mắt sắc trời dần dần tối.

Vào trong thành phố, trên đường cái đã sớm lên đèn, một mảnh rực rỡ đâm vào mắt người cũng không mở ra được, ở xã hội này, chúng ta cầu mong không nhiều lắm, một phần tình yêu, một phần giữ vững, một phần trái tim đồng cam cộng khổ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Xe lái đến cầu lạc bộ, cửa đã đậu đầy xe, điều này khiến Đường Dật thật bất ngờ, đã nói với tiểu Hoa rồi, làm một hôn lễ đơn giản, bởi vì Phó Sùng

thích, nhưng hay chưa, động tĩnh lớn như vậy.

“Minh đến rồi, vợ.” Đường Dật dừng xe, thuận tay tháo dây an toàn, xuống xe, Phó Sùng cũng theo xuống xe, nhìn cửa cầu lạc bộ quen thuộc, trên mặt tràn ra nụ cười thật to.

Đi tới kéo cánh tay Đường Dật: “Ông xã đi nào, kết hôn thôi!”

Đường Dật cũng cười theo, ôm Phó Sùng đi tới cầu lạc bộ, vừa đưa tay đẩy cửa ra, cả cầu lạc bộ vốn đen ngòm, trong nháy mắt sáng lên ánh đèn đủ màu, mấy tiếng nổ, pháo hoa nổ bung.

Cả cầu lạc bộ toàn tiếng vui mừng, Phó Sùng nhìn cầu lạc bộ, mặc dù thời gian eo hẹp, nhưng cô muốn hôn lễ, chung quanh treo bóng bay, treo hoa hồng đỏ, cả trên sân khấu bày đầy hoa hồng hình trái tim.

Ở giữa là hoa hồng vàng ghép lại chữ Phó Sùng, mỗi người đều mặc đồ đua xe, trước mắt đều là đáng người quen thuộc, bọn họ chứng kiến cô và Đường Dật từ lúc mới quen, đến cảm mến nhau, rồi đến ngày hôm nay.

Trên tường phía sau sân khấu, trong màn ảnh lớn chiếu đủ hình ngọt ngào của Phó Sùng và Đường Dật, những hình kia đều do Đường Dật khoe khoang với Tiểu Hoa, hôm nay Tiểu Hoa cũng tỉ mỉ chuẩn bị, từng cái từng cái một hiện ra.

Trên sân khấu, Xuyên Xuyên và Lâm Hiểu cầm microphone, nói về phía hai người: “Hoan nghênh nhiệt liệt cô dâu và chú rể của chúng ta, ở nơi đây trong thời gian này kích động lòng người, để cho chúng ta chúc phúc vì bọn họ!”

Tiếng hoan hô vang lên, trên mặt Đường Dật mang nụ cười hạnh phúc, ôm ngang Phó Sùng lên, đi tới sân khấu, lên sân khấu, để Phó Sùng xuống, Đường Dật cầm tay Phó Sùng, nhìn quần chúng hoan hô phía dưới.

“Vợ, anh muốn kết hôn rồi, anh chỉ muốn cam kết.” Lúc giọng Đường Dật vang lên, cả hội trường yên tĩnh, lại, Đường Dật nhìn Phó Sùng, mím mím môi: “Từ năm mười tám tuổi cô ấy đã cùng tôi, để cho cô ấy bị uất ức bốn năm, tôi không phải đàn ông, nhưng mà tôi rất cảm kích, cảm kích mỗi người ở đây, có thể để cho chúng tôi lại một lần nữa chung một chỗ.”

Bốn năm này, mọi người chăm sóc Phó Sùng, trợ giúp hai người, anh đều nhìn vào trong mắt.

“Tôi chưa bao giờ từng nghĩ tình yêu sao yếu ớt, yếu ớt đến mức chỉ một hiểu lầm sẽ tổn thương nhau thật sâu.” Đường Dật đỏ mắt, nhưng trên mặt là nụ cười, “Mỗi người chúng ta đều rất ngu, ngốc đến mức dùng thời gian chữa trị tất cả, có thể đam mê tất cả, nhưng chúng tôi sai rồi, có một số thứ, chôn ở trong lòng chính là khắc sâu sắc, tôn trọng bản thân, tôn trọng tình yêu mới là con đường tươi sáng.”

Mọi người nghe lời Đường Dật nói, có cười cay đắng, có ôm vợ, cũng may không để lỡ lẫn nhau, đôi này đúng là rất không dễ dàng.

Hứa Xán ở phía dưới rơi nước mắt, nhìn Phó Sùng, nhìn cô và Đường Dật thành chính quả, Xuyên Xuyên dựa trên bả vai Lâm Hiểu cũng đỏ mắt.

“Đường Dật này không có tí tinh thần nào, ngày vui, là ngày mọi người vui vẻ, nói những lời mũi lòng này.” Phó Sùng rút tay ra khỏi tay Đường Dật thay đổi chủ đề, nhìn mọi người, cười đặc biệt vui vẻ, “Chúng ta là thể hệ mới, chúng ta có cuộc sống và cách nghĩ của chúng ta, cho dù áp lực dư luận hay gia tộc, bên ngoài hiểu lầm, hay cuộc sống bức bách, chúng ta sống tự tại mới là quan trọng nhất.”

Cô biết những lời Đường Dật nói đều từ cảm xúc, hy vọng mọi người đều quý trọng người bên cạnh, từ khi bọn họ ra đời, nhất định bị đủ chú ý, biểu hiện tốt, nói bạn tốt số, có cha mẹ tốt.

Biểu hiện không tốt, nói bạn mê muội mất ý chí, mỗi người có cách sống của riêng mình, cũng có cuộc sống của mình, cuộc sống này không có cách cho người khác xem.

“Đúng, sống tự tại mới là tốt nhất.” Tiểu Hoa nhìn Phó Sùng, bước mấy bước lên sân khấu, “Anh rất vui mừng, Đường Dật cưới em, bởi vì hai người để cho chúng ta biết, tình yêu có thể kiên trì.”

Dừng một chút, Tiểu Hoa nói tiếp: “Được rồi, bắt đầu hôn lễ đi!”

Khoảnh khắc khi tiếng nói vừa dứt, âm nhạc vui mừng trong hội trường lập tức đổi thành bài hát tiếng Anh lãng mạn, Đường Dật nhìn Phó Sùng, người điều khiển chương trình nhìn thấy Phó Sùng đeo chiếc nhẫn, không phải kim cương, chỉ là chiếc nhẫn bằng vỏ đạn.

Toàn bộ quá trình, không là hôn lễ xa hoa, chỉ có một nhóm người trẻ tuổi hoan hô, thiên đường của bọn họ, đây đã là hôn lễ xa hoa nhất.

Quá trình kết thúc, Đường Dật hôn Phó Sùng trước mắt bao nhiêu người.

Sau một loạt tiếng hoan hô, Đường Dật và Phó Sùng mời rượu mọi người chung quanh, Phó Sùng cười rạng rỡ như hoa, ánh mắt Đường Dật sẽ không rời khỏi người Phó Sùng.

Tiểu Hoa rất vui vẻ, cũng uống nhiều hơn, ôm cổ Đường Dật cười mắng: “Đường Dật, anh kiếm lợi lớn nha, Kiều Lộ Phi ra nước ngoài, nói chỗ này miễn phí cho anh, những đồ ăn thức uống này do công từ nhà họ Diệp tài trợ, những rượu này đều do Lâm Hiểu lấy ra, anh lấy được cô vợ tốt, không có yêu cầu gì, phát tài rồi.”

Mọi người biết tiểu Hoa vui vẻ hơn bất kỳ ai khác, Đường Dật ôm tiểu Hoa, không ngừng cảm ơn.

Hôn lễ kết thúc, một hôn lễ rất đặc biệt, thậm chí là một trận chè chén say sưa điên cuồng, không có quá trình vật vãn, không biểu hiện tình yêu công khai, không có giáo đường, không áo cưới màu trắng, bọn họ mặc bộ lễ phục thần thánh nhất.

Quân trang màu xanh lá cây, cao quý hơn bất cứ điều gì khác, tối thiểu chính là như thế đối với quân nhân mà nói.

Chè chén say sưa trắng đêm, hôn lễ kết thúc, Phó Sùng và Đường Dật về nhà nói đã làm hôn lễ, người lớn hai nhà tức giận không nhẹ, hai đứa bé này không ngừng gầy vò, nói làm lập tức làm?

Cái gì cũng không quan tâm, Đường Dật bị chửi thảm nhất, nói anh không nên nuông chiều Phó Sùng, ngược lại ông cụ thật bình tĩnh, cháu gái mình nuôi lớn tự mình biết, cũng không phải đứa bé có thể lực, tiền bạc là vật ngoài thân không quan tâm.

Nhưng vẫn phải chú ý mặt mũi gia tộc, phải để ý đến người lớn, làm hôn lễ lần nữa, tổ chức lớn, Đường Dật mặc âu phục, Phó Sùng mặc áo cưới màu trắng, ông cụ đỏ mặt.

Nhìn cháu gái quý giá nhất của mình lấy chồng rồi, hôn lễ kết thúc, Phó Mặc chỉ nói một câu với Đường Dật: “Những năm này ông cụ vẫn chịu đựng chính là vì Phó Sùng, cậu phải đối xử tốt với Phó Sùng, con bé không có ý xấu, là một bé ngoan.”

“Yên tâm đi, yêu cô ấy như mạng em” Đường Dật vỗ bả vai Phó Mặc, Phó Mặc không nói thêm gì nữa.

Nhiều khi, bạn luôn không dự đoán được trước quá nhiều chuyện, kỳ vọng và mong mỏi của chúng ta vĩnh viễn không giống nhau, cuộc sống chính là như vậy, cho dù bạn không tìm không phôi, luôn có lúc dần thay đổi.

Không có người triệt để thiện cực kỳ ác, nhìn Phó Sùng mặc áo cưới trắng tinh khiết, mọi người cũng cảm thấy cô nhóc này rất đẹp, đẹp vô cùng.

Mẹ Đường Dật vui vẻ nhất, mỗi người đều nói giống vậy, Đường Dật có phúc, cưới bảo bối nhà họ Phó, bà mới hiểu được, trước kia mình ngu xuẩn cỡ nào, lúc mắc lỗi Phó Sùng là một đứa bé, khi trưởng thành Phó Sùng là một cô gái tốt.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ngoại truyện 1

Sau khi diễn tập kết thúc, hôn lễ cử hành đúng hạn, nhà họ Phó cũng coi như dễ dàng, cha Phó mẹ Phó cũng không cần cả ngày quan tâm đứa nhỏ không ai thêm lấy, còn ông cụ Phó cũng rộng lòng hơn.

Hoàn hảo chính là Đường Dật ở trong nhà ông nội, Phó Sùng cũng có thể trở về thăm ông cụ mỗi ngày, cũng rất thân mật với ông cụ cùng nhà, một người nếu hiểu được cảm ơn, cô thì trở nên đặc biệt hiền lành.

“Gần đây không đi đơn vị với Đường Dật à?” Ông cụ nằm trong sân phơi nắng, nhìn Phó Sùng ở bên cạnh nghịch mấy tính của mình, đứa nhỏ này vĩnh viễn không thể yên tĩnh chút.

Phó Sùng chỉnh xong máy tính, nhìn ông cụ: “Không phải anh ấy bận sao, cháu cũng bận, mấy ngày nữa lại cùng đơn vị.”

Từ sau biểu hiện xuất sắc lần trước khi đi theo đại đội đặc chủng, cô từ cái nát nhầy lên thành miếng mồi ngon, mấy đơn vị đã sớm chào hỏi chủ nhiệm, muốn điều cô qua, miệng chủ nhiệm Nghiêm không thể khép lại được.

Nhưng hết cách rồi, chỉ có thể như thế, lệnh hạ xuống, cô lập tức phải xuất phát, ngày hôm qua vừa rời khỏi đơn vị, hai người mới có thời gian nghỉ ngơi một chút.

“Tốt lắm, cháu là cháu gái của ông, là cháu gái nhà lão Phó, phải tiến bộ!” Cả đời ông cụ không chịu thua kém đã quen, vào lúc này vẫn là tính khí này, Phó Sùng cũng hiểu, gật đầu liên tục: “Được, được, đều nghe ngài.”

Ông cụ vui mừng, xem kịch quần đội trong ti vi, hưởng thụ Phó Sùng bên cạnh mỗi ngày.

Thời gian dễ dàng trôi qua, chớp mắt một cái, Phó Sùng không ngờ mình mang thai, đây đều là chuyện lớn với ông cụ Phó, với Đường Dật.

Bụng mỗi ngày một lớn, thời tiết cũng ngày càng lạnh, giống như mùa đông thật sự đến đây, trong nhà cũng mở hệ thống sưởi, mùa đông ở Tứ Cửu thành rất lạnh, làm cho người ta làm ổ trong nhà cũng không muốn ra cửa.

Nhưng Đường Dật rất bận rộn, anh là lính đặc chủng, bất cứ lúc nào cũng có thể làm nhiệm vụ, tất cả diễn tập lớn nhỏ càng không phải nói, có lúc Đường Dật trở lại lúc ba giờ, chỉ vì muốn trông thấy Phó Sùng.

Đôi khi Phó Sùng ở trong sở nghiên cứu, Đường Dật thờ hờ hững nhìn Phó Sùng, đặt đồ ăn trong tay xuống, chỉ nói một câu: “Anh phải làm nhiệm vụ, chờ anh trở lại.”

Trước kia còn không có cảm giác, nhưng Phó Sùng cảm thấy kể từ sau khi mình mang thai thì trở nên yếu ớt rất nhiều, lệ thuộc vào Đường Dật cũng nhiều hơn, nghe Đường Dật nói lời này lập tức đặc biệt mất hứng.

Nhưng ngay cả cơ hội nổi giận cũng không có, ngay cả cơ hội được dỗ dành cũng không có, Đường Dật phải đi làm nhiệm vụ, nhìn bóng lưng đi xa, Phó Sùng vuốt ve bụng, cổ nén nước mắt trong mắt.

Phó Sùng chính là Phó Sùng, sẽ không khóc, sẽ không bị chút khó khăn này đánh ngã.

Mỗi lần Đường Dật làm nhiệm vụ trở lại cũng sẽ ra sức tự trách, nhưng quân trang kia mặc lên người, ngay cả tự trách sắp chết, đến giờ phút lên đường cũng không cho phép trì hoãn chút nào, bọn họ chính là phòng tuyến cuối cùng.

Bụng ngày một lớn, mùa đông càng lạnh hơn, Phó Sùng nói với chủ nhiệm Nghiêm về nhà nghỉ ngơi.

Như thế cũng bắt đầu nghỉ sinh, cô giống như tất cả quân tẩu, cô phải thừa nhận chồng không thể hầu hạ bên cạnh, nghỉ sinh không có ở đây, thậm chí sinh ocn, anh không chắc có thể xuất hiện chuẩn bị.

Có lúc ngồi trên ban công, ngồi chờ tới qua trưa, mẹ Đường nhìn thấy Phó Sùng hơi trầm mặc, đi qua trêu chọc cô: “Ồ, con gái cưng nhà ta không thích nói chuyện nữa à, đây là nhịp điệu gì, tính về sau nuôi cho mẹ một cháu trai khôn ngoan?”

“Mẹ, sao mẹ biết là cháu trai, vậy lỡ như là cháu gái thì làm thế nào?” Phó Sùng quay đầu cười nhìn mẹ Đường, kể từ sau khi cô gả tới đây, mẹ Đường Dật càng thêm yêu thương cô.

Hết sức cưng chiều, giống như con gái ruột, Phó Sùng cảm thấy có lúc con người sẽ thay đổi.

“Vậy thì quá tốt, mẹ hy vọng là cháu gái, có vẻ tín nhiệm hơn thằng nhóc Đường Dật kia nhiều, mẹ có thể dạy con bé khiêu vũ, ca hát, có thể để con bé mặc như công chúa nhỏ.” Mẹ Đường Dật như đứa bé tưởng tượng dáng vẻ cháu gái lớn lên, miêu tả cho Phó Sùng nghe, mẹ Đường Dật là cô giáo dạy ba lê, hiểu được ảo tưởng của phụ nữ, đều có lòng ngây thơ chất phác mà tốt đẹp, chỉ có điều phụ nữ như vậy dễ rơi vào một trạng thái, có lúc sẽ mắc kẹt trong tư tưởng đó.

Nghe mẹ Đường miêu tả, Phó Sùng vừa gặm trái cây, cười đến ngửa trước ngửa sau: “Vậy lỡ như sinh ra bé giống hệt con, làm bậy thì sao?”

“Vậy thì đưa đi làm lính, hơn nữa sao sẽ làm bậy?” Về mặt mẹ Đường Dật không vui, “Cháu gái nhà họ Đường chúng ta, mạnh hơn ai khác, dám nói không tốt, mẹ sẽ trở mặt với người đó.”

Phó Sùng cười vui vẻ, tâm trạng của mẹ như vậy giống như ông nội đối với mình năm đó, chính là che chở này, cô mới có thể làm bậy chứ?

Có lúc yêu chính là như vậy, rất khó làm cho người ta hiểu, còn về cha Đường Dật, càng cực kỳ vui vẻ, mỗi ngày đều nghiên cứu sách dạy nấu ăn, nghiên cứu nuôi dưỡng con nít, còn dễ tâm hơn khi Đường Dật ra đời.

Ông làm đàn ông, từng đi lính, càng có thể hiểu khó cực của con trai, bây giờ ông lui về, con trai cũng bận rộn, ông càng nên chăm sóc thật tốt mẹ Đường Dật, con dâu, còn có cháu trai tương lai của ông, để thằng nhóc kia có thể yên tâm đi làm lính.

Mặc bộ quần áo này, làm một người lính tốt.

“Tới đây, ném thử một chút canh gà cha mới làm, gà này cha lừa từ nhà lão Lâm sản phẩm nông thôn tinh khiết nuôi trong nhà, không ăn thức ăn gia súc.” Cha Đường thận trọng bung cháo gà lên.

Từ lúc lừa từ nhà lão Lâm tới đây, lão Lâm còn nói, về sau thứ cho không tiếp đãi!

Phó Sùng nhìn cháo gà, khẽ nhủ mày: “Cha, người xem cả ngày con đều ăn gì, sao lại uống canh gà?”

Mỗi ngày được phục vụ còn thoải mái hơn lão Phật gia, cô sợ mình sẽ thành lười.

“Nhìn con bé này xem, đây không phải thân thể có quan trọng không, nghe lời, mẹ con cũng uống chút, tốt cho thân thể.” Cha Đường Dật vẫn mời hai người uống canh gà, càng ngày càng có tư thái của gia đình chồng nấu ăn, khiến mẹ Đường Dật cũng cảm thấy hạnh phúc.

Thật ra thì hạnh phúc thật sự đơn giản như vậy, không có yêu cầu xa vời dư thừa.

“Gần đây Đường Dật có về nhà không? Nửa tháng cũng không có một cú điện thoại.” Mẹ Đường Dật buông chén canh trong tay, hỏi cha Đường Dật, đứa nhỏ này bận rộn, bà cũng không thể nói cái gì.

Cha Đường Dật nhìn chằm chằm Phó Sùng uống canh gà, tránh cho đứa nhỏ này làm đổ, cũng không quay đầu lại trả lời: “Đó không phải làm nhiệm vụ

sao? Làm gì có thời gian, xem chừng chắc sắp trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Ngoại truyện 2

Đường Dật làm nhiệm vụ nhiều ngày, có một số việc nhỏ cũng không thể hỏi tới, thằng nhóc này cho đến giờ vẫn không gọi một cú điện thoại về nhà, trong bụng vợ còn có con, chắc chắn mong Đường Dật an toàn.

“Cha, không có chuyện gì, con tốt vô cùng.” Phó Sùng uống canh gà, nở nụ cười, “Chỉ cần anh ấy tốt, con và đứa bé cũng tốt.”

Đến giờ này, khi bạn lựa chọn thân phận quân tâu, rất nhiều chuyện không phải do mình, cô chỉ hy vọng Đường Dật an toàn trở lại, cái gì cũng tốt, vậy là đủ rồi, những lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ bên cạnh bạn, với cô mà nói, với Đường Dật mà nói, đều là xa xỉ.

Cha mẹ Đường Dật không nói thêm gì nữa, uống xong canh gà, Phó Sùng nằm đó, lắng lắng nghe nhạc, xem báo, sắp làm mẹ rồi, cô cũng bình tĩnh nhiều, cũng thay đổi rất nhiều.

Dưới ánh mặt trời, êm đềm này có vẻ đặc biệt tốt đẹp, tuyết rơi dày khắp nơi dưới ánh mặt trời, luôn tràn đầy sáng rỡ vô tận, giống như năm tháng khỏe mạnh.

Cứ lật sách trong tay, thời gian trôi qua từng giây từng phút, đảo mắt, trời đã tối.

Cơm tối do mẹ Phó Sùng mang từ nhà tới ăn chung, nói Thành mang chút thuốc bổ quý giá từ nước ngoài, hầm chung với sườn hầm cách thủy, Phó Sùng ăn không nhiều lắm, dưới giám sát của mẹ mình mới gắng gượng ăn một chút.

Cơm nước xong, ngồi trên ghế sa lon hàn huyên một lát rồi mẹ Phó mới đi về, Phó Sùng nhìn mẹ mình, khẽ nhủ mảy: “Mẹ, con ở đây vô cùng tốt, mẹ đừng luôn đưa thức ăn như này tới.”

Biết mẹ mình đau lòng mình, nhưng tới nhiều lần, khó tránh khỏi sẽ có người nói xấu, cho rằng nhà họ Đường không tốt với mình, cho nên mẹ mới không ngừng chạy tới đây, bà không để ý cách nói của người khác, không có nghĩa cha mẹ Đường Dật không để ý.

“Đây không phải đau lòng con sao? Không biết phân biệt.” Mẹ Phó gõ lên trán Phó Sùng, đứa nhỏ này càng lớn càng không đáng tin cậy rồi, suốt ngày ở trong nhà lo lắng, thật oách, ghét bỏ bà tới thường xuyên.

Phó Sùng còn muốn nói tiếp cái gì, mẹ Đường Dật cười đón: “Đúng đó, không phải mẹ con đau lòng con sao? Làm mẹ nên hiểu khó xử của mẹ, phải biết cảm kích mới đúng.”

Nuôi con mới biết ơn cha mẹ, phụ nữ mang thai mới biết được lúc đầu mẹ mình không dễ dàng nhường nào.

Phó Sùng khẽ gật đầu, kéo tay mẹ mình, cười khúc khích, nếu mẹ Đường Dật không quan tâm thì cô càng không so, vốn hy vọng có thể thường xuyên gặp mẹ mình.

“Được rồi, con nhóc chết tiệt kia, thật tốt. Đường Dật không ở đây, đang làm chính sự, con phải hiểu, cũng càng phải hiểu cha mẹ chồng con.” Cán bộ viên chức chính là tính cách này, thái độ nữ kiết.

Cũng có thể hiểu khó xử của Phó Sùng, hướng chỉ cha mẹ Đường Dật chăm sóc tốt cho Phó Sùng.

Phó Sùng khéo léo gật đầu: “Được, con biết rồi, mẹ trở về đi thôi, thay con chăm sóc ông nội, bên ngoài đường tuyết trơn, mẹ chậm một chút.”

“Được, con cũng đừng đi ra, mẹ về.” Nói xong mẹ Phó khoác áo khoác rồi khỏi nhà họ Đường, Phó Sùng cũng theo mẹ Đường ra phòng khách xem tivi, không nghịch ngợm như trước kia.

Phó Sùng ngược lại thích xem phim hoạt hình, thích “Cuộc phiêu lưu của Chihiro đến vùng đất linh hồn” *, Chihiro tuyệt vời, cho dù người đàn ông Vô Diện cho bé những gì, bé đều không muốn, dù là tiền hay là thứ gì khác, bé chỉ muốn một.

(*) Sen to Chihiro no Kamikakushi: là một phim hoạt hình Nhật Bản ra mắt vào năm 2001 do Studio Ghibli sản xuất, Miyazaki Hayao biên kịch và đạo diễn. Phim có diễn xuất của Hiiragi Rumi, Irino Miyu, Natsuki Mari, Naito Takeshi, Sawaguchi Yasuko, Kamijō Tsunehiko, Ono Takehiko và Sugawara Bunta, kể về câu chuyện của Ogino Chihiro (Hiiragi), một cô bé 10 tuổi luôn buồn chán, bị mắc kẹt ở thế giới của những linh hồn và ma quỷ. Sau khi bố mẹ cô bị phù thủy Yubaba (Natsuki) biến thành heo, Chihiro buộc phải làm một công việc tại nhà tắm công cộng của Yubaba để tìm cách giải thoát bố mẹ và mình rồi trở về với thế giới loài người. (nguồn: Wikipedia)

Thế giới không gian dữ không tham lam đó, tâm tình đó, chỉ sợ chỉ có đứa bé mới có được? Phó Sùng nhìn đáng yêu xinh đẹp của Chihiro, khoe

miệng nhếch lên cười, cô thích đứa nhỏ này.

Tay không tự chủ sờ lên bụng đã phồng to, đứa bé của cô, về sau không thể giống như cô, làm bấy chung quanh, phải ngoan ngoãn, tốt đẹp như Chihiro.

Bên ngoài tuyết trắng bay nhiều, từng bông từng bông, Phó Sùng nhìn ngoài cửa sổ, lúc cô và Đường Dật mới quen, tuyết cũng rơi lớn như vậy, mẹ Đường nhìn Phó Sùng: “Một không? Một mỗi thì ngủ đi?”

“Vâng, đi ngủ ngay ạ.” Phó Sùng nhìn hình ảnh kết thúc phim, đáp một tiếng, nhưng đáy lòng lại hơi mất mát, Đường Dật có tốt không? Nhiệm vụ có nguy hiểm không? Lúc Đường Dật đi, cái gì cũng không kịp nói, chỉ gọi điện thoại từ đơn vị.

Nói muốn lên đường, mấy ngày không thể liên lạc, cũng không nói bất kỳ cái gì khác rồi cúp điện thoại.

Vừa định đứng dậy, bên ngoài truyền đến tiếng thắng xe gấp, ngay sau đó chính là tiếng cửa xe mở ra, rất lớn, Phó Sùng dừng lại, ngồi trên ghế sa lon nhìn ra cửa, nhưng trong lòng đặc biệt khẩn trương.

Mẹ Đường cũng kinh ngạc, không khỏi làm bầm trong miệng: “Hmm, giờ này rồi, ai sẽ tới? Không phải Đường Dụ chứ?”

Em họ Đường Dật, không có chuyện gì cũng sẽ tới nhìn một chút, đưa thuốc bổ tốt hơn, Đường Dụ đặc biệt tôn trọng người đại ca Đường Dật này, tự nhiên cũng thêm phần đề ý chị dâu.

Mẹ Đường Dật vừa mới đứng dậy, cửa mở ra, Phó Sùng kinh ngạc nhìn cửa, chỉ thấy Đường Dật phong trần mệt mỏi trở lại, chỉ mặc trang phục huấn luyện, trên bả vai và tóc còn có bông tuyết là tả.

“A, xem như con trở lại.” Mẹ Đường mở miệng trước, rất vui vẻ, cuối cùng con trai trở lại, cha Đường nghe tiếng cũng từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Đường Dật coi như yên tâm.

Ông từng làm lính, chuyện làm nhiệm vụ này, không có yêu cầu gì, khác, chỉ cần thẳng bệ bình yên vô sự.

Đường Dật thuận tay cởi áo khoác, đáp tiếng: “Vâng, mới từ chỗ nhiệm vụ xuống, chạy thẳng về.”

Nhiệm vụ lần này đặc biệt khó khăn, mấy người Đường Dật có thể thuận lợi làm xong nhiệm vụ như vậy cũng vui mừng, mọi người đều đánh đến đổ mắt rồi, vốn sáng nay Đường Dật về đơn vị, trở lại, nguyên một đám bị cầm trại.

Ở trong phòng, Đường Dật ngồi đó hút nửa bao thuốc lá, anh mới dám nói với Kiều Chí Vĩ muốn trở về, Trọng Túc Dương nằng anh hồ đồ, Đường Dật quát Trọng Túc Dương: “Vợ ông đây ở nhà mang thai, ba tháng chưa trở về liếc mắt nhìn, nửa tháng không gọi điện thoại!”

Anh mắc nợ Phó Sùng quá nhiều, cũng biết thân làm quân nhân, chính là một năm không thấy cũng bình thường, không phụ quân phục thì thật có lỗi với cợ.

Cuối cùng Trọng Túc Dương cũng thả người, Đường Dật trở về tắm rửa sạch sẽ, thay áo khoác rồi bắt chuyến tàu đêm chạy về.

Mẹ Đường Dật còn định nói thêm gì, đã bị cha Đường kéo đi: “Được rồi, mình đi nghỉ ngơi thôi, trời không còn sớm.”

Lâu như vậy không thấy, hai đứa nhất định có nhiều lời muốn nói, mẹ Đường Dật cũng hiểu, không nói thêm gì, đi theo cha Đường Dật rồi đi.

Đường Dật nhìn Phó Sùng đang đắp mền, ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, bụng khẽ phồng lên, vì mang thai nên mặt cũng tròn rất nhiều, nhưng từ khi anh vào cửa cô nhóc này vẫn chưa từng liếc nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Ngoại truyện 3

Thấy cha mẹ mình rời đi, Đường Dật đưa tay kéo quần áo, bước nhanh về phía trước mặt Phó Sùng, đáy lòng kích động, không thua gì lúc đầu gặp lại sau khi tách ra khỏi Phó Sùng bốn năm, Phó Sùng đột nhiên xông tới hôn mình, Đường Dật cảm giác cả người đều đang run rẩy.

Ngồi bên cạnh Phó Sùng, Đường Dật định đưa tay ôm Phó Sùng, lại dừng giữa không trung, mới từ bên ngoài về, tay cũng lạnh, sợ làm lạnh Phó Sùng, mím mím môi: “Vợ, anh đã về.”

Nhiều lời hơn, Đường Dật đã không nói nên lời, cũng không biết vì sao lại nói thế.

Bây giờ Phó Sùng đang mang thai đứa bé của anh, anh lại không thể bảo vệ cô, nuông chiều cô, cũng chỉ có thể lo lắng suông, nhất là cô nhóc này không tức giận như trước kia, yên tĩnh rất nhiều, khiến Đường Dật đặc biệt đau lòng.

“Không cần để ý đến em!” Phó Sùng xoay mặt, nước mắt lập tức rơi xuống, cô rất ít khi khóc, từ nhỏ đến lớn đều vậy, nhưng lúc này lại không kiềm chế được dây cung, không chế thể nào cũng không không chế nổi.

Nước mắt rơi xuống từng giọt, không khóc còn may, khóc rồi, Đường Dật hoàn toàn rối loạn, khiến giọng nói cũng mắc nghẹn: “Anh biết rõ anh có lỗi với em, có lỗi với đứa bé, anh không thể ở bên cạnh em, nói những lời thề non hẹn biển kia đều thành nói nhảm.”

Đường Dật càng nói Phó Sùng càng khóc ác hơn, dứt khoát ôm chặt lấy Phó Sùng từ sau lưng.

“Em đừng khóc, mang thai đứa bé, không tốt cho thân thể, cũng không tốt cho đứa bé, em tức giận, em đánh anh mấy cái, mắng anh mấy câu, được không?” Ôm Phó Sùng, Đường Dật lại không dám dùng quá sức.

Cảm thấy giờ phút này Phó Sùng chính là một búp bê, không thể chạm vào, vừa đụng là có thể hư.

“Anh biết em nhiều khổ cực sao? Mỗi ngày em lo lắng cho anh sao? Em còn không thể nói ra, lại không được khóc, ngày ngày ngồi trên ban công chỉ hy vọng anh có thể xuất hiện, em cho rằng lúc em sinh bé xong, anh sẽ không trở về, bốn tháng, Đường Dật, sao lòng anh ác vậy?”

Phó Sùng níu lấy quần phục của Đường Dật, cô biết Đường Dật thân bất do kỷ, nhưng bản thân cũng sắp sụp đổ, cô không thể tự kiềm chế vĩnh viễn nhớ nhung đó, không thể tự kiểm soát, thậm chí điên rồi muốn đi đơn vị tìm Đường Dật.

Đường Dật nhắm hai mắt, không ngừng gặt đầu: “Đừng, anh khôn kiếp, anh không phải thứ gì.”

Phó Sùng nằm sấp trên người Đường Dật, khóc hồi lâu, có lẽ vì quá mệt mỏi nên dần ngủ thiếp đi, Đường Dật ôm Phó Sùng lên lầu, đặt cô nhóc lên giường, xoay người vừa định đi tắm, Phó Sùng đưa tay níu quần áo Đường Dật, rừ rừ nói: “Không được đi, em sợ...”

“Ngoan, không đi, anh đi tắm, trên người rất bẩn, lập tức trở lại.” Đường Dật không ngừng dụ dỗ, gỡ tay Phó Sùng ra, đắp chăn cho Phó Sùng, xoay người chạy vào phòng tắm, chỉ năm phút đồng hồ đã trở lại.

Làm ổ bên cạnh Phó Sùng, nhìn Phó Sùng, anh chưa từng nghĩ Phó Sùng sẽ yếu ớt như hôm nay, lệ thuộc vào mình như vậy, nhưng anh lại không ở đây.

Đường Dật ôm Phó Sùng, mím mím môi, cứ lảng lảng nhìn như vậy, nhìn bông tuyết bay phát phơ ngoài cửa sổ, anh thề, chờ còi xuống bộ quần áo này, nhất định sẽ bồi thường cô nhóc đầy đủ, bây giờ không thể làm gì.

Diễn tập xong, nhiệm vụ xong, Đường Dật sẽ tranh thủ trở lại nhìn Phó Sùng, càng cảm giác cha mẹ mình chăm sóc tốt cho cô nhóc này như vậy.

Cuối tháng hai, đầu tháng ba, vạn vật bắt đầu sống dậy, mặc dù hơi lạnh, Phó Sùng sinh, ông cụ và tất cả người nhà họ Phó, người nhà họ Đường vội vàng đi theo, cũng sắp đứng đầy hành lang bệnh viện.

Đường Dật biết tin, gần như điên xôn vào bệnh viện, mấy giờ chạy xe, đến bệnh viện đã là chiều rồi, trong sảnh chính bệnh viện, Đường Dật xoay loạn như con ruồi không đầu, kéo người hỏi: “Bác sỹ, y tá, vợ tôi ở đâu? Khoa phụ sản ở đâu, phòng sinh ở đâu?”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Đường Dật, có người che miệng cười khẽ, người đàn ông này tám phần là vợ sinh, kích động thành ra như vậy.

“Cô đừng cười, thôi đi!” Đường Dật thuận tay đẩy y tá nhỏ, tiếp tục xoay chuyển.

Nhìn thấy An An trong hành lang bệnh viện, Đường Dật mấy bước vọt tới, đưa tay kéo An An lại, gần như không nói đầy đủ: “Chị dâu, vợ em đâu?”

“Hả, sao giờ cậu mới đến, sinh buổi trưa, mẹ còn con vương, đang ở phía trước...” Lời còn chưa nói hết, Đường Dật đã chạy đi, nhìn bóng lưng Đường Dật đi xa, An An cười lắc đầu, thằng nhóc này cùng đức hạnh với Kiều Chí Vĩ, không đáng tin cậy.

Chỉ có điều suy nghĩ một chút, lúc đầu khi mình sinh, Kiều Chí Vĩ còn khoa trương hơn cậu ta, đồng nghiệp nói Kiều Chí Vĩ có dáng vẻ có thể phá hủy bệnh viện, dẫn theo một nhóm chiến sỹ tới, dáng vẻ đó không giống đến tìm vợ, ngược lại giống như đến bệnh viện đánh nhau. Kiều Chí Vĩ thành danh sách đen trong bệnh viện của cô, mỗi lần mọi người thấy đều đi vòng, quá thành tình rồi, quá du côn rồi, nhất là những cậu lính du côn của anh, mỗi người đều hung ác.

May mà có một bác sỹ chừng chạc, dẫn Kiều Chí Vĩ đi ngay, nếu không thật sự xảy ra chuyện.

Đường Dật cũng không để ý nhiều như vậy, đi thẳng đến khoa phụ sản, đến trước khoa, hỏi phòng bệnh Phó Sùng, Đường Dật vọt tới, lúc đẩy cửa, trong phòng đầy người nhỏ giọng cười, Đường Dật nhìn Phó Sùng nằm trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi.

“Đừng ngốc ở đó làm gì vậy, vợ cháu sinh cho cháu một thằng nhóc mập mạp!” Mở miệng trước là ông cụ Phó, kiều ngạo không nói ra được trên mặt, cháu gái yêu nhất sinh một đứa bé đáng yêu như vậy.

Lúc ôm ra, mấy bác sỹ đều nói đáng đáp cha mẹ đều thật tốt mới có thể sinh ra một đứa bé đẹp mắt như vậy, chỉ có điều đúng thế, Đường Dật vốn đẹp mắt, Phó Sùng càng không cần phải nói, ánh mắt kia, dáng vẻ kia, vừa nhìn đã biết xinh đẹp đúng tiêu chuẩn.

Đường Dật kiềm chế kích động trong lòng, đi tới trước mặt Phó Sùng, mọi người lập tức tránh ra, Đường Dật nhìn Phó Sùng, muốn nói nhưng không biết nói gì.

Phó Sùng nhìn Đường Dật, cười tươi như hoa, cung chiều nhìn bé cung đang ngủ: “Ngoan, xem xem cha con tới, mau gọi cha.”

Đường Dật nhìn bé cung càng thêm không biết làm thế nào, nhỏ như vậy, chạm hư thì làm thế nào? Đáng về rất đáng yêu khỏi phải nói.

“Đứa nhỏ ngọc, thẳng bé nhỏ như vậy, sao gọi cha?” Mẹ Đường Dật cung chiều nhìn Phó Sùng, nở nụ cười, “Đường Dật, tên bé cung do ông cụ lấy tên, Đường Tuấn, ông cụ nhìn kỹ rồi lấy cái tên này, để nhớ cũng dễ nghe.”

Vốn tên do ông nội Đường Dật đặt, nhưng ông cụ Phó ở đây, bá đạo đã quen, ông nội Đường Dật cũng lười so đo, ai đặt cũng giống nhau, đứa nhỏ tốt là được, hưởng chỉ cháu gái bảo bồi sinh cho ông ấy một chút ngoại, ông cụ Phó vô cùng cao hứng, ông nội Đường Dật hiểu được lòng ông nội Phó Sùng.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ngoại truyện 4

“Đường Tuấn?” Đường Dật lẩm bẩm lại, tên vô cùng tốt, cũng đặc biệt dễ nhớ, ngồi bên cạnh Phó Sùng, nhìn con trai mình, nhìn Phó Sùng, Đường Dật hơi đỏ mặt.

Cô nhóc này chịu khổ, anh không biết khái niệm sinh con là gì, chỉ nghe nói rất đau, dĩ nhiên anh không biết khái niệm đau đớn, sau lại nghe mẹ mình nói Phó Sùng sinh thường, bác sỹ nói sinh thường đương nhiên tốt cho đứa bé, đứa bé sẽ trở nên thông minh, cũng sẽ càng khỏe mạnh, cho nên Phó Sùng kiên trì sinh thường.

Nhưng mẹ anh cũng nói cho anh biết, đau đớn khi phụ nữ sinh con, thân thể con người chỉ có thể chịu đựng tối đa bốn mươi lăm (đơn vị) đau, nhưng khi sinh người phụ nữ phải chịu đau cao gần năm mươi bảy (đơn vị), con đau này tương đương với hai mươi chiếc xương cùng gãy!

Đường Dật không cách nào tưởng tượng ra nổi, đã từng đi lính cũng biết, thương gân động cốt là chuyện thường xảy ra, có thể nhịn, nhưng biết đau bao nhiêu, anh chưa từng nghĩ Phó Sùng có thể vĩ đại như vậy, càng thêm quý trọng Phó Sùng, dĩ nhiên đây là nói sau.

“Được rồi, Đường Dật cũng trở lại rồi, chúng ta cũng về sớm chút, để cô nhóc Phó Sùng này nghỉ ngơi chút.” Ông cụ mở miệng trước, những người khác cũng đáp tiếng, chỉ trong chốc lát, toàn bộ lui ra ngoài.

Phó Sùng thấy lúc ông cụ rời đi hơi không đành lòng liếc nhìn Phó Sùng, mẹ của cô nói với cô rồi, dạy cho cô chút lương tri, ông cụ cung chiều nhiều năm như vậy, cô lập gia đình, mặc dù vẫn ở đại viện, nhưng ông cụ giống như bị người đào đáy lòng.

Có lúc cũng không nguyện ý đi dạo ở tứ hợp viện, ngồi gần người trong nhà, vốn tưởng ông cụ xem báo, nhưng đi qua nhìn lại thấy báo cũng cầm ngược, họ biết ông cụ chính là không bỏ được Phó Sùng, nhớ nhưng cô nhóc này rồi.

Mẹ Phó Sùng thường sẽ nói: “Nhớ con bé thì đi thăm, cách cũng không xa.”

“Sao có thể? Con bé không trở lại, không có chuyện gì lại đi thăm, để mẹ chồng Phó Sùng nghĩ về chúng ta như thế nào?” Mặt ông cụ mất hứng, mọi người cũng không tiện nói gì nữa, bây giờ mặc dù không nói gả con gái như tát nước ra ngoài.

Nhưng gả đi chính là gả, không thể như ở trước mặt, bị uất ức, có thể dụ dỗ, bị thua thiệt, có thể nuông chiều.

“Ông nội, chăm sóc mình thật tốt, chờ ít ngày nữa cháu mang Đường Tuấn về chơi với ông.” Phó Sùng hơi phù phiếm nói với ông cụ, ông cụ già hơn nhiều, mặc dù mặc quân trang, vẫn khỏe mạnh như cũ, nhưng lớn tuổi rồi, không nhận mình già cũng không được.

Ông cụ khẽ gật đầu, cười lè lè, ngây thơ y như con nít, chọc cho Phó Sùng căng thẳng trong lòng, rồi nhìn thấy ông cụ đóng cửa rồi đi.

Đường Dật nhìn Phó Sùng, lại nhìn đứa bé, cười đặc biệt vui vẻ: “Bảo bồi, về sau anh sẽ bồi thường em gấp bội.”

Anh không nói được những lời khác, cũng không có tư cách nói, hưởng chỉ đều là lời hứa suông.

“Ông xã, em rất vui vẻ.” Phó Sùng cười vô cùng sáng lạn, cô chưa bao giờ nghĩ làm mẹ lại có thể vui đến vậy, nhìn Đường Tuấn, cảm giác hạnh phúc đó tràn đầy lòng mình.

Đường Dật khẽ gật đầu, tuyết tan rồi, xuân về hoa nở, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Thời gian trôi qua, đứa bé cũng dần lớn lên, đứa bé mấy tháng đã hoàn toàn phân biệt được về ngoài rồi, đứa bé lớn lên giống Phó Sùng, nhất là ánh mắt, mọi người vừa nhìn đã thích không ngừng.

Mẹ Đường Dật càng thêm vui vẻ, mang về quần khu mấy lần, người trong đại viện thấy đều thích.

Phó Mặc thấy Đường Tuấn, tròn to mắt, không thể tin nói: “Thằng nhóc này trưởng thành sẽ không đáng tin cậy giống mẹ nó chứ, làm bậy chung quanh?”

“Cút!” Phó Sùng không chút khách khí mắng ngược lại Phó Mặc, “Em nói cho anh biết, Phó Mặc, về sau anh dám phá hỏng hình tượng hoàn mỹ của em trước mặt con trai em, em sẽ dạy con trai anh biết thế nào là yêu nghiệt.”

Phó Mặc này miệng cũng quá bí ối? Cô đã rất được tin nhiệm rồi, Phó Mặc lừa Phó Sùng, đây là đức hạnh gì, mọi người đều cho rằng đã sửa lại giống như trước kia, còn nói anh đáng khinh sao?

Tuy nói vậy, nhưng Phó Mặc vẫn không dám nói tuyệt tình, Phó Sùng thật sự chuyện gì cũng có thể làm được, mặc dù khi đó anh còn chưa có đứa bé, cũng không biết có phải con trai không?

Chủ nhật, Đường Dật từ đơn vị trở lại, khó có được mấy ngày nghỉ, đó chính là để cha mẹ nghỉ ngơi, Phó Sùng sáng khoái, Đường Dật toàn chức làm ông vú.

Tạp dề này, trang phục vô cùng khả ái này, đó là có hình có dạng, tiểu Hoa đến thăm đứa bé, nhìn thấy trang phục này của Đường Dật, cười ở cửa ra vào không đứng thẳng lên được.

Trong nhà họ Đường, Đường Dật ôm đứa bé, ngồi trên ghế sa lon dứt sữa bột cho bé cưng, Phó Sùng ở bên kia đang đứng trên máy chạy bộ, khẽ nhủ này: “Không phải chứ, em đang chạy nhiệt tình gì vậy?”

“Giảm cân.” Mục tiêu lớn nhất của Phó Sùng chính là trước khi bé cưng nửa tuổi, khôi phục vóc người ma quỷ của mình.

Đường Dật lừa Phó Sùng, anh không ngại, cô nhóc này giảm cái gì, mọi việc thuận theo tự nhiên chứ, cúi đầu nhìn Đường Tuấn, Đường Tuấn mở to mắt nhìn chăm chăm, vừa mút núm vú cao su, đáng vẻ rất hưởng thụ.

Trong chốc lát, bé cưng đã bắt đầu nhả ra, xem chừng uống no.

“Không phải chứ, nhóc thúi, sữa này vừa pha, ngược lại con không uống? Sao lại không uống?” Nhìn Đường Tuấn đột nhiên không uống, Đường Dật thúc giục, vừa mới hỏi, cục cưng đã bắt đầu khóc, Phó Sùng ở bên kia thuận tay tháo tai nghe, rời khỏi máy chạy bộ, quát Đường Dật: “Đường Dật, để anh cho con ăn sữa bột, anh coi con như thế nào?”

Đường Dật thật hài hước? Cho con ăn sữa bột còn không được, đòi làm ông vú, đây không phải nói giỡn sao?

“Anh không làm gì nó cả, nó khóc, anh cho nó bú sữa, nó lại không uống, cũng không nói một tiếng, đây không phải chọc anh chơi sao?” Anh nào dám đắc tội với thằng nhóc tiểu tổ tông này, bây giờ cả nhà cưng chiều, vừa khóc lập tức kinh thiên động địa, cả nhà đi ra.

Tiếng nói vừa rơi xuống, mẹ Đường Dật từ trong phòng đi ra, vừa đi vừa trách móc: “Lớn tiếng như vậy làm gì? Hù dọa cháu mẹ thì làm thế nào? Thằng bé bao lớn, sẽ không nói chuyện, hơn nữa không uống chính là ăn no, con làm lính thành ngốc à?”

Trong nháy mắt Đường Dật hết ý kiến rồi, Phó Sùng lừa Đường Dật, ôm đứa bé trong ngực Đường Dật giao cho mẹ Đường Dật ôm, trình trọng tuyên bố với Đường Dật: “Nhớ tuyên ngôn của vú em không, không dụ dỗ được đứa bé, không vào phòng vợ, nếu có dị nghị, mời làm theo điều thứ nhất, tối nay ngủ ghế sa lon đi anh!”

Ban đầu, sau khi biết Phó Sùng sinh con khổ sở, Đường Dật thề ngày nghỉ sẽ làm tốt ông vú, cũng liệt kê ra một đồng tuyên ngôn của ông vú.

Ngoại truyện 5

Editor: Puck

Ném lời nói xuống, Phó Sùng xoay người rời đi, lưu lại Đường Dật vẻ mặt buồn bực, nói theo Phó Sùng: “Này, vợ, không chơi như vậy, thằng nhóc kia vừa khóc anh ngủ trên ghế sa lon, vậy cả đời này anh không cần vào phòng nữa rồi.”

Nhiều uất ức, anh vừa nghỉ phép, từ đơn vị trở lại, nhọc công khổ sở hầu hạ thằng nhóc kia, trẻ con nhỏ bé, động chút là khóc.

“Em mới không bỏ qua...” Tiếng nói vừa dứt, Phó Sùng bị Đường Dật bế lên, đi về phòng: “Mặc kệ cũng không được, hôm nay anh sẽ không ngủ trên ghế sa lon.”

Phó Sùng cười một cách hồn nhiên, trong mắt tràn đầy rực rỡ, Đường Dật cảm thấy hình như bị đầu độc, yêu nghiệt chính là như vậy, luôn có thể đầu độc người trong lúc vô tình.

Tiểu Tuấn cũng dần lớn lên, đã bắt đầu học chạy loạn trong xe, ông cụ mặc quân trang, nhìn đứa bé mặc đồ con gấu chạy loạn khắp sân, cười ha ha, Phó Sùng ở bên cạnh, cưng chiều nhìn con trai mình.

Cục cưng rất đáng yêu, gần như người trong đại viện nhìn thấy đều không nhịn được muốn ôm lên, Phó Sùng hà hê nhất, trước mắt chính là Đường Tuấn rồi, ông cụ nhìn Phó Sùng, nhấp một ngụm trà: “Chất ngoại của ông về sau có tiền đồ.”

Mặc dù thằng bé còn nhỏ, nhưng được mẹ Đường Dật dạy rất tốt, lớn một chút như vậy đã bắt đầu học gọi người, nói chuyện cũng tương đối sớm, chỉ thích học tập đi trong xe của mình, không thích người khác ôm.

“Tất nhiên, đứa bé nhà lão Phó, gánh vác tiền đồ.” Về mặt Phó Sùng kêu ngao, bây giờ đã được thượng úy rồi, đây là chuyện ông cụ vui mừng nhất.

Thời gian ở cùng đứa bé, trôi đặc biệt nhanh.

Hè vừa đến, chính là ngày vui mừng với đứa bé trong đại viện, tháng bảy tháng tám đứa bé cũng nghỉ, ve kêu âm ỉ trên cây, mặt trời nóng rực đâm vào mắt người mở không ra.

Trên đất cũng giống như bàn ủi, đeo giày xăng-đan đi phía trên cũng có thể tự nóng mình.

Lúc này còn chưa đến trưa, mặt trời đã gay gắt không chịu nổi, bên ngoài trừ mấy tiếng chó sủa, ngoài xa cũng không thấy người nào đi trong sân.

Với đứa bé mà nói đây hoàn toàn không phải là chuyện gì, vừa nghỉ đã bắt đầu hút bóng dáng, ngay cả Đường Tuấn cũng vậy, buổi sáng vừa rời giường, mặc quần áo lên đã náo loạn ra cửa.

“Tiểu Tuấn, hôm nay không cho phép ra ngoài, mẹ cháu trở về, biết cháu chạy lại giận.” Mẹ Đường ngăn Đường Tuấn định ra cửa, cháu nội bảo bối này, bà không có biện pháp nào.

Đường Tuấn trưởng thành, lúc sáu bảy tuổi chính là nghịch ngợm phá phách nhiệt tình, điểm này làm người ta đặc biệt nhức đầu, nhưng trong nhà ai cũng nuông chiều.

Phó Sùng không về nhà, xác định không thấy bóng dáng Đường Tuấn, đến tối bảy tám giờ mới về, trở về đều vô cùng bản, quần áo kia giặt cũng giặt không sạch được, Phó Sùng tức giận không ít, thằng nhóc này bắt đầu nghịch ngợm khi còn nhỏ hơn cô.

Đường Tuấn lập tức mặc kệ, khéo léo tránh thoát: “Bà nội, bà buông tay, cháu đã hẹn mấy đứa trong đại viện đi mò cá.”

“Mò cá cái gì? Trong nhà không thiếu, hôm nay cháu đi ra ngoài, cẩn thận khi trở lại mẹ đánh cháu, nghe bà nội nói, hôm nay dẫn cháu đi khu vui chơi, được không?” Mẹ Đường nhẫn nại dụ dỗ.

Cháu nội bảo bối này, hứng như hứng hoa, cầm trên tay sợ rớt, nhưng Phó Sùng nói rồi, cứ nuông chiều như vậy nữa, sớm muộn gì cũng gây ra chuyện, nếu bọn họ không trông nom, sẽ đưa đến trường quân đội, để cho Phó Dạ quản.

Phó Dạ là anh hai Phó Sùng, là người nóng tính, trừ có thể nhịn vợ một chút, gặp Đường Tuấn khó quản như vậy, đó là không nói hai lời, luyện đến chết, trường học bộ đội không xa, có thể thường nhìn thấy.

Đường Tuấn cũng không để ý nhiều như vậy, trong lòng nghịch ngợm, cái gì cũng không sợ: “Mẹ cháu trở lại thì để mẹ cháu trông cháu, bà cũng đừng quản, cha nói rồi, là một người đàn ông, không thể thất hứa với người, cháu đi trước.”

Đường Tuấn thoát khỏi mẹ Đường lập tức chạy, lần này có thể khiến cho mẹ Đường không có cách nào rồi, nhìn bóng lưng Đường Tuấn đi xa, hy vọng trước khi Phó Sùng trở lại, Đường Tuấn có thể về nhà rồi.

Chạy thẳng dọc đường, mấy dãi trong đại viện đều qua lại như vậy, đếm tới đếm lui đều là đứa nhỏ của mình, tính đi tính lại thật nhiều thân thích.

“Thẩm Hàn, ra ngoài mò cá đi!” Đường Tuấn đứng dưới nhà họ Thẩm, gọi to vào bên trong, trong chốc lát, một cô bé đáng yêu tóc đuôi sam thò đầu ra liếc mắt nhìn, trong chốc lát rồi đi rồi từ từ xuống lầu.

Cô bé đi như chạy, đến trước mặt Đường Tuấn, giọng ngọt ngào: “Cha em ở nhà rồi, em không đi được, anh Đường Tuấn, anh tự chơi đi.”

Con gái nhà Thẩm Nhục Vũ, cũng coi như thanh mai trúc mã với Đường Tuấn, Đường Tuấn không có việc gì cũng đến tìm Thẩm Hàn chơi.

Không chỉ một lần, Thẩm Nhục Vũ quát Phó Sùng: “Để cho thằng nhóc nhà cậu cách xa con gái tôi một chút, cả ngày dạy hư công chúa nhà chúng tôi.”

Thẩm Nhục Vũ và Diệp Khả cũng là một đôi cha mẹ yêu nghiệt, khó khăn lắm mới sinh được một con gái, quyết chí bồi dưỡng con gái mình thành quý cô, công chúa nhỏ cao quý, kết quả thằng nhóc Đường Tuấn này, không có chuyện gì cứ đến đây dạy hư con bé, khiến Thẩm Nhục Vũ tức giận không nhẹ.

“Em còn sợ cha em à?” Đường Tuấn đưa tay sửa lại tóc cho Thẩm Hàn, “Không có chuyện gì, có anh ở đây, cùng lắm thì anh thay em chịu đánh, đi theo anh đi mò cá.”

Dù thế nào đi nữa, chú Thẩm vẫn còn sợ thái hậu nhà cậu, điểm này, Đường Tuấn mới bảy tuổi đã hết sức rõ ràng.

“Cha em nói, anh còn dạy hư em nữa, cha sẽ nhốt em lại.” Thẩm Hàn vẫn hơi băn khoăn, trước kia hai người từng bị nhốt rồi.

Đường Tuấn cười thần nhiên, đưa tay sờ đầu cô nhóc: “Lớn lên anh còn cưới em, em không thể nghe lời cha nói, phải nghe anh, nếu không anh cưới

Diệp Nhiễm”

“Nhưng...” Thẩm Hàn còn định nói gì nữa, đã bị Đường Tuấn kéo đi.

Thẩm Nhược Vũ nhìn thấy hai đứa bé từ trên ban công, lập tức cực kỳ tức giận: “Nhóc kia, sao lại tới, cha nói cho con biết Thẩm Hàn, không được đi chơi cùng thằng nhóc đó, nếu không cha không cần con nữa.”

Thằng nhóc này ngày ngày đều đến trình diện, thật sự lật trời rồi, không đáng tin cậy giống mẹ nó, cùng đức hạnh.

“Không cần căng thẳng.” Nghe Thẩm Nhược Vũ uy hiếp, Đường Tuấn cười vô cùng sáng lạn, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn rất đẹp trai: “Vậy thì đưa về nhà cháu thôi, chú Thẩm, lời người lớn nói phải chắc chắn, không cho chú dỗi ý.”

Nói xong, Đường Tuấn kéo Thẩm Hàn đi, từ nhỏ Đường Tuấn đã chỉ thích dẫn Thẩm Hàn đi chơi, đi học cũng thế, tan học cũng vậy, nhưng Thẩm Nhược Vũ không thích Đường Tuấn, điểm này khiến Phó Sùng đặc biệt buồn bực, cho dù để ý thế nào, mắng Đường Tuấn thế nào, cũng vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Ngoại truyện 6: Đại kết cục

Đường Tuấn mang theo Thẩm Hàn ra ngoài chơi, chuyện thanh mai trúc mã như vậy, rất lâu không nói chính xác, ví dụ như cha con bé không thích cậu bé, Phó Sùng trở lại, nghe nói Đường Tuấn lại chạy, tức giận không ít.

Ngồi trên ghế sa lon chờ Đường Tuấn tự chui đầu vào lưới, không ngờ lúc trở lại còn mang theo Thẩm Hàn về.

“Còn dám trở lại, nhóc con, con có biết không, chú Thẩm của con muốn chúng ta cả đời không qua lại với nhau.” Cô trở lại, Thẩm Nhược Vũ ở cửa chính chặn cô, nói một đồng lời dứt khoát, cô còn buồn bực, không ngờ thằng nhóc Đường Tuấn chết tiết này lại kéo con gái người ta đi.

Đường Tuấn nhìn Phó Sùng vắt chéo chân, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ o sáo cả: “Mẹ à, con nói này, con ưu tú làm sao, đáng đẹp mắt như mẹ vậy, tính khí thì giống cha, có tiền đồ, chú Thẩm không thích con, đó là chú ấy không có mắt.”

Cậu cũng rất thích Thẩm Hàn, như búp bê vậy, thật đáng yêu.

“Không phải, lời nói trẻ con như vậy rất hợp lý, nhưng con không thể biểu hiện ưu tú hơn một chút?” Phó Sùng cũng cảm thấy con trai sao tốt như vậy, nhưng nêu Thẩm Nhược Vũ nhìn không vừa mắt, cô cũng buồn bực.

Đường Tuấn bĩu bĩu môi, mặt cười khẩy: “Đây không phải vì năm đó ngài quá ưu tú, chú tiểu Hoa nói rồi, về sau con không lấy được vợ, đều là lỗi của ngài.”

Lời Đường Tuấn vừa dứt, dép đã bay từ trong tay Phó Sùng ra ngoài, được Đường Tuấn vững vàng đón trong tay, Thẩm Hàn ở bên cạnh hiển nhiên là mắt đếc tai ngơ rồi, mẹ Đường Dật cũng không thể làm gì.

Đây là phương thức chung đụng của hai mẹ con, nói thế nào cũng vô dụng.

“Thằng nhóc chết tiết, mẹ cho con biết, chờ cha con trở lại thu thập con!” Phó Sùng quát Đường Tuấn, thằng nhóc chết tiết này, thật lòng tức chết cô, mỗi lần đều bắt bí cô.

Đường Tuấn cười hi hi, bỏ dép trong tay xuống: “Chờ cha con trở lại rồi nói, ngài đừng tức giận, bị chọc tức, cha con lại đau lòng.”

Nói xong kéo Thẩm Hàn chạy lên lầu, Phó Sùng vỗ ngực, sắc mặt trắng bệch, thằng nhóc chết tiết này, lớn hơn chút nữa đưa đi doanh trại thôi, như vậy quá vô pháp vô thiên.

Đường Tuấn giống như mọi người dự đoán, pha trộn đức hạnh của Phó Sùng và Đường Dật.

Chuyện xưa của đại viện vẫn còn tiếp tục, rất lâu ai cũng chưa đoán được chuyện, thường đã lục tục xảy ra, Lâm Hiểu và Xuyên Xuyên ở chung một chỗ, lúc Phó Sùng đi, uống rất nhiều, Đường Tuấn và Thẩm Hàn làm hoa đồng.

Mà ngày hôn lễ ấy, Trần Mộ tới, khoảnh khắc khi xe đưa dừng lại, mọi người đều kinh ngạc không thôi, ngày Phó Sùng kết hôn, Trần Mộ ra nước ngoài, không ai biết anh đi đâu, mẹ Trần Mộ cũng khóc đến hôn mê.

Khó khăn lắm mới mong đợi con trai trở về, mà năm nay Phó Sùng không thể vô tâm, nhưng chuyện tình cảm không có cách nào thay đổi.

Chỉ có điều chẳng ai nghĩ tới Trần Mộ lại đột nhiên trở lại tham dự hôn lễ của Lâm Hiểu, Đường Dật ôm Phó Sùng, hơi phồng bị nhìn Trần Mộ, cho dù

qua nhiều năm như vậy, anh vẫn rất đề phòng Trần Mộ.

“Đã lâu không gặp.” Trần Mộ tháo kính mát xuống, tao nhã đưa tay, đã thành thực hơn trước kia nhiều, Phó Sùng cười khanh khách, đưa tay: “Rốt cuộc chịu trở lại.”

Trần Mộ cười đặc biệt rực rỡ, dưới ánh mặt trời, vẻ đẹp trai sáng lạn đó không chịu được, đưa tay kéo cô gái đứng bên cạnh: “Đúng vậy, đã hạnh phúc trở lại.”

“Xin chào, tôi tên Tịch Dương.” Cô gái mặc sườn xám bên cạnh có hai mắt thật to, mang theo nụ cười nhã nhặn, nói tiếng Trung không lưu loát lắm, tên do Trần Mộ đặt, lúc ấy Trần Mộ nói, Phó Sùng là trời chiều xa vời, không phải sớm mai chói mắt, làm người ta không thể quên được.

Phó Sùng hơi sững sờ, nhìn kỹ, cô gái này thật sự hơi giống cô, Đường Dật ôm Phó Sùng chặt hơn.

(*) Tịch dương có nghĩa là trời chiều.

“Không nên suy nghĩ nhiều, tương tự rất nhiều, độc nhất vô nhị mới là của mình.” Thản nhiên đó, nụ cười đó, khiến cho anh có vẻ đặc biệt rực rỡ, Phó Sùng cũng cười theo, nhìn cô gái trước mắt: “Hoan nghênh trở lại.”

Trần Mộ khẽ gật đầu, ôm cô gái vào hội trường, Lâm Hiểu và Xuyên Xuyên rất kinh ngạc, dù sao Xuyên Xuyên cũng từng quen biết Trần Mộ, cũng coi như không quá giật mình, ngược lại Lâm Hiểu không làm sao đã cho sắc mặt tốt, biết Xuyên Xuyên nói lời ác độc, mới buông phông bị.

“Có phải động lòng, xúc động không?” Đường Dật ôm chặt eo Phó Sùng, cắn răng nghiêng lợi, Phó Sùng cười càng yêu nghiệt: “Ừ, có chút thôi.”

Một câu nói khiến cả mặt Đường Dật trắng bệch trong nháy mắt, chọc Phó Sùng cười càng ác hơn.

“Đã nuôi con trai anh lớn như vậy, còn thế nữa, không sợ người ta cười sao?” Đưa tay vỗ mặt Đường Dật, kéo Đường Dật cùng nhau vào lễ đường, Trần Mộ thật xấu, tìm phụ nữ gì chứ.

Cô không muốn suy nghĩ nhiều, hy vọng Lâm Hiểu và Xuyên Xuyên, Trần Mộ có thể thật vui vẻ là tốt rồi, người cả đời này cầu không được nhiều lắm, cô cũng trưởng thành, không còn là đứa bé từng không lớn nữa.

Cuộc sống rất tốt đẹp, cô hy vọng tất cả đều sẽ tốt, đang mong đợi Đường Dật lui về, họ có thể đi ra nước ngoài du lịch, mong đợi Đường Tuấn vui vẻ lớn lên, mong đợi mỗi người đều rất hạnh phúc.

Đã từng yêu nghiệt, cũng có tình cảm, bọn họ sẽ lớn lên, chuyện xưa của mỗi người cũng sẽ tiếp tục, hoàn cảnh cuộc sống như vậy, bọn họ dần hiểu nhiều rồi, theo đuổi một chút, hạnh phúc rất đơn giản.

Ví dụ như hiện tại, cô kéo tay Đường Dật, nhìn Lâm Hiểu và Xuyên Xuyên trên sân khấu, nghe con trai nhỏ giọng nói: “Mẹ, về sau Tuấn Tuấn cũng muốn cưới Thẩm Hàn, làm hôn lễ xinh đẹp như vậy, có được không?”

Nghe Thẩm Nhượng Vũ cố chấp mắng Đường Tuấn, muốn Đường Tuấn hết hy vọng, nghe Diệp Khả mắng to Thẩm Nhượng Vũ, hù dọa đứa nhỏ, nhìn ánh mắt hạnh phúc và hâm mộ bên kia, chuyện xưa của cô và Đường Dật cũng nên nói tới đây.

HOÀN TRỌN BỘ

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiếu Úy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.